

НОРА РОБЪРТС

ПОРОЧНА НЕВИННОСТ

Нора Робъртс събужда за живот тъмни страсти и страшни тайни, сътворени от ръката на зла съдба!

НОРА РОБЪРТС ПОРОЧНА НЕВИННОСТ

Превод: Диана Кутева, Стамен Димов

chitanka.info

Уморена от безкрайните турнета и слава, изживяла дълбоко любовно разочарование, известната цигуларка Каролайн Уейвърли търси спокойствие и сигурност в родната къща на майка си в градчето Инъсънс. Но спокойствието ще се окаже измамно като блатото, в което потъват жертвите на тайнствения убиец... Тъмни страсти и страшни тайни предизвикват драматични събития, в центъра на които ще се озове Каролайн...

На полковника и неговия янки.

ПРОЛОГ

Леденият вятър режеше като нож през онази февруарска сутрин, когато Боби Лий Фулър намери първото тяло. Казваха, че го е намерил, но всъщност той откри само това, което бе останало от Арнет Джентри. Както и да е, от това крайният резултат не се променяше и Боби Лий дълго време щеше да вижда в кошмарните си сънища онова побеляло лице.

Ако предишната вечер не се беше скарал за пореден път с Марвела Тръсдейл, сега щеше да бъде в час по английска литература и да се измъчва с Шекспировия „Макбет“, вместо да се шляе край потока. Но този последен опит да накара Марвела да си изяснят отношенията го бе съсипал. Момчето реши да си позволи поне един ден нищо да не върши, само да си почива и да размишлява. И да покаже на това устато момиче, че е истински мъж.

Мъжете от неговия род винаги са били господари на положението — или поне са претендирали за това. И той не правеше изключение.

Боби Лий бе деветнадесетгодишен, твърде висок — метър и осемдесет и пет, доста непохватен, но все още беше далеч от възрастта, когато мъжете започват да пълнеят. Ала ръцете му бяха едри и груби — ръце на работник: също като ръцете на баща му. От майка си бе наследил гъстата черна коса и дългите мигли. Вчесваше косата си назад, приглаждаше я като своя идол — киноактьора Джеймс Дийн.

За Боби Джеймс Дийн бе върхът, мъжът, който, за разлика от него никога не би хабил времето си с книгите. Ако самият той можеше да избира, би предпочел да се хване на целодневна работа в мотела на Съни Талбът, вместо да зубри за изпити. Но майка му имаше други планове, а всички в Инъсънс, щата Мисисипи, се стараеха да избягват споровете с Хепи Фулър.

Хепи или „Щастлива“ — това име беше доста подходящо за нея, тъй като бе способна да те дари с една прелестна усмивка, дори след като те е наругала — никога не забрави, че първородният ѝ син вече

втора година се проваля на изпитите. Ако Боби Лий не бе изпаднал в такова отвратително настроение, той не би рискувал цял ден да безделничи, особено когато пак се очертаваше да го скъсат на изпитите. Но Марвела беше от момичетата, които могат да побъркат мъжа — дори и мъж като Джеймс Дийн — и да го накарат да си изгуби ума.

Затова младежът крачеше умислен край мазните кафеникави води на потока, треперещ в якето си, пронизван от студения февруарски вятър. Баща му винаги твърдеше, че когато на един мъж му се налага да вземе важно решение, най-добре е да слезе до реката и да види дали нещо ще се закачи на въдицата му.

Всъщност нямаше значение дали ще улови нещо, трябваше само да отиде до брега.

— Проклети жени! — промърмори Боби Лий и подигравателно облиза устни, както се бе упражнявал десетки пъти пред огледалото в банята. — Да бъдат проклети всички жени, сега и завинаги.

Не трябваше да се вайка, че Марвела го бе отблъснала. Макар че бяха свършили оная работа на задната седалка на колата му, тя се отнасяше с него с безразличие и непрекъснато го избягваше.

А това никак не се нравеше на Боби Лий Фулър, наистина никак. Обаче, когато не се караха, го зашеметяваше с любовните си ласки. Големите ѝ сини очи като че ли му нашепваха някакви тайни, само на него, когато се разминаваха по шумните коридори в гимназията „Джеферсън Дейвис“. Когато за пръв път я видя гола, едва не се шашна.

Може би я обичаше и може би тя бе по-своястна, отколкото му се струваше, но да бъде проклет, ако ѝ позволи да продължи да го разиграва.

Седна сред тръстиките край потока, забързан към пълноводната Мисисипи. Дочу самотното изсвирване на влака за Гренвил и шепота на зимния вятър, пронизващ унилите тръстики. Кордата висеше отпусната и неподвижна.

Тази сутрин самият той бе закачен на въдицата и мъката кълвеше мозъка му.

Може би трябваше да слезе надолу към Джаксън, да обърне гръб на Инъсънс и да поеме към големия град. Добър механик е, дяволски добър, и може би ще си намери работа дори без дипломата от

гимназията. Всичко това са пълни глупости. Не е нужно да зубри за някакъв си там Макбет или за тъпоъгълни триъгълници и други подобни, за да се справи с реглажа на карбуратора. В Джаксън би могъл да се хване на работа в някой гараж и да стигне до главен механик. По дяволите, някой ден дори би могъл да има собствен сервиз, при това не след дълго. А пък Марвела, която много знае да приказва, ще си кисне в Инъсънс и ще се съдира от рев, докато се зачервят големите ѝ сини очи.

И тогава, в един прекрасен ден, той ще се завърне. Боби Лий се усмихна и лицето му грейна, шоколадовите му очи се стоплиха — ако можеше да го види, сърцето на момичето би изхвъркнало от гърдите. Да, той непременно ще се върне с джобове, флашкани с двадесетачки. Ще направи едно кръгче из градчето с луксозния си кадилак, модел 62-а — една от многото му коли — издокаран в италиански костюм, побогат от целия род Лонгстрийт.

И тогава тя ще вехне от мъка по него. Ще виси на ъгъла пред бакалницата на Ларсън, скръстила ръце пред меките си сочни гърди, и щом го зърне, сълзите ѝ ще рукнат.

И когато ридаеща падне в нозете му с признанието колко съжالياва, че е била такава безсърдечна кучка и така жестоко се е подиграла с чувствата му, той може би... — но само може би — ще ѝ прости.

Беше се унесъл в мечти. И когато слънцето заблестя, за да омекоти студения въздух, и лъчите му затанцуваха върху мръсната вода на потока, той започна да си представя как ще протече техният нов живот.

Ще я заведе в Суийтуотър — ще откупи любимата стара плантация от семейство Лонгстрийт — те ще трябва да се простят с нея поради настъпването на трудни времена. Тя ще е поразена от богатството му. Като истински джентълмен и романтик ще я понесе на ръце по дългата вита стълба.

Боби Лий вече бе стигнал до първия етаж в имението Суийтуотър и въображението му се развихри. Спалнята, в която внасяше тръпнещата Марвела, напомняше на хотелски апартамент в Лас Вегас, а това за него бе образец на истинска класа.

Тежки червени завеси, легло със сърцевидна форма, огромно като езеро, килим, толкова дебел, че краката потъват до глезените. Ще

звучи музика. Нещо класическо. Брус Спрингстийн или Фил Колинс. Да, Марвела си пада по този сладникав Фил Колинс.

И тогава той ще я положи на леглото. Когато я целуне, очите ѝ ще се насълзят. Тя отново ще му признае каква глупачка е била, колко много го желае, как иска да посвети живота си на него и да го направи щастлив. Да го направи свой господар.

Тогава той ще прокара ръце по тези невероятно бели гърди с розови зърна, ще ги стисне леко, съвсем лекичко, така както тя обича.

Нежните ѝ бедра ще се разтворят, пръстите ѝ ще се впият в раменете му, а от устните ѝ ще се отрони приглушен стон. И тогава...

Кордата на въдицата се опъна. Боби Лий примигна, изправи се и трепна, когато джинсите се впиха в подутината между бедрата му. Опъването на влакното го обърка. Момчето припряно извади една тлъста риба от водата, мятаща се сред слънчевите отблясъци. Несръчен и неуверен след внезапното прекъсване на мечтите му, Боби запрати улова си чак сред тръстиките.

Представи си как ще се подиграва Марвела, като разбере, че е оплел въдицата в тръстиките. Прокле мига, в който се бе унесъл в мечти. Добрата въдица е не по-малко ценна от уловената риба, затова нагази сред тръстиките и се зае да я оправя.

Прътът все още се тътреше, той дори чуваше шляпането му във водата. Ухили се и силно дръпна въдицата. Но тя се изпъна и Боби изруга.

Изрита настрани ръждясала консервена кутия и направи още една крачка. Подхлъзна се и кракът му се опря в нещо меко. Боби Лий Фулър се изправи на колене и се озова пред останките на Арнет Джентри.

От изненада и ужас очите му се разшириха. Стоеше с отворена уста. Лицето му пребледня. Въдицата трепкаше в такт с учестеното му дишане.

Веднага разбра, че е мъртва. Изглеждаше отвратително. Имаше кръв, цяла локва, замръзнала, просмукала се в меката почва и превърнала увисналата изрусена коса в нещо тъмно и вкоравено, засъхнало, с отблъскващ вид. По тялото ѝ имаше множество дупки, а на врата ѝ се виждаше дълъг и широк прорез. Кръвта го накара да изкрещи диво, животински. Дори не разбра, че е изкрещял. Осъзна, че

е коленичил в локвата кръв, и това го накара бързо да се изправи — точно навреме, преди да повърне върху новия си черен панталон.

Изоставил пръта, въдицата и част от юношеството си сред окървавените тръстики, той побягна към Инъсънс.

1.

Знойното лято беше превърнало градчето Инъсънс, щата Мисисипи, в непривлекателно и скучно място. А за това никога не са били необходими много усилия. Дори и преди Гражданската война между Севера и Юга върху картата градът не е бил нищо повече от едно петънце, като наплюто от муха. Макар че земята беше плодородна, ако някой можеше да изтърпи задухът и горещината, както и редуването на суши и наводнения, Инъсънс не раждаше богаташи. На всичкото отгоре дразнеше и самото му име — може ли един град да се нарича „Невинност“?

Когато бяха прокарани железопътните линии, те разпростряха пипалата си толкова далеч и на север, и на запад, че дразнеха жителите му с продължителните си изсвирвания, възвестяващи ехото на прогреса, но без да създават уют. Междущатската магистрала, построена сред делтата на Мисисипи близо век след железницата, се отклоняваше, за да свърже Мемфис с Джаксън, и Инъсънс бе забравен в прашната пустош.

То не бе място на забележителни битки, не се отличаваше с природни красоти и чудеса, които да привличат любопитни туристи с пари. Нямаше луксозни хотели, в които да ги гледят, а само една тясна и сбутана, спретната странноприемница, собственост на семейство Кунс. Суийтуотър, единствената плантация отпреди Гражданската война, сега бе владение на рода Лонгстрийт, както е било преди двеста години. Имението не беше отворено за посещения, макар че имаше доста желаещи да го видят.

За Суийтуотър веднъж бяха писали в „Най-добре обзаведените имения на Юга“. Но това се бе случило през осемдесетте, когато Мадлин Лонгстрийт все още беше жива. Сега, след като тя си беше отишла, а нейният спривав и стиснат съпруг я бе последвал, в къщата живееха трите им деца. Тримата притежаваха почти цялото градче, но не можеше да се каже, че се престарават от грижи за преуспяването му.

Би могло да се каже (и наистина го приказваха), че децата на старите Лонгстрийт са наследили изцяло изключителната красота на прадедите си, но нито капка от тяхната амбициозност. Трудно беше да ги накараш да се засегнат от каквото и да било. Пък и хората в това заспало градче, забутано в делтата на Мисисипи, нямаха много излишна енергия, за да предизвикват някого. Та преди човек дори да се изплюе, всеки от тримата Лонгстрийт с тъмните коси, пъстрите очи и стройните тела вече би успял да очарова дори и миеша се мечка, покачена на някое дърво.

Никой не бе упреквал Дуейн, че е алкохолик като баща си. Макар че понякога удряше колата си или преобръщаше масите в кръчмата на Макгрийди, все пак, когато беше трезвен, винаги говореше много разумно. Но с годините това се случваше все по-рядко. Хората смятаха, че може би всичко щеше да бъде по-различно, ако не бе пропаднал на изпитите в престижния колеж и не бе принуден да го напусне. Или ако бе наследил от баща си не само страстта към чашата, но и влечението към земята.

Някои по-злобни езици твърдяха, че парите можеха да му осигурят разкошната къща и луксозните автомобили, но не можеха да му купят воля и твърдост на характера.

През осемдесет и четвърта, когато Сиси Кунс забременя от него, той веднага се венча за нея. И когато след две деца и безброй бутилки уиски тя поиска развод, той се съгласи със същата лекота. Между тях нямаше лоши чувства — чувства въобще нямаше — и Сиси замина за Нашвил с двете деца, за да живее с някакъв търговец на обувки, обзет от амбицията да стане собственик на преуспяваща верига от супермаркети.

Джоузи Лонгстрийт, единствената дъщеря и най-малкото дете, бе на тридесет и една години и се бе омъжвала два пъти. И двата брака не продължиха дълго, но дълго занимаваха клюкарките в Инъсънс. Тя съжеляваше за двата неуспешни опита, така както една жена би съжелявала при вида на първия бял косъм. В душата ѝ остана смесица от гняв, горчивина и страх, но успя да ги погребее дълбоко в себе си.

Една жена не искаше да остарява, така както не искаше да се развежда, след като веднъж бе казала „докато смъртта ни раздели“. Но тези неща се случваха. Джоузи философски заявяваше пред Кристъл — най-добрата си приятелка и собственичка на салон за

разхубавяване, ритуален дом и няколко магазинчета, че трябва да се опита да поправи двете грешки в живота си, като пробва всички мъже от Инъсънс до границата с щата Тенеси.

Джоузи знаеше, че слугините говорят зад гърба ѝ, че не е стока, но имаше мъже, които се усмихваха във вечерния мрак и си казваха, че тя си остава първокласно парче.

Тъкър Лонгстрийт умееше да се наслаждава на жените, макар че не ги преследваше така упорито, както по-малката му сестра преследваше мъжете. Обичаше да пийва по някоя чашка, но за разлика от по-големия си брат не бе пристрастен към уискито.

За него животът бе като дълъг и еднообразен път и той бе решил да го извърви колкото се може по-приятно. Внимаваше на завоите и винаги бе готов да смени посоката. Досега бе успял да се изплъзне от олтара. Неуспешните опити на брат му и сестра му бяха убили желанието му да си опита късмета в брака. Предпочиташе да върви необвързан по своя път.

Тъкър бе сговорчив и всички го харесваха. Фактът, че се бе родил богат, можеше да накара много хора да се отдръпнат от него, но той никога не парадираше с парите си. Младият мъж бе изключително щедър и с това печелеше симпатиите на хората. Всеки знаеше, че винаги може да поиска заем от добрия стар Тък. Даваше им парите без онова обидно самодоволство, което винаги превръщаше взимането на заем в истинско унижение. Разбира се, вечно се намираще някой, който да промърмори, че за богаташ като него това е дреболия, но въпреки това взимаше парите.

За разлика от Бо — така наричаха баща му — Тъкър не смяташе сложна лихва по цял ден, нито пък криеше в чекмеджето на бюрото си кожено тефтерче с имената на длъжниците. Ако някой задлъжнееше прекалено, настъпваше миг, когато се разделяше със земята си и така всичко се уреждаше. Тъкър задържаше лихвата на разумното ниво от десет процента. Всички имена и цифри бяха като запечатани в ума му, който впрочем околните често подценяваха.

Всъщност този щедър богаташ наистина не преследваше печалба. Залавяше се с лихварство само защото не му костваше много усилия и защото в това издължено, наглед отпуснато тяло имаше щедро сърце, понякога изпълнено с чувство за вина.

Богатството му бе дошло наготово и затова прахосването на парите се оказа най-простата работа. Тъкър посрещаше тази „задача“ със смесени чувства — понякога се прозяваше добродушно, а друг път го налягаше внезапен пристъп на загриженост към нуждите на околните.

И когато се случваше тези пристъпи да зачестят, той се изтягаше в хамак под сянката на величествения дъб, нахлупваше шапката си и си сипваше едно добре изстудено питие, докато пристъпът отминие.

Именно с това бе зает в оня миг, когато Дела Дънкан, икономка на семейство Лонгстрийт повече от тридесет години, подаде кръглата си глава от един прозорец на втория етаж:

— Тъкър Лонгстрийт!

Надявайки се да му се размине, той не отвори очи и продължи да се люлее в хамака. С едната си ръка крепеше на голия си корем бутилка бира.

— Тъкър Лонгстрийт! — Гръмкият глас на икономката подплаши птиците, накацали по клоните на дъба. Младият мъж си каза, че е истинско безобразие да го прекъсват точно когато се наслаждава на песента на птиците и жуженето на пчелите, кръжащи над гардениите. — На теб говоря, момче!

Той въздъхна и отвори очи. Парещите слънчеви лъчи проникваха дори през сламената му шапка. Наистина плащаше заплатата на Дела, но човек никога не може да има авторитет пред една жена, ако тя му е сменяла пелените и го е шляпала по дупето. Тъкър неохотно повдигна шапката си и погледна към прозореца.

Жената се бе навела през прозореца и червената ѝ коса стърчеше изпод забрадката. Широкото ѝ лице винаги му бе вдъхвало уважение със строгите си черти.

Усмихна ѝ се със своята невинна усмивка като момче, хванато да тършува в килера за сладко и курабии.

— Да, мем?

— Каза, че ще отидеш до града и ще ми донесеш чувал ориз и каса кока-кола.

— Добре де, ей сега... — Разклати бутилката с все още студената бира и отпи. — Май наистина ще сляза до градчето, Дела, но нека да е чак като се позахлади...

— Размърдай си мързеливия задник и тръгвай веднага! Иначе няма да има какво да вечеряш.

— Дяволски горещо е, за да се мисли за ядене — промърмори съвсем тихо, но жената чуваше като заек.

— Какво каза, момче?

— Казах, че тръгвам.

Измъкна се ловко от хамака и допи бутилката, после се обърна към Дела и ѝ се ухили. Шапката му се килна назад и в пъстрите му очи проблесна дяволито пламъче, което размекна сърцето на икономката. Тя едва се сдържа да не се засмее.

— Внимавай, един ден може да пуснеш корени в този хамак. Помисли за тялото си и се поразтърчи малко, ако не искаш да се разболееш.

— Повечето от мъжете си позволяват да подремнат всеки следобед, Дела.

Тя не можа да се сдържи и се засмя високо.

— Не прекалявай, защото ще се озовеш пред олтара с някоя мръсница като онази кучка Сиси, дете оплете в мрежите си моя Дуейн.

— Не се безпокой, мем — ухили се той.

— И ми купи малко от моята тоалетна вода. Продават я в магазина на Ларсън.

— Хвърли ми портфейла и ключовете от колата.

Главата ѝ се скри и след малко портфейлът и ключовете полетяха надолу. Младият мъж ловко ги улови още във въздуха.

— Сложи си ризата и я прибери в панталоните — нареди му Дела, като че ли все още беше десетгодишен.

Тъкър взе ризата от хамака и я навлече, докато вървеше към предната част на къщата, където десетина колони в дорийски стил се издигаха от покрития портал към изящната метална ограда на балкона на втория етаж.

Той седна в поршето, което бе купил в момент на внезапна прищявка преди шест месеца. Не свали гюрука, тъй като предпочете удобството на климатичната инсталация пред удоволствието от насрещния вятър.

Едно от малкото неща, които правеше бързо, беше шофирането. Когато потегли, чакълът се разхвърча под гумите. Направи един кръг около градината, където майка му бе засяла божури, хибискуси и

яркочервено мушкато. Отстрани растяха няколко магнолии, чийто аромат бе тежък и упойващ. Профуча покрай гранитния камък, където праправуйчо му Тайрън бе хвърлен от побеснял жребец и бе намерил смъртта си на шестнадесет години.

Камъкът бе поставен от скърбящите родители на Тайрън. Той напомняше на всички, че ако младежът не е бил толкова безразсъден, то неговият по-малък брат, прапрадядото на Тъкър, нямаше да наследи имението Суийтуотър.

И вероятно сега Тъкър щеше да живее в някое бунгало в Джаксън.

Винаги когато минаваше покрай този стар камък, се чудеше дали да съжалява, или да бъде благодарен на съдбата.

Когато излезе през широката врата и пое по тесния път, усети миризмата на размекнат асфалт и на застояла вода от блатото зад дърветата. Ароматът на дърветата му подсказваше, че лятото вече е настъпило, въпреки че според календара оставаше още една седмица.

Тъкър посегна към слънчевите очила, взе една касета и я пхна в касетофона. Харесваше музиката от петдесетте и се гордееше, че няма нито една от съвременните версии, с които радиостанциите ги заляха след 1962. Джери Лий Луис изкрещя, разнесе се и пресипналият от уискито глас на Килър, съпровождани от тъжното пиано.

Когато скоростомерът показва сто и двадесет километра, той се присъедини към тях с приятния си тенор. Пръстите му барабаняха по кормилото като по клавишите на пиано.

Поршето се носеше по възвишението и мъжът рязко изви наляво, за да не закачи задницата на едно ново БМВ. Профучавайки край елегантната кола, натисна клаксона, но не за да предупреди, а за да поздрави. Не намали скоростта, но забеляза в огледалото за обратно виждане, че колата бе спряла пред разклона към къщата на Едит Макнейр.

Когато Джери Лий запя с дрезгавия си глас „Без дъх“, Тъкър се запита чия може да бъде тази кола. Мис Едит бе починала преди два месеца — по същото време, когато бе открито второто обезобразено тяло във водата край Пещерата на призраците.

Това се случи в началото на април, когато започнаха да търсят изчезналата от два дни Френси Алис Логън. При спомена за трупа, престоял няколко дни в блатото, той стисна зъби.

Двамата с Бърк Тръсдейл намериха момичето.

Не му се искаше да си спомня какво бяха направили водата и рибите с дръзката Френси, малката червенокоса палавница, с която той бе флиртувал и бе искал да се люби.

Стомахът му се сви на топка и той усили касетофона. Не искаше да мисли за Френси. Не можеше. По-добре да мисли за мис Едит. Тя беше доживяла почти до деветдесет и кротко беше починала в съня си.

След смъртта ѝ къщата принадлежеше на някакви нейни роднини на север.

Тъй като в радиус от осемдесет километра от Инъсънс никой не притежаваше БМВ, реши, че е дошъл някой от роднините на мис Едит, за да хвърли поглед на наследството.

Забрави за нашествието на северняците, извади цигара, отчупи върха ѝ и я запали.

На километър зад него Каролайн Уейвърли стискаше кормилото на колата си и се опитваше да успокои бясното биене на сърцето си. „Идиот! Щуро копеле! Фукльо!“

Опита се да повдигне треперещия си крак от спирачката и да натисне педала за газта, докато колата се носеше по тесния буренясал път.

Профуча на сантиметри от нея, помисли си тя. И дори бе имал нахалството да надуе клаксона. Искаше ѝ се да беше спрял! О, как ѝ се искаше той да бе спрял. Щеше да му даде да разбере.

Бе дала воля на гнева си и се почувства по-добре. Откакто д-р Паламо ѝ бе казал, че язвата и главоболието ѝ се дължат на потискане на чувствата и на хроничната преумора, разбира се, тя бе престанала да се сдържа.

Трябваше да се погрижи за себе си. Пусна кормилото и избърса потните си длани в панталоните. Бе дошла в това затънтено място в щата Мисисипи, за да си почине и да възстанови силите си. След два месеца — ако не умреше от тази ужасна горещина — щеше да бъде готова за турнето през пролетта.

Що се отнася до чувствата ѝ, бе се справила с този проблем. Последният грозен скандал с Луис бе толкова разтърсващ и освобождаващ, че почти пожела да се върне в Балтимор и да го повтори.

Почти.

Миналото — Луис и умните му приказки, бляскавите му таланти и блуждаещият му поглед принадлежаха на миналото. Сега не мислеше за бъдещето, поне докато не възстановеше нервите и здравето си. За пръв път в живота си Каролайн Уейвърли, детето — чудо, посветила живота си на музиката, емоционална глупачка, щеше да живее само със сладостите на настоящето.

И тук тя най-после ще почувства, че си е у дома. Това беше нейният път. Вече няма да се крие от проблемите. Няма да се съгласява малодушно с всички очаквания и надежди на майка си. Няма да се старае да задоволява чужди желания.

Ще бъде самостоятелна, ще се научи да се владее. Когато лятото свърши, тя трябва да е наясно със себе си.

Почувства се по-добре, хвана кормилото и потегли по тесния път. Смътно си спомняше гостуването си преди години при баба си и дядо си. Разбира се, беше дошла за кратко — майка ѝ упорито се опитваше да прекъсне връзките си с провинцията. Но Каролайн си спомняше дядо си — едър, червендалест мъж, който в една тиха утрин я бе завел на риболов. И нейното детинско упорство да набоде стръвта на кукичката, докато накрая дядо ѝ заяви, че този стар червей с нетърпение очаква да улови някоя по-тлъста риба.

Когато кордата на въдицата ѝ се опъваше, момичето потръпваше. А прибирайки се у дома с три големи риби, изпитваше гордост от добре свършената работа.

Баба ѝ, упорита и жилава жена, със стоманеносива коса, беше изпържила рибата в тежкия почернял тиган. Макар че майка ѝ отказа да опита, самата Каролайн яде до насита. Тогава беше шестгодишна, със светла коса, нежни пръсти и големи зелени очи.

Усмихна се, когато видя къщата. Не се беше променила много. Боята на дървените капаци на прозорците се беше олющила, а тревата стигаше до глезените, но тя си оставаше спретната двуетажна къщурка с покрита веранда, където можеш да седиш с часове. В хола имаше масивна камина, леко наклонена наляво.

Сълзите замъглиха очите ѝ. Глупаво бе да се разкисва. Баба ѝ и дядо ѝ бяха живели дълго и спокойно. Глупаво бе и да се чувства виновна. Когато преди две години дядо ѝ умря, Каролайн беше на турне в Мадрид. Невъзможно бе да отложи ангажиментите си и да се върне у дома за погребението му.

И все пак се опита, наистина се опита, да примами баба си в града — там Каролайн по-лесно можеше да я посещава между безбройните турнета.

Но Едит не отстъпи. Само се засмя, когато ѝ предложи да напусне къщата си, в която бе влязла като младоженка преди седемдесет години, къщата, в която бяха родени и отраснали децата ѝ, къщата, в която бе прекарала целия си живот.

Когато и тя почина, Каролайн бе в болницата в Торонто — възстановяваше се след концертите. Научи за смъртта на баба си едва на следващата седмица след погребението.

Глупаво бе да се чувства виновна.

Но сега, докато седеше в колата и хладният въздух от климатика облъхваше лицето ѝ, тя отново се унесе в спомените.

— Съжалявам — казваше тя на виденията от миналото. — Така съжалявам, че не бях тук. Че никога не съм била тук навреме.

Въздъхна и прокара ръка през косата си, лъщяща и тъмноруса като пчелен мед. Няма смисъл да седи в колата и да размишлява. Трябва да свали багажа си, да влезе в къщата, да се настани. Сега тя бе собственицата на имота и възнамеряваше да го поддържа.

Когато отвори вратата на колата, горещината я блъсна в гърдите. Задъха се и едва повдигна калъфа с цигулката от задната седалка. С усилие успя да стигне до вратата на къщата с цигулката в едната ръка и тежката чанта с нотите в другата.

Наложил се още три пъти да отива до колата, за да пренесе тежките куфари, двете грамадни хартиени кесии с храната, която бе накупила от магазинчето на четиридесет километра на север преди градчето, и накрая тежкия лентов магнетофон. Сега вече силите ѝ се изчерпаха.

Извади ключовете чак когато всичките ѝ вещи бяха строени пред вратата. Всеки ключ имаше етикет — за входната врата, за задната врата, за мазето, за сейфа, за багажника на форда. Докато търсеше ключа за входната врата, ключовете от връзката подрънкваха като камбанки.

Вратата изскърца, както всяка стара врата; сред облак от прах, както във всяка изоставена къща.

Първо внесе цигулката. Беше по-важна от всякакви пакети с храна.

За пръв път се озова в къщата сама. Леко смутена, тя направи няколко неуверени крачки.

Коридорът водеше натам, където би трябвало да е кухнята. Зави наляво, тръгна нагоре по стълбите. Ето я извивката под прав ъгъл след третото стъпало. Масивните дъбови перила бяха покрити с тънък слой прах.

Точно под стълбата беше масичката с тежкия старомоден телефонен апарат и празната ваза до него. Каролайн постави калъфа с цигулката върху масичката и се залови за работа.

Пренесе тежките кесии с продуктите в кухнята с добре познатите жълти стени и бели остъклени шкафове. В къщата беше горещо като в пещ. Жената остави кесиите на масата и веднага отиде до хладилника; успокои се едва когато видя, че работи и дори е почистен.

Спомни си, че бе помолила някаква съседка да почисти къщата след погребението. Сега се увери, че приказките за отзивчивостта на хората в глухата провинция не са измислица. Под двумесечния слой прах, зад дантелените паяжини, изтъкани по ъглите от прилежните паяци, се долавяше слаба, но натрапчива миризма на лизол.

Разходи се бавно във вестибюла, облицован с дървена ламперия. Стъпките ѝ отекваха в тишината. Надникна в дневната, отрупана с възглавнички. В средата на стаята бе поставен грамадният допотопен Ар Си Ей^[1]. Стените на трапезарията бяха изпъстрени с бледи петна. Мебелите бяха покрити с прашни калъфки. Накрая дойде ред и на кабинета на дядо ѝ, с неговия шкаф, претъпкан с ловджийски пушки и спортни пистолети, с голямото и удобно кресло с изтъркани облегалки за ръцете.

Взе куфарите и тръгна към горния етаж, за да си избере стая.

Спря се на спалнята на дядо си и баба си както от сантименталност, така и от практични съображения. Щеше да ѝ бъде удобно в голямото легло с балдахин против комарите, покрито с кувертюра с извезана на нея брачна халка. Може да крие най-ценните си вещи в ковчежето от кедрово дърво. Ще я утешават бледите виолетки и рози, сплетени по тапетите.

Остави куфарите до стената и се приближи до тясната стъклена врата, водеща към портала пред входната врата. Оттук можеше да вижда обраслите с бурени рози на баба си и вечнозелените храсти. Успя да долови шума на водата, течаща сред камъните и дънерите на

отсечените дървета, покрити с мъх. В далечината през маранята като кафеникава лента просветваше могъщата Мисисипи.

Наоколо се носеха песните на птиците — сойки и врабчета, врани и чучулиги. Може би се намесваше и гърлестият вик на дивите патици.

Постоя заслушана в птичия хор — жена с крехка фигура, с изящни ръце, със сенки под очите.

Изведнъж песента на птиците заглъхна, изчезнаха благоуханията, гледката се скри. Тя се пренесе в салона на майка си, дочу тихото тиктакане на бронзовия часовник и долови аромата на „Шанел“. Оставаха броени минути преди първия ѝ рецитал.

— Ние очакваме да покажеш всичко, на което си способна, Каролайн — майка ѝ изричаше това бавно, спокойно, с нетърпящ възражения тон. — Очакваме да бъдеш *най-добрата*. Нищо друго не е от значение за нас. Разбра ли ме добре?

Каролайн нервно свиваше пръстите на краката си в лъскавите обувки. Беше само на пет години.

— Да, мадам.

Ръцете я боляха след два часа упражнения. Слънцето навън беше толкова ярко, като разтопено злато. Можеше да види дори червеношийката сред клоните на дървото, която изпя песента си и замлъкна.

— Каролайн! — гласът на майка ѝ проехтя от стълбата. — Все още ти остава един час, за да се упражняваш. Как ще се подготвиш за турнето, ако не си дисциплинирана? Веднага започвай да свириш!

— Съжалявам — въздъхна момичето и вдигна цигулката до рамото си, крехко като на всяко дванадесетгодишно дете. Инструментът ѝ се стори тежък като олово.

Зад кулисите трябваше да се преборва с прилошаванията, причинявани от нервно напрежение. И умора, умора, безкрайна умора от всички тези репетиции, приготовления, пътувания. Колко издържа на този монотонен ад? Осемнадесет или двадесет години?

— Каролайн, за бога, сложи си още малко руж! Бледа си като смъртта — нетърпеливият, смазващ като чук глас, опънатите пръсти, които повдигаха брадичката ѝ. — Защо не показваш поне малко ентузиазъм? Не знаеш ли колко труд положихме с баща ти, докато те издигнем до това положение? Колко много сме пожертвали за теб? А

ето че сега, десет минути преди вдигането на завесата, висиш пред огледалото като дрипа.

— Съжалявам.

Тя винаги съжаляваше.

Лежеше в болницата в Торонто сломена, изтощена, засрамена.

— Да не би да си въобразяваш, че ще анулираме останалите концерти от турнето? — Напрегнатото, разгневено лице на майка ѝ се надвеси над нея.

— Не мога да го завърша. Съжалявам.

— Съжалявала! Каква полза от това, че съжаляваш? Провали кариерата си, измъчи Луис до смърт. Няма да се изненадам, ако той се откаже от ангажимента си с теб и те зачеркне от списъка на професионалистите.

— Той бе с някаква жена — тихо промълви Каролайн. — Видях го в гардеробната точно преди вдигането на завесата. Той бе с някаква жена.

— Това са глупости. И ако се окаже, че не е било така, после ще се сърдиш само на себе си. Знаеш ли как се държиш напоследък — бродиш като привидение, отказваш интервютата, не искаш да посещаваш приемите... Така ли ми се отплащаш за всичко, което съм направила за теб? Сега как ще се оправя и с журналистите, с договорите?

— Не зная — искаше да затвори очи, да заспи и всичко да изчезне завинаги. — Съжалявам. Повече нищо не мога да ти кажа.

Не, помисли си Каролайн и отвори очи. Не можеше да стори нищо повече. Не можеше да бъде това, което другите искаха от нея. Не и сега. Никога вече. Може би наистина беше прекалено себелюбива, неблагоприятна, разглежена — нали майка ѝ се нахвърляше върху нея с всичките тези омразни думи? Сега това като че ли нямаше значение. Имаше значение само фактът, че бе тук.

Двадесетина километра по-нататък Тъкър Лонгстрийт навлизаше в Инъсънс. Колата вдигна прах и подплаши Нюсънс, малкото ловджийско куче на Джъд Ларсън.

Каролайн Уейвърли би разбрала страха на това куче, което, щом отвори очи, видя една блестяща червена кола да лети право към него.

Колата успя да спре на сантиметри от Нюсънс^[2] и белята се размина.

Кучето изскимтя и се изправи на крака явно решило да си потърси по-безопасно място.

Тъкър му свирна и го извика, но то не му обърна внимание. Нюсънс мразеше тази червена кола толкова силно, че не би се приближило до нея дори и да се изпикае на седалките ѝ.

Тъкър пусна ключовете на колата в джоба си. Възнамеряваше да купи ориз и тоалетна вода за Дела и бързо да се завърне при хамака си, където според него един умен мъж би трябвало да прекарва горещите и задушни следобеди. Но забеляза колата на сестра си, паркирана през две коли от неговата пред ресторанта „Чет’н Чю“^[3].

Това го подсети, че е ожаднял и би могъл да се отбие да пийне чаша лимонада. Разбира се, щеше да си хапне едно голямо парче от боровинковия пай.

По-късно доста щеше да съжалява за това свое решение.

Освен ресторантчето „Чет’н Чю“ семейство Лонгстрийт притежаваше автоматични перални и сушилни, пансиона в Инъсънс, магазин за зърнени храни, за оръжия, ловджийски принадлежности и железарски стоки, както и дузина къщи, които даваха под наем. Братята и сестрата бяха твърде умни — или твърде мързеливи — и бяха наели управители за всеки обект. Дуетейн проявяваше умерен интерес към къщите, които даваха под наем, и на всяко първо число от месеца ги обикаляше, за да събира наема или да изслушва извиненията и да записва кои от къщите се нуждаеха от ремонт.

Независимо дали го искаше или не, но Тъкър трябваше да се нагърби със счетоводните книги на фамилията. Веднъж след продължителни оплаквания от главоболията около сметките, фактурите, ипотеките и балансите Джоузи бе заявила, че тя лично ще поеме това бреме. След това му трябваша няколко дни, докато оправи бъркотията, причинена от намесата на сестра му.

Всъщност тази дейност не се оказа чак толкова неприятна. Счетоводството е нещо, което можеш да вършиш през някоя прохладна вечер със студено питие до себе си. Бе по-скоро досадно задължение, но не го затрудняваше.

„Чет’н Чю“ бе любимото му място. Ресторантът имаше големи прозорци, по които винаги окачаха обяви за продажби, училищни пиеси и различни търгове.

Подът бе покрит с избледнял линолеум, стените бяха пожълтели и нацапани, като че ли оплоти от мухите. Сепаретата бяха с грапави стени, облицовани с червени винилови плоскости. Все пак беше някакво подобрене в сравнение с изпокъсаните кафяви прегради. Тъкър бе наредил да ги сменят преди шест месеца. Червените преградни стени вече бяха започнали да избеляват и тук-там изглеждаха оранжеви.

Посетителите бяха надраскали масите. В „Чет’н Чю“ това бе част от традицията: бяха издълбани инициали на поп звезди, сърца и фигурки, но някои, обзети от вдъхновение, бяха написали „Готино е!“ или „Хич да не ти пука!“. А ако авторът спадаше към категорията на самотните мрачни типове, посланието към следващите посетители гласеше: „Изяж си лайната и пукни...“.

Управителката на заведението Ърлийн Ренфрю се побъркваше от подобни „бисери“, надраскани по масите. Тъкър бе принуден да вземе електрически шлайф — апарат от железарския си магазин, за да заличат неприличните драсканици.

Към всяко сепаре беше монтиран по един джубокс. Трябваше само да се натисне бутонът и да се избере музиката — все още беше по три парчета за четвърт долар. И понеже Ърлийн обожаваше кънтри музиката, това звучеше и от джубокса, но Тъкър се разпореди да намерят тайно записи с хардрок или ритъм енд блус от петдесетте.

Край големия тезгях бяха подредени десетина стола, всичките покрити със същата избеляла червена винилова пластмаса. Пайовете, които се предлагаха за деня, бяха подредени на три лавици в чистичка хладилна витрина. Очите на Тъкър светнаха, когато зърна любимия си боровинков пай.

Мъжът поздрави многобройните посетители и се насочи през задушния салон със стелец се тютюнев дим към високия стол край тезгяха, на който бе кацнала сестра му. Увлечена в спор с Ърлийн, Джоузи разсеяно потупа брат си по рамото и продължи разговора си.

— И значи, казах й аз на нея, на Джъстийн де, че ако се омъжи за такъв като Уил Шивър, ние всички ще се радваме, защото ще престане да си вири носа. Той може да се напива по пет пъти на ден, но за нищо друго не го бива.

Ърлийн се изкикоти одобрително и избърса няколко мокри петна от чаши по тезгяха.

— Не мога да проумея защо ще трябва да се омъжва за такъв мухльо като Уил.

— Мила, та той бил истински звяр в леглото! — Смигна ѝ лукаво Джоузи. — Поне така приказват. Здравсти, Тъкър — обърна се и млясна брат си, преди да размаха пръстите си пред лицето му. — Току-що ми направиха маникюра. Жестоко червено. Как ги намираш?

Той бе длъжен да провери добре ли са оформени аленочервените нокти.

— Гледаш ме, като че ли преди малко си издрал очите на някого. Сипи му лимонада и му отрежи от боровинковия пай, Ърлийн. Не забравяй да го поръсиш отгоре с френската ванилия.

Все пак поласкана от вниманието на брат си към маникюра ѝ, тя докосна черната си, добре фризирана коса.

— Обаче Джъстин с радост би издрала моите — захили се сестра му и взе диетичната си кока-кола. — Отби се в салона за разкрасяване и размаха ръцете си пред всички, за да не би някой да пропусне да забележи онова скапано парченце стъкло на пръста ѝ, което тя величае с името „диамант“. Сигурно ще спечели голямата награда, ако се залови да троши бутилките на панаирните сергии с него.

Тъкър я погледна.

— Ревнуваш ли, Джоузи?

Сестра му настръхна, долната ѝ устна увисна, лицето ѝ пребледня. Отметна глава назад и кресна:

— Ако исках да го имам, отдавна щеше да бъде мой. Но извън леглото ми досажда до смърт. — Тя допи колата си и хвърли закачлив поглед към двете момчета, седнали в сепарето. Те се изпъчиха горделиво и надигнаха халбите с бира. — Ти вече се отърва от това бреме, Тък. Така ще постъпя и аз. Вече си почти недостижим за нежния пол.

Тъкър се усмихна на Ърлийн и се зае с пая си.

— Да, всеки си носи кръста.

Джоузи потропа с лакираните си нокти по цинковия тезгях. От няколко седмици отново я бе обхванало онова безпокойство, което я бе накарало за пет години на два пъти да се омъжи и да се разведе. „Време е да се пораздвижи“ — помисли си тя. Няколко месеца бяха минали, откакто се бе върнала, а вече жадуваше за нещо по-интересно.

А след пет-шест месеца интересен живот където и да е, започваше да копнее за задрямалото градче, в което се бе родила.

Някой пусна четвърт долар в джубокса и Ренди Травис започна да плаче за нещастната си любов. Джоузи тактуваше с пръсти, загледана намръщено в брат си, зает с мелбата и боровинковия пай.

— Как можеш да ядеш това на обед, в тази жега?

Тъкър лапна парче от пая.

— Просто си отварям устата и преглъщам.

— И не наддаваш нито грам! Дявол да го вземе, а аз трябва да треперя за всяка хапка, за да не заприличам в ханша на старата Джентри. — Тя топна пръст в мелбата на брат си и го облиза. — Какво ще правиш в града, освен да си натъпчеш търбуха?

— Дела ме изпрати да напазарувам. Като минавах край разклона за Макнейр, видях, че някаква кола зави към къщата им.

— Хм! — Джоузи би обърнала повечко внимание на тази новина, но към тях бавно се приближи Бърк Тръсдейл. Тя се изправи на стола, кръстоса дългите си крака и му отправи една усмивка, като че ли мед щеше да закапе от устните ѝ. — Здравей, Бърк.

— Джоузи. — Той се обърна към брат ѝ и го тупна по гърба. — Тъкър. Какво правите тук двамата?

— Убиваме времето — отвърна Джоузи.

Бърк беше над метър и осемдесет, мускулест, с рамене като гардероб и квадратна челюст, смекчавана от очите му, нежни като на кутре. Макар че беше връстник на Дуейн, той беше по-близък с Тъкър. Освен това бе един от малкото мъже, които тя бе пожелавала, но без успех.

Мъжът се подпря на високия стол и тежката връзка с ключовете издрънча на кръста му. Шерифската значка просветна на гърдите му.

— Твърде горещо е, за да се върши нещо друго — съгласи се той и измърмори някакви благодарности към Ърлийн, когато тя му поднесе чай с лед. Изпи го на един дъх.

Джоузи облиза горната си устна, докато наблюдаваше как подскача адамовата му ябълка.

— В къщата е пристигнала роднина на мис Едит — съобщава Бърк, като отмести чашата си. — Мис Каролайн Уейвърли, някаква капризна музикантка от Филадельфия. — Ърлийн пак напълни чашата

му, но този път той изпи чая си, без да бърза. — Обади се да ѝ монтират телефон и да ѝ включат тока.

— Колко дълго ще остане? — Ърлийн не пропускаше новина. Като управителка на „Чет’н Чю“ това бе нейно право и нейно задължение.

— Не каза кога ще си замине. Мис Едит не приказваше много за роднините си, но май че ми беше споменала за някаква своя внучка, която пътувала с оркестър или нещо подобно.

— Сигурно се плаща добре — замисли се Тъкър.

— Видях колата ѝ, преди да се отбие от пътя, преди четвърт час. Кара съвсем ново и скъпо БМВ.

Шерифът изчака жената да се отдалечи.

— Тък, трябва да си поговорим за Дуейн.

Младият мъж настръхна, макар че запази дружелюбния израз на лицето си.

— Сега пък за какво?

— Снощи пак се насмукал и се държал просташки при Макгрийди. Вкарах го в килията за една нощ.

Изражението на лицето му рязко се промени — стисна устни, а очите му потъмняха.

— Обвиняваш ли го в нещо?

— Хайде, Тък, стига! — обиден, шерифът се надигна от стола. — Вдигнал голяма олелия, пък и е бил прекалено пиян, за да може да шофира. Реших, че ще е по-добре да преспи при мен. Миналия път трябваше посред нощ да го влача до дома му. Мис Дела ругаеше като побесняла.

— Да-а — успокои се младият мъж. На тоя свят човек не може без приятели, не може и без роднини, а Бърк съчетаваше и двете. — Сега къде е брат ми?

— Зад решетките, лекува си махмурлука. Помислих си, че щом си тук, можеш да го прибереш. По-късно ще докараме колата му.

— Много съм ти задължен — с тези тихо произнесени думи той прикри недоволството си. През последните две седмици брат му за втори път попадеше в „кафеза“. Единият път бе паднал насред улицата. Знаеше, че доста трудно ще бъде да го отрезви. Стана и извади портфейла си. Когато вратата се отвори зад гърба му и чашите по

полиците се заклатиха, той се огледа. Видя Еда Лу Хетинджър и разбра, че го очаква буря.

— Жалко копеле! — изфуча тя и се спусна към него. Ако шерифът не я беше подпрял с едно от неговите светкавични замахвания, лицето на Тъкър щеше да бъде нарязано. Ненапразно бе спечелил купата по борба в училището.

— Хей, почакай! — Бърк се опита да успокои Еда Лу, която се бореше като пантера.

— Мислиш си, че можеш да ме изхвърлиш като парцал?

— Еда Лу! — Тъкър знаеше от опит, че в такива моменти трябва да говори спокойно и тихо. — Поеми дълбоко дъх. Ще се нараниш.

Тя оголи дребните си зъби и изръмжа:

— Дойдох да нараня теб, хитрец шибан!

Бърк неохотно влезе в ролята си на шериф.

— Момиче, или ще му се извиниш, или ще те тикна зад решетките. Баща ти няма да ти се зарадва.

— Няма да подам ръка на този кучи син — изсъска тя.

Бърк охлаби хватката си, жената се изскубна и изтупа праха от дрехите си.

— Ако искаш да поговорим за тази... — започна Тъкър.

— Добре, нека да поговорим още сега. — Тя се завъртя. Останалите посетители или я зяпнаха втренчено, или се правеха, че не я забелязват. На ръцете си носеше пластмасови гривни. Лицето и вратът ѝ лъщяха от пот. — Искаш всички да чуят, така ли? Имам нещо да кажа на тази важна клечка, мистър Лонгстрийт.

— Еда Лу! — Младият мъж я хвана за ръката, но тя замахна с другата и го цапардоса по зъбите. — Недей. — Той избърса устните си и махна на Бърк да не се приближава. — Остави я сама да се изнесе оттук.

— Добре, ще се махна. Но нали ми бе казал, че ме обичаш...

— Никога не съм казвал това — поне в това можеше да бъде сигурен. Дори и в най-страстните моменти винаги внимаваше какво говори. Особено в най-страстните моменти!

— Накара ме да си мисля, че си го казал — изкрещя момичето. Миризмата на пот и дезодорант, с който се беше поляла обилно, му напомниха за току-що изстинал труп. — Подмами ме да легна с теб. Каза ми, че си търсил жена като мен. Каза ми... — Сълзите започнаха

да се смесват с потта по лицето ѝ и гримът под очите ѝ се размаза на ивици. — Каза ми, че ще се оженим.

— О, само това не! — Тъкър винаги бе твърдял, че нищо не може да го раздразни, но сега не издържа. — Това си го измисляш, скъпа. И пак ти го повтарям, и то пред всички, че това няма да го бъде.

— А какво може да си помисли едно момиче, когато го търсиш, подаряваш му букети и пръскаш пари за скъпи вина? Каза, че ще се грижиш за мен.

— И се грижех.

И наистина се беше погрижил. Грижите никога не пестеше.

— Не се грижиш за никого и за нищо, освен за себе си, Тъкър Лонгстрийт! — Наведе се към него и слюнки се разхвърчаха от устата ѝ. В този миг всякакви нежни чувства се изпариха от душата му и той се запита как е могъл да се грижи за такова същество. На всичкото отгоре хлапаците, които цял час висяха на една кока-кола, започнаха да се побутват в ребрата и да се подсмиват.

— Тогава без мен ще си живееш по-добре, нали? — подхвърли той и пусна две монети в джубокса.

— Въобразяваш си, че лесно ще се отървеш? — Тя стовари с все сила ръката си на рамото му. Той почувства как цялото ѝ тяло трепери. — Въобразяваш си, че можеш да ме захвърлиш, както постъпи с останалите? — Проклетата да бъде, ако му позволи. За какво бе обявила на всичките си приятелки, че ще се оженият, за какво би целия път до Гренвил да гледа сватбените рокли. Тя знаеше — да, тя знаеше, че вече половината град ѝ се присмива. — Ти си задължен пред мен. Ти ми даде няколко обещания.

— Посочи ми поне едно! — Гневът се надигаше в гърдите му и той се помоли да успее да се сдържи да не я напляска.

— Бременна съм — извика отчаяно тя. Зарадва се, като видя как мълвата се разнесе от сепаре на сепаре, а Тъкър пребледня.

— Какво каза?

Устните ѝ се разкривиха в подобие на усмивка.

— Добре чу какво ти казах, Тък. А сега трябва да решиш какво да правиш.

Момичето тръсна глава, обърна се и излезе. Тъкър чакаше топката от гърлото да слезе в стомаха му.

— Охо! — обади се Джоузи и се ухили на изумената публика, но потърси ръката на брат й. — Залагам десеторно, че лъже.

— Какво? — Загледа я той все още замаян.

— Казвам, че е толкова бременна, колкото си и ти. Изтъркан женски номер, Тъкър, отвори първия роман и ще го откриеш. Не се оставяй да те уловят в този капан.

Трябваше да остане сам, да размисли.

— Ще вземеш ли Дуейн от шерифа? И не забравяй покупките за Дела.

— Защо ние не...

Но той вече бе на вратата. Джоузи въздъхна. Една беля никога не идва сама. Брат й беше забравил да й каже какво е заръчала икономката.

---

[1] RCA Victor или Radio Corporation of America — марка телевизори, грамофони и магнетофони, спонсор на популярното предаване „Най-смешните видеоклипове на Америка“. — Б.пр. ↑

[2] Nuisance (англ.) — беля, пакост. — Бел.прев. ↑

[3] Chat’N Chew (англ.) — бърбрене и дъвчене. — Бел.прев. ↑

2.

Дуейн Лонгстрийт седеше на твърдия нар в килията. Трите аспирина все още не бяха подействали и в главата му бръмчаха безброй механични резачки, опитващи се да отрежат част от мозъка.

Той свали ръце от главата си, за да поеме чашата с кафето, която Бърк му бе донесъл, после отново стисна слепоочията си, изплашен, че главата му ще се отдели от раменете. Всъщност по-добре да я изгуби.

Както винаги Дуейн се презираше през първия час, когато се събуждаше след поредното препиване. Неприятно му бе да разбере, че се е търкалял смеейки се на дъното на противната яма.

Не мразеше пиенето, не, Дуейн обичаше да пие. Харесваше му как първата глътка уиски опарва гърлото и засяда в стомаха като бавна и дълга целувка от хубава жена. Обичаше опиянението след втората глътка.

По дяволите, адски го обичаше!

Дори и не мислеше да се откаже. Не, трябваше нещо да се спомене за онзи миг, когато си ударил пет-шест и всичко започва да плува около теб. Когато всичко изглежда красиво и приятно. Когато забравяш за неудачния си живот — че си изгубил жената и децата, че никога не си искал тя да предпочете някакъв шибан търговец на обувки пред теб, че си затънал в това градче като в зловонна яма, защото няма къде другаде да отидеш.

Да, той харесваше това състояние, когато се носиш по вълните на времето, когато забравяш за всичко лошо.

Всъщност много не го вълнуваше какво ще стане после. Когато ръката ти по навик посяга към бутилката, тя не те предупреждава какво те очаква. Щом пред теб има уиски, продължаваш да пиеш, дори и да не усещаш вкуса му.

Мразеше да му подхвърлят, че понякога пиенето го превръща в заядливец, защото често налиташе на бой дори с непознати. Бог му е свидетел, че е кротък мъж.

А виж, баща му, не, той не беше от кротките. Понякога уискито го караше да се държи като Бо, но на следващия ден неизменно съжеляваше за постъпките си.

Изплаши се, когато разбра, че вече за трети път не може да си спомни дали е избухвал, или се е държал кротко. Когато това се случи за пръв път, си каза, че може би е по-добре да се събуди в килията, измъчван от махмурлука, вместо да убие неволно първия непознат.

Знаеше, че резките движения могат да заместят резачките в главата му с рояк побеснели пчели. Затова съвсем внимателно се изправи на крака. Слънчевите лъчи, проникващи през решетката на прозореца, само го заслепяваха и дразнеха. Излизайки от килията, Дуейн прикри очите си с ръка. Бърк никога не го заключваше.

Като се опираше на стените, успя да стигне до тоалетната и изпика толкова много течност, като че ли от бъбреците му се изсипа цял галон бърбън „Уайлд Търки“. Прииска му се да си легне отново и започна да плиска лицето си със студена вода, докато очите спряха да пламтят.

Мъжът простена, когато външната врата се затръшна и чу Джоузи да го вика:

— Дуейн! Тук ли си? Твоята сладка сестричка е дошла да те измъкне.

Прекачи прага и се олюля, но успя да се облегне на касата на вратата. Сестра му присви старателно оскубаните си вежди:

— Милият ми той! Изглеждаш, като че ли триста котки са те драли. — Пристъпи по-близо и го погали с яркочервения си нокът по долната устна. — Скъпи, как можеш да виждаш с тези кървясали очи!

— Разбра ли... — закашля се той, за да изчисти ръждата от гърлото си. — Разбра ли дали не съм блъснал колата?

— Не, доколкото ми е известно, този път не си успял. А сега ще дойдеш с Джоузи. — Приблужи се и се опита да го хване за ръката, но бързо отстъпи назад, когато той рязко извърна глава. — Мили боже, само с дъха си можеш да умъртвиш всички около теб! — Отвори чантата си, порови в нея и извади една опаковка „Тик-так“. — Ето, скъпи, вземи две от тези. Иначе ще припадна, ако дишаш в лицето ми.

— Дела наистина ще се вкисне — промърмори той, докато сестра му го водеше към изхода.

— Ще се вбеси, но щом разбере какво преживява Тъкър, ще забрави за теб.

— Тъкър ли? О, по дяволите! — Слънцето го заслепи и Дуейн политна назад.

Тя поклати глава, извади слънчевите си очила, украсени с дребни изкуствени диаманти по рамките, и му ги подаде.

— Тъкър има неприятности. Еда Лу твърди, че е бременна от него. Но ние ще научим истината.

— Всемогъщи боже! — За миг собствените му проблеми останаха на заден план. — Тя е забременяла от Тък?

Сестра му отвори дясната врата на колата си, за да може той побързо да влезе вътре.

— Направи му страхотна сцена в „Чет’н Чю“, така че от днес всички в градчето зорко ще следят дали ще надуе корема.

— Всемогъщи боже!

— И аз така казвам. — Преди да потеглят, Джоузи дори изключи радиото в знак на съчувствие към състоянието на брат си. — Независимо дали е забременяла или не, той трябва хубавичко да си помисли, преди да довлече у дома тази хленчеща пачавра.

Тъкър знаеше, че е по-добре сега да не бърза да се прибира у дома. Дела ще се захване с него още от вратата. Имаше нужда да остане за малко сам, защото спокойствието му щеше да отиде по дяволите, щом прекрачеше входната врата на Суийтуотър.

Импулсивно отби колата встрани и по нагорещената настилка останаха следи от гумите. До имението оставаха още един-два километра. Спря колата до крайпътната затревена площ и отиде към дърветата.

Когато се озова под сянката на зелените листа, парализиращата горещина леко намаля. Но той беше дошъл да разхлади мозъка, а не тялото си... Защото при сцената в ресторанта едва се бе сдържал да не сграбчи Еда Лу за гърлото, когато сипеше обвиненията си срещу него.

Не се тревожеше, че би действал импулсивно, че би нарушил представата, която околните си бяха създали за него. Половината от обвиненията й бяха лъжа. Но това означаваше, че другата половина е истина.

Бързо се спусна по пътеката и стигна до водата. Стресната от внезапното му появяване, една чапла прегъна дългите си грациозни крака и се плъзна над блатото. Тъкър се огледа за змии и седна на едно повалено дърво.

Сега можеше да отдъхне. Извади цигара, отчупи върха ѝ и я запали.

Винаги бе обичал водата — не толкова буйните вълни на океана, колкото спокойните води на сенчестите езера, ромоленето на потоците, непресекващия ритъм на Мисисипи. Водата го привличаше още от детските му години. Казваше, че отива за риба, за да може да седне на брега и да си мисли на спокойствие или дори само да послуша цамбурканията на жабите и монотонното свирене на щурците.

Но тогава проблемите му бяха детински. Дали ще го напердашат заради двойката по география, дали да покани Арнет или Каролайн на танци за празника на влюбените в деня на Свети Валентин.

Както казваше старият: малки деца — малки грижи, големи деца — големи грижи. Тъкър си припомни колко скърбеше за баща си, когато той катастрофира с малкия самолет „Чесна“ при един полет до Джаксън. Но това беше нищо в сравнение с острата, зашеметяваща мъка, когато бе открил майка си в градината, присвита на две, толкова близо до смъртта, че дори и най-неопитният лекар можеше да установи диагнозата — сърдечен удар.

След смъртта ѝ той често идваше тук, за да облекчава мъката си. Но постепенно и тя отмина, както всичко на този свят. С изключение на миговете, когато на младия мъж му се струваше, че щом погледне през прозореца, ще я види отново — с лице, засенчено от голямата сламена шапка, отзад с дълъг воал от шифон — да броди из алеите и да събира прецъфтелите рози.

Мадлин Лонгстрийт не би одобрила Еда Лу. Естествено щеше да я прецени като груба, невъзпитана и лукава. И би изразила неодобрението си чрез онази вежлива изисканост, мислеше си Тъкър, която всяка истинска лейди от Юга владееше като смъртоносно оръжие.

А майка му беше истинска лейди от Юга.

От друга страна, Еда Лу беше изключителна в леглото. С едър бюст и широк ханш, с добре поддържана свежа кожа — неслучайно се мажеше всяка сутрин и вечер с най-различни кремове и лосиони.

Целуваше се страстно и жадно, ръцете ѝ го търсеха с желание и — за бога — той ѝ се наслаждаваше до насита.

Но не я обичаше. И тя знаеше това. Тъкър мислеше, че обещанията в любов — вечна или не — са твърде евтино средство, за да вкараш една жена в леглото. Обаче бяха прекарвали времето доста добре — и в леглото, и извън него. Той не беше от онези, които веднага забравят за ухажването, след като жената веднъж си разтвори краката.

Младият мъж изстина към нея в мига, в който тя заговори за женитба. Започна да се среща с нея само веднъж седмично, но избягваше да остават сами. Заяви ѝ, че няма никакво намерение да се жени за която и да е. Ала видя самодоволния израз в очите ѝ и разбра, че не му е повярвала, затова скъса с нея. Момичето си поплака, но се държа възпитано. Тъкър едва сега се досети, че се е надявала отново да го върне при себе си.

Вече не се съмняваше, че до нея са стигнали слуховете за връзката му с друга жена.

Всичкото това имаше значение. И в същото време нищо нямаше значение. Ако Еда Лу наистина беше бременна, можеше да е сигурен, че вината е негова въпреки всички предпазни средства. Сега трябваше да измисли как да се измъкне от тази история.

Странно, но Остин Хетинджър все още не беше го навестил с ловната си пушка. Баща ѝ не беше от хората, с които можеш лесно да се разбереш, и никога не беше припадал от любов към семейство Лонгстрийт. Всъщност можеше да се каже, че ги мразеше, тъй като женитбата на Мадлин ла Рю с Бо Лонгстрийт завинаги сложи край на мечтите му да я направи своя жена.

Остин се държеше като истински кучи син. Публична тайна беше, че често бие жена си — само трябваше да изпадне в съответното настроение. Този ръкопашен метод за възпитание той прилагаше и към петте си деца — неслучайно Ей Джи, първородният му син, сега лежеше в затвора в Джаксън за кражба на автомобили.

На Остин също му се беше случвало да прекара нощта зад решетките. Арестуваха го най-често за побои и хулиганско поведение — наричаше се „нарушение на обществения ред“ — при това придружено с цитати от Библията или с призоваване на Божията намеса. Тъкър бе убеден, че в най-скоро време той ще почука на

вратите на Суийтуотър с късата си ловна пушка, стиснал я с огромните си юмруци.

Трябваше да се справи с него.

Точно както трябваше да се справи със задължението си към Еда Лу. Задължението си е задължение, но проклет да бъде, ако се ожени за нея по задължение. Може да е много добра в леглото, но не бе в състояние да поддържа най-елементарен разговор. За съжаление тя се бе оказала не само доста ограничена, но на всичкото отгоре хитра и лукава като лисица. А тъкмо това нямаше да понесе да вижда всяка сутрин на закуска, и то до края на живота си.

Той направи, каквото можа. Направи това, което трябваше да се направи. Щедро ѝ предложи и пари. Толкова много ѝ бе дал. Може би дори изпитваше привързаност към детето, което щеше да се роди, и най-много това го дразнеше.

Тъкър разтърка лицето си и изведнъж пожела Еда Лу да изчезне от живота му. Така ще му плати за грозната сцена в ресторанта, когато го накара да изглежда по-безсърдечен, отколкото бе всъщност. Ако можеше да измисли някакъв начин, той...

Чу шумолене сред листата и се обърна. Ако Еда Лу го е проследила, тя ще се изненада, като разбере, че е побеснял от яд и решен на всичко.

Каролайн се приближи към поляната и едва не извика. Там под сянката на дърветата, където някога беше ловила риба с дядо си, се спотайваше мъж с пъстри очи, пронизващи като ахат, със стиснати юмруци, с изкривени от злоба устни... или може би от подигравателна усмивка.

Тя се огледа безпомощно за камък или прът, за нещо, с което да се отбранява, но бързо разбра, че трябва да разчита само на себе си.

— Какво правите тук?

Тъкър бързо скочи и притеснено изтупа праха от ризата си.

— Само гледах водата. — Бързо ѝ отправи една стеснителна усмивка, с която искаше да ѝ подсказе, че няма лоши намерения. — Не очаквах да срещна някого в тази пустош.

Настъпи напрегната тишина, но тъй като той не помръдна, Каролайн постепенно се поотпусна. Все пак не беше уверена, че

непознатият няма да ѝ причини зло. Гласът му сега звучеше спокойно, дори лениво, може би леко подигравателно. Макар че очите му я гледаха приветливо, в тях се долавяше толкова явно сексуално желание, че тя отново настръхна и бе готова веднага да побегне, ако се опита да се доближи до нея.

— Кой сте вие?

— Тъкър Лонгстрийт, мадам. Живея съвсем наблизко, надолу по пътя. Признавам, че съм навлязъл в чужд имот. — Отново ѝ се усмихна. — Съжалявам, ако съм ви обезпокоил. Мис Едит нямаше да ми се разсърди, ако ме беше видяла да скитам наоколо, затова си помислих, че не трябва да се отбивам до къщата, за да получа разрешение. Вие да не сте Каролайн Уейвърли?

— Да. — Стори ѝ се, че за разлика от неговата провинциална любезност отговорът ѝ е доста сух и неучтив. За да смекчи думите си, се усмихна насила, но напрежението между двамата оставаше. — Изплашихте ме, мистър Лонгстрийт.

— О, наричайте ме просто Тъкър — усмихна се той и не пропусна да я огледа. Каза си, че е твърде слаба, но лицето ѝ е бледо и нежно като онази камейка, която майка му носеше на панделката си от черно кадифе. Обикновено предпочиташе жени с по-дълга коса. Той пхна ръце в джобовете. — А освен това нали сме съседни? Тук, в Инъсънс, сме прочути с добросъседството.

Този мъж е способен да очарова дори и дърво, помисли си тя. Досега не бе срещала такъв като него. А думите могат да поразят женското сърце, без значение дали са изречени с ленивия южняшки говор, или се леят в испанска песен.

Тя кимна... доста високомерно, помисли си той.

— Исках само да огледам имота — продължи младата жена. — Не очаквах да срещна някого.

— Прекрасно местенце. Настанихте ли се вече в къщата? Ако се нуждаете от нещо, само трябва да извикате по-силно.

— Оценявам това, но мисля, че ще мога и сама да се оправя. Тук съм само от час.

— Зная. Задминах ви, когато отивах до градчето.

Бе се приготвила да зададе следващия безобиден въпрос, но се сепна и присви очи.

— С едно червено порше?

Този път усмивката му беше широка и неотразима.

— Много е елегантно, нали?

Тук Каролайн не издържа и пристъпи гневно към него с пламнали очи.

— Вие... вие сте един безотговорен идиот! Карахте с повече от сто и четиридесет километра в час!

Кръвта нахлу в лицето ѝ и тогава крехкото миловидно същество внезапно се превърна в истинска красавица. Тъкър дори извади ръце от джобовете. Винаги бе твърдял, че ако не е в състояние да избегне гнева на жените, поне може да му се наслаждава.

— Не! Доколкото си спомням, не карах с повече от сто и тридесет километра. Е, на прав участък мога да вдигна до сто и деветдесет, но...

— Едва не ме блъснахте!

Той се замисли, а после самоуверено поклати глава.

— Не, имаше достатъчно време, за да заобиколя. Вероятно ви се е сторило, че съм минал прекалено близо. Съжалявам, че ви изплаших два пъти още през първия ден — продължи той, но в погледа му нямаше и следа от съжаление. — Обикновено се старая да направя по-добро впечатление на една хубава жена.

Ако майка ѝ бе успяла да я научи на нещо, то това бе способността да защитава достойнството си. Каролайн незабавно реагира:

— Такъв като вас въобще не трябва да хваща кормило. Налага се да се обадя в полицията.

Тези северняци винаги го разсмиваха с възмущението си.

— Е, можете да постъпите както решите, мадам. Можете да се обадите в града и да потърсите Бърк. Така се казва шерифът — Бърк Тръсдейл.

— И сте братовчеди, нали? — подметна ядосано тя.

— Не, мадам, макар че най-малката му сестра се омъжи за мой втори братовчед. — Ще трябва да се разочарова, ако си въобразява, че е типичен южняшки хитрец. — Те се прехвърлиха отвъд реката, в Арканзас. Ако се интересувате от моите братовчеди по майчина линия, един от тях е Били Ърл ла Рю. Той и Меги — тя е най-малката сестра на Бърк — се заеха със стопанисването на един от онези запустели

парцели. Може би сте виждали такова място, в което хората изхвърлят стари мебели и автомобили. Все пак бизнесът им върви добре.

— Много се радвам да го чуя.

— Не е далеч оттук — усмивката му беше спокойна и ленива като водата на блатото, на три крачки от тях. — Не забравяйте да споменете на Бърк, че ще се радвам, ако го разпитате за мен.

Макар че бе по-висок от нея с десетина сантиметра, Каролайн го погледна като че ли отвисоко.

— Май и двамата отлично разбираме, че няма да има много полза. Ще ви бъда благодарна, ако се махнете оттук, мистър Лонгстрийт. Потърсете си друго място, ако държите да съзерцавате блатото.

Тя се обърна и си тръгна. След нея Тъкър извика с неприкрита насмешка:

— Мис Уейвърли! Добре дошли в Инъсънс. Днешният ден беше много приятен, нали?

Тя не се спря. Като благоразумен мъж той я изчака да се отдалечи, преди да започне да се смее.

Ако не бяха неприятностите му, щеше да отдели повече време, за да подразни тази миловидна севернячка, както си знаеше. Тя наистина му подобри настроението.

Еда Лу беше спокойна и готова за нови действия. Беше се паникьосала, че е оплескала всичко с избухването си в „Чет’н Чю“. Но не можеше да понася подмятанията на приятелките, че Тъкър е водил онази кучка Крис Фулър на вечеря и на кино в Гренвил. Все пак поне този път имаше полза от буйния ѝ темперамент — след онази сцена, след унижението, което бе преглътнал, и то пред толкова много свидетели, той вече бе свързан с нея като с месингова халка през носа.

Разбира се, ще се опита да се спаси от примката с ласкателства и хитрини. Тъкър Лонгстрийт бе известен като най-сладкодумния мъж в окръг Боливар, щата Мисисипи. Но този път няма да успее да се отърве. Ще го заведе в църквата и ще му надене халката, преди дори да се е усетил какво става. И когато се премести в разкошната им къща, всички злорадстващи клюкарки ще останат с пръст в устата.

А тя, Еда Лу Хетинджър, израснала в мръсна ферма сред писукащи пилета по двора, в кухня, смърдяща на свинска мас, ще носи най-хубавите дрехи, ще спи в меко легло и ще пие френско шампанско на закуска.

Харесваше младия мъж, но сърцето ѝ жадуваше повече за къщата му, за името му, за банковата му сметка. И когато ще се отбива до Инъсънс, трябва да е в дълъг розов кадилак. Повече няма да се рови из прашните папки на Ларсън, няма да спестява всеки цент, за да не я изхвърлят от пансиона — ще живее в къща, голяма като замък, а баща ѝ ще се гордее с нея.

Ще стане Лонгстрийт.

Унесена в бляновете си, тя отби по черния път разнебитения си форд импала, модел 1975. Не се бе замислила защо Тъкър ѝ бе пратил бележка за среща край блатото. Дори ѝ се стори доста мило. Еда Лу се влюбваше, доколкото алчното ѝ сърце бе способно на чувства, защото той се оказа непоправим романтик. Не се опитваше да я сграбчи и да я опипа като онези, които постоянно ѝ досаждаха при Макгрийди. Не бързаше винаги да ѝ сваля гащичките, за разлика от повечето мъже, на които беше попадала.

Не, Тъкър обичаше да говори. И макар че в повечето случаи въобще не разбираше за какво става дума, все пак оценяваше любезността му.

Пък и бе толкова щедър. Подаряваше ѝ парфюми и безброй букети. Веднъж след едно особено жестоко скарване тя плака цели три дни.

След сватбата никога нямаше да пести. Да, ще има и една от онези кредитни карти, Америкън експрес, толкова удобни за пазаруване.

Имаше пълнолуние, затова не си направи труда да извади фенерчето. Не искаше да разваля романтичната среща. Дългата ѝ руса коса беше тупирана, тясната ѝ блуза бе силно опъната и едрите ѝ гърди едва не изскачаха от дълбокото деколте. Розовите ѝ шорти бяха леко сцепени между крачолите, но според нея ефектът си струваше.

Ако изиграеше картите си както трябва, Тъкър ще я прибере от пансиона до ден-два. Дори само тази мисъл я караше да се задъхва от вълнение. Нямаше друг като него. Щом я докоснеше, забравяше за всичките му пари. Искаше тази вечер да се люби с него не само заради

тръпката, че го правят под открито небе, но и защото моментът беше много подходящ за нея. Ако имаше късмет, тази нощ наистина ще забременее.

Еда Лу се провираше сред гъстите листа, лози, храсти. Миризмата на орловите нокти и на блатото се смесваше с тази на парфюма ѝ. Лунната светлина хвърляше пъстри петна по земята. Отраснала сред природата, тя не се плашеше от звуците на нощта — плясъка на жабите, шумоленето на блатната трева, свиренето на щурците, острите писъци на совите.

Видя в храстите две блещукащи жълти очи. Може би лисица или миеша мечка. Но щом се приближи, животното изчезна. В тревата изпищя някакъв дребен гризач. Тя не се трогна от писъка му, както един нюйоркчанин не би се обърнал при воя на сирените.

Това бе царството на нощния лов на совите и лисиците. Но жената бе прекалено здравомислеща, за да допусне, че тя самата може да бъде жертва.

Меката почва и блатните треви заглушаваха стъпките ѝ. Лунната светлина я обливаше и тялото ѝ изглеждаше прелестно, като изваяно от мрамор. Усмивката, породена от предвкушването на успеха, придаваше на лицето ѝ топлота и чар.

— Тъкър! — Когато трябваше да кокетничи, гласът ѝ звучеше като на малко и невинно момиче. — Съжалявам, че закъснях, скъпи.

Спря се до водата. Макар че нощем виждаше като котка, не забеляза нищо, освен водата, камъните и буйните тръстики. Стисна устни и очарованието се изтри от лицето ѝ. Нарочно бе дошла покъсно — искаше да го накара да се поизпоти малко.

Тя седна близо до мястото, където Тъкър бе гледал водата само преди няколко часа. Но не усети дори и следа от негово присъствие. Ядоса се, че се втурна веднага в отговор на лаконичната му бележка: „Чакай ме в полунощ при яза на Макнейр. Ще уредим всичко. Искам поне за малко да бъдем сами“.

Помисли си, че това е типично за него. Да я накара да бърза до задъхване, изпълнена с надежди, да ѝ пише колко много иска да бъдат сами, а после да ѝ се подиграе, като я принуди да го чака в този пущинак.

Пет минути, не повече, реши тя. Той не заслужава повече. После ще се понесе с колата по шосето право през онази издокарана врата, та

чак до голямата им къща. Ще му даде да се разбере — не може така да си играе с нея.

Еда Лу глухо изстена. Главата ѝ се цепеше от болка, като че ли бе ударена с камък. Помъчи се да се изправи. Ох, каква болка! Опита се да хване главата си с ръце и разбра, че са вързани с яко въже.

Тогава болката се смеси със страха. Отвори широко очи и се опита да изкрещи. Но устата ѝ беше завързана с някаква кърпа, напръскана с одеколон. Докато се опитваше да се освободи, непрекъснато се оглеждаше наоколо.

Беше съвсем гола. Гърбът и задникът ѝ бяха ожулени от кората на дървото. Ръцете и краката ѝ бяха вързани към ствола на грамаден дъб, бедрата ѝ бяха разтворени и беше напълно незащитна. Представи си отвратителни сцени на изнасилвания.

— Еда Лу, Еда Лу — гласът беше плътен и рязък. Докато се опитваше да открие откъде идва гласът, угасените ѝ очи отново се завъртяха в бесен танц.

Но видя наоколо само водата и гъсталака. Опита се да изкрещи, но кърпата ѝ пречеше.

— Отдавна съм ти хвърлил око. Чудех се само кога най-после ще останем насаме като сега. Не е ли много романтично да си гола на лунната светлина? И двамата сме съвсем сами, ти и аз. Съвсем сами. Сега можем да си поиграем на любов.

Парализирана от ужас, забеляза как една фигура изпълзя от сенките. Видя как лунната светлина се плъзна по разголената ѝ плът и в този миг проблесна дългото острие на нож.

Обзе я ужас и погнуса, защото вече бе разбрала какво я очаква. Стомахът ѝ се сви на топка, усети, че ѝ се повдига. Но човекът се приближаваше все по-близо, зловецът красив, с блестящи капки пот по мускулите, с ухание на лудост.

Риданията ѝ се поглъщаха от кърпата на устата ѝ. Тънки струйки кръв потекоха по гърба и бедрата ѝ, когато отчаяно се опита да се изскубне от въжето и нарани ръцете си в кората на дъба. Ръцете вече я опипваха, стискаха, галеха. И устата... Горещи сълзи бликнаха от очите ѝ, когато устата се впи жадно в беззащитните ѝ гърди.

Гладкото потно тяло се притисна към шокираното момиче и започна да прави с нея, с Еда Лу, такива неща, каквито тя дори не бе сънувала. Безсмислено беше да плаче, тялото ѝ потръпваше от всяко докосване на влажната уста, на проникващите пръсти, от широкия плосък пулсиращ нож.

Тогава тя си припомни какво се бе случило с Арнет и Френси и разбра, че те са изпитали същия вцепеняващ ужас, същото непоносимо отвращение в последния миг от живота си.

— Искам те. Искам те! — шепотът я смрази и главата ѝ се замая. — Курва! — Ножът се изви и леко се плъзна по ръката на Еда Лу. В първия миг дори не усети болката. Когато устата алчно се впи в раната, Еда Лу, почти припаднала, се отпусна безпомощно.

— Не, още не. — Една ръка я зашлеви закачливо по лицето, за да я събуди. — Курвите нямат право да дремят, когато си вършат работата. — Последва нервен, полуистеричен смях. Кръвта се размаза по смеещите се устни. — Е, така е по-добре. Искам да гледаш. Готова ли си?

— Моля те, моля те, моля те... — закрещя жертвата. — Не ме убивай. Няма да кажа, на никого няма да кажа, няма...

— Не! — Гласът се извиси дрезгаво и Еда Лу усети миризмата на своя страх, на своята кръв, когато лицето се доближи към нейното, с диво светещите налудничави очи — очи, които тя познаваше много добре. — Не струваш нищо, шибана шафрантийо!

Една ръка се протегна и дръпна кърпата от устата ѝ. Това беше необходимо, беше част от насадата — да чуе един грозен вик на ужас. И викът проехтя миг преди ножът да пререже гърлото на Еда Лу.

Каролайн се изправи в леглото, а сърцето ѝ биеше като чука. Скръсти ръце и едва не раздра тънката си нощница.

Това е писък, каза си тя, а задъханото ѝ дишане отекваше в спалнята. Кой ли бе извикал?

Вече почти бе станала от леглото и се пресегна към лампата, но си припомни къде се намира и се отпусна върху възглавниците. Тук не е Филадельфия, нито Балтимор, не е Ню Йорк или Париж. Тя е в дивия щат Мисисипи и спи в леглото на баба си и дядо си.

Нощните звуци нахлуха в спалнята. Отвсякъде свиреха щурци, пицяха сови. Чу още един зловещ писък, може би женски. Совите се разкрещяха, те се търсят една друга през цялата нощ, припомни си тя. Една нощ преди години, когато тя бе дошла на гости, баба ѝ трябваше да я успокоява, защото същият смразяващ писък я беше събудил.

Това е само някаква стара писклива сова или глупава сврака. Не трябва да се тревожи. Тук е в безопасност, като катеричка в хралупа.

Каролайн затвори очи и се заслуша в пронизителния вик на друга, по-възпитана сова. Звуците на полето, успокои се тя и се опита да не мисли за нищо извън добрата стара къща. В скоро време ще привикне с тези звуци, както бе свикнала с шума на улиците и със скимтенето на толкова много същества от женски пол.

Всичко е точно така, както казваше баба ѝ. Тя е в безопасност, като катеричка в хралупа.

3.

Тъкър седеше на страничната тераса. Пурпурният повет се увиваше по белите заплетени перголи, а зад тях във въздуха се рееше дребно колибри с пъстри бляскави крилца и се колебаеше дали да кацне върху някое от разперените изящни цветя. От стаите долиташе шумът от прахосмукачката на Дела. Звукът проникваше през затворените прозорци и се смесваше с жуженето на пчелите.

Под покритата със стъкло маса се беше изтегнал Бъстър — старото, вече доста измършавяло куче на Лонгстрийт. Когато събереше сили, то размахваше опашка, загледано с надежда към Тъкър през стъклото на масата.

Но тази сутрин Тъкър не обръщаше внимание нито на звуците, нито на ароматите, изпълващи утринния въздух. Приемаше ги със същото безразличие, с което поглъщаше портокаловия сок, кафето и препечените филийки.

Младият мъж беше зает с едно от любимите си ежедневни занимания — четенето на писмата.

Както винаги за Джоузи имаше дебела купчина модни списания и каталози. От време на време Тъкър хвърляше по някой каталог на шезлонга и Бъстър отправяше сълзлив старчески поглед, изпълнен с надежда, след което започваше недоволно да ръмжи.

Имаше писмо за Дуейн от Нашвил, надписано с детския старателен почерк на Сиси. Тъкър се намръщи, повдигна писмото и го погледна на слънчевата светлина, но после го остави настрана. Знаеше, че не би трябвало да съдържа искане за издръжката на децата. Той сам водеше счетоводството на семейство Лонгстрийт и всеки месец изпращаше чековете — последният бе заминал преди две седмици.

За да въведе ред, подреди сметките на другия стол, а личната кореспонденция — отдясно на чашата с кафето. Писмата, които очевидно бяха изпратени от разните благотворителни организации и други подобни сдружения, неизменно съдържащи зле прикрити опити

за измъкване на пари, бяха захвърлени в книжната кесия от лявата му страна.

Тъкър се справяше с тази напаст по следния простичък начин: един път месечно бръкваше в пакета с писмата и взимаше два плика. И подателите на тези две писма получаваха щедри дарения, независимо дали ставаше дума за Фонда за опазване на дивите животни, Американския червен кръст или Обществото за предотвратяване на израстъците по кожата около ноктите. Семейство Лонгстрийт винаги изпълняваше дълга си относно благотворителната дейност. И ако в някои организации настъпваше объркване при получаването на чек за десетки хиляди долара, след като години наред не са получавали от него нито цент, то това си беше техен проблем.

Той си имаше предостатъчно свои проблеми.

Тази опростена процедура за сортиране на пощата му помогна поне за миг да забрави за грижите си. Всъщност след скандала с Еда Лу Тъкър не знаеше какво да предприеме. Не беше го безпокоила от два дни. Имаше достатъчно време да разнесе смайващата новина из цялата околност, но очевидно бе решила да се спотайва. Не само че не го бе потърсила, но дори не вдигаше телефона си.

Нещо не беше наред — особено откакто той бе разбрал на какво е способна тази потайна змия. Очакването на следващия ход на разочарованото момиче започваше да го изнервя.

Отмести внушителната купчина писма, посветени на децата на Дуейн и тяхната издръжка, след което попадна на парфюмиран плик с люляков цвят. Само една жена на света може да изпрати такова писмо.

— Братовчедката Лулу — усмихна се Тъкър и забрави за проблемите си.

Лулу Лонгстрийт Бойстън принадлежеше към клона на рода от щата Джорджия и беше братовчедка на баща му. При внимателно вглеждане човек би й дал седемдесет и пет, макар че тя от години упорито твърдеше, че е на шестдесет и пет. Неприлично богата, крехка женичка, само метър и петдесет дори и с високите си токчета, но жива като майски бръмбар.

Тъкър направо я обожаваше. Макар че пликът бе адресиран „До моите братовчеди Лонгстрийт“, той веднага го отвори. Нямаше намерение да изчака пристигането на Дуейн и Джоузи, за да прочете писмото.

Погледът му пробягна по първите редове, написани с яркорозов флумастер, и младият мъж извика от радост.

Братовчедката Лулу щеше да им гостува в Суийтуотър.

Тя винаги се изразяваше така, затова никога не можеше да се предскаже дали става дума само за една вечеря или за престой от един месец. Тъкър искрено се надяваше да е второто. Писмото му помогна да забрави за грижите си.

Последния път, когато им бе гостувала, Лулу им беше донесла цял кашон сладоледови торти, опаковани сред блокчета от сух лед. Носеше хартиена шапка с щраусово перо, забодено на върха на шапката. Цяла седмица не свали пустата му шапка — с нея се разхождаше, с нея спеше и на всичкото отгоре обясняваше, че я носи в чест на нечий рожден ден. Така и не се разбра чий беше този рожден ден.

Младият мъж облиза пръстите си, изцапани със сладкото от ягоди, и подхвърли остатъка от препечената филийка на Бъстър. Остави другите писма за по-късно и тръгна към вратата. Отиваше да зарадва Дела с новината, че ще трябва да пригответи стаята на братовчедката Лулу.

Още не беше преминал през вратата, когато чу задъханото пърпорене на пикапа на Остин Хетинджър. В Инъсънс нямаше друга кола, която да може така силно да трополи, ръмжи, дрънка и хърка едновременно. За миг изпита желание да се скрие и да залости вратите, но размисли и се отправи към външната врата, готов да изтърпи както упреците на Остин, така и шума на пикапа му.

Пикапът вече бе влязъл в имението, а след него между магнолиите се носеше облак черен дим. Тъкър сподави въздишката си, изчака превозното средство да се покаже от последния завой на алеята, извади цигара и откъсна върха ѝ.

Все още се наслаждаваше на първото вдишване на дима от цигарата, когато пикапът спря пред къщата и Остин Хетинджър слезе от него.

Той бе поостарял и тромав като стария форд, но все още здрав и мускулест. Под изцапаната с грес синя плантаторска шапка лицето му изглеждаше като изрязано от кора на дърво. Прорязваха го дълбоки бръчки от очите му с цвят на орех през изсушената от ветровете кожа до непреклонната му уста.

Изпод шапката му не се подаваше дори косъм. Не че Остин беше плешив. Всеки месец посещаваше бръснарницата, за да подстрижат прошарената му коса. Може би, мислеше си Тъкър понякога, не може да забрави четирите години, прекарани в армията. *Сепмър Фай*. Това бе още една от проявите на сантименталността му — да татуира по грубите си ръце името на армейския форт, където бе служил. Освен това беше наредил да му татуират и знамето на САЩ — дори можеше да накара националният флаг да се развява, щом стегнеше мускулите си.

Остин винаги се бе представял като благочестив и богобоязлив християнин и никога не си бе позволявал волности с жените.

Стъпваше по чакъла тихо като червенокож. Като че ли разнасяше със себе си нещо отблъскващо. Под прашния му комбинезон и мократа от пот риза, която носеше закопчана догоре дори и в най-големите жеги, се очертаваше широкият му гръден кош.

Тъкър забеляза, че неканеният гост не беше взел нито една от пушките, нахвърляни в дъното на кабината. Оставаше му само да се надява, че тази проява на възпитание е добро предзнаменование.

— Остин. — Той слезе на по-долното стъпало в знак на дружелюбно гостоприемство.

— Лонгстрийт — гласът му прозвуча като стържене на ръждив гвоздей по бетон, — къде, по дяволите, е моето момиче?

Той така се изненада, че в първия миг само го изглежда недоумяващо — най-малко, беше очаквал да започнат с този въпрос.

— Моля?

— Чу ме добре, безбожен, похотлив нерез такъв! Питам те къде, по дяволите, е моята Еда Лу?

Встъплението се оказа по-обстоятелствено, отколкото Тъкър бе очаквал.

— Не съм виждал Еда Лу от онзи ден на обяд в ресторанта. — Вдигна ръка, за да не му позволи да го прекъсне. Принадлежеше към едно от най-богатите семейства в окръга и бе длъжен да защити достойнството си. — Можеш да ругаеш колкото си искаш, Остин, и аз не очаквам нищо по-добро от теб, но истината е, че бях любовник на дъщерята ти. — Бавно пое дъх. — Вероятно разбираш за какво става дума и мога да си представя, че това, което съм вършил с нея, никак не ти се нрави. Но не смятам, че можеш да ме укоряваш за действията ми.

Остин разтегли устни и показа жълти неравни зъби. Надали можеше да се каже, че се опитва да се усмихне.

— Трябваше да ти одера кожата още когато започна да се навърташ около нея.

— Може би, но като имаш предвид, че дъщеря ти отдавна е пълнолетна, тя просто сама е направила своя избор. — Отново дръпна от цигарата, огледа замислено върха ѝ и изтръска пепелта. — Това е положението, Остин. Станалото не може да се поправи.

— Лесно е да се каже, когато си посадил едно копеле в утробата на дъщеря ми.

— Но с доброволното ѝ сътрудничество — спокойно заяви Тъкър и пхна ръце в джобовете. — Ще се постарая да бъде задоволена във всичко, докато е бременна. Няма да се скъпя и за издръжката на детето.

— Голяма приказка! — изфуча Остин. — Блага приказка. Винаги те е бивало в приказките, Тъкър. Но сега ти ме изслушай за малко. Аз сам мога да се грижа за дъщеря си и сега съм дошъл, за да си я прибера отгук.

— Мислиш, че е при мен? Но тя не е тук — спокойно му рече Тъкър.

— Лъжец! Прелюбодеец! — стържещият му глас се извиси като на странстващ проповедник. — Душата ти е натежала от грехове!

— Не мога да оспорвам това, но Еда Лу не е тук. Не виждам защо да те лъжа. Можеш сам да се увериш в думите ми. Повтарям ти, че не съм се срещал с нея след гръмките закани, които ми отправи в ресторанта.

Остин се замисли дали да влезе в къщата, но веднага разбра, че ще стане за смях. В никакъв случай не искаше да допусне членовете на семейство Лонгстрийт да му се присмиват.

— Няма я тук, няма я никъде в града. Ще ти кажа какво мисля за теб, кучи сине. Изпратил си я в една от онези касапници, които наричат клиники, за да се отървеш от нея.

— Ние не сме разговаряли за такъв изход. Ако го е направила, то решението е взела на своя глава.

Но Тъкър беше забравил колко бързо умееше да напада този едър мъж. Преди да изрече последната дума, той скочи, хвана го за яката на ризата и го вдигна във въздуха.

— Не говори с такъв тон за моето момиче. Преди да се забърка с теб, тя беше благочестива девойка. Виж се какво представляваш! Ти си само един мързелив и разгонен нерез, живееш в тази голяма и красива къща с брат си пияницата и с курвенската си сестра. — Лицето му почервения от гняв, а слюнките му опръскаха лицето на Тъкър. — Ще гориш в ада, както грешния ти баща!

Младият мъж винаги бе предпочитал да разговаря, да очарова, да избягва всякакви скандали. Но винаги имаше някаква граница, до която можеше да обуздава гордостта си и гнева си.

Заби юмрука си в стомаха на Остин. Изненаданият му противник отпусна ръце.

— А сега ти ме чуй, лицемерно набожно копеле! Ще се разправяш с мен, а не с моето семейство. Само с мен. Вече ти казах, че ще се погрижа за Еда Лу, и няма да ти го повтарям. Ако мислиш, че съм първият, с когото е лягала, значи си по-луд, отколкото предполагах. — Раздразнението, обидата и гневът го накараха да забрави за предпазливостта. — И не си въобразявай, че мързелив и глупав е едно и също. Много добре знам към какво се стреми дъщеря ти. Вие двамата много се лъжете, ако си мислите, че с викове и заплахи ще ме подкарате към олтара.

Мускулите по лицето на Остин потръпнаха.

— Значи за леглото е добра, а за женитбата — не, така ли?

— Много точно го каза.

Тъкър бе достатъчно бърз, за да избегне първия удар, но не и втория. Огромният юмрук на Остин го уцели в корема, изкара му въздуха и го принуди да се прегъне от болка. По лицето и врата му се посипа цяла серия от удари, преди да успее да си поеме дъх и да се опита да се брани.

Устата му се напълни с кръв: усещаше вкуса и топлината ѝ. Обзет от ярост, престана да разсъждава. Дори не почувства болка, когато наранените му юмруци заблъскаха брадичката на Остин.

Стана му по-леко. Дяволски по-леко.

Продължаваше да разсъждава с кристална яснота. Трябваше непременно да се удържи на крака. Никога не можеше да надделее над по-едрия и по-силен мъж и трябваше да разчита само на бързината и ловкостта. Ако бъде повален на земята и се опита отново да се

изправи, може би ще заплати със счупени кости, а лицето му ще се превърне в кървава каша.

В този миг юмрукът на разгневения баща се стовари върху ухото му и в главата на Тъкър зазвучаха ангелски песнопения.

Юмруците глухо се стоварваха. Разлетяха се капчици кръв и пот. Когато отново телата им се сплетоха, двамата се озъбиха като животни. Младият мъж проумя, че вече не защитаваше само достойнството си, а бранеше живота си. Пламъкът на лудостта в очите на Остин бе много по-красноречив от всичките ругатни и проклетия. В стомаха на Тъкър страхът се сви като змия на кълбо.

Най-лошото настъпи, когато осъзна, че този човек е дошъл, за да го убие, побеснял от гняв и обида. Той нададе радостен вик, когато Тъкър се подхлъзна на чакъла и се стовари по гръб сред божурите.

Вятърът беше утихнал. Долавяше как въздухът с хриптене минава през гърлото и дробовете му. Но яростта, както и страхът не го бяха напуснали. Когато се опита да се надигне, тежкия Остин се хвърли върху него, с едната си ръка го стисна за гърлото, а с другата започна да го налага по бъбреците.

Успя да избути с ръката брадичката на нападателя си назад, напрегна се, за да се измъкне от хватката на противника, и в този миг погледът му се затъмни.

Виждаше само тези две очи, светнали от насладата да убиваш, напълно побъркани.

— Ще те пратя в ада! — изхърка Остин. — В ада ще те изпратя. Много по-рано трябваше да те убия, Бо. Трябваше да го сторя.

Тъкър усети, че приближава последният му миг, и се опита да издере очите му.

Остин отметна глава назад и изрева като ранено псе. Когато ръката му отпусна гърлото на врага, младият мъж пое жадно въздух и се посъвзе.

— Слушай, откачен кучи сине, аз не съм баща ми! — Задави се, опита се да се изскубне и да се изправи на колене. Беше ужасен, че ще повърне сред изпомачканите цветя. — Махай се от имението ми, дяволите да те вземат!

Обърна се и за миг изпита задоволство, като видя окървавеното лице на противника си. Беше го подредил добре. Пък и нападателят не молеше за още. Освен ако е безчувствен като лед. Тъкър се опита да се

изправи. Остин протегна ръка към един от тежките камъни, с които бяха оградени лехите с цветя.

— За бога... — едва успя да прошепне младият мъж, когато той вдигна камъка над главата му.

Внезапно проехтя изстрел и двамата подскочиха. Сред божурите се посипаха сачми.

— Ще стрелям и с другата цев, проклето копеле — долетя гласът на Дела от вратата на къщата. — И този път ще се прицеля в дебелия ти глава, която явно не ти е нужна. Остави този камък на земята, и то по-бързо, че ме сърби пръста да натисна спусъка.

Тъкър наистина видя как налудничавият израз в очите на Остин се смени с див, но някак си по-бистър гняв.

— Може би няма да мога да те убия — каза жената, която бе застанала до вратата на къщата и с ловната двуцевка го държеше на прицел, — но двадесет години няма да излезеш от болницата.

Остин пусна камъка, който меко шляпна в купчината оборски тор, и на младия мъж му прилоша.

— Дойдох, за да подиря справедливост. Той ще ми плати за това, което е сторил на дъщеря ми!

— Ще плати само за това, което наистина е сторил — процеди Дела. — Ако дъщеря ти е бременна от него, Тъкър ще се погрижи за детето. Но аз не съм наивна като момчето, Остин, и ще се постарая да разбера каква е цялата работа, преди той да сложи подписа под някой документ или чек.

Остин стисна юмруци и кипна.

— Искаш да кажеш, че моето момиче лъже?

Жената насочи пушката към гърдите му.

— Казвам само, че Еда Лу е трябвало да бъде по-предпазлива. Въобще не съм я нарекла лъжкия. А сега, проклетнико, махай се от имението! Ако имаш капчица мозък в главата си, заведи момичето си при д-р Шейс и провери дали наистина е бременна. Тогава пак ще си поговорим, но този път като цивилизовани хора. А ако се опиташ да ми се репчиш, ще те гръмна.

Остин безпомощно закърши ръце. Кръвта се стичаше по лицето му като сълзи.

— Аз ще се върна — изфуча отново той в лицето на Тъкър. — И следващия път няма да те спаси никаква жена.

Тръгна към пикапа си, заобиколи лехата с цветята и отпраши по пътя към града. Пикапът бълваше черен дим и събуждаше цялата околност.

Тъкър седна сред изпотъпканите лехи с цветя и отпусна глава на коленете си. Не искаше да бърза да се изправи, имаше нужда да постои тук, сред изпомачканите божури.

Дела тежко въздъхна и внимателно остави двуцевката до парапета, после слезе и се доближи до него. Той я погледна замислено, като се чудеше как да изрази благодарността си. Обаче тя го зашлеви така, че ушите му писнаха.

— За бога, Дела...

— Това е, за да започнеш да мислиш с главата си — гневно изрече и го удари още веднъж. — Това е заради глупостта ти да домъкнеш в къщата ми този побъркан по Библията маниак. — Още един удар се стовари на главата му. — А това е за съсипаните цветя на майка ти. — Накрая кимна доволна и скръсти ръце пред гърдите си. — А сега, когато успееш да се изправиш на крака, прибери се в кухнята да те изчистят.

Тъкър изтри устни с опакото на ръката си и огледа разсеяно петната от кръв.

— Да, мем.

Тя повдигна брадичката му с пръст.

— Окоето ти ще посинее. Но ми се стори, че и ти успя да го подредиш добре. Не си чак толкова зле с юмруците.

— Навярно не — съгласи се той и предпазливо застана на колене. Като преглъщаше и се задъхваше, се изправи на крака. Чувстваше се като прегазен от цял табун диви коне. — После ще се опитам да пооправя цветята.

— Ще проверя дали ще изпълниш обещанието си — отговори икономката, метна пушката на рамо и го поведе към къщата, като го подкрепяше от едната страна.

Макар че не искаше да мисли за Еда Лу, Тъкър не можеше да потисне тревогата. Казваше си, че трябва да остави щурият Остин да се безпокои за щуравата си щерка: тя сигурно се е скрила някъде за седмица-две, изчаквайки да премине гневът на баща ѝ, пък и за да

накара Тъкър да се чувства виновен. Но не можеше да забрави ужасяващата мисъл, че може би ще я намерят удавена като малката сладка Френси, със зейнали безкръвни рани по бялата ѝ кожа.

Затова грабна слънчевите очила, за да прикрие насиненото си око, взе две от хапчетата за обезболяване, които Джоузи ползваше при месечните си неразположения, и се запъти към града.

Слънцето печеше безмилостно и го накара да закопнее за леглото с кана с лед и бутилка уиски. Точно това ще направи след разговора с Бърк.

Ако има късмет, ще намери Еда Лу зад тезгяха на Ларсън да продава цигари, пуканки и пакети с дървени въглища за пикниците на открито.

Но когато премина бавно с колата покрай магазина, видя през прозореца, че зад тезгяха стоеше младата и несръчна Кърк Ларсън.

Тъкър спря пред сградата на полицията. Ако беше сам, щеше да паркира съвсем бавно колата, ей така, за да се успокои. Но отпред се бяха подредили трима от старците, които вечно киснеха по пейките, дъвчеха тютюн, проклинаха времето и чакаха да докопат някоя клюка. Прошарените им коси бяха покрити със сламени шапки; загорелите им бузи бяха издути от сдъвкания тютюн, избелелите им памучни ризи бяха увиснали, натежали от потта.

— Здравсти, Тъкър.

— Мистър Бъни. — Както бе редно, младият мъж кимна първо на Клод Бъни, най-възрастния мъж от тройката. И тримата живееха от социални помощи вече повече от десет години. Тяхното любимо място бе под сенника пред пансиона. — Мистър Кунс, мистър О'Хара.

Пит Кунс, който бе останал без зъби на четиридесет години, но все още не се решаваше да сложи протези, изплю сдъвкания тютюн в тясната кофичка, подарена му от племенницата му.

— Хей, младеж, изглеждаш като че ли си налетял на някоя зла жена или на ревнив съпруг.

Тъкър се опита да се усмихне. В малкото градче нямаше тайни и всеки по-любопитен щеше да се залови с неговия случай.

— Не. Налетях на вкиснатия татко.

Разнесе се хрипкавият смях на Чарли О'Хара. Емфиземата не му позволяваше да се засмее с пълни гърди. Очакваше да умре преди

следващото лято и затова се радваше и на най-дребната шега, която животът му поднасяше.

— Онзи Остин Хетинджър? — Изхриптя отново, когато Тъкър кимна към него. — Лош човек. Веднъж го видях как се нахвърли върху Тоби Марч, но никой не се разтревожи особено, защото Тоби е черен. Трябва да е било през шестдесет и девета. Изпотроши ребрата му и му остави белег на лицето.

— Беше през шестдесет и осма — поправи го Бъни, защото точността беше нещо много важно в тези работи. — Беше през онова лято, когато купихме новия трактор, та затова го помня. Остин го беше обвинил, че е откраднал въжетото от навеса му. Но това бяха чисти глупости. Тоби беше святно момче и никога не посягаше на чуждото. Когато ребрата му зараснаха, дойде да работи във фермата при мен. Никога не съм имал разпавии с него.

— Остин е зъл — отново изфуча Кунс. — Озлобен замина за Корея и още по-озлобен се върна. Никога не прости на майка ти, че се е омъжила, докато той се е сражавал там с ония с тесните очи. Беше си наумил да спечели мис Мадлин, но щом го видя да размахва юмруци, тя повече не го погледна. — Старецът се ухили с беззъбата си уста. — Нима си го харесал за тъст, Тък?

— Не, не на този свят. Не се безпокойте за мен.

Те се засмяха одобрително, а той се обърна и бутна вратата на Бърк.

Кабинетът на шерифа всъщност беше само една стаичка, с метално бюро, от онези, които ги бракуват в армията, с два въртящи се стола, изподраскан дървен люлеещ се стол и шкаф за оръжията. Ключовете от шкафа висяха на тежката връзка, закачена на колана на Бърк. Имаше и лъскав термос за кафе, коледен подарък от жена му. Дървеният под беше изцапан с петна от бяла боя, останали от последното пребоядисване.

Зад кабинета бе клозетът, а зад него — тесен склад с метални рафтове, в който едва се побираше сгъваемото легло. Бърк и другите полицаи го използваша при нощни дежурства, ако трябваше да надзирават задържаните. По-често на него спеше някой съпруг, изпаднал в немилост пред жена си.

Тъкър винаги се бе чудил как Бърк, син на заможен земевладелец, може да се чувства щастлив в полицията, зает с глоби за

паркиране и превишена скорост, с разтърваване на кавгаджиите, с разправии с пияниците. Но той изглеждаше доволен, както беше доволен от жена си — беше се оженил за нея преди седемнадесет години, забременяла от него още докато бяха в гимназията. Носеше с радост шерифската значка й беше толкова любезен с хората, че го харесваха дори и в градче като Инъсънс, където никой не обичаше да го поучават и надзирават.

Тъкър го завари прегърбен над бюрото, заровен в папките с кисело изражение. Вентилаторът, монтиран на тавана, разпръскваше наоколо гъстия дим и горещия въздух.

— Бърк.

— Здравей, Тък. Как си... — Погледът му се спря на насиненото лице на Тъкър. — За бога, момче, как успя да се разкрасиш така!

Тъкър се намръщи: моментът не беше от най-приятните за него.

— Сбихме се с Остин.

— А той как изглежда? — ухили се шерифът.

— Дела каза, че бил зле. На мен ми прилоша и не можах да му обърна внимание.

— Е, навярно Дела не е искала да нарани чувствителната ти душа.

Тъкър знаеше, че той има право, но не му се спореше, затова само се отпусна уморено на прокъсаната седалка на въртящия се стол.

— Може би е така. Все пак не мисля, че вината е само моя. Надявам се, че съм прав.

— Всичко стана заради Еда Лу, нали?

— Да. — Повдигна слънчевите си очила и опипа нараненото си око. — Според него аз съм прелъстил една невинна девственица, която досега не е виждала гол мъж.

— Глупости.

— Ето на, виждаш как стоят нещата. — Успя да се сдържи и да не вдигне надменно рамене. — Работата е в това, че тя е на двадесет и пет и с нея спях аз, а не нейният старец.

— Радвам се да чуя това.

Тъкър леко се усмихна с подутите си устни.

— Може би майката на Еда Лу е затваряла очи и си е прочитала молитвата всеки път, когато той се е качвал върху нея. — Но внезапно стана сериозен. Представи си Остин, стоварил тежкото си тяло върху

неговата крехка жена с тъжни очи. Гледката би била твърде потискаща. — Работата е там, Бърк, че искам всичко да се уреди както е редно. — Младият мъж въздъхна, когато си припомни, че имаше да свърши още нещо в града. Но сега трябваше да се справи с първата си задача. — Както на времето се уредиха нещата между теб и Сузи.

— Да. — Бърк измъкна пакет „Честърфийлд“, извади една цигара и протегна пакета през бюрото към Тъкър. — Бяхме прекалено млади и глупави, за да допускаме, че би могло и да не се уредят. — Той гледаше как приятелят му бавно откъсва върха на цигарата. — Бях луд от любов по нея. И все още я обичам — призна си шерифът и подаде кибрита на госта си. — Не беше лесно. Марвела се роди, преди да завършим училището, след това две години трябваше да живеем заедно с нашите, преди да успеем да си купим къща. Тогава Сузи пак забременя, с Томи. — Той издуха дима и поклати глава.

— Можело е да не си разкопчаваш панталоните.

— Както и ти — ухили се Бърк.

— Да. — Младият мъж изпусна дима между зъбите си. — Е, работата е там, че не обичам Еда Лу нито до полуда, нито другояче, но трябва да си поема отговорността. Въпреки това не мога да се ожена за нея, Бърк. Не мога да направя това.

Шерифът изтръска пепелта от цигарата си в металния пепелник, който някога е бил син, а сега беше посивял от фасовете.

— Бих казал, че ще бъдеш пълен глупак, ако го направиш — изкашля се той, преди да стъпи на хлъзгавата почва. — Сузи ми каза, че Еда Лу отдавна се е хвалела как ще живее в голямата къща, заобиколена от слуги. Жена ми спомена също, че не е обръщала много внимание на приказките ѝ, но другите я слушали много внимателно. Струва ми се, че тя наистина се е готвела да живее в Суийтуотър.

Тъкър се почувства унижен, но едновременно с това изпита голямо облекчение. Значи той самият никога не е бил от значение. Важно е било само името Лонгстрийт. Но тя е трябвало да допуска, че рано или късно те щяха да се разделят.

— Дойдох, за да ти кажа, че не мога да я намеря от онзи ден, когато нахлу в ресторанта и се нахвърли върху мен. Остин мислеше, че тя е при мен. Да не би да е извън града?

Бърк бавно смачка цигарата си.

— Не мога да кажа, защото не съм я виждал от ден-два.

— Може да е при някоя приятелка... — И в този миг му хрумна нещо. — Работата е в това, Бърк, че дори и след като бе открита Френси...

— Да. — Шерифът почувства как стомахът му се сви на топка.

— Разкри ли всичко по това престъпление? Или за убийството на Арнет?

— Нищо не открихме. — Бърк си припомни за тези неуспехи и вратът му почервения. — По-запознат е областният следовател. Аз помагах на съдебния лекар и на момчетата от полицията на щата, но не открихме нито една сериозна улика. Миналия месец в Нашвил са били убити с нож няколко жени. Ако се установи прилика в почерците на убийците, ще се обадим във ФБР.

— Сериозно ли говориш?

Бърк само кимна уморено. Не му харесваше идеята да пристигнат онези от федералната полиция в неговия град, да се намесват в работата му, да му се присмиват като на недодялан провинциалист, да го мислят само за един селяндур, който не го бива дори и като тъмничар на пропадналите пияници в градчето.

— Цялата история ми напомня с нещо за случая с Френси и тази мисъл не ми дава покой — продължи Тъкър.

— Ще се прогледам наоколо. — Шерифът се надигна, макар че не успя да се измъкне зад бюрото си тъй бързо, колкото му се искаше.

— Добре. — Доволен, че е прехвърлил бремето си върху плещите на Бърк, младият мъж стана и се отправи към вратата. — Нали ще ми кажеш, ако откриеш нещо?

— Ти пръв ще научиш — отвърна шерифът и тръгна с него, за да поогледа градчето. В него се бе родил и отраснал, тук децата му играеха на улицата, тук пазаруваше жена му. Тук всеки срещнат го поздравяваше.

— Виж. — Тъкър въздъхна леко и посочи към Каролайн Уейвърли, която излезе от своето БМВ и пое към магазина на Ларсън. — Студена е като лед. Позволява на зажадените мъже само да ѝ хвърлят по един поглед, но нищо повече.

— Внучката на Едит Макнейр?

— Да. Срещнах се с нея. Говори като херцогиня и има най-големите зелени очи, които някога си виждал.

Бърк схвана накъде отива работата и се ухили.

— Скоро пак ще имаш проблеми, синко.

— Това ми е слабостта — въздъхна той и накуцвайки се отправи към поршето си. Но изведнъж промени намерението си и тръгна към отсрещния тротоар. — Ще отида да купя пакет цигари.

Когато шерифът приближаваше пансиона, усмивката бе изчезнала от лицето му. Мислеше си за Френси. Надяваше се Еда Лу да е някъде тук. Сигурно се опитва да притиска Тъкър, докато успее да го закара пред олтара. Но гърлото му се свиваше при мисълта, че от няколко дни никой не я бе виждал.

Много добре съм се уредила, каза си Каролайн, докато прекосяваше обляната от слънце поляна и бързаше да стигне до сянката на дърветата. Жените, с които се срещна днес следобед в магазина на Ларсън, бяха по-любопитни към нея, отколкото бе свикнала, но все пак се държаха приятелски. Хубаво е да знаеш, че ако се почувстваш самотна, винаги можеш да разчиташ да си намериш компания — трябва само да слезеш до градчето.

Особено ѝ допадна Сузи Тръсдейл, която се беше отбила в магазина, за да купи картичка за рождения ден на сестра си в Нетчийз, и остана да поприказва с Каролайн. Двете си бърбиха почти половин час.

Разбира се, не закъсня да се появи и онзи мъж, Лонгстрийт, за да пофлиртува с жените и да разпръсне малко от пламения си южняшки чар. Тъмните му очила не можеха да прикрият факта, че се е бил с някого. Когато стана дума за това, всяка от посетителките в магазина му засвидетелства симпатията си.

Такива като него винаги печелят сърцата на жените, помисли си Каролайн. Жените бяха готови да даряват кръв, ако се появи кожен израстък около нокътя на Луис.

Тя мислено благодари на Бога, че се бе отървала от Луис, от всички мъже, от всичко, свързано с мъжете въобще. Сега беше съвсем лесно да отблъсне любезния и чаровен Тъкър.

„Мис Каролайн“ — с тези думи той се бе приближил към нея, припомни си тя с лека усмивка. Можеше да се закълне, че очите му се смееха зад тъмните стъкла на слънчевите му очила.

„Но изпита съжаление за ръцете му“ — каза си младата жена, докато се навеждаше, за да премине под висящия от дърветата мъх. Наистина бяха много красиви, с дълги пръсти и широки длани. Срамота е да се бие с такива ръце, да ожулва пръстите си.

Ядоса се, тръсна глава и реши да не допуска да я завладява чувството на симпатия към непознатия съсед. В мига, в който се появи в магазина, леко накуцващ, жените започнаха да шушукат за него и за някоя си Еда Лу. Каролайн пое дълбоко дъх, усети смесената миризма на нагорещената земя и свежата зеленина и се усмихна на глупавите си тревоги.

Жените не пропуснаха да ѝ съобщят, че този чаровен, но опасен мистър Лонгстрийт се е набъркал в някаква противна история. Приятелката му забременяла и заявила, че трябвало да се оженят веднага. А пък баща ѝ според местните клюкари бил от тези, които предпочитат да разговарят през дулата на пушките.

Младата жена замислено погали клона на дървото, докато вдишваше блатната миризма. Господи, колко различно е всичко тук от нейния роден град Филадельфия! Откъде можеше да знае, че тук всичко е толкова спокойно, че дори ще изслушва с интерес последните клюки за градския донжуан...

Беше доволна от разходката до градчето. За половин час успя да научи всичко за жените, за техните деца, рецепти, мъже. Дори за любовните взаимоотношения. Каролайн се засмя. Очевидно и в северните, и в южните щати сексът е предпочитаната тема. Но очевидно южняците са по-откровени — всеки знае кой с коя спи, както и с коя вече е скъсал.

Може би е от горещината, помисли си тя и седна на един дънер до брега на блатото, за да се вслуша в звуците на падащата вечер и да погледа тъжните проблясъци на водата.

Радваше се, че дойде в Инъсънс. Усещаше как всеки отминаващ ден ѝ помага да забрави тревогите на миналото. Кроткото, но жестоко слънце, което пресушава последните остатъци от жизненост в тялото ти, неподправената красота на водата с играещите по нея сенки на покритите с мъх крайбрежни дървета. Дори бе започнала да привиква с шумовете на нощта и с непрогледния мрак — мрак, какъвто можеш да очакваш само в затънтени градчета като Инъсънс.

Миналата нощ беше заспала още в осем вечерта. От месеци насам не бе заспивала толкова рано. А на сутринта се събуди без онова мъчително главоболие. Усамотяването си оказваше своето въздействие, а също и безоблачното спокойствие на малкия град, както и простиците нрави и обичаи на жителите му.

Като че ли се съживяваха в нея корените на произхода ѝ — корени, които майка ѝ винаги бе отричала с необяснима ярост. Нищо и никой вече няма да може да ги изтръгне от нея.

Дори може да се опита да лови риба. Тази мисъл я накара да се разсмее. Запита се дали отново би хапнала речна риба. Взе едно камъче и го хвърли във водата. Камъчето цопна в застоялата вода, тя взе още едно, после още едно, загледана в разбягващите се вълнички. В тревата край брега намери голям плосък камък и се опита да го вдигне. Ще бъде забавно да го запрати в блатото. И това беше отглас от някакъв далечен спомен от детството. Дядо ѝ бе стоял тук, точно тук, и се беше опитвал да я научи как да хвърля камъка толкова далеч, че да достигне до отсрещния бряг.

Зарадвана от спомена, Каролайн се наведе и започна да опипва камъка от всички страни, за да открие как най-лесно ще може да го вдигне. И в този миг изпита странното, дори смешно усещане, че някой я наблюдава. Че някой я гледа втренчено съвсем отблизо. Първата тръпка още не бе пролазила по цялото ѝ тяло, когато забележа нещо бяло с крайчеца на окото си.

Тогава се обърна и се вцепени от ужас. Дори писъкът заседна като буца лед в гърлото ѝ.

Някой наистина я следеше с поглед, макар че очите не виждаха нищо. Имаше само едно лице, люшкащо се над неспокойната повърхност на черната вода, обкръжено от отвратително валмо дълга и сплъстена коса, която някога е била руса, усукана и закачена за корените на едно от старите крайбрежни дървета.

Жената се дръпна рязко назад. Дъхът ѝ секна, устните ѝ затрепераха. Ала не можеше да откъсне очи от това поразяващо лице, от водата, която кротко се плискаше около брадичката, от отражението на слънчевите лъчи, от тези безжизнени очи.

Каролайн най-после се отърси от обзелото я вцепенение. Разтърка лицето си, за да изтрие ужасяващата гледка от съзнанието си, за да може най-после да изпусне въздуха от гърдите си като писък,

изпълнен с ужас. Викът проехтя до края на блатото, понесе се над черната вода и вдигна птиците от клоните на дърветата.

4.

Прилошаването ѝ бавно преминаваше. В стомаха ѝ все още се надигаха горчиви напъни, но Каролайн успя да си наложи да диша по-бавно и по-ритмично. С едно усилие откъсна поглед от блатото. Преглътна отново, пое дълбоко въздух и зачака връщането на Бърк Тръсдейл.

Шерифът не беше поискал да го придружи. Младата жена си помисли, че щом е видял израза на лицето ѝ, веднага е разбрал, че тя няма да може да измине дори и десет крачки към злокобната тъмна вода. Дори и сега, приседнала на най-горното стъпало пред вратата на къщата на дядо си, почти успокоила треперенето на ръцете си, Каролайн не можеше да си спомни как се е довякла от блатото до къщата.

Забеляза разсеяно, че някъде е изгубила лявата си обувка. Едната от онези удобни обувки без токчета, на сини и бели ивици, които си беше купила в Париж преди няколко месеца. С неவிждащи очи младата жена се взря в босия си крак, изцапан от калта и тревата. Намръщи се и свали дясната обувка. Кой знае защо, но ѝ се струваше, че непременно трябва и двата ѝ крака да са боси. Все пак може някой да си помисли, че е откачила, като я види седнала пред прага на къщата само с една обувка. И с онзи труп, плуващ в блатото.

Стомахът ѝ отново се разбунтува. Главата ѝ безпомощно клюмна на присвитите ѝ колене. Ох, как мразеше да ѝ се гади, така силно ненавиждаше това състояние, както можеше да мрази болничното легло само някой, който едва вчера е бил изцерен от дълга изтощителна болест.

Стисна ръце и се опита да прогони ужасяващото видение. Защо трябваше да ѝ прилошава, защо да се страхува и да изпада в шеметен световъртеж? Нали там не плуваше нейният труп? Беше жива, здрава и в пълна безопасност. Не като онази нещастница.

Но не вдигна глава, докато не усети, че гаденето преминава и бученето в ушите ѝ утихва.

Каролайн дочу шум от автомобил откъм поляната и отново се надигна. Уморено сложи ръка над очите си, за да огледа прашната камионетка, пъплеща сред буйните храсталаци.

Някой ден ще трябва да подреже тези лози. До слуха ѝ достигна шумоленето на листата, докато камионетката се провираше покрай тях. В навеса отзад трябва да има лозарски ножици. Най-добре е тази работа да се свърши сутрин рано, преди да е напекло.

Младата жена се загледа в камионетката, която спря зад полицейската кола на шерифа, и от нея слезе мършав мъж. Дългият му като на пиле врат беше пристегнат с червена вратовръзка със сложен възел. Беше облечен с бяла риза с къси ръкави. Бялата шапка скриваше боядисаната му черна коса, сресана по някакъв сложен начин. Под очите му имаше торбички, а лицето му беше подпухнало.

Черните му панталони бяха закрепени с крещящи яркочервени тиранти. На краката си носеше тежки лъскави обувки — на Каролайн ѝ напомниха за офицерските боти. Но напуканата кожена чанта издаваше професията му.

— Вие трябва да сте мис Каролайн.

Фалцетът му би я разсмял, ако не се срещаха по такъв трагичен повод. Звучеше едва ли не загадъчно. Напомни ѝ за търговеца на коли на старо, когото бе видяла предишната вечер на екрана на стария телевизор на дядо си.

— Аз съм д-р Шейс — продължи той и се спря на най-долното стъпало пред вратата на къщата. — Преглеждал съм и съм лекувал баба ви и дядо ви почти четвърт век.

— Как сте? — Каролайн успя да събере сили и да кимне възпитано.

— Много добре, дори превъзходно — проникателният му лекарски поглед веднага разпозна по лицето ѝ, че е в шок. — Бърк ме повика. Каза, че ще го намеря там долу, при блатото. — Докторът извади огромна бяла носна кърпа и започна да бърше лицето и врата си. Можеше да бъде и по-чевръст, но бавните обмислени движения бяха не само част от лекарските му похвати. Той винаги си беше малко тромав. — Дяволски е горещо, нали?

— Да.

— Защо не влезете вътре, на хладно?

— Не, струва ми се... — Младата жена погледна безпомощно назад към дърветата край брега. — Трябва да чакам. Той отиде там да види... Хвърлях камъчета във водата. Видях само лицето ѝ.

Лекарят седна на стъпалото до нея. Пръстите му все още бяха пъргави, дори и след четиридесет години, прекарани в измерване на пулса на безброй ръце.

— Чие лице, мило дете?

— Не зная. — Каролайн се вцепени, когато видя, че д-р Шейс отвори лекарската чанта. Цели месеци беше треперила в очакване в болничната стая да влезе поредният бдящ лекар, винаги носещ една от техните тънки блестящи игли. — От нищо не се нуждая, нищо не искам. — Тя скочи на крака и гласът ѝ се разтрепери, въпреки отчаяните усилия да се сдържа. — Добре съм. Опитайте се да помогнете на нея. Трябва да можете да направите нещо за нея.

— Всяко нещо по реда си, мило дете. — За да я успокои, д-р Шейс затвори чантата си. — Хайде да поседнем и да ми разкажеш за тази жена. Бавно и спокойно. А после ще се опитаме да разберем какво всъщност е станало.

Тя не седна, но успя да събере сили и да поеме дълбоко въздух. Не искаше отново да се озове в болничната стая. Нямаше да го понесе.

— Съжалявам. Струва ми се, че няма смисъл да се занимавате с мен.

— Е, това никак не ме притеснява. Повечето от хората, които познавам, прекарват половината от живота в някаква смислена дейност, а другата половина само упражняват челюстите си. Само ми разкажете какво се случи.

— Помислих си, че се е удавила — този път успя да го изрече с по-спокоен тон. — В яза. Видях само лицето ѝ... — гласът ѝ отново заглъхна. Опита се да забрави кошмарното видение, което я теглеше към истерията. — Страхувам се, че е мъртва.

Д-р Шейс се готвеше да зададе следващия въпрос, когато храстите до редицата от дървета изведнъж се раздвижиха и оттам по огряната от слънцето поляна излезе заместник-шерифът Карл Джонсън. Униформата му, винаги безукорно чиста, този път бе прашна и мокра. Но продължаваше да се движи изправен, с властна военна стойка, почти двуметров, със стегнати мускули. Лъскавата му кожа бе тъмна като кестен.

Заместник-шерифът бе от хората, които винаги се радваха на властта си и се стараеха да държат всичко под контрол. Ала в този миг едва успяваше да опази професионалното си достойнство и да не потърси най-близкото усамотено място, където да може да повърне закуската си.

— Докторе.

— Карл.

Това бе достатъчно за тях, за да се разберат. Д-р Шейс изруга полугласно и отново избърса лицето си с грамадната си носна кърпа.

— Мис Уейвърли, ще ви бъда много задължен, ако ми разрешите да използвам телефона ри.

— Разбира се. Може ли да ми кажете какво... — Погледът ѝ пак се насочи към дърветата, а в съзнанието ѝ изплува картината отвъд тях. — Мъртва ли е?

Карл се поколеба за миг, после смъкна широкополата си каубойска шапка. Показаха се гъстите му черни къдрави коси, подстригани като току-що окосена морава.

— Да, мем. Шерифът ще го потвърди веднага щом привърши огледа. Докторе?

Той кимна вяло и се надигна.

— Телефонът е там, в хола. — Каролайн тръгна по стълбите към вратата. — Шерифе...

— Джонсън, мем, Карл Джонсън.

— Шериф Джонсън, удавила ли се е?

Той хвърли бърз поглед към младата жена, докато държеше отворена входната врата на къщата.

— Не, мем, не се е удавила.

Бърк седеше на дънера, извърнал глава от тялото на жертвата. Полароидният фотоапарат бе оставен до него, на дънера. Нуждаеше се поне от една минута, за да се върне отново в света на закона и полицията. Една минута, за да избистри мислите си, за да потисне гаденето в стомаха си.

И друг път бе срещал смъртта — от детството си познаваше нейния вид, нейния дъх — още от времето, когато ходеха на лов с баща си. Отначало го правеха за удоволствие, но по-късно, когато се заредиха сушави години и парите на баща му започнаха да се топят, трябваше да ловуват, за да има месо на трапезата.

Бе срещал и смъртта сред себеподобните си — баща му се самоуби, когато разбра, че е фалирал. Нали точно неговата смърт го доведе накрая тук, до това благо, пред този труп? Изгубил фермата, с жена и две гладни деца, той кандидатства за шериф, а после за главен шериф на градчето. Син на заможни родители, осъзнал безсмислицата в смъртта на баща си и жестокостта на земята, която го беше погубила, той беше принуден да пренасочи всичките си дарби, доколкото ги имаше, в професия, посветена на реда и закона.

Но дори и преживените трагедии от миналото, дори и споменът от онзи ден, когато откри баща си в хамбара — никога нямаше да забрави как възето тихо проскърцваше, докато се приплъзваше около дебелията греда, а баща му се поклащаше на него — дори и те не го бяха подготвили за това, което видя днес в яза на Макнейр.

Помнеше всяка подробност от мъчителните сцени — как улови трупа в блатната вода, как го изтегли на брега.

Смешно е все пак, помисли си той и дръпна силно от цигарата, никога не бе харесвал тази Еда Лу. Вечно беше някак... нахакана и заедно с това — потайна. В погледа ѝ се долавяше хитрост и стремеж да те използва. Тя го отблъсваше и Бърк не можеше да изпитва симпатия към момичето, въпреки че би трябвало да го съжалява, защото — всеки в Инъсънс ще го потвърди — не е завидна участ да бъдеш дъщеря на тип като Остин Хетинджър.

Но точно сега си припомни как изглеждаше тя като дете. Беше по Коледа. Двамата със Сузи я срещнаха в града. Тогава Еда Лу нямаше десет години. На гърба ѝ се бяха провесили кестенявите ѝ коси, закърпената ѝ блуза се беше измъкнала отстрани, а отпред беше провиснала. Нослето ѝ беше залепено на витрината на Ларсъновия магазин. Момиченцето не откъсваше поглед от някаква кукла със синя пелерина и корона с изкуствени диаманти.

Като всички деца мечтаеше да дойде Дядо Коледа, но вече знаеше, че това е само една измислица.

Бърк дочу стъпки в храстите и обърна глава.

— Знаеш ли, докторе — изрече и изпусна дима от цигарата, — спомних си една отдавнашна Коледа.

Д-р Шейс постави тежката си длан на рамото му, стисна го, след което бавно пристъпи към трупа. Смъртта му бе стара познайница и отдавна бе разбрал, че не спохожда само старците. Можеше да приеме,

че и младите могат да загинат, да кажем от болест или злополука. Но такава осакатяване, такава дивашко обезобразяване на човешко същество беше напълно неразбираемо за него.

Внимателно хвана отпуснатата ръка на Еда Лу и огледа ожулената китка. Забеляза същите издайнически белези, като гривни, които бе видял и около глезените. Странно, но това го наскърби много повече — тези пръстени от разкъсана кожа и безнадеждността, която те подсказваха — отколкото жестоко нарязаното ѝ тяло.

— Тя бе едно от първите бебета, които се родиха с моя помощ, след като се върнах в Инъсънс от университета — въздъхна той и се зае с медицинското изследване, което не беше по силите на шерифа. Но първо протегна ръка и затвори очите ѝ. — За всеки родител е много тежко да погребва детето си. За бога, и за лекаря не е по-леко!

— Има безброй рани от нож. — Бърк се опита да каже нещо. — Също като другите.

Той взе фотоапарата. Трябваше да направи още снимки, пък и какво щеше да прави до идването на следователя, когото бяха длъжни да повикват при всяко убийство. Шерифът с мъка преглътна от гняв.

— Била е завързана за онзи дъб. По кората има засъхнала кръв. Може да видиш одраскания ѝ гръб — явно се е търкала в дървото. Убиецът е използвал въже за простиране на пране. Парчета от него още се въргалат в тревата около дъба. — Той отново отпусна фотоапарата и очите му заблестяха от ярост. — По дяволите, защо се е довяляк чак тук! Някой е върнал колата ѝ в града.

— Не мога да намеря обяснение, Бърк. Засега мога да ти кажа много малко, дявол да го вземе! Била е ударена по тила. — Ръцете на Шейс опипваха успокоително дланите на жертвата, както би постъпил, ако пациентката му беше жива. — Може би той я е довялякъл дотук. А може би е дошла сама и го е раздразнила с нещо.

Бърк кимна, опитвайки се да съдържи нервите си. Както всички в този град, и той знаеше много добре кого бе дразнила Еда Лу.

Каролайн влезе в къщата. Ако можеше да събере поне малко смелост, би отишла до блатото, за да научи нещо повече. Не знаеше докога би могла да понася напрегнатото изчакване. Но бе сигурна, че

за нищо на света не би се приближила до редицата от дъбовете, не и когато знаеше какво се крие зад тях.

Младата жена видя как по пътя се задава тъмен седан, следван от бял фургон. Предположи, че идва следователят. Когато мъжете излязоха от фургона с носилка и плътен черен пластмасов чувал, Каролайн ужасено извърна глава. Този чувал, тази черна торба не се различаваше по цвят и форма от чувалите, в които хората опаковаха ненужните отпадъци. Именно тази гледка ѝ припомни, че в блатото няма жена, няма човек, има само труп, който няма да пострада от неуважението да бъде напъхан в голямата черна торба.

Страданията оставаха за живите и тя се запита дали нямаше някои от близките ѝ наистина да скърбят за убитата, други само да се натъжат, а трети да разпитват жадно за кървавите подробности.

Прииска ѝ се да хване цигулката и да засвири страстно, с дива ярост, така че да пропъди всички и да остане сама. Все още можеше да направи това, благодарение на Бога, все още можеше! Да избяга там, където никой нямаше да я догони.

Наведе се към стълба, закри лице с ръце и в главата ѝ зазвуча мелодия, толкова богата, че дори не чу приближаващата се кола.

— Здравей. — Джоузи затръшна вратата на колата и като погълна остатъка от фруктовия сладолед, тръгна към къщата на Каролайн. — Здравей — повтори тя и се усмихна приятелски, с леко любопитство в погледа, когато жената вдигна глава. — Разбрахме, че тук става нещо доста вълнуващо. — Тя облиза от пръстите си остатъка от сладоледа. — Забелязах, че колите завиха, докато отивах към Суийтуотър, и реших да видя какво е станало.

Каролайн я изгледа безизразно. Беше странно, почти неприлично, да видиш някого толкова жизнен и весел, когато смъртта витае наоколо.

— Моля?

— Не се безпокой, скъпа. — Все още усмихната, Джоузи изкачи стъпалата. — Просто съм малко любопитна, това е всичко. Не мога да изтърпя нещо да се случи и аз да не знам. Джоузи Лонгстрийт. — Тя подаде ръката си, все още лепнеца от сладоледа.

— Каролайн. Каролайн Уейвърли.

— Какво се е случило, Каролайн? Видях колата на Бърк. Великолепен е, нали? Нито веднъж не е мамил жена си, нито веднъж

през всичките седемнадесет години, откакто са женени. Никога не съм срещала друг като него, който така сериозно да се отнася към брака. Но ето че идват. С тях е и д-р Шейс. — Тя погледна към мъжете, прекосяващи ливадата. — Е, той е мъж с характер. С тази пригладена назад коса, срасана, като че ли е рок певец от петдесетте... Изглежда като малък Мики Маус, нали?

— Да. — Каролайн се опита да се усмихне. — Да. Извинявайте, но бихте ли седнали?

— Не се безпокой за мен. — Джоузи извади една цигара и я запали с позлатена газова запалка. — Всички тези посетители очевидно са дошли заради теб, но не мога да разбера защо са тук вкупом.

— Те... — Тя погледна към редицата от дървета ѝ едва успя да преглътне. — Ето, шерифът идва.

Неканената гостенка леко се измести, изпъчи гърдите си и повдигна рамената си. Но щом срещна погледа на Бърк, дръзката ѝ усмивка се стопи, само гласът ѝ бе все така звънлив.

— Бърк, защо не ми се обади. Ще ревнувам. Едва намираш време да се отбиваш при нас в Суийтуотър, а ето че тук си дошъл.

— Тук съм по служба, Джоузи.

— Добре, добре.

— Мис Уейвърли, трябва да поговоря с вас. Можем ли да влезем вътре?

— Разбира се.

Той тръгна към вратата и в този момент Джоузи го хвана за ръката. От лицето ѝ беше изчезнало закачливото изражение.

— Бърк?

— Сега не мога да разговарям с теб. — Шерифът знаеше как може да я отпрати на бърза ръка, но се досети, че Каролайн може да има нужда от някоя жена да постои около нея, след като разпитът приключи. — Можеш ли да изчакаш? И да останеш за малко с нея?

Ръката ѝ трепна и Бърк го почувства.

— Много ли е зле?

— Не мога сега да ти обяснявам. Защо не отидеш в кухнята да приготвиш нещо разхладително? Ще ти бъда задължен, ако останеш там, докато те повикам.

Каролайн беше седнала в предния салон на дивана с раирана дамаска. Малкият стенен часовник с кукувица, който тя ревностно навиваше от деня на пристигането си, весело тиктакаше. Жената дори усещаше миризмата на лака, с който бе полирала масичката за кафе тази сутрин, както и миризмата на своята пот.

— Мис Уейвърли, ужасно съжалявам, че трябва да ви задам няколко въпроса точно сега, когато навярно сте доста разстроена. Но колкото по-рано свършим, толкова по-добре и за двама ни.

— Разбирам. — Нервно си помисли, че всъщност нищо не разбира. Никога досега не беше виждала труп. — Знаете ли... знаете ли коя е тя?

— Да, мем.

— Заместник-шерифът... Джонсън? — Тя потри шията си, като че ли се опита да отпусне скованото си гърло, за да може да говори по-лесно. — Той каза, че не се е удавила.

— Не, мем. — Бърк измъкна от джоба си бележник и молив. — Съжалявам. Трябва да знаете, че е била убита.

Младата жена само кимна. Не беше изненадана. Беше разбрала това още в момента, когато видя във водата големите безжизнени очи.

— Какво искате от мен?

— Искам да ми разкажете всичко, което сте видели, всичко, което сте чули, през последните четиридесет и осем часа.

— Но нищо не се случи, наистина нищо. Току-що пристигнах и се опитвам да се... да се уредя, да си подредя нещата.

— Разбирам. — Той отмести шапката си назад и изтри потното си чело. — Може би ще се сетите по-късно. Може би снощи сте чули шум от кола, преминаваща през ливадата ви, или някакъв друг странен звук?

— Не... не съм чула. Привикнала съм към градските шумове, затова тук не разбирам какво означават нощните звуци. — Неспойно приглади косата си. Вече всичко е наред, помисли си тя, вече започват въпросите и отговорите, завъртат се механизмите за поддържане на реда и закона. — Тишината като че ли ме пронизваше, ако разбирате какво искам да кажа. И всичките тези птици, тези насекоми. — Тя внезапно замълча и лицето ѝ пребледня. — Онази нощ, първата нощ след пристигането ми... ох, господи!

— Не бързайте, мем, мога да почакам.

— Помислих си, че чувам женски писък. Бях заспала и някакъв вик ме събуди. Изплаши ме. Но после си припомних къде съм и се сетих за совите. Тези пискливи сови. — Тя затвори очи, изпълнена от чувство на вина. — Отново си легнах. А е трябвало да отида там, това е бил зов за помощ. А аз легнах да спя.

— Но може да е било сова. Дори и да е било вик за помощ, не бихте могли да ѝ помогнете, мис Уейвърли. Ще си спомните ли по кое време на нощта сте се събудили?

— Не, съжалявам. Нямам представа. Не погледнах часовника.

— Ходихте ли до блатото?

— Няколко пъти. Веднъж, когато бях тук на гости, дядо ме бе завел да ловим риба.

— И аз съм хващал там доста едри парчета — подметна той. — Пушите ли?

— Не. — Сети се за задълженията си на домакиня и се огледа за пепелник. — Но вие можете да запалите.

Той извади цигара и тогава си припомни, че беше видял угарка до дъба. Еда Лу не пушеше.

— Не сте ли забелязали някой да се навърта наоколо? Никой ли не ви е посещавал?

— Както вече ви казах, тук съм съвсем отскоро. Но още първия ден се сблъсках с един човек. Той ми каза, че баба ми му е разрешавала да идва и да съзерцава водата.

Лицето на шерифа не трепна, макар че сърцето му замря.

— Познавате ли този човек?

— Казва се Лонгстрийт. Тъкър Лонгстрийт.

Тъкър лежеше в хамака и отпиваше от изстудената бира. Тялото му вече не го болеше толкова силно — вчера се усещаше като стъпкан от стадо побеснели коне — но все още бе изтощен. Горчиво се разкайваше за глупостта си, че бе ударил Остин. Много по-разумно би било да отпраши нанякъде за два-три дни, например към Гренвил или дори към Виксбърг. Какво, по дяволите, го накара да мисли, че гордостта и почтеността са по-важни от един юмрук в окото?!

Но още по-неприятна бе мисълта, че Еда Лу навярно се е скрила някъде и му се подсмива, като знае, че го е поставила на тясно.

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се уверяваше, че баща ѝ напразно се бе опитал да го пребие. Еда Лу няма да абортира. Тъкър нито за миг не беше повярвал, че тя ще се ръководи от някакви морални съображения или майчински чувства. Но ако пък не е бременна, то тогава не може да има претенции към него и не може да го обвърже.

„Обвързването — помисли си тъжно той, — което трае до края на живота ти.“

Нищо не обвързва така здраво, както семейството, помисли си младият мъж. И неговата кръв ще се смеси с кръвта на Еда Лу чрез плода, който тя ще носи в утробата си. Ще изплуват отново и доброто, и злото в отношенията им, и само Бог би могъл да каже кое ще надделее. А може би само времето ще покаже.

Отново отпи и притисна студената бутилка към подпухналите си очи. Нямаше никаква полза да мисли за това, което ще се случи чак след няколко месеца. По-добре е сега да се заеме с днешните си грижи.

Болеше го цялото тяло и ако не се чувстваше така дяволски неудобно след тази досадна история, щеше да повика д-р Шейс.

За да се успокои, младият мъж се опита да насочи мислите си към нещо по-приятно.

Каролайн Уейвърли! Беше толкова сладка, като сладоледова торта, която охлажда гърлото ти, за да те накара да закопнееш за още. Усмихна се, като си припомни колко надменно го бе изгледала при срещата им вчера следобед в магазина на Ларсън.

Погледна го, както кралица би погледнала някой селяндур. Исусе Христе, още там, в магазина, изпита желание да я притисне в обятията си.

Не, засега не кроеше никакви планове за нея. Беше се закълел за известно време да не се забърква в истории с жени. Не само защото го болеше цялото тяло, но и защото му се струваше, че вече няма да му върви така, както е било досега. Все пак приятно му бе да си мисли за нея. Хареса му гласа ѝ, като че ли го обгръщаше с мекотата си, толкова различен от хладното ѝ лице, което като че ли му казваше: „Стой понастри от мен!“.

Питаеше се какво да стори, за да я убеди, че не трябва да го избягва. Постепенно се унесе в дрямка и заспа в хамака с усмивка на подпухналото си лице.

— Тък.

Той измърмори нещо и се опита да отблъсне ръката, която го разтърсваше. Болката отново се върна. Изруга и отвори очи.

— Исусе Христе. Не оставяте човек на спокойствие! — примига и погледна към Бърк. Сенките се бяха удължили и първата му мисъл беше защо Дела не го е събудила за вечеря. Когато се надигна, с радост разбра, че болките в корема му са утихнали. — Помниш ли, когато братята на Бъни и щуравият им братовчед се нахвърлиха върху нас в Пещерата на призраците?

Приятелят му стоеше с ръце в джобовете.

— Да.

— Е, тогава бяхме млади. — Погледна изранените си ръце и въздъхна. — Не си спомням да ме е боляло толкова силно, дори и след онова сбиване. Защо не влезем вътре да изпием по една бира?

— Дошъл съм по работа, Тъкър. Трябва да поговорим.

— Разговорът е по-приятен на чаша бира. — Но щом се вгледа в лицето на Бърк, усмивката му бързо изчезна. — Какво има?

— Лоша работа. Наистина лоша.

Той веднага разбра.

— Говориш за Еда Лу, нали? — И преди шерифът да успее да му отговори, младият мъж се изправи и нервно започна да обикаля около хамака, да приглажда косата си с ръка. — Ох, Исусе Христе!

— Тък...

— Почакай малко. По дяволите! — И той ядосано стовари юмрука си върху стъблото на близкото дърво. — Сигурен ли си?

— Да. Точно като Арнет и Френси.

— Боже господи! — Младият мъж смръщи вежди и се опита да прогони ужасния спомен. Не я бе обичал, дори вече не можеше да я понася, но все пак я беше докосвал, вкусвал, толкова пъти е бил в нея. Дожаля му не само за нея, но дори и за детето в утробата ѝ, това дете, което допреди миг не искаше да се роди.

— Трябва да влезем вътре и да седнем.

— Не. — Обърна се към дървото. Лицето му се бе променило. Малцина го бяха виждали с такъв суров, дори заплашителен израз. — Къде я намери?

— В яза на Макнейр, преди два часа.

— Та дотам няма и една миля. — Тъкър веднага се замисли първо за безопасността на сестра си, а после и за Дела. Накрая се досети и за Каролайн. — Тя... Каролайн... не трябва да остава там сама.

— Сега при нея са Джоузи и Карл. — Бърк изтри потта от лицето си. — Джоузи я накара да пие от ябълковата ракия на мис Едит. Тя, Каролайн, е открила трупа.

— По дяволите! — Отново седна в хамака и хвана главата си. — По дяволите, какво става тук, Бърк? Що за бъркотия?

— Трябва да ти задам няколко въпроса, Тък, но преди това искам да ти кажа, че трябва да видя Остин. Налага се да му съобщя. — Той извади цигара. — Пази се, синко.

Тъкър взе цигарата.

— Не е възможно той да си помисли, че аз съм убил Еда Лу. За бога, това е лудост! — Младият мъж запали кибритената клечка и я загледа втренчено как догаря в пръстите му. — Ти не трябва да вярваш, че... — Хвърли клечката и скочи на крака. — Дявол да го вземе, Бърк, та нали ме познаваш!

Шерифът съжаляваше, че не изпи една бира или нещо друго, каквото и да е, само да се отърве от този отвратителен вкус в устата си. Тъкър беше най-добрият му приятел, по-близък от брат. А ето че сега е най-вероятният заподозрян.

— Бих искал да съм сигурен, че нямаш нищо общо с тази история.

Като че ли заби юмрука си в корема му.

— Проклет да си, как можа да го кажеш!

— Това ми е професията, Тъкър. Изпълнявам си задълженията. — Сърцето му се свиваше, но въпреки всичко извади бележника си. — Преди два дни ти и Еда Лу се скарахте пред всички. Оттогава е изчезнала.

Тъкър драсна още една клечка. Този път запали цигарата.

— Няма ли да ми прочетеш правата ми и да ми сложиш бележниците? Казвай!

Сега беше ред на Бърк да стисне юмруци.

— По дяволите, Тъкър, прекарах два часа да огледам бележите по трупа на момичето! Сега не е време да се караме.

Тъкър протегна ръка с разтворена длан, но жестът му се оказа доста саркастичен, за да бъде приет на сериозно.

— Добре, давай, Бърк, върши си проклетата работа!

— Искам да знам дали си се виждал с Еда Лу след онази сцена в ресторанта.

— Нали се отбих при теб вчера следобед и ти казах, че не съм я виждал?

— А къде беше след скандала в ресторанта?

— Отидох до... — Той изведнъж млъкна и пребледня. — За бога, отидох до яза на Макнейр. — Поднесе цигарата към устните си, но спря. Пъстрите му очи заблестяха. — Но ти вече знаеш това, нали?

— Да. Но ще ми помогнеш, ако го потвърдиш.

— Майната ти!

Бърк го сграбчи за ризата.

— Чуй ме добре. Никак не ми харесва да върша това, което в момента съм длъжен да направя. Но то е нищо, повтарям ти, нищо, в сравнение с това, което ще предприемат онези от ФБР веднага щом пристигнат в градчето. Имаме три жестоко убити жени. Еда Лу те заплаши публично, а само след два дни е намерена мъртва. Дори и аз мога да свидетелствам, че се нахвърли върху теб в деня преди убийството. А кой знае, може би е била убита само след няколко часа.

По гърба на Тъкър пролази първата тръпка на страха.

— Знаеш, че стотици пъти съм се разхождал край яза на Макнейр. Както и ти самият. — Отблъсна ръцете на Бърк. — И това, че съм зарязал Еда Лу, не означава, че съм убиец. Какво ще кажеш за Арнет и Френси?

Шерифът стисна зъби.

— Ти се срещаше с тях, с всяко от трите момичета.

Този път младият мъж се вбеси.

— За бога, Бърк! — Изправи се много бавно. — Не може да мислиш, че това е истина. Не можеш!

— По дяволите, Тъкър, това, което си мисля, няма нищо общо с въпросите, които съм длъжен да ти задам! Трябва да знам къде си бил по-миналата вечер.

— Защо питаш, та той игра на карти с мен и загуби. — Джоузи спокойно се приближи до тях. Лицето ѝ бе пребледняло, но очите ѝ

блестяха. — Разпитваш брат ми, така ли, Бърк? Защо? Изненадваш ме. — Тя застана между тях и сложи ръка на рамото на брат си.

— Върша си работата, Джоузи.

— Тогава върши си я. Защо не потърсите някой, който мрази жените, вместо да се залавяте с Тъкър, който се влюбва от пръв поглед?

— Мисля, че трябваше да бъдеш при Каролайн — обади се брат й.

— Пристигнаха Сузи и Марвела и сега са с нея — обясни тя и сви рамене. — Ставаме прекалено много жени на едно място, а пък и тя вече е по-добре. Може да се отбиеш до дома й, Бърк, и да провериш дали твоите момчета не са разпердушени наоколо.

Той не обърна внимание на думите й, нито на гневния й поглед.

— Значи си играла карти с Тъкър.

— В тази страна това не е престъпление, нито грях, нали? — Измъкна цигарата на брат си и всмукна от нея. — Стояхме до два, може би два и половина. Тъкър си пийна малко, а аз спечелих тридесет и осем долара.

— Е, това е добра новина — изрече Бърк с облекчение. — Съжалявам, че трябваше да ви разпитвам, но когато пристигнат момчетата от федералната полиция, ще трябва да го повторите и пред тях. Мислех си, че ще ви бъде по-лесно първия път да го кажете на мен.

— Не беше лесно. — Младият мъж отново се изправи на крака. — Какво ще правят с нея?

— Ще я откарат в погребалното бюро на Палмър. Ще я оставят там поне за тази нощ, докато дойдат онези от ФБР. — Пъхна бележника в джоба си и бавно тръгна. — А сега ме чака среща с Остин. Можете да си представите какво ще се случи.

Приятелят му замислено изтри устни и тъжно се усмихна.

— Не трябва да се безпокоиш за това.

Тромав и навъсен, Бърк се загледа в трите рододендрона.

— Все пак трябва да отида. Може би ще е по-добре да дойдеш утре сутринта в града, при мен в службата, за да поговорим преди пристигането на федералните.

— Добре. — Той въздъхна дълбоко, когато шерифът се отдалечи. — Хей. — И когато Бърк се обърна, приятелят му се усмихна

притеснено. — Все пак си запазвам поканата да изпием по бира.

— Благодаря, но по-добре е да се прибера при моите хлапета.

— Отчаяна съм, Тъкър — каза Джоузи с лека въздишка. — Отвращавам се от този мъж както от никой друг и все още мечтая да го имам в леглото.

Тъкър се засмя уморено и отпусна глава на гърдите ѝ.

— Това е рефлекс, скъпа. Рефлексът на всички от рода Лонгстрийт. — Прегърна я през кръста и двамата поеха към къщата. — Джоуз, не че се съмнявам в честността ти, но от седмици не сме играли на карти.

— Така ли? — Тя зацъка с език. — Ами добре тогава, може би просто съм объркала дните, нали? — Отдръпна се и го погледна изпитателно. — Стори ми се, че това е най-доброто обяснение. Звучи правдоподобно.

— Може би. — Той нежно обгърна лицето ѝ с ръце. Имаше този навик да се вглежда в хората, а сега трябваше да разбере мислите на сестра си. — Нали не вярваш, че съм я убил?

— Любимо мое братче, с теб съм прекарала по-голямата част от живота си и знаей, че можеш да припаднеш от чувство за вина, ако трябва да смачкаш дори и един бръмбар. Прекалено си чувствителен, дори и когато се ядосаш. — Тя го целуна по двете бузи. — Зная, че никого не си убил. И ако с това ще се разрешат нещата по-бързо, какво лошо има да кажа, че сме играли карти в оная нощ? Доста често се е случвало.

Тъкър се поколеба. Не му се струваше, че е редно да постъпят по този начин. Правилно или неправилно, това беше по-лесно, отколкото да се каже истината — че той беше заспал в леглото с томчето стихове на Кийтс в ръка.

По дяволите, какво ще си кажат момчетата от неговата компания в „Чет’н Чю“, ако научат, че обича поезия?

И кой ще му повярва?!

5.

Новината за убийството на Еда Лу Хетинджър се разнесе като огън в сух храсталак — от градския площад до най-далечната ферма, от пазарната улица до Хог Моу Роуд, където Хепи Фулър обсъждаше събитието с близката си приятелка и партньорка на бинго Бърди Шейс.

— Хенри нищо няма да ми каже — подметна Бърди, докато подлагаше лицето на хладната струя от вентилатора, украсен с емблемата на Църквата на изкуплението. — Бърк Тръсдейл го извикал да отиде до яза на Макнейр към два часа и той останал там чак до пет следобед. — Огнените очи на Христос, нарисуван на вентилатора, се сляха в неясно петно, докато перките се въртяха. — Прибра се у дома пребледнял и потен, каза само, че Еда Лу Хетинджър е мъртва, и отказа всякакви посещения на пациенти за вечерта. Спомена, че била убита по същия начин като Арнет и Френси, но нито дума повече.

— Бог ни обича. — Приятелката ѝ огледа спретнатия си заден двор, доволна и от слабия полъх от вентилатора, който достигаше до нея. — Накъде отива този свят? Жените не смеят да си покажат носа на улицата.

— Преди да дойда, се отбих в ресторанта — кимна гостенката ѝ с разбиране. Лакираната ѝ коса, която Ърлийн Ренфрю боядисваше на всеки шест седмици с някаква бежова боя със странен оттенък, беше стегната и втвърдена като шлем, с две сковани къдрици, извити като въпросителни от двете страни на челото ѝ. — Говори се, че Бърк поискал помощ от ФБР, а може би и от Националната гвардия.

— Хм! — Хепи издаде неясен звук, нещо средно между сумтене и ръмжене. Тя харесваше Бърди, дори много я харесваше, но това не ѝ пречеше ежедневно да я улавя в дребни преувеличения. Приятелката ѝ бе прекалено доверчива, което според нея попадеше след мързела в списъка на десетте смъртни гряха. — Имаме работа с някакъв маниакален убиец, Бърди, а не с бунтовници. Не мисля, че би трябвало да се радваме, ако видим маршируващи войници по пазарната улица. Е, може би онези от ФБР ще свършат нещо полезно. Очаквам да

повикат моето момче и да го разпитат отново за това как е открил бедната Арнет през февруари.

На красивото ѝ лице се появиха дълбокомислени бръчки. Все още не можеше да прости на Боби Лий, че бе избягал от училище в онзи зимен ден — и проклетият хлапак може би пак ще се провали на изпитите, — но ѝ бе доста трудно да устои на изкушението да не се възгордее, че е майка на момчето, намерило първия труп.

— Оттогава Боби Лий не е престанал да тъгува — възпитано подметна приятелката ѝ. — Ами че да, по очите му познавам колко се измъчва. Ето, например тази сутрин, когато отиде да напълни резервоара ми при Съни, си помислих, че той никога няма да бъде същият.

— От седмици има кошмари — рече майката с едва доловима гордост.

— Е, това е естествено. А пък на моя Хенри сърцето му щеше да се пръсне. И ще ти кажа, Хепи, че много се тревожа. Ами че убитата можеше да се окаже скъпата ми Каролейн — не че тя ще вземе да се скита сама в околностите, когато има съпруг и две дечица. Но човек не може да бъде спокоен. Пък и твоята Дарлийн — нали беше най-близката приятелка на Еда Лу. Казвам ти, че не мога да не мисля за всичко това.

— Май ще трябва да позвъня на Дарлийн — въздъхна Хепи. За нея беше голямо облекчение, когато момичето се омъжи за Джуниър Талбът и се премести заедно със съпруга си и с бебето в града. Но знаеше, че своенравието на дъщеря ѝ всеки миг можеше отново да се прояви. — Трябва да се съберем няколко от дамите в града и да изкажем съболезнованията си на Мейви Хетинджър.

Бърди бе готова да я разубеждава, когато срещна погледа на Христос от вентилатора.

— Ще бъде богоугодно дело. Мислиш ли, че Остин ще бъде там?

— Не се тревожи за него. На наша страна е силата и правото на майчинството.

Тази нощ всички врати в Инъсънс бяха залостени здраво, пушките бяха заредени, а сънят не споходи мнозина от жителите му.

На сутринта първата мисъл на повечето от обитателите на градчето беше за Еда Лу.

От скръб Дарлийн Фулър Талбът, третата дъщеря на Хепи и първото ѝ голямо разочарование, бе изпаднала в летаргия. От дванадесетгодишна тя се влачеше след Еда Лу, едновременно ужасена и привлечена от опасностите, в които двете се впускаха. Пътуваха на автостоп до Гренвил, задигаха козметика от щандовете на Ларсън, бягаха от училище с момчетата на Бъни и се забавляваха с тях долу към Пещерата на призраците.

Споделяха тревогите си, ако мензисът им закъснееше, разговаряха откровено за любовните си приключения, уреждаха си заедно срещи в автокиното — вече дори не можеше да си спомни колко пъти. Еда Лу ѝ бе шаферка, когато се омъжи за Джуниър, а Дарлийн се канеше да ѝ стане шаферка, щом приятелката ѝ най-после успее да впримчи Тъкър Лонгстрийт.

А сега тя е мъртва и очите на младата жена бяха подути от плач. Едва намери сили да настани малкия Скутър в детското креватче, да махне на съпруга си, когато той излизаше, и да се вмъкне в кухнята при любовника си Били Т. Бъни.

— Ох, ей сега, скъпа! — Облечен в спортна риза и изтъркани джинси, той вече се бе изпотил от чакане и нетърпеливо прегърна хленчещата Дарлийн с татуираните си ръце. — Не трябва да правиш така, сладка моя стафидке. Така мразя да те гледам разплакана.

— Не мога да повярвам, че вече я няма. — Тя подсмърчаше на рамото му и се опитваше да се успокои, като го стискаше по инструмента. — Беше ми най-скъпата, най-близката приятелка, Били.

— Знам. — Той се наведе и доближи устни до нейните, пъкна езика си и го завъртя в устата ѝ в знак на съчувствие. — Беше голяма работа и ще липсва на всички ни.

— Беше ми като сестра. — Тя се отдръпна, така че ръцете му да могат да се пъкнат под найлоновата нощница и да се доберат до гърдите ѝ. — Беше ми повече сестра дори и от Бел или Старита.

— Те само ти завиждат, защото си най-хубавата. — Потърка втвърдяващите се зърна на гърдите ѝ и се облегна на тезгяха.

— По-добре някоя от тях да беше на мястото на Еда Лу. — Докато разкопчаваше ципа на джинсите му, в очите ѝ заблестяха сълзи. — Какво от това, че са ми сестри? Помниш, че само с Еда Лу можех да разговарям. Да говоря за всичко, наистина за всичко, дори и за нас двамата. — Тя въздъхна, когато той ѝ смъкна нощницата достатъчно,

за да може да я ухапе за зърната. — Тя винаги се радваше за мен. Само малко ревнуваше, когато се омъжих за Джуниър и когато родих Скутър, но това си беше съвсем естествено, нали?

— Ммммм.

— Канех се да ѝ стана шаферка на сватбата ѝ с Тъкър Лонгстрийт. — Смъкна пликчетата си. — Не мога да престана да мисля за начина, по който е била убита.

— Не мисли за това, миличка. — Дишането му се учести. — Нека Били Т. ти помогне да забравиш за всичко това. — Той спусна ръце надолу и разтвори бедрата ѝ. — На Еда Лу това би ѝ се харесало.

— Да. — Тя въздъхна и се притисна към ръката му. Потръпна така силно, че от тезгяха се търколи една чаша, пълна с вишновка. — Винаги съм я чувствала като част от мен. — Когато хвана члена му, Дарлийн отвори очи, блестящи от възбуда. Той винаги си слагаше презерватив. — Ти си толкова мил с мен, скъпи. — Помогна му да го насочи и той започна да прониква в нея. — С теб е толкова по-сладко, отколкото с Джуниър. Ами откакто сме се оженили, не сме го правили другаде, освен в леглото.

Силно поласкан, Били Т. повдигна бедрата ѝ. Главата ѝ леко се удари в отворената вратичка на долапа. Но обзета от страст, тя дори не усети.

Каролайн беше изненадана, че сънят ѝ не е смущаван от кошмарни видения. Може би това е нейният начин за бягство от реалността. Или пък се беше отпуснала, тъй като знаеше, че жената на шерифа Сузи Тръсдейл и дъщеря ѝ спяха в съседната стая. Или просто се чувстваше в безопасност в леглото на баба си. Както и да е, младата жена се събуди от слънчевите лъчи и от аромата на кафе и бекон.

В първия миг се смути, че се е успала, докато гостенките ѝ вече бяха приготвили закуската. Но след ужасите на изминалия следобед си помисли дали да не остане в леглото да си доспи.

Но си наложи да стане, да вземе един студен душ и да се облече.

Когато слезе на долния етаж, младата жена видя, че Сузи и Марвела вече се бяха настанили около масата и тихо разговаряха.

Майката и дъщерята толкова си приличаха, че Каролайн не можа да сдържи усмивката си. И двете бяха хубави жени с черни коси и

големи сини очи. Шепнеха като деца, седнали на задните пейки по време на църковна служба. Когато я видяха, на красивите им устни се появиха усмивки, изпълнени със симпатия към нея.

Между двете съществуваше такава близост, изпълнена с взаимно разбиране и уважение, каквато никога не бе съществувала между Каролайн и майка ѝ. Докато ги наблюдаваше, тя неочаквано усети как я прободде завистта.

— Мислехме, че още ще си поспиш. — Сузи вече бе станала и наливаше още една чаша с кафе за домакинята.

— Чувствам се като че ли съм спала цяла седмица. Благодаря. — Взе чашата. — Толкова любезно беше от ваша страна да останете при мен, че аз...

— Нали за това са съседите. Марвела, подай една чиния на Каролайн.

— Ох, наистина, аз...

— Трябва да се нахраниш добре. — Жената я настани в стола. — След като си преживяла такъв шок, трябва да укрепнеш.

— Майчето прави разкошни бъркани яйца — заяви ѝ Марвела. Докато сервираше закуската, се стараеше да не поглежда прекалено често към Каролайн. Искаше да я разпита къде е направила косата си, макар че Боби Лий не би ѝ разрешил да си отреже дългите къдрици. — Ще се почувстваш по-добре, ако хапнеш. Последния път, когато скъсах с Боби Лий, двете с мама си направихме огромна шоколадова мелба.

— Как можеш да бъдеш нещастна, когато си се натъпкала с шоколад — усмихна се майката и остави препечените филийки на масата. — В шкафа намерих буркани със сладко от малини, останали от баба ти. Надявам се, че няма да възразиш.

— Не. — Очарована, Каролайн взе буркана, върху който се виждаше етикетът с почерка на баба ѝ. — Не знаех, че още има от тях.

— О, мила. Мис Едит ги правеше всяка есен. Нито една от жените в Инъсънс не беше по-добра от нея, когато трябваше да се приготвят конфитюри и сладка. Дори шест години поред тя печелеше наградата на панаира. — Сузи се наведе, отвори вратичката на долния шкаф и показа редицата буркани. — Тук намерихме сладка за цяла година.

— Не знаех — удиви се младата жена, поглеждайки старателно подредените, грижливо надписани буркани. Гърлото ѝ се сви от скръб

и срам. — Не идвах тук много често.

— Но тя така се гордееше с теб. Обичаше да разказва как нейната малка Каро пътува по целия свят и как свири за президенти и кралски особи. Показваше ми картичките, които получаваше от теб.

— Ето там има една, от Париж. — Марвела посочи към бюфета. — С Айфеловата кула. Мис Едит ми позволи да я използвам за едно съчинение.

— Марвела две години изучаваше френски. — Сузи погледна с гордост дъщеря си. Самата тя трябваше да напусне училището четири месеца преди дипломирането, когато бременността бе започнала да ѝ личи. Затова много се радваше на успеха на дъщеря си. Изведнъж погледът ѝ попадна върху часовника. — Скъпа, не е ли по-добре да тръгваш за работа?

— Ох, господи! — Момичето скочи от стола. — Добре че ме подсети навреме.

— Марвела работи като секретарка на юрисконсултите към компанията „Роуддейл“. За днешния случай проявиха разбиране и ѝ разрешиха да закъснее. — Тя погледна към дъщеря си, която използваше огледалната повърхност на тостера, за да сложи още малко червило на устните си. — Трябва да тръгваш, скъпа. Вземи моята кола. Ще се обадя на баща ти да дойде да ме вземе. — Сузи се изправи и постави ръце на раменете ѝ. — Но не спирай по пътя, дори и да срещнеш някой познат.

— Е, не съм чак толкова глупава.

— Не — отвърна майка ѝ и я щипна по брадичката, — но си ми единствената дъщеря. Искам да ми обещаеш, че няма да закъсняваш след пет и половина.

— Ще се прибера навреме.

— И кажи на Боби Лий да не паркира повече на Дог Стрийт Роуд. Ако вие двамата искате нещо по-романтично, по-добре е да го вършите у дома.

— Но мамо... — Момичето се изчерви чак до врата.

— Ако не му го кажеш, аз ще говоря с него — отсече майката и я целуна по нацупените ѝ устни. — А сега тръгвай.

— Да, мамо. — Тя се усмихна на Каролайн. — Не ѝ позволявайте да ви тормози, мис Уейвърли. Ако ви се качи на главата, после няма отърваване.

— Нахалница — засмя се Сузи след затварянето на вратата. — Все не мога да повярвам, че е мое дете.

— Момичето ви е много красиво.

— Да, така е. Практична е и знае какво иска. Исква Боби Лий Фулър най-малко от две години вече, затова си мисля, че ще го спечели. — Тя се усмихна тъжно, преди да протегне ръка към чашата с изстиналото кафе.

— След като си харесах Бърк, не му се наложи много да ме моли. Тя е същата като мен. За мен остават само тревогите, защото дъщерите винаги изглеждат прекалено млади в нашите очи, а ние забравяме какви сме били на техните години. — Погледна към чинията на Каролайн и се намръщи. — Та ти нищо не си яла.

— Съжалявам. — С усилие хапна още малко. — Всичко изглежда толкова странно... аз дори не съм виждала онова момиче, но за мой ужас не преставам да мисля за него. — Младата жена унило отмести чинията. — Сузи, не исках да задавам неудобни въпроси в присъствието на Марвела, но добре ли съм разбрала най-важното? Това момиче е трета жертва?

— От февруари насам. И трите са били намерени с прерязани гърла.

— Господи!

— Бърк не говори много, но аз разбирам, че положението е много лошо, наистина лошо. Това е някаква перверзия, тази жажда да осакатяваш хората. — Тя стана, за да почисти масата. — Като майка... и като жена... това ме плаши. А се безпокоя и за Бърк. Той всичко поема върху себе си, като че ли е сбъркал някъде. Бог ни е свидетел, че никой в града не очакваше такъв ужас, но съпругът ми мисли, че е трябвало да го предотврати.

По същия начин, припомни си Сузи, той си мислеше, че е трябвало да успее да спаси баща си от примката.

— Но няма ли заподозрени? — попита Каролайн и наля сапунена вода в мивката.

— Дори и да има, не ми казва. Откакто откриха Арнет, Бърк изглежда като кораб без компас. Разбирам, че когато си имаш работа с всичките осемстотин-деветстотин жители на градчето, започваш да подозираш всекиго, дори и тези, които познаваш от години. Просто не мога да повярвам, че убиецът е един от нас. Затова, когато откриха

Френси, убита по същия начин, хората започнаха да се озъртат. И все още, поне доколкото съм разбрала, никой от нас не желае да повярва, че може да бъде някой от съседите или някой от приятелите му. Но сега...

— Сега ще трябва да се вглеждате във всеки жител на градчето.

— И вече го правим. — Тя взе каната с чая, докато Каролайн продължаваше да мие чиниите. — Но ми се струва, че имаме работа с някакъв психопат, който се крие в блатото.

Каролайн погледна през прозореца към дъбовете. Дърветата ѝ се сториха по-близо до къщата от преди.

— Е, все пак е утеха.

— Не искам да те плаша, но както живееш тук съвсем сама, трябва да бъдеш много предпазлива.

Младата жена стисна устни.

— Чух, че е имало спречкване между Тъкър Лонгстрийт и Еда Лу. Тя е настоявала да се оженят.

— По-точно казано, опитваше се. — Сузи изчисти тигана и се засмя. — Господи, ако познаваше Тъкър, нямаше да ме гледаш с такова изражение на лицето! Смешно е да се подозира, че може да убие някого. Първо, това изисква прекалено много усилия и емоции, а той е доста мързелив.

Каролайн си припомни как изглеждаше младият мъж, когато го срещна до брега. Беше твърде развълнуван. Опасен тип.

— Все пак...

— Мисля, че Бърк ще трябва да поговори с него. И именно оттук започват трудностите. Те са като братя. Ние всички бяхме съученици — продължи тя, докато изсушаваше и подреждаше чиниите. — Тъкър и Дуейн — това е братът на Тъкър — Бърк и аз. Те бяха синове на богати земевладелци, макар че по онова време фермата Тръсдейл вече се беше разорила, затова не можеше и дума да става Бърк да продължава образованието си в частно училище. Като първороден син, Дуейн за известно време беше в пансион, но не можа да издържи и се прибра у дома. Имаше слух, че след него ще изпратят Тъкър в пансиона, но старият Бо беше толкова разочарован от по-големия си син, че него остави тук, в градското училище. — Тя се засмя, докато оглеждаше дали са останали петна по чашите. — Тък винаги твърдеше, че е много задължен на Дуейн за тази услуга. Мисля, че това

е причината, заради която и досега продължава да му помага. Тъкър не е лош човек. И ако го познаваше толкова добре, колкото го познавам аз, ще се увериш, че той не е способен да убие някого. По-скоро ще се научи да хвърчи във въздуха. Е, и той си има недостатъци, Бог ми е свидетел, но да вдигне нож срещу жена? — Жената дори се разсмя въпреки ужасната тема. — Пък и да си кажем честно, прекалено е зает да мисли какво има момичето под блузата си, за да се занимава с нещо друго.

— Твърде добре познавам този тип мъже — намръщи се Каролайн.

— Повярвай ми, мила, никога не си срещала човек като Тък. Ако не бях щастливо омъжена, с четири деца, и аз бих могла да си изгубя ума по него. Трудно може да му се устои. — Тя изгледа Каролайн закачливо. — Ще бъде истинско чудо, ако в най-скоро време не започне да се навърта около теб.

— Тогава ще получи ритник по носа.

Сузи се засмя.

— Надявам се да не пропусна това представление. Но стига приказки! — Тя остави последната чиния. — Трябва да свършим една работа.

— Работа?

— Не мога да те оставя съвсем сама тук, докато не се уверя, че ще можеш да се защитаващ. — Избърса ръцете си в кърпата, протегна се към плетената си чанта и измъкна револвер 38-и калибър.

— За бога! — Каролайн не можа да каже нито дума повече.

— Това е „Смит и Уесън“, с двойно зареждане. Предпочитам да държа револвер в ръката си, вместо да използвам автоматичен пистолет.

— Но това нещо... заредено ли е?

— Разбира се, мила. — Тя й намигна с големите си сини очи. — Каква полза от него, дяволите да ме вземат, ако е празен? На Четвърти юли спечелих състезанието по стрелба. Бърк се чудеше дали да се гордее, или да страда от това, че го победих.

— В чантата си... — смаяно промълви Каролайн. — Носиш го в чантата си?

— От февруари насам не се разделям с него. Стреляла ли си някога с пистолет или револвер?

— Не. — Тя инстинктивно скри ръце зад гърба си. — Не — повтори.

— И сигурно си мислиш, че няма да можеш да се научиш. Е, позволи ми да ти кажа, мила, че ако някой се опита да те нападне, трябва веднага да стреляш. А сега нека да видим оръжейната сбирка на дядо ти. Зная, че е имал добра колекция. Да се качим горе, в кабинета му.

Жената на шерифа остави 38-калибровия си спътник на кухненската маса и тръгна по стъпалата към горния етаж на къщата.

— Сузи — изплашена, Каролайн забърза след нея. — Не мога да си избирам оръжие така лесно, както си подбирам нова рокля.

— Защо, наистина е много интересно. — Тя обхождаше кабинета на дядо ѝ и замислено разглеждаше оръжейната сбирка. — Би трябвало да започнем с пистолети и револвери, но ми се иска да се поупражняваш малко с ловна пушка, за да се научиш как да я зареждаш и да се прицелваш. Може би ще ти бъде от полза.

— Разбира се.

Очите ѝ весело светнаха, когато я хвана за ръката.

— Слушай сега, ако дойде някой и започне да ти създава неприятности, трябва да отвориш входната врата с тази пушка за яребици в ръка, да я насочиш право в корема му и да кажеш на кучия син, че ще го гръмнеш. Че ще го надупчиш с най-едрите сачми, ако не си плюе на петите.

Каролайн не издържа и тихо се засмя:

— Не говориш сериозно.

— Та ние в града така се грижим за безопасността си. Ето, например този стар хубавец — отвори шкафа и взе един револвер, — колт, четиридесет и пети калибър, армейска партида. — Бас държа, че е бил използван във войната. — Тя започна да го разглобява с такава вещица, че младата музикантка ѝ се възхити. След няколко секунди жената на шерифа вече въртеше пред очите ѝ празния барабан на револвера. — Виж как добре е почистен. — После вкара барабана в гнездото му, насочи го към стената и натисна спусъка. — Добре. — Отвори чекмеджето и радостно изцъка с език, като видя добре подредените патрони. Напъха една кутия с патрони в задния си джоб и се усмихна на Каролайн.

— Да отидем да постреляме по консервени кутии.

Специалният агент Матю Бърнс, следовател по особено тежки престъпления, никак не се зарадва, когато разбра, че го очаква разследване в някакво прашно и затънтено градче в делтата на Мисисипи. Той бе градско чедо и бе свикнал да се радва само на вечерите в операта, на някоя изискана бутилка „Шатоньоф“, на тихите следобеди в Националната галерия.

През десетте години, прекарани в служба на ФБР, дотам се беше нагледал на трупове и убийци, затова предпочиташе да прекарва свободните си часове с музиката на Моцарт и Бах. Замисли се за приятния уикенд, който го очакваше — балетът в събота вечерта, изисканата вечеря след това при Жан Луи в Уотъргейт, а защо не и една романтична интерлюдия с най-новата му приятелка.

Сега обаче, след като набързо бе напъхал в багажника сака с дрехите си и комплекта си за разследвания в провинцията, трябваше да пътува към някакъв Инъсънс в тази задушна кола, наета под наем, с развалена климатична уредба.

От сега му беше ясно, че този случай ще вдигне шум в медиите, и дори не изпита съмнение, че е един от най-подходящите следователи за случай като този в онова... Инъсънс. Беше се специализирал по масовите убийци. И макар и със съответната доза скромност, веднага би признал, че е дяволски умел в тези разследвания.

Но раздразнението от проваления уикенд си оставаше. На всичкото отгоре патоанатомът от ФБР, определен за случая, щял да се забави заради гръмотевичната буря в Атланта. Бърнс не вярваше, че някакъв провинциален лекар ще може да се справи с аутопсията както трябва.

С приближаването към градчето, задъхан от горещината в колата, той се дразнеше все повече и повече. Всичко се оказа точно така, както си го беше представял — по тесните улички се мотаеха неколцина пешеходци, а пред прашните витрини на дюкяните се шляеха бездомни кучета. Сигурно тук нямат дори и автокино. Примирено сви рамене, когато видя избелелия ръчно направен надпис на единствения ресторант — с доста труд успя да го разчете — „Чет’н Чю“. Благодарни на Бога, че се бе сетил да си вземе кафеварката.

Но работата си е работа, напomini си той, когато паркираше пред сградата на полицията. Понякога трябваше да се страда в името на справедливостта. Взe само пътната си чанта и като се опитваше да издържи на непоносимата задуха, внимателно затвори вратите на колата.

Когато в краката му се замота Нюсънс, кучето на Джъд Ларсън, с явното намерение да опикае предната гума на колата, Бърнс само поклати глава. Не се съмняваше, че го очакват срещи с двукраките местни обитатели, чиито маниери няма да се окажат по-изискани.

— Хубава кола — промърмори Клод Бъни от пейката пред пансиона и се изплю.

— Върши работа — отговори агентът и повдигна едната си вежда.

— Търговски пътник ли си?

— Не.

Бъни размени погледи с Чарли О'Хара и Пит Кунс. О'Хара се обади с хрипливия си глас:

— Тогава трябва да си онзи северняк, от ФБР, когото очакват.

— Да. — Усети как потта се стича по гърба му и ги попита къде може да си почисти дрехите.

— А пък аз съм свикнал да гледам всяка седмица шоуто на Ефрем Зимбалист — обади се Кунс и отпи от лимонадата си. — Много хубаво шоу си е то.

— По-хубаво беше „Полицейска мрежа“ — отсече Бъни. — Не мога да разбера защо го свалиха от програмата. Сега вече няма такива предавания.

— Ако ме извините... — каза Бърнс.

— Карай, синко — махна му Бъни. — Шерифът е вътре. Цяла сутрин е тук. Трябва да заловите този психопат, дето избива нашите момичета, и ние ще го качим на въжето.

— Всъщност аз не...

— Не беше ли онова момче от „Полицейска мрежа“, което после игра и в още едно шоу? — запита О'Хара. — Май се сещам кой беше.

— Джек Уeb никога не е играл лекар — обидено възрази Бъни.

— Не, онзи беше другият. Жена ми едва не си повърна червата, докато гледаше това шоу.

— Боже господи! — изпъшка Бърнс и отвори врата на канцеларията на шерифа.

Бърк седеше зад бюрото си, подпрял телефона между брадичката и рамото си, докато припряно записваше нещо в бележника.

— Да, сър, веднага щом дойде. Аз... — Вдигна глава и веднага се досети кой може да е непознатият. Със същата бързина можеше да различи фазан от пъдпъдък. — Почакайте. Вие ли сте специалният агент Бърнс?

— Да. — Извади полицейската си карта и му я показва.

— Той току-що влезе — каза шерифът по телефона и му подаде слушалката. — Говоря с шефа ви.

Бърнс остави чантата си и пое слушалката.

— Инспектор Хадли? Да, сър, закъснях малко. Колата се повреди в Гренвил. Да, сър. Д-р Рубинщайн ще пристигне тук към три часа. Ще се погрижа за това. Между другото, ще ни трябва още един телефон, тук май че имат само една линия. И... — Закри слушалката с ръка и се обърна към шерифа: — Тук има ли факс?

— Не, сър, няма — отвърна той.

— И един факс — продължи Бърнс по телефона.

— Ще се обадя колкото е възможно по-скоро, щом приключа с предварителния оглед и се ориентирам. Да, сър. — Върна слушалката на шерифа и внимателно опипа седалката на въртящия се стол, преди да седне на него. — А сега да започнем. Сигурно вие сте шериф...

— Тръсдейл, Бърк Тръсдейл. — Ръкостискането беше кратко и формално. Бърк долови аромата на бебешка пудра. — Закъсахме го здравата тук, агент Бърнс.

— Информираха ме. Три зверски убийства за четири месеца и половина. Няма заподозрени.

— Нито един. — Бърк едва се сдържаше да не започне с извиненията. — Мислехме, че може да е някой скитник, но след последното... Пък и след това стана убийството в Нашвил.

— Предполагам, че сте записали всичко, което е известно досега.

— Да. — Той се надигна от стола.

— Не, не ми трябва веднага. Можете сам да ми разкажете всичко. Бих искал да видя трупа.

— Съхранява се в погребалния салон.

— Много добре — сухо отвърна агентът. — Ще хвърлим един поглед, а после ще разгледаме мястото, където е било извършено престъплението. Взехте ли предпазни мерки срещу достъп на странични лица?

Бърк усети как кръвното му се покачва.

— Как може да се ограда цяло бласто?

Бърнс си позволи една лека въздишка, докато ставаше от въртящия се стол.

— Е, май имате право.

В задния двор Каролайн затаи дъх, стисна зъби и натисна спусък. Пистолетът подскочи в ръката ѝ и ушите ѝ запищяха. Но все пак улучи консервената кутия — макар че не точно тази, в която се беше прицелила.

— Е, сега вече постигна нещо — каза ѝ Сузи. — Но трябва през цялото време да държиш очите си отворени. — Тя ѝ показа как трябва да се стреля и бързо улучи три консервени кутии от падналото дърво.

— Не може ли просто да ги съборя с камъни? — провикна се Каролайн, когато Сузи отиде да ги вдигне отново.

— Когато за пръв път си хванала цигулката, можеше ли да изсвириш цяла симфония?

Младата жена въздъхна и вдигна рамене.

— По същия начин ли тормозиш децата си, когато искаш да ги накараш да свършат нещо?

— Да, точно така. — Съпругата на шерифа отново зае мястото си. — А сега се отпусни и не бързай. Как усещаш пистолета в ръката си?

— Всъщност усещам го... — засмя се тя и погледна оръжието.

— Готино е, нали? — Тя тупна Каролайн по гърба. — Всичко е наред. Тук си сред приятели. Работата е там, че така се научаваш да се справяш с всичко, да владееш положението, да носиш отговорност. Все едно че правиш секс. — Усмихна се. — Е, това не го казвам на моите хлапета. А сега да продължим. Прицелвай се в първата консервена кутия от ляво. Направи я на решетото. Разведена ли си?

— Не.

— А нямаш ли поне едно старо гадже? — извика Сузи. — Някой, който наистина те е зарязал?

— Луис — процеди Каролайн през зъби.

— Испанец ли е или нещо подобно?

— Нещо подобно — отвърна младата музикантка и отново стисна зъби. — Той беше голям, лъскав, пригладен мексикански плъх. — Натисна спусъка и ахна, когато консервената кутия подскочи във въздуха.

— Улучих я!

— Трябва ти само някакъв подтик. Опитай със следващата.

— Не трябва ли дамите да си гледат ръкоделията? — провикна се Бърк.

Сузи отпусна револвера си и се усмихна:

— За следващия Четвърти юли ще имаш още по-силна конкуренция, скъпи. — Тя му хвърли бърз поглед, преди да стъпи на пръсти и да го целуне. — Изглеждаш уморен.

— И наистина съм уморен. — Той я хвана за ръката. — Агент Бърнс, това е съпругата ми, Сузи, а това е Каролайн Уейвърли. Мис Уейвърли намери вчера трупа.

— Каролайн Уейвърли! — Бърнс почтително повтори името ѝ. — Не мога да повярвам. — Хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Зад гърба му Сузи учудено погледна мъжа си. — Бях на ваш концерт само преди няколко месеца в Ню Йорк, а също и миналата година в залата на Кенеди Сентър. Имам няколко плочи с ваши изпълнения.

В първите мигове Каролайн не успя да каже нито дума. Всичко това ѝ изглеждаше тъй далечно, че дори си помисли дали този непознат мъж не се е припознал.

— Благодаря ви.

— О, не, аз ви благодаря! — Той си помисли, че все пак това разследване няма да се окаже пълна скука. — Не мога да ви кажа колко пъти сте ми помагали да запазя душевното си спокойствие само като слушам вашата цигулка. — Гладко избръснатите му бузи пламтяха от възбуда, а ръката му продължаваше да стиска нейната. — Е, това е... как да го кажа, възхитително въпреки обстоятелствата, при които се запознахме. Искам да кажа, че тук най-малко съм очаквал да срещна кралицата от концертните зали.

Стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Това е домът на баба ми, агент Бърнс. Тук съм само за няколко дни.

Бледосините му очи потъмняха от тревога.

— Трябва да е било твърде мъчително за вас. Бъдете сигурна, че ще направя всичко, което е по силите ми, за да се разреши по-бързо този случай.

Младата жена с мъка успя да избегне погледа на Сузи и да се усмихне плахо:

— Ще ми бъде много приятно.

— Всичко, повтарям, всичко ще направя за вас. Всичко, на което съм способен. — Той грабна служебната си чанта, която бе оставил на тревата. — Шерифе.

Бърк махна с ръка и смигна на жена си, като ѝ посочи с поглед лъснатите италиански обувки на Бърнс.

— Твърде издокаран е този агент — подметна тя, щом двамата мъже се отправиха към дъбовете край блатото. — Особено ако си падаш по изискано облечени господа.

— За щастие сега не мисля за мъже.

— Никога не се знае. — Сузи хвана яката на роклята си и я разтърси, за да ѝ олекне от горещината. — А сега трябва да ти покажа как се чисти пистолета, след което ще приготвим нещо разхладително за момчетата. — Тя хвърли любопитен поглед към Каролайн. — Не знаех, че си толкова известна. Мислех, че всичките приказки на мис Едит за теб са плод на въображението ѝ.

— Цялата слава си е чиста суета.

— Навярно е така — съгласи се Сузи и тръгна към къщата. Помисли си, че в този момент младата музикантка, която ѝ бе станала симпатична още от първия миг, се нуждае от малко отпускане на нервите. — Можеш ли да изсвириш „Ах, тези разцъфнали портокали“?

За пръв път от много дни Каролайн се засмя от сърце.

— Защо пък не?

6.

Тъкър седеше на стола, вдигнал крака върху бюрото на Бърк. Въпреки че за никъде не бързаше, надяваше се, че шерифът няма да се забави. Онова, което околните, а дори и самият Тъкър, често тълкуваха като пълно безделие, всъщност само доказваше, че той наистина притежава невъзмутимо спокойствие и безгранично търпение.

В този миг нямаше никакви грижи, а това бе любимото му душевно състояние. Тъкър като че прекарал една неспокойна нощ, младият мъж реши да подремне малко, докато шерифът се прибере в канцеларията си.

Новината за пристигането на агент на ФБР се разпространи много бързо в градчето и стигна чак до Суийтуотър. Той вече знаеше, че специалният агент Бърнс се облича като собственик на погребално бюро и кара светлокафяв форд меркурий. Знаеше също, че този Бърнс в момента обикаля яза на Макнейр, за да разгледа мястото на убийството — тия от ФБР винаги започват с техните досадни огледи.

Убийство. Тъкър изсумтя и затвори очи — най-добрият начин да се отпусне човек. Както седеше на стола, заслушан в бръмченето на вентилатора на тавана и в свистенето на безполезния климатик, монтиран на прозореца, на младия мъж се стори невероятно това, че в този миг Еда Лу Хетинджър лежи върху масата за аутопсии само през три улици отгук, в погребалния салон на Палмър.

Потрепери и се опита да не мисли за мъртвата, да забрави за това как едва ли не беше готов да се ожени за нея. Нещо по-лошо, беше се подготвил да изтърпи скандалите и хленчовете й, докато тя се примири с мисълта, че няма да бъде новата господарка на Суийтуотър.

Точно сега не искаше да си разчиства сметките с нея. Нито пък щеше се нахвърли с нож върху нея, за да спасява гордостта си.

Беше направил грешката да си помисли, че е доста апетитна още когато я беше видял как чукаше по клавишите на касовия апарат в магазина на Ларсън. Защото си бе позволил удоволствието да споделя

леглото ѝ и да гали гладката ѝ кожа, сега трябва да измисля алиби, за да не бъде заподозрян в убийство.

За много неща беше упрекван. За мързела, който според самия него не беше грях. За лекотата, с която харчеше — този упрек наистина беше основателен. За прелюбодеянията — на това обаче Тъкър би възразил. Никога не беше съблазнявал омъжени жени... с изключение на Сали Джилфърд преди няколко години, но тогава тя вече не живееше с мъжа си. Бяха го обвинявали дори и в малодушие и страх, макар че той предпочиташе да го нарича „благоразумна предпазливост“.

Но в убийство... Щеше дори да звучи смешно, ако не беше толкова ужасно. Ако баща му беше жив, щеше да се пръсне от смях. Той — единственият човек на този свят, от когото Тъкър наистина се беше страхувал — никога нямаше да допусне, че синът му може да вдигне оръжие срещу някого, освен да стреля във въздуха или по блатните птици, когато отиваха на лов.

Разбира се, всички знаят, че Еда Лу не е била застреляна. Не и ако е умряла по същия начин, както и предишните две момичета. След като бе видял мъртвата Френси, много лесно можеше да си представи какво е направил убиецът с гладката бяла кожа на Еда Лу. Той бръкна в джоба си за цигара.

Откъсна върха на цигарата — този път почти половин сантиметър — и тъкмо беше поднесъл запалката, когато в канцеларията влезе Бърк заедно с някакъв изпотен и намусен мъж в тъмен костюм.

След като бе правил компания на агента от ФБР почти през целия ден, не можеше да се очаква от шерифа да се завърне с лъчезарна усмивка. Той остави шапката си на закачалката до вратата, видя краката на Тъкър върху бюрото си и се намръщи.

— Чувстваш се като у дома си, синко.

— Старая се — отвърна гостът и издуха цигарения дим. Стомахът му се бе свил на топка, но въпреки това посрещна Бърк с ленивата си усмивка. — Трябва да си доставиш по-нови и по-интересни списания, Бърк. За да не скучае, човек се нуждае от нещо повече от „Природни красоти“ или „Оръжия и муниции“.

— Е, да, ти би очаквал да завариш нещо като „Тримесечно списание за джентълмени“ и „Изтъкнати личности“, нали?

— Бих ти бил задължен. — Всмукна още веднъж от цигарата, докато оглеждаше мъжа, дошъл с шерифа. Тъмният костюм на непознатия се беше измачкал, но въпреки това възелът на вратовръзката му беше стегнат. Кой знае защо, но дори само това се оказа достатъчно, за да почувства антипатия към него още от пръв поглед.

— Реших, че няма да е зле да се отбия да си поговорим.

Шерифът кимна и застана зад бюрото, изпълнен с желание да изглежда по-внушителен.

— Тъкър Лонгстрийт, специален агент Бърнс.

— Добре дошли в Инъсънс. — Младият мъж не стана от стола, но все пак протегна ръка. Остана доволен, че ръката на Бърнс беше отпусната и потна.

— Кое ви прави специален, агент Бърнс?

— Моят чин. — Огледа протритите маратонки на Тъкър, както и небрежните на пръв поглед, но скъпи памучни летни панталони, не пропусна и самодоволната му усмивка. Антипатията им беше взаимна. — Какво имате да обсъждате с шерифа, мистър Лонгстрийт?

— Е, засега бихме могли да започнем с обсъждане на времето. — Той не обърна внимание на напрегнатия поглед на агента. — Като че ли пак се задава буря. Може би дори ще се захлади за кратко. Или пък да си поговорим за бейзбола. „Скорците“ довечера ще играят с „Янките“. Тази година „Птиците“ имат много силни нападатели. Може би ще стигнат до челно място в Лигата. — Тъкър всмукна от цигарата. — Щом сте специален агент, сигурно обичате да се обзалагате?

— Боя се, че не споделям пристрастията ви към бейзбола.

— Е, тогава всичко е наред — отвърна Тъкър, без да прикрива досадата си, и завъртя стола си. — Всъщност аз пък към нищо не съм пристрастен. Изисква прекалено много усилия.

— Да говорим по работа, Тък. — Бърк се опита да изглежда сериозен, но понеже погледът му не се оказа достатъчно убедителен, шерифът се опита гласът му да звучи възможно най-строго. — Тъкър познаваше жертвата, Еда Лу...

— Забрави да добавиш, че я познавах *интимно* — прекъсна го младият мъж. Стомахът му отново се присви, затова побърза да изгаси цигарата.

Бърнс седна на третия стол и бързо извади от чантата си миниатюрен касетофон и бележник.

— Желаете ли да направите изявление?

— Нещо от рода на „Единственото нещо, от което трябва да се страхуваме, е самият страх“^[1]? — язвително попита Тъкър и се протегна. — Не, не държа непременно да правя изявления. Бърк си мислеше, че ще искате да ми зададете някакви въпроси. И понеже съм от хората, които винаги са готови да сътрудничат, ето ме тук, за да ви отговоря на всеки въпрос.

Бърнс невъзмутимо включи касетофона.

— Информиран съм, че вие и пострадалата сте били доста близки.

— На това тук му казваме любовници.

— Стига, Тък.

— Това е истината, синко. — Тъкър изгледа шерифа в очите. — Няколко пъти излизах с Еда Лу, позабавлявахме се, пък и доста чаршафи омачкахме. — Смръщи се и едва се удържа да не посегне за още една цигара.

— Но преди две-три седмици скъсах с нея, защото започна да ми натяква за женитба.

— Това означава ли, че приключихте връзката си като добри приятели? — попита агентът.

— Не бих казал. Допускам, че вече сте научили за сцената в ресторанта преди няколко дни. Мисля, че тя беше доста вкисната.

— Това е вашата преценка, мистър Лонгстрийт. А моята е тук — и той почука с молива по бележника, — и там е записано, че жертвата е била много ядосана и изнервена.

— Когато свържете тези две прилагателни с Еда Лу, ще получите именно моето определение — че беше доста вкисната.

— Тя е заявила, че сте й дали обещание.

Тъкър бавно свали краката си от бюрото и когато се завъртя, столът изскърца.

— Така виждам нещата аз, агент Бърнс, но не съм виновен, че се стигна дотам. Нищо повече не можех да сторя.

— Освен това момичето е заявило пред всички, че е бременно.

— Да. Каза го.

— След което вие сте напуснали онзи ресторант... „Чет'н Чю“, нали? Веднага сте излезли от ресторанта. — Той се усмихна. — Би ли могло да се каже, мистър Лонгстрийт, че сте били... вкиснат?

— След като връхлетя в ресторанта и изкрещя пред всички, че била бременна, което едва тогава узнах, и ме заплаши, че ще си платя за това? Да — младият мъж кимна бавно и замислено. — Би могло да се каже, че бях вкиснат.

— А вие имахте ли намерение да се ожените за нея?

— Не, никога.

— Е, щом сте били разгневен, объркан и впримчен в капан, значи сте имали мотив да я убиете.

Тъкър стисна зъби.

— Не. Докато разполагам с чекова книжка, няма да има нужда да убивам когото и да било. — Той се наведе напред. На лицето му бе изписана решителност, а думите му се лееха с лекота. — Нека да ви изясня картинката, драги. Еда Лу беше алчна, амбициозна и хитра. Може би за известно време да си е въобразявала, че ще успее да ме завлече под венчилото, но би се чувствала щастлива и само с един чек, стига само да има повече нули в него.

Той стана, пое дълбоко въздух и седна на края на бюрото.

— Аз я харесвах. Може би не толкова много, както веднъж ми се бе случвало преди това с едно друго момиче, но все пак доста бях хлътнал по нея. Не можеш да спиш една седмица с една жена, а на другата седмица да я накълцаш на парчета.

— Точно това е било извършено.

Погледът на Тъкър помръкна.

— Но не от мен.

Бърнс отмести касетофона.

— Познавахте ли Арнет Джентри? А Френси Алис Логън?

— Както всички останали в градчето.

— Имахте ли интимни отношения с тях?

— Излизал съм и с двете. Но не съм спал нито с едната, нито с другата. — Припомни си нещо и леко се усмихна. — Макар че, ако говорим за Арнет, не може да се каже, че не съм се опитвал.

— Значи тя ви отблъсна?

— Дявол да го вземе! — Тъкър извади цигара. Като че ли отделяше голяма част от времето си на опитите да зареже пушенето. —

Ние бяхме само приятели и тя не искаше да се задълбочаваме. Честно казано, това момиче винаги бе харесвало брат ми Дуейн, но той нито веднъж не я погледна. С Френси бяхме още на етапа на флиртуването. — Младият мъж захвърли цигарата. — Беше много сладка. — Затвори очи. — Не, не ми се говори за Френси.

— О, така ли?!

В него започна да се надига ярост.

— Слушайте, агент Бърнс, когато я намериха, аз придружавах Бърк. Може би вие сте свикнали с подобни гледки, но аз не съм. Особено когато става дума за момиче, към което съм бил привързан.

— Интересно дали сте били привързан и към трите жертви — подхвърли Бърнс. — Мис Логън също ли е била открита в Пещерата на призраците? — Агентът скептично изсумтя, щом изрече името на долината край Инъсънс. — Това място се оказа, че е само на пет километра от вашия дом. А мис Хетинджър е била открита в блатото, което тук наричат „яза на Макнейр“, нали? На по-малко от два километра от вашия дом. Били сте на мястото в същия ден, в който сте се скарали с мис Хетинджър.

— Точно така. Но там съм се отбивал неведнъж.

— Според показанията на мис Уейвърли сте били доста напрегнат, разстроен, когато ви е заварила край брега на блатото.

— Мисля, че се разбрахме да използваме думата „вкиснат“. Да, това е точната дума. Бях вкиснат. Затова отидох до брега. Мястото е успокояващо.

— И усамотено. Може ли да ми кажете какво правихте през остатъка от деня, мистър Лонгстрийт?

Сега не беше момент да се казва истината.

— Играх на карти със сестра си Джоузи — излъга Тъкър, без да му мигне окото. — И понеже бях доста разстроен, тя ми измъкна тридесет или четиридесет долара, после изпихме по чаша и си легнахме.

— По кое време се разделихте със сестра си?

— Качих се горе, в спалнята си към два, може би към два и половина.

— Агент Бърнс — намеси се Бърк. — Бих искал да кажа, че в онзи следобед, когато беше намерено тялото на Еда Лу, Тъкър бе дошъл

при мен. Безпокоеше се, че не е чул нищо за нея и че тя не вдигала телефона.

Бърнс повдигна вежди.

— Точно така е записано в бележника ми, шерифе. От кого ви е насинено окото, мистър Лонгстрийт?

— Сбихме с бащата на Еда Лу. Тогава ми хрумна, че може да е изчезнала. Той се втурна в къщата ми, като си въобразяваше, че аз съм я скрил там. Беше си наумил, че съм я уговарял да замине някъде, за да направи таен аборт.

— С убитата обсъждали ли сте евентуален аборт?

— Убиха я, преди да мога да поговоря с нея. — Той стана от бюрото. — Това е всичко, което мога да ви кажа. Ако имате още въпроси, прескочете до Суийтуотър. Ще се видим скоро, Бърк.

Шерифът изчака Тъкър да затвори вратата.

— Агент Бърнс, познавам Тъкър от дете. Мога да ви заявя, че независимо от скандала между него и Еда Лу той никога не би посегнал на живота ѝ.

Бърнс изключи касетофона.

— Не е ли щастие, че не гледам предубедено на събитията тук? Мисля, че вече е време да се отбием до погребалния салон, шерифе. Патологът сигурно е пристигнал.

Тъкър не беше на себе си от гняв. Не се занимаваше с нищо друго, освен с бизнеса си, живееше си живота, а какво бе получил в отплата? Натъртени ребра, подпухнало око и новината, че го подозират в убийство.

Профуча през Инъсънс с повече от сто и тридесет.

За всичко са виновни жените. Ако при всяко посещение в магазина на Ларсън Еда Лу не му се умилкваше, нямаше да започнат да излизат. Ако Дела не му беше натяквала, че трябва да отиде до Инъсънс за покупки, нямаше да изтърпи скандала на Еда Лу в ресторанта. Ако онази непозната Уейвърли не се беше разходила до блатото, нямаше да го види седнал до брега. Изглеждал бил „напрегнат и разстроен“.

Исусе Христе, може наистина да е изглеждал така!

До гуша му беше дошло от мислите за Еда Лу, повдигаше му се от нея. Въпреки че беше долнопробна изнудвачка, не заслужаваше такъв край. Но, дявол да го вземе, не разбираше защо той трябва да страда заради смъртта ѝ! Сега трябва да понася досадните въпроси и подозрителните погледи на онова северняшко копеле със стегнатата вратовръзка. Разбира се, какво друго може да се очаква от едно ченге.

Но имаше нещо по-лошо дори и от тези подозрителни погледи, помисли си той, докато взимаше завоя. Онези надменни усмивки, запазени специално за чукундурите от дълбоката провинция, направо го вбесяваха.

По същия начин го бе гледала и Каролайн Уейвърли. Вероятно е горяла от нетърпение да съобщи на агента от ФБР, че гадният убиец се е мотаел около блатото.

Беше задминал само с десетина метра яза на Макнейр, когато удари спирачките. Гумите изсвистяха по настилката, докато младият мъж обръщаше колата. Може би точно сега е моментът да си поговори с онази херцогиня.

Докато чакълът хвърчеше изпод гумите, той не забеляза пикапа, който бавно трополеше по пътя. Остин злобно присви черните си очи, когато червената лимузина профуча край него. Устните му се изкривиха в усмивка и той изтегли колата в дясното платно.

Изключи двигателя, пусна ключовете в джоба си и взе черния железен прът. Огледа се в огледалото за обратно виждане, нацапа няколко черни ивици под очите си, нагласи широкополата шапка, която прикриваше лицето му. Измъкна една пушка „Ремингтън Уудмастър“ и провери дали е заредена. Изскочи от пикапа, все още усмихнат, преоблечен така, че никой да не може да го познае. В колана му беше затъкнат остър ловджийски нож.

Отиваше на лов. За прослава на Бога.

Каролайн предпочиташе да остане сама. Макар че се радваше на компанията на Сузи, неизчерпаемата енергия на съпругата на шерифа я бе изтощила докрай. Освен това не вярваше, че някой ще нахлуе в дома ѝ и ще я убие, докато спи в леглото на баба си. Все пак не бе тукашна и никой не я познаваше дотолкова, че да ѝ желае злото. Затова отново

прибра револвера в шкафа на дядо си — не възнамеряваше повече да го докосва.

Тя взе цигулката. Пръстите ѝ погалиха гладкото, полирано дърво и докоснаха струните. Докато търкаше лъка с колофон, предвкушаше удоволствието от свиренето, защото знаеше, че не я очаква нито репетиция, нито пък концерт. Щеше да свири само за себе си. Толкова пъти бе копняла за това, но все не ѝ оставаше време.

Затвори очи и нагласи цигулката на рамото си. Главата и тялото ѝ като че ли сами се нагласиха удобно, както жената се притиска към любимия.

Избра Шопен заради красотата на мелодията, заради спокойствието и безутешната тъга, която ѝ навяваше. Както винаги музиката запълни всяка празнота.

Докато свиреше, не мислеше за смъртта и страха. Не мислеше за Луис и неговата измяна, нито за семейството си, което бе изгубила. Не мислеше дори и за музиката. Само я усещаше.

Сякаш не се леят звуци, а сълзи. Това си помисли Тъкър, докато приближаваше къщата. Не страстни и горещи, а бавни, болезнени сълзи. Като онези, които избликуват от душата.

Макар да знаеше, че никой не чува стъпките му, младият мъж се смути. Каролайн свиреше на цигулка — свиреше онази сериозна музика, която не ти позволява да потропваш в такт. Звучеше тъй покъртително. Можеше дори да се закълне, че усеща как кожата му настръхва при всеки тон.

Почука на вратата, но толкова тихо, че сам едва го чу. После влезе вътре, привлечен от омайните звуци.

Младата жена стоеше в средата на стаята, обърната с лице към прозорците, така че Тъкър я видя в профил. Бе склонила глава над цигулката. Очите ѝ бяха затворени, а усмивката на устните ѝ беше тъжна и прелестна като музиката на Шопен.

Сякаш някои тонове наистина извираха от сърцето ѝ: звучаха като шепот, като любовен копнеж.

Младият мъж пъкна ръце в джобовете, подпря се на рамката на вратата и остана така, омаян от мелодията. За пръв път срещаше жена, от която да се излъчва едновременно такъв покой и толкова страст. Тя привличаше и възбуждаше, въпреки че не бе сексапилна.

Когато тя престана да свири и настъпи тишина, той изпита остро, почти телесно разочарование. Докато Каролайн стоеше със затворени очи, все още в плен на музиката, той би трябвало да се измъкне тихо навън и отново да почука на вратата. Вместо това Тъкър, впечатлен от изпълнението ѝ, започна да ѝ ръкопляска.

Младата жена подскочи, тялото ѝ се стегна като пружина, очите ѝ се разшириха от страх. Но когато го позна, извика високо и раздражено:

— По дяволите, какво правите тук?

— Но аз почуках. — Опита се да се измъкне със същото свиване на раменете, придружено с лека усмивка, както при първата им среща край блатото. — Мисля, че беше твърде увлечена, за да ме чуеш.

Тя постави цигулката на масата, но стисна лъка като шпага.

— Не разбрахте ли, че не искам никой да ме безпокои?

— Не мога да прочета мислите ти. Харесах музиката. Повече съм свикнал с ритъм енд блус, с джаз, но това беше особена работа. Не е чудно, че можеш да се прехранваш с такава музика.

Каролайн отмести цигулката и го изгледа презрително.

— Що за комплимент!

— Само едно честно мнение. Напомняш ми за миниатюрата на майка ми. Беше бисерна перла, хваната в голям къс от кехлибар. Това бе най-красивото нещо, което съм виждал през живота си. Но и най-тъжното. Перлата бе съвсем сама и никога нямаше да излезе от кехлибара. Когато свириш, ми напомняш за нея. Винаги ли избираш тъжни мелодии?

— Свирия само това, което ми допада. — През последните дни синините по лицето му бяха потъмнели и сега изглеждаше доста страшен и някак си разпуснат. И в същото време приличаше на хлапак, който очаква някоя жена да облекчи раните му, като притисне хладните си устни към тях. — Коя е причината, за да нахлуете неканен в дома ми, мистър Лонгстрийт?

— Можеш да ме наричаш Тъкър, а аз ще ти казвам Каролайн. Или Каро — дари я той с ослепителната си усмивка, — така те наричаше мис Едит. Харесва ми това име.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Тъкър влезе в стаята.

— Ние тук имаме обичай да гостуваме на съседите си, но в случая наистина има повод да се отбия. Ще ме поканиш ли да седна?

— Не.

— По дяволите! Колкото повече ме отблъскваш, толкова повече те харесвам. Може вече да съм станал перверзен?

— А в останалите случаи?

Захили се и седна на дивана.

— Първо трябва по-добре да се опознаем. Може да си чула, че съм лесен мъж, но всъщност и аз имам изисквания.

— Какво облекчение! — Почука тя с лъка по дланта си. — И каква бе целта на посещението ви?

Той се наведе напред.

— За бога, харесва ми, когато говориш по този начин. Изящно и хладно, като мелба с праскови. Много обичам мелба с праскови.

Устните ѝ започнаха да треперят. Трябваше да ги стисне здраво, за да не се развика.

— В момента не се интересувам особено от нечии вкусове и пристрастия, нито пък имам настроение за празни приказки. Прекарах доста мъчителни дни.

Явно трябваше да спре с опитите да обърне всичко на шега.

— За теб сигурно е било много жестоко преживяване да намериш Еда Лу във водата.

— По-жестоко е било за нея.

Тъкър стана и закрачи из стаята. Извади цигара.

— Понеже си тук вече от няколко дни, сигурно си чула какво се говори.

Младата музикантка неочаквано изпита съчувствие към неканения си гост. Никога не е било лесно да запазиш личния си живот, грешките си, проблемите си от любопитството на околните. Знаеше го от опит.

— Ако искате да кажете, че тук няма спасение както от жегата, така и от клюките, не бих възразила.

— Не мога да ти попреча да си мислиш какво ли не за мен, но все пак бих искал да чуеш и моето обяснение.

— Не разбирам защо ви интересува какво мисля аз.

— Но веднага си споделила впечатленията си с онзи наконтен северняк.

Тя замря. Но като го видя как нервно крачи из стаята, разбра, че гостът ѝ е доста объркан и въобще не мисли да се нахвърля върху нея. Тогава се успокои и остави лъка до цигулката.

— Ако имате предвид агент Бърнс, казах му само това, което съм видяла с очите си. В онзи ден вие наистина бяхте край брега на яза.

— Разбира се, че съм бил там, по дяволите! — Тъкър рязко се обърна. — Но имах ли вид на човек, който планира да убие някого?

— Изглеждахте разгневен — отвърна му Каролайн със същия тон. — Откъде мога да знам какво сте замисляли?

Той се спря, обърна се и пристъпи към нея.

— Ако си мислиш, че аз съм убил Еда Лу, защо, по дяволите, разговаряш сега с мен, вместо да хукнеш да бягаш?

Тя го изгледа студено.

— Мога сама да се грижа за себе си. И понеже вече съм казала на полицаите всичко, което знаех — а то си е почти нищо — сега нямате причина да ме нападате.

Младият мъж сложи ръце на кръста.

— Лейди, ти ме считаш за някаква подметка, но аз мога много бързо да измисля една-две причини.

— Не ме заплашвай! — Ядосана, тя също му заговори на „ти“ и се приближи към него. — Познавам хора като теб, Тъкър. Ти просто не можеш да понасяш факта, че аз няма да допусна, за разлика от онази нещастница, да се намесиш в живота ми. Ако една жена не те погледне, това веднага предизвиква мъжката ти гордост. А когато започва да ти обръща внимание, като Еда Лу, не можеш да изчакаш мига, когато ще се отървеш от нея. Винаги се случва или едното, или другото.

Тъкър трябваше да признае, че думите ѝ бяха прекалено близко до истината, за да се засегне.

— Мила, жените идват и си отиват. Това нищо не значи за мен. Не вехна по тях, но, дявол да го вземе, не ги убивам! Можеш да разчиташ на думата ми. А това да не ми позволяваш да се намесвам в... Господи!

Тя се опита да изкрещи, но той я сграбчи за ръката и я събори на пода. Когато се метна върху нея, дъхът ѝ изскочи. Каролайн чу гърмежа и в първия миг си помисли, че е от удара на главата ѝ в дъските.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че...

— Не се надигай от пода! Исусе Христе... — Лицето му беше само на сантиметри от нейното и тя видя как нещо просветна в очите му — може би страх, а може би коварство.

— Ако не ме пуснеш веднага... — В следващия миг тя вече бе забравила какво се канеше да каже, защото чу втория изстрел и видя как се появи една дупка във възглавницата на дивана, точно над главата ѝ. — Господи! — Пръстите ѝ се впиха в рамото му. — Някой стреля по нас!

— Бързо схващаш, миличка.

— Какво ще правим сега?

— Няма да мърдаме от пода и ще чакаме да се махне. — Тъкър въздъхна и доближи челото си към нейното. — Проклетата история. Той е толкова луд, че може дори да те убие. На всичкото отгоре си мисли, че това е Божията воля.

— Кой? — попита тя и го удари по гърба. — Кой е той?

— Бащата на Еда Лу. — Младият мъж предпазливо повдигна глава. Дори и при тези напрегнати обстоятелства той не пропусна да отбележи колко приятни бяха сочните ѝ устни.

— Жената, която беше убита? И нейният баща е дошъл да ни застреля?

— Да застреля мен. Но явно не се тревожи особено, че може и ти да пострадаш. Зърнах го през прозореца, докато се прицелваше в челото ми.

— Но това е лудост! Как може някой така да нахлува и да стреля в чужд дом?

— Ако имам възможност, непременно ще му го кажа. — Тъкър знаеше, че има само един изход, въпреки че не го желаше. — Има ли някакво оръжие в къщата?

— Да. Останало е от дядо ми. В кабинета, минава се през коридора.

— Слушай сега какво искам от теб. Стой тук и не мърдай.

— Е, това мога да направя — кимна тя. Но когато той започна да пълзи, Каролайн го сграбчи за ризата. — Нима ще го застреляш?

— За бога, надявам се да не се стигне дотам. — Тъкър пропълзя заднешком, като използваше кушетката за прикритие, и затаи дъх,

преди да скочи. Когато стигна до вратата, се досети, че докато търси пушка в кабинета на дядо й, някой заблуден куршум може да я улучи.

— Остин, кучи сине, тук има жена!

— И моята дъщеря беше жена. — Следващият куршум, четиридесет и четвърти калибър, счупи един от прозорците. — Ще те убия, Лонгстрийт. Защото настъпил е часът за божията мъст. Ще те убия. А после ще те нарежа на парчета, както си постъпил с моята Еда Лу.

— Не трябва да нараняваш тази лейди.

— Кой знае дали е лейди. Може би е една от безбройните ти курви. Бог насочва ръката ми. Законът е око за око, зъб за зъб. Защото Бог всичко ще изпепели. А грехът се заплаща със смърт.

Докато Остин цитираше Светото писание, Тъкър пропълзя през коридора. Когато се добра до кабинета, бързо извади една пушка „Ремингтън“ от шкафа, зареди я с изпотените си ръце, неуверен дали ще успее да прогони натрапника. Приблужи се към прозореца, отмести щорите, приклепна и предпазливо се измъкна на верандата.

Следващият изстрел прекъсна молитвата на самия Тъкър — трябваше бързо да се сниши и да се шмугне в храстите.

Остин си беше избрал удобна позиция. Скрил се беше зад един самотен явор на не повече от двадесет метра от къщата. Потта лъщеше по лицето му и се просмукваше по гърба на ризата му в защитен цвят. Редуваше изстрелите с огнени молитви и призови към Христос. Всички стъкла на фасадата вече бяха изпочупени.

Полуделият баща можеше всеки момент да нахлуе в къщата и да ги довърши. Но искаше, разбира се, да накара Тъкър да страда. Повече от тридесет години бе чакал да отмъсти на семейство Лонгстрийт. И ето че най-после неговият час бе настъпил.

— Ще ти прострелям топките, Тъкър. Ще ти откъсна пишката, с която толкова се гордееш. Това е справедливо наказание за един прелюбодеец. Ще си останеш скопен за цял живот, дяволите да те вземат! Това е волята Божия. Чуваш ли ме, грешнико окаян? Чуваш ли какво ти казвам?

Макар да изпитваше чувство за вина, младият мъж беше принуден да насочи дулото към лявото ухо на Остин.

— Чувам те, няма нужда да крещиш — надяваше се нападателят да не забележи, че цевта трепери в ръцете му. — Пусни пушката,

Остин, или аз ще ти пусна един куршум, и то право в мозъка. Повярвай ми, никак не ми е лесно. Ти ще умреш, но жалко за ризата ти! Като че ли е от новата мода.

— Ще те убия като куче. — Остин се опита да се дръпне, но Тъкър здраво опря пушката си в главата му.

— Не и днес, днес няма да можеш. А сега хвърли настрана оръжието и разкопчай патрондаша. Бавно и внимателно! — Понеже той все още се колебаеше, Тъкър отново го подбутна с дулото. Заобиколи го отзад и насочи цевта към другото му ухо. — Знам, че не съм много добър стрелец, но дори и аз няма да пропусна от толкова близко. Дулото е опряно до ухото ти, Остин.

Когато Остин захвърли пушката си, дишането му се поуспокои.

— Каролайн — провикна се той, — веднага се обади на Бърк и му кажи да дойде тук колкото може по-бързо. После ми донеси едно въже. — В този миг патрондашът падна на земята и Тъкър го подритна настрана. — А сега имаш ли още нещо да ми казваш, Остин?

След две минути младата жена изскочи от къщата. В ръцете си държеше въже за простиране на прането.

— Само това успях да намеря в бързината. Едва можах... — Думите ѝ секнаха и тя погледна проснатия в тревата нападател. Лицето му беше изпоцапано от потта и ивиците черна боя. Въпреки че Тъкър се беше изправил над него и беше насочил пушката си към тила му, той изглеждаше доста уязвим, крехък като клечка за зъби.

— Донесох въже — задъхано изрече тя и преглътна, когато гласът ѝ отново започна да потреперва.

— Добре, скъпа. Искаш ли да го вържем?

Младата жена навлажни треперещите си устни и праметна въжето върху Остин.

— Как можа да го... искам да кажа, толкова е голям.

— Голяма му е само устата. — Той не можа да устои на изкушението и ритна Остин. — Толкова се беше увлякъл да сипе огън и жупел, че не можа да усети кога грешникът изскочи зад гърба му. Можеш ли да стреляш с това нещо?

— Да. — Тя огледа пушката. — Като че ли.

— „Като че ли“ е добър отговор. Нали така, Остин? Тя ще бъде виновна, ако простреля някой жизненоважен орган на тялото ти, ако се опиташ дори да помръднеш. Няма нищо по-опасно от жена със

заредена пушка в ръка. Освен ако не е севернячка. Така. Трябва да я държиш насочена право към главата му, докато го вържа. — Той нагласи пушката в ръцете на Каролайн. Погледите им се срещнаха. И двамата бяха все още зашеметени и не можеха да повярват, че са избегнали куршумите. За миг се бяха сприятелили.

— Ето така, скъпа. Само не я насочвай към мен. Ако се помръдне, натисни спусъка. После затвори очи, защото главата ти ще отскочи назад, а после... е, после... не бих искал да видиш противната гледка.

Той ѝ смигна и тя разбра, че последното предупреждение всъщност беше отправено към Остин.

— Добре. Но все още съм разтреперана. Надявам се, че няма да натисна неволно спусъка.

Тъкър се ухили, клекна и протегна въжето към китките на Остин.

— Просто прави най-доброто, на което си способна, Каро. Никой не иска нещо повече от теб. Дай да ти вържа ръчичките, Остин. Надявам се въжето да стигне. — Той върза китките му няколко пъти и стегна възела, след което завърза и мускулестите крака на Остин. — Никак не ми се хареса, че натроши прозорците на тази лейди. Разби бюрото ѝ в стаята. А доколкото си спомням, мис Едит много обичаше това бюро.

Той се отдръпна, за да вземе пушката от Каролайн.

— Скъпа, ще ми донесеш ли малко бира? Ожаднях.

Тя избухна в смях.

— Нямам никаква бира, това е положението. Имам малко вино. Някакво „Шардоне“.

— Но това е много добра марка.

— Добре. Аз предполагам... — Тя тръгна към стъпалата, но после се обърна и видя, че Тъкър измъква цигара от джоба си. Подпря зашеметената си глава с ръка и се загледа как младият мъж откъсна върха на цигарата.

— Защо правиш това?

— Хъм? — Той захвърли клечката и я изгледа косо.

— Защо откъсваш върха?

— О, това ли било! — Той всмукна дима с нескрито удоволствие. — Все не мога да отвикна. Може би ми помага да се успокоя. Предполагам, че след седмица-две ще пуша два пъти по-малко. — Той

й се усмихна. В този миг беше много привлекателен, макар и преbledнял като платно. — Ще ми налееш ли от онова „Шардоне“ в една по-голяма чаша?

— Да! — Каролайн въздъхна, когато чу воя на полицейската сирена. Тъкър все още беше толкова близо до нея, че тя чу и неговата въздишка. — Можеш да бъдеш сигурен, че ще ти донеса. — И вратата се затвори зад гърба й.

---

[1] Прочути думи на президента на САЩ Ф. Д. Рузвелт, използвани като девиз в годините на голямата депресия. — Бел.прев. ↑

7.

На изток проехтя гръмотевица. Ветрецьт, който тя почувства за пръв път, откакто бе пресякла границите на щата Мисисипи, разклати листата на явора, където само преди половин час бе стоял един мъж със заредена пушка.

Не изглеждаше много вероятно, дори й се струваше невъзможно, но Каролайн беше седнала на стъпалата пред входа на къщата и отпиваше „Шардоне“ от водна чаша. Полупразната бутилка стоеше между нея и Тъкър.

Животът й, реши тя, като още веднъж отпи бавно, става много интересен.

— Виното си го бива. — Младият мъж вдигна бутилката и я завъртя пред очите си. Отново усещаше как го обзема добродушното спокойствие — състоянието, което предпочиташе пред всичко останало на света.

— Аз много го харесвам.

— Аз също. — Той се обърна към нея и се усмихна. — Приятен ветрець.

— Много приятен.

— Имаме нужда от дъжд.

— Да, сигурно е така.

Той се изтегна, подпрян на лактите си, и повдигна лице, за да усети вятъра.

— Както е задухал вятърът от изток, ще напълни салона ти с влага.

С почти отсъстващ вид тя се обърна, за да огледа изпочупените прозорци.

— Е, в цялата работа има и нещо хубаво. Кушетката няма да се намокри — нали има една дупка от куршум.

Той я потупа приятелски по гърба.

— Ти си истински приятел, Каро. Мислех, че като всяка жена ще започнеш да крециш или да припадеш, но ти се държи превъзходно.

— Точно така — съгласи се жената и отново напълни празната си чаша. — Тъкър, може ли да те попитам за нещо от местен характер?

Той вдигна чашата си и с наслада се вслуша как двете чаши се чукнаха и разлиюляха, напълнени с превъзходното вино.

— Точно в този миг, скъпа, можеш да питаш за каквото пожелаеш.

— Любопитна съм да разбера дали тази част на щата винаги се е населявала от толкова много убийци и стрелци, или е само временно явление?

— Почакай! — Той се вгледа замислено в чашата си, преди да отпие от нея. — Говорим само за Инъсънс, нали? Градът, в който моето семейство се е заселило още преди войната, войната между Севера и Юга?

— Естествено.

— По този въпрос имам по-особено мнение. Трябва да призная, че за нас тук са новост убийците от този тип, за който си мислиш сега. Е, Уайтфорд Талбът проби една внушителна дупка в задника на Кол Бофорд, когато бях още дете. Но Уайтфорд бе заловил стария Кол да се спуска по водосточната тръба до прозореца на спалнята. А жената на Уайтфорд — казваше се Руби Талбът — в това време лежала чисто гола в леглото.

— Е, това е нещо съвсем различно — заключи Каролайн.

— Имаш право. А преди не повече от пет години момчетата на Бъни и Шивър се поръсиха взаимно с едри сачми. Но това беше хлапашка история. Пък и като се има предвид, че са братовчеди и леко шантави, никой не им обърна много внимание.

— Разбирам.

За бога, помисли си Тъкър, той я харесва, харесва я като човек, с когото може много сладко да си побъбри и дори неусетно да станат приятели, да не говорим за физическото привличане.

— Но, общо взето, Инъсънс е доста миролюбиво местенце.

Тя се намръщи.

— А ти би ли го одобрил?

— За какво говориш?

— За тази мухлясала традиция на добрите мъжки момчета от доброто старо време.

— Само ако се налага — ухили се той и отпи.

Тя въздъхна и вдигна глава. Небето беше притъмняло, а тътенът на гръмотевиците се приближаваше все повече, придружаван от проблясъците на мълниите. Но беше толкова приятно да седи на стъпалата пред къщата.

— Тревожиш ли се? Когато шерифът пристигне, за да отведе този тип, няма да се сдържи и ще ме наругае, че едва не те е убил.

— По-добре е да не се ядосваме повече. — Но загрижеността в гласа ѝ наруши спокойствието. Той ласкаво сложи ръка на гърба ѝ.

— Не се тревожи, сърце мое. Не бих желал да се безпокоиш заради мен.

Тя обърна глава. Лицата им отново се доближиха.

— Все пак е някак си болезнено, не мислиш ли? Да използваш като сцена за съблазняване една ситуация, изпълнена със смъртна опасност?

— Ох! — Добродушието му помогна да посрещне упрека ѝ със смях, а опитът му подсказа, че не трябваше да сваля ръката си от рамото ѝ. — Винаги ли си така подозрителна с мъжете?

— Само с определен тип мъже. — Тя отмести ръката му от рамото си.

— Много хладно го каза, Каро, след всичко, което преживяхме! — Младият мъж въздъхна и докосна чашата си до нейната. — А не си ли задаваш въпроса, дали да ме поканиш на вечеря?

Устните ѝ потрепнаха.

— Не знаех, че този въпрос се е въртял в главата ми.

— Може би ще ми изспириш някоя друга мелодия.

Този път тя не се усмихна, а само поклати глава.

— Сега не искам да свиря за никого.

— Е, но това е срамота. Кажу какво желаеш и аз ще ти го изсвирия.

— Ти свириш на цигулка? — Погледна го тя с вдигнати в почуда вежди.

— Не, по дяволите. Но свиря на радио. — Той се изправи и разбра, че виното е замаяло главата му. Но това не беше от усещанията, срещу които би възразявал. Отиде до колата си и прерови касетите със записи. Избра една, включи касетофона и пъкна касетата в гнездото.

— Фетс Домино — обяви той със съответното уважение, когато зазвуча „Хълмът на боровинките“. Върна се до нея и ѝ подаде ръка. —

Хайде. — И преди Каролайн да успее да каже и дума, той я повдигна от стъпалото и я прегърна. — Винаги, когато слушам тази песен, ме обзема желание да потанцувам с една хубава жена.

Можеше да не се съгласи, можеше да го отблъсне. Но би било глупаво. След последното денонощие се нуждаеше от малко развлечение. Затова се отпусна в ръцете му. Докато Тъкър я завърташе по поляната, въздухът вихрено се носеше около нея и я изпълваше с радост. Когато младият мъж я навеждаше назад, Каролайн се засмиваше и усещаше как от виното ѝ се завива свят.

— Приятно ли ти е? — промърмори той.

— Хм, опасен ласкател си, Тъкър, дори може би прекалено опасен. Но е много по-приятно, отколкото да залягаш под куршумите.

— И аз мисля така. — Той опря бузата си до косата ѝ. Галеше кожата му като коприна. И понеже имаше слабост към хубави тъкани, не се опита да се отдръпне от допира на гладката ѝ буза до неговата, нито от трепкането на блузата ѝ, когато ръката му ловко я насочваше по време на танца. Колко дълги и стройни бяха бедрата ѝ, които той усещаше да се допират до неговите.

Не се изненада, че го привлича сексуално. Това бе нещо естествено, като дишането. Изненада се от неудържимия порив да я грабне на ръце и да я понесе към спалнята на горния етаж. Винаги бе предпочитал да ухажва дамите бавно и лениво, да се наслаждава на преследването, да контролира играта. Танцът с тази жена сред притихналата поляна, обляна от седефена светлина в мига преди бурята, го объркваше и изнервяше.

Тъкър спря. Все пак виното му оказваше въздействие.

— Заваля — прошепна Каролайн, затвори очи, олюля се и леко политна към него.

— Хм, наистина. — Той долови мириса на първите дъждовни капки по косата ѝ, по кожата ѝ. И това ухание едва не го подлуди.

Тя се усмихна. Радваше се на първите едри капки, които мокреха дрехите ѝ. Досега в живота ѝ нямаше пушки и стрелба, но не е имало и танци под дъжда.

— Стана хладно, но сега е още по-хубаво.

Той беше изненадан, че не чува шума на дъждовните капки. Устните му се озоваха до ухото ѝ. Тъкър рязко потръпна, когато зъбите му се приближиха към месестата част на ухото ѝ.

Каролайн рязко отвори очи и го изгледа учудено, когато той обходи с устни брадичката ѝ. И преди да успее да го спре, в слабините ѝ се надигна някаква гореща и приятна вълна. В мига преди да се докоснат устните им, тя го отблъсна и се отдръпна назад.

— Какво си мислиш, че правиш?

— Целувам те — примигна той.

— Не.

Той я изгледа. Дъждът се стичаше по лицето ѝ, а очите ѝ издайнически блестяха и от страст, и от решителност. Прииска му се да забрави за ръката ѝ, която го спира, и да вземе това, което желае. Но не го направи. От устните му се отрони само въздишка, но в сърцето си се закле, че един ден ще го направи.

— Ти наистина си упорита жена, Каролайн.

В главата ѝ започна да заглъхва тревожният звън. На устните ѝ се появи лека усмивка. Той нямаше да бъде прекалено настоятелен.

— Така казват хората.

— Мога да остана при теб, да се опитам да те убедя.

— Не мисля, че ще успееш.

Очите му се смееха. Ръката му за последен път се спусна бавно по гърба ѝ, преди да се отдръпне.

— Е, това си е чисто предизвикателство, но ще си запазя правото да ти отвърна. Днес имаше труден ден.

— Оценявам жеста ти.

— Наистина умееш да се владееш. — Той взе ръката ѝ и погали пръстите ѝ. И тя усети как тръпката я прониза до пръстите на краката. — Но довечера, когато се сгушиш в леглото си, ще мислиш за мен, Каролайн!

— Ще си мисля само за изпочупените си прозорци.

Той огледа парчетата стъкло, зловещо надвесени по рамките на прозорците.

— Длъжен съм да ти помогна — промълви той. Тя забележа решителния му поглед и си спомни как се държаха за ръце под дъжда.

— Не ти, а Остин Хетинджър ми е задължен — безгрижно отвърна тя, — но това няма да помогне за смяната на стъклата.

— Ще се погрижа за тях. — Младият мъж отново я погледна. — Толкова си хубава, когато си измокрена от дъжда. Ако остана още тук, няма да издържа и отново ще се опитам да те целуна.

— Тогава по-добре си върви. — Опита се да издърпа ръката си и неволно погледна към колата му. Напуши я смях. — Тъкър, знаеш ли, че си забравил да спуснеш гюрука?

— Глупости! — Той се обърна и замря. Бялата кожена тапицерия беше подгизнала от дъжда. — С жените винаги имам главоболия. Само ме разсейват. — Преди тя да успее да изтегли ръката си, той я поднесе към устните си за дълга целувка. Дори леко я ухапа. — Ще се върна, Каролайн.

— Тогава донеси чук и стъкла за прозорците — усмихна се тя и отстъпи крачка назад.

Той седна в колата, без да си прави труда да вдига гюрука. Включи двигателя, изпрати ѝ въздушна целувка и пое по пътя. Наблюдаваше я в огледалото за обратно виждане, застанала под дъжда, с коса като мокро жито, с дрехи, прилепнали по тялото. Фетс Домино припяваше „Нима е срамно“. Тъкър не можеше да не се съгласи с него.

Каролайн почака, докато колата се скри от погледа ѝ, и се върна на стъпалата пред входната врата, седна и допи остатъка от виното, примесено с дъждовна вода. Сузи се оказа права, помисли си тя. Тъкър Лонгстрийт не е по-способен от нея самата да извърши убийство. Потърка бузата си с ръката, която младият мъж бе целунал, и изпусна дълга въздишка.

Все пак беше добре, че не бе хлътнала по него. Затвори очи и вдигна лице към дъжда. Наистина беше добре.

На следващата сутрин се събуди в отвратително настроение. Спа лошо. И наистина бе мислила за него, дяволите да го вземат. Смущавана от мислите за него и от трополенето на дъжда по ламаринения покрив, тя се мяташе в леглото и така мина по-голямата част от нощта. Едва издържа да не вземе едно от приспивателните хапчета, предписани ѝ от д-р Паламо.

Но все пак устоя. Искаше да докаже нещо на себе си. В резултат на среднощната ѝ съпротива срещу самата себе си Каролайн посрещна заслепяващите слънчеви лъчи със замъглени очи.

Когато взе един аспирин и застана под душа, младата жена вече знаеше за какво трябва да се упреква. Не бе заради младия мъж, не, просто не трябваше да пие толкова много от виното. Ако не беше

Тъкър, нямаше да се мята разбудена в леглото си през нощта и да се укорява, че е завладяна от неочаквано желание. Ако не беше той, сега нямаше вместо прозорци по стените, на къщата да зоят огромни дупки, да нахлуят мухи, комари и Бог знае още какви насекоми, решени на всяка цена да ѝ правят компания.

Дотук беше с тишината и спокойствието, помисли си тя, когато излизаше от душа. Дотук беше с кроткия период за възстановяване на нервите ѝ. Понеже бе имала нещастieto да налети на този Тъкър, в живота ѝ настъпи хаос: мъртви жени, подивели мъже с пушки в ръцете! Мърморейки, Каролайн облече роклята си.

Защо, по дяволите, не замина за Южна Франция? Сега можеше да лежи на някой красив и претъпкан с хора плаж.

Защото искаше да си бъде у дома, помисли си тя с въздишка. Въпреки обстоятелството, че в тази къща бе прекарала само няколко прекрасни дни от детството си, все пак нямаше друго място, което би могла да нарече свой дом.

И никой нямаше да може да ѝ отнеме този спомен. Каролайн слезе на долния етаж, притискайки челото си с ръка. Искеше да я оставят на спокойствие. Искеше да седне на стъпалата пред прага и да се любува на залеза, да вдъхва аромата на цветята, да слуша музика. Искеше само да си остане сама, тиха и кротка, така както бе решила да прекарва дните си. И то още от този миг.

Вдигна брадичка и отвори външната врата. И едва сподави вика си.

Край счупения прозорец се бе изправил широкоплещест непознат негър с белези по лицето. Каролайн видя как в ръцете му просветна нещо с метален блясък. Трескаво започна да обмисля какво да направи. Да се втурне вътре и да повика помощ по телефона. Да изтича до колата. Дано ключовете са оставени на арматурното табло. Или просто да се разкреци и дано някой отвън я чуе.

— Мис Уейвърли, мем?

С отчаяни усилия тя успя да възвърне способността си да говори:

— Ще повикам шерифа!

— Добре, мем. Но Тък ми съобщи, че сте имали някакви проблеми.

— Аз... извинете ме...

— Хетинджър изпотрошил прозорците ви. Хората на шерифа го заключиха в килията. А аз трябвало веднага да оправя това тук.

— Да оправите?

Тя видя как ръката му се помръдна и пое дъх, готова да изкрещи. Но само въздъхна, когато разбра, че металният предмет в ръката му всъщност бе безобидна рулетка. Докато тя чакаше да премине бясното ѝ сърцебиене, негърът опъна рулетката по дължината на прозореца.

— Ще сменят стъклата?

— Да, мем. Тък ме повика снощи. Каза, че ще ви позвъни тази сутрин, за да знаете, че ще дойда да взема мерките и да поставя стъклата. — Тъмнокоравите му очи весело я изгледаха. — Май че не е успял да ви предупреди.

— Не — поуспокоена и едновременно с това разгневена, Каролайн притисна ръка към сърцето си. — Не, не ми се обади.

— На Тък не може много да се разчита.

— Вече разбрах това.

— Може би съм ви обезпокоил — отбеляза той и записа мерките в бележника си.

— Сега всичко е наред — опита се тя да се усмихне. — Мисля, че започвам да свиквам. — Седна на стъпалото и прокара ръка през косата си. — Не ми казахте името си.

— Тоби Марч. — Негърът докосна за поздрав орфаната козирка на бейзболната си шапка. — Мога всичко да ремонтирам, нещо като момче за всичко.

— Приятно ми е да се запозная с вас, мистър Марч.

След миг колебание той стисна протегнатата ръка.

— Наричайте ме просто Тоби, мем. Всички така ми казват.

— Добре, Тоби, радвам се, че ще ми помогнеш.

— Аз пък съм признателен, че ми възлагате тази работа. Ако ми дадете и една метла, мога да събера счупените стъкла вместо вас.

— Добре. Искаш ли кафе?

— Няма защо да се затруднявате.

— Това не ме затруднява. Тъкмо се канех да го сваря.

— Ще ви бъда задължен. Черно, с три лъжички захар, ако може.

— Ще го донеса бързо. — Телефонът иззвъня. — Извинявай.

Като натискаше челото си с ръка, Каролайн забърза към салона и вдигна слушалката.

— Да?

— Е, скъпа, ти май го удари на доста вълнуващ живот.

— Сузи! — Каролайн се облегна на перилото на стълбата. — Кой казва, че в малките градчета не се случва нищо?

— Никой от тези, които живеят в тях. Бърк ме успокои, че не си пострадала. Ще дойда да те видя, но момчетата се успаха. Макар че не ги изпускам от погледа си, вкъщи всичко е с главата надолу. Като че ли е имало сражение.

— Добре съм, наистина — каза и си помисли: „Като изключим махмурлука, разбитите нерви и нежеланите сексуални пориви“. — Само съм леко уморена.

— Че може ли някой да те упрекне за това, скъпа? Слушай какво ще ти кажа. Утре устройваме барбекю. Печено на жаравата на сред поляната, напитки, мелби и сладоледи, е, знаеш как стават тези малки празненства. Ела ни на гости, ще седнеш настрани, под сянката, ще си хапнеш до насита и ще забравиш за всичките си неприятности.

— Чудесно.

— В пет часа. Ще слезеш с колата до града, ще прекосиш пазарната улица чак до края, а после ще завиеш наляво по „Магнолия“. Нашата къща е третата от дясната страна. Жълта, с бели кепенци на прозорците. Ако не можеш да се ориентираш, ще караш все по миризмата на пържените ребърца.

— Ще я намеря. Благодаря ти, Сузи.

Каролайн остави слушалката и се върна в кухнята.

Наля си кафе, изпече няколко филийки на тостера и извади един от бурканите със сладко от горски малини. Слънцето навън огряваше мократа трева и навред се разнасяше приятно ухание. Младата жена се загледа в кълвача, настанил се на стъблото на дървото за утринната си закуска.

Отвън долиташе песента на Тоби. С богат, топъл баритон негърът пееше някакъв госпъл за достигането на душевното спокойствие.

Каролайн с радост откри, че главоболието ѝ е минало, а погледът ѝ се проясни.

Кой можеше да отрече, че човек се чувства най-добре у дома.

Мяташе се неспокойно в измачканите чаршафи и стенеше в съня си. Сънищата течаха като тъмни извиващи се реки. Сънища за секс, за кръв, за могъщество. На сутринта те невинаги се помнеха. Понякога, в моменти на слабост, прехвъркваха в съзнанието и го прорязваха като пеперуди с остри като бръсначи крила и оставяха след себе си плитки, но парещи рани.

Жени, винаги в сънищата имаше много жени. Онези брутални, самодоволни, развратни кучки. Нуждата от тях — от гладката им кожа, мекото ухание, излъчваната топлина — беше омразна. За известно време можеше да устоява на тази съблазън. Дни, седмици, дори месеци можеше да излъчва само нежност, сърдечност, дори уважение. И тогава, тогава някоя от тези жени непременно ще направи нещо. Нещо, което изисква наказание.

Това започваше болката, надигаше се онзи болезнен копнеж. И нищо, освен кръвта, не можеше да го утоли. Но трябваше да използва цялата си хитрост въпреки болката, дори въпреки болезнения копнеж. Имаше някакво диво задоволство в това да знаеш, че няма никакво значение, че душат всичко наоколо, напрегнали всички сили — никой не можеше да открие нито едно доказателство.

Лудостта не беше напуснала Инъсънс, само се беше прикрила. И когато лялото се стовари върху него, той ще загной целият. Как да не се усмихне човек.

Д-р Теодор Рубинщайн — приятелите му го наричаха Теди — довършваше второто парче черешов пай. Към десерта пиеше изстудена пепси-кола направо от бутилката. Така и не можа да свикне с вкуса на кафето.

Току-що бе навършил четиридесет години и гъстата му кестенява коса вече бе започнала да оредява. Слава богу, не беше плешив!

Той обичаше да го смятат за шегаджия. Знаеше, че с малките си тъмни очи, с леко вдадената навътре брадичка и с жълтеникавата си кожа никога няма да подлудява женските сърца. Затова се опитваше да срази дамите с чувството си за хумор.

Индивидуалността, обичаше да казва на себе си, може да бъде не по-малко привлекателна за жените от един съвършен профил.

Докато си тананикаше, той изтърка ръцете си в умивалника в аутопсионната зала на погребалното бюро на Палмър. Над умивалника висеше омаскарена литография на Христос. За да се позабавлява, Теди се поклащаше наляво-надясно. Когато се наклонеше наляво, Христос го гледаше от стената с благ израз. Загърнат в червена мантия, протегнал изящната си ръка към сърцето, като онези от картичките за Свети Валентин, увиснало на гърдите му. Когато се отместеше надясно, лицето на Божия син за миг потръпваше, а после се изпълваше с тъга и болка. Нищо чудно, тъй като над червеникавокафявата му коса се появяваше трънен венец и тънки струйки кръв плъзваха по интелигентното му чело.

Теди и досега не бе успял да разбере кой от двата образа се харесваше повече на Палмър. Протегна ръка към шишето с дезинфекционната течност. Докато експериментираше, за да открие междинното положение, в което трябваше да застане, за да се слоят двата образа в един, той успя да си подсуши ръцете. Зад него Еда Лу Хетинджър лежеше гола на порцелановата маса за аутопсии — от старите модели, с канали за отвеждане на течностите от двете страни. Под светлината на безмилостните флуоресцентни лампи кожата ѝ изглеждаше отвратително.

Такива неща не можеха да смутят Теди и да го откажат от любимите му сладкиши. Беше избрал патологията, защото от него се очакваше да следва медицина. Той беше четвърто поколение Рубинщайн с титлата „доктор“ пред името си. Но много преди да завърши първата година като стажант-лекар, откри, че изпитва натрапчиво отвращение към болните.

Смъртта беше нещо съвсем различно.

Никога не бе изпитвал неудобство, когато обработваше поредния си труп. Болниците бяха изпълнени с хленчеци и стенещи хора. Когато за пръв път наблюдава аутопсия, Теди разбра, че е намерил призванието си.

Мъртвите не се оплакват, не трябва да бъдат спасявани, пък и бе напълно сигурно — сигурно като смъртта — че няма да те съдят заради некадърност или небрежност.

Вместо това те приличаха на пъзел — онези разноцветни картинки, нарязани на парченца, които трябва сам да сглобиш. Взимаш частица от тях, оглеждаш какво не е наред и попълваш доклада.

Той беше много добър в сглобяването на пъзел. Знаеше също, че се справяше доста по-добре с мъртвите, отколкото с живите. И двете му бивши съпруги с радост биха разказали на първия срещнат какъв безчувствен, себелюбив и лишен от чувство за хумор тип е Теди Рубинщайн. Макар че самият той вярваше, че е надарен с доста изтънчен усет за смешното.

Първата му работа за днес беше да закрепил една детска свирка в китката на мъртвата жена — за него това бе начин да внесе известно оживление в иначе прекалено тихата и монотонна процедура, с която се извършваше всяка аутопсия.

На Бърнс няма да му хареса, но това пък бе едно от любимите забавления на Теди — да дразни такива като агента. Усмихна се на находчивостта си и започна да навлича хирургическите ръкавици. От седмици беше подготвял един ефектен трик и чакаше с нетърпение да му се удаде възможност да шашне някое праволинейно и здравомислещо ченге като Мат Бърнс. Нуждаеше се само от подходящо обезобразена жертва.

Теди изпрати една нежна въздушна целувка към Еда Лу в знак на благодарност и включи служебния магнетофон.

— На нашето внимание е представен — започна той със специално подбрано за случая завалено южняшко наречие, — обект, очевидно от женски пол, от бялата раса, на възраст около двадесет и пет години. Идентифициран като Еда Лу Хетинджър. Височина около метър и шестдесет и четири, тегло около петдесет и седем килограма. В настоящия момент, драги студенти, тя изглежда като старомоден тухлен клозет.

„Така — помисли си Теди с лъчезарна усмивка, — ще успеем да накараме онзи Бърнс да избухне.“

— Днешната ни гостенка е пострадала от многобройни прободни рани. Моля да ме извините, Еда Лу — прошепна той, докато броеше раните. — Двадесет и два прореза. Концентрирани главно в зоната на гърдите, торса и гениталиите. Използван е остър инструмент за прекъсването на югуларната, или както казват лаиците шийната вена, трахеята и ларинкса, чрез нанасяне на хоризонтален удар. Съдейки по ъгъла на удара и дълбочината на прореза, бих изказал предположение, че е бил нанесен отляво надясно, което е признак, че не сме имали работа с някой левак. Лаиците биха рекли, дами и господа, че гърлото

на жертвата е било прерязано от едното до другото ухо вероятно с нож с... — Измери прореза и подсвирна от учудване. — Острие с дължина от петнадесет до осемнадесет сантиметра. Някой от вас да е гледал „Дънди Крокодила“? — Сега превключи на тромавия австралийски акцент. — Ето, това се казва ножче! След като приключим с оглеждането на другите травми, вероятно ще се окаже, че именно прерязаното гърло е причина за смъртта. Така ще се окаже, можете да ми вярвате. Все пак съм медик, нали?

Той засвири с уста тема от „Лятно кътче“ и продължи огледа на трупа.

— Удар в основата на черепа, нанесен чрез тежък инструмент, притежаващ груба структура. — С пинсетите внимателно взе късчета от плътта. — Прибираме фрагменти, които, изглежда, са от дървен произход, или, за сведение на съдебните лекари, от кората на някое дърво. Мисля, че ще се съгласите с мен, ако изкажа предположението, че жертвата е била ударена с клон от дърво. Ударът е бил нанесен преди настъпването на смъртта. Ако някой от вас успее да изяви детективските си способности и да докаже, че именно този удар е проснал жертвата в безсъзнание, ще спечели безплатно пътуване за двама до остров Барбадос, като ще му бъде разрешено да отлети със свръхбагаж, колкото би могъл да повдигне един Самсон.

Вратата се отвори и той вдигна очи. Бърнс му кимна, а Теди му се усмихна лъчезарно.

— Нека да запишем, че в залата се появи специалният агент Матю Бърнс, за да не изпусне демонстрацията на един майстор в професията си. Как е мотането насам-натам, Бърнси?

— А ти напредваш ли?

— О, двамата с Еда Лу ставаме все по-близки. Мисля, че ще приключим с един танц.

Агентът така силно стисна зъбите, че те заскърцаха.

— Както винаги, Рубинщайн, хуморът ти е прекалено патетичен и направо отвратителен.

— Еда Лу ще го оцени по достойнство, нали, скъпа? — Потупа трупа по ръката. — Ожулвания и разкъсана кожа около китките и глезените. — С блестящите си инструменти патологът търсеше и събираше в найлонови торбички тънки бели нишки, без да прекъсва възторженото описание на своите открития.

На Бърнс му се наложи да изтърпи още петнадесетина минути.

— Била ли е изнасилена?

— Трудно е да се каже в този момент — заяви Теди през хирургическата маска. — Трябва да взема проби от тъканите. — Специалният агент отклони поглед, докато патологът изпълни намерението си. — Ще я оставя във вода за дванадесет-петнадесет часа. Още не съм приключил, но мисля, че смъртта е настъпила между единадесет вечерта и три през нощта на шестнадесети юни.

— Искам тези резултати писмено.

— Господи, колко обичам да ми нареждаш! — изрече Теди и продължи да стърже по кожата.

— Искам да знам всичко — продължи Бърнс, без да обръща внимание на хапливите забележки, — което може да се узнае за нея. Какво е яла, кога е яла. Дали е била дрогирана или пияна. Имала ли е сексуален контакт. Предполага се, че е била бременна. Искам да разбера преди колко седмици е забременяла.

— Трябва да проверя. — Теди се обърна, уж за да смени инструментите. — Можеш да погледнеш един от левите ѝ кътници. Открих нещо интересно.

— По зъбите ѝ?

— Точно така. Никога досега не съм срещал нещо подобно.

Заинтригуван, Бърнс се наведе. Патологът отвори устата на Еда Лу и присви очи.

— Целуни ме, глупако — настоятелно изохка тя. Специалният агент изрева и отскочи назад:

— Исусе! Исусе Христе!

Превивайки се от смях, докторът трябваше да се опре на въртящото се столче, за да не се строполи на пода. Месеци беше изгубил, за да изучи изкуството на вентрологията, за да бъде на ниво в миг като този. Ужасът в очите на Бърнс му бе достатъчна награда.

— Наистина имаш успех, Бърнси. Дори и мъртвите жени си падат по теб.

Стиснал юмруци, Бърнс едва се сдържа да не се нахвърли върху патолога. Ако цапардоса този Рубинщайн, това ще бъде протоколирано в доклада от аутопсията.

— Перверзен тип, ти наистина си полудял!

Теди само изгледа побелялото му лице, след това и посивялото лице на Еда Лу и изхълца.

Нямаше полза от заплахи, Бърнс отлично знаеше това. Всеки опит от негова страна за официално оплакване щеше да бъде надлежно записан, но никой нямаше да му обърне внимание. Рубинщайн беше най-добрият в професията си. Всепризнат лунатик, но най-добрият.

— Искам резултатите от твоите изследвания до края на деня, Рубинщайн. Може да ти се струва страшно забавно, но зная как да се справям с психопати.

Неспособен да изрече и дума от смях, Теди избърса сълзите от очите си и се отпусна на въртящото се столче.

— Еда Лу, мила — промълви той, все още задъхан от смях, — не зная как да ти се отблагодаря за отзивчивостта. Повярвай ми, за случай като този ще влезеш в историята. Момчетата от Вашингтон ще се влюбят в теб.

Подсвирквайки си, той хвана скалпела и се захвана за работа.

8.

Шумът от барбекюто на семейство Тръсдейл дразнеше Дарлийн Фулър Талбът. Нямахше спасение — гласовете проникваха дори в спалнята ѝ. Помисли си, че е направо срамота тази надута пуйка Сузи Тръсдейл да не покани на градинското увеселение своите най-близки съседи.

Ако можеше да отиде на празненството, поне за известно време щеше да забрави за тревогите си.

Обаче съседката се държеше хладно с Дарлийн. Предпочиташе онези Лонгстрийт, или семейство Шейс, или онези Кънингъм с навирените носове, от другата страна на улицата. Сякаш тя не знаеше, че важният Джон Кънингъм изневерява на превзетата си жена с Джоузи Лонгстрийт?

Съседката ѝ, изглежда, бе забравила как носеше таблите в „Чет’н Чю“, преди да надуе корема. Мъжът ѝ може да произхожда от богато семейство, но накрая съвсем не се оказа богат. Всички знаят, че бащата на Бърк се самоуби и остави след себе само дългове.

Въобще семейство Тръсдейл с нищо не я превъзхождаха, нито пък онези Лонгстрийт. Наистина, баща ѝ не даваше земя под аренда, но пък не беше пияница. И все още бе жив.

Дарлийн си каза, че е крайно невъзпитано от страна на Сузи да дава прием точно в задния си двор, откъдето миризмата на печеното месо и уханието на пикантните сосове можеха да накарат всеки да се чувства самотен.

Дори Боби Лий — по-малкият ѝ брат, на когото самата тя почти не обръщаше внимание, бе на празненството.

Дяволите да ги вземат тези надуты магарета от семейство Тръсдейл, пък и всички останали! Джуниър щеше да е дежурен на бензиностанцията до полунощ, но въпреки това тя не държеше да присъства на партито. Нима би могла да се смее и да облизва соса от пръстите си, когато нейната най-добра приятелка ще бъде погребана следващия вторник!

Жената въздъхна и Били Т., който би дал всичко на света, за да посмуче гърдите ѝ, помисли, че тя най-после е решила да насочи вниманието си към него. Той се премести така, че да може по-удобно да вкара езика си в ухото ѝ.

— Хайде, миличко, да се качим горе.

— Добре. — Това предложение събуди интереса ѝ. Джуниър не само че не я бе пожелавал от доста време, но винаги го правеха само в една поза.

Когато приключиха, мъжът лежеше доволен на спалнята и запафка една „Марлборо“. Дарлийн се загледа в тавана, но музиката от двора на семейство Тръсдейл не преставаше да я дразни.

— Били Т. — започна тя и нацупи устни, — не мислиш ли, че е малко невъзпитано да даваш прием и да не поканиш най-близките си съседи?

— Глупости, Дарлийн, престани да се косиш заради онези типове!

— И все пак не е честно — засегната от липсата на съчувствие от негова страна Дарлийн се надигна, за да вземе кутийката с розова пудра. Ако ще трябва да вземе Скутър от майка си след час, пудрата бе най-доброто средство да скрие миризмата на пот и секс. — Искам да кажа, че те двете с нейната високомерна Марвела се мислят за нещо повече от мен. Само защото са приятели с ония Лонгстрийт. — Без да слага бельо, тя навлече тениска и шорти. Гърдите ѝ, високи, едри и заоблени, опънаха тънкия памучен плат и изкривиха образа на Елвис. — Ето, точно под прозореца сега е Тъкър. Лигави се с оная новата, Уейвърли. А Еда Лу още не е погребана.

— Тъкър е боклук. Винаги е бил боклук.

— Е, Еда Лу го обичаше до полуда. Той ѝ купуваше парфюми. — Тя погледна с очакване към любовника си, но той беше твърде зает да пуска кръгчета. — Така ги мразя! Мразя ги всичките. Ако Бърк Тръсдейл не беше приятел с Тъкър, този хубавец сега щеше да е в килията заедно с Остин Хетинджър.

— Дявол да го вземе! — Мъжът поглади корема си и се запита дали ще успеят да го направят още веднъж. — Тъкър е боклук, но не е убиец. Всички знаят, че го е извършил някой от черните. От онези, на които им харесва да изкормят някоя бяла жена.

— А той пък ѝ разби сърцето. И също трябва да си плати. — Дарлийн го погледна и две сълзи се отрониха от очите ѝ. — Искам някой да му го върне тъпкано, загдето така я е измъчвал, преди да умре. — От съседния двор долетя смях. Това още повече я раздразни и тя примигна с навлажнените си мигли. — И аз бих си отмъстила по този начин, ако някой ми причини такава мъка.

Били Т. загаси цигарата в малкия пепелник, украсен с паметника на Уошингтън.

— Е, скъпа, ако дойдеш в леглото при мен и ми покажеш колко много ме желаеш, може би ще мога да оправя нещата.

— Ох, мили! — Тя махна Елвис от бюста си и се надигна, за да се намести между краката на Били Т. — Толкова си добър с мен.

Докато Дарлийн беше заета да развеселява Били Т., ребърцата цвърчаха на скарата в съседния двор. Бърк се суетеше около скарата с бяла престилка, с щампован на нея готвач, който предупреждаваше: „Целуни готвача, иначе...!“. С едната ръка държеше бутилка бира „Будвайзър“ и отпиваше, а с другата поливаше ребърцата със сос. Сузи носеше халбите и подносителите с чиниите от кухнята до масата на поляната, като непрекъснато нареждаше на децата да сложат от картофената салата, да донесат още лед, да престанат да задигат проклетите яйца.

Каролайн беше възхитена от организацията. Непрекъснато някой се шумуваше в кухнята, друг изскачаше навън. Макар че две от момчетата — Томи и Паркър, доколкото си спомняше — си позволиха една почивка, за да се сръгат в ребрата с лакти, общо взето, хореографията на пикника беше на ниво. Най-малкото момче, Сам — наричаха го Чичо Сам, защото беше навършил девет години точно на Четвърти юли, беше погълнато от важната задача да покаже на Тъкър колекцията си от бейзболни звезди.

Младият мъж се беше излегнал на тревата и въпреки горещината държеше Сам в скута си, докато двамата прелистваха албума.

— Ще ти продам моя Рики Хендерсън за осемдесет и шест цента за Кол Рипкин.

— Не-е-е. — Сам тръсна глава и светлата коса закри очите му. — Кол го имам едва от тази година.

— Но може нищо да не спечели, а моят Хендерсън е в отлична форма. Може дори да стигне до върха.

— Глупости, нищо не струва! — Момчето извърна глава и Каролайн видя как блеснаха тъмните му очи. — Искам Пит Роуз за шестдесет и три цента.

— Ти, малкият, явно си решил да ме обереш. Ще трябва да кажа на татко ти да те хвърли в килията, дори само защото се осмеляваш да ме ограбиш. Бърк, това момче е роден престъпник. По-добре го прати на училище, за да влезе в правия път, за да не патиш един ден.

— Е, има от кого да се научи на шмекерии — кротко отвърна бащата.

— Все още не може да се примири със загубата на Мики Ментъл. Върнах си го за шестдесет и осем — промърмори Тъкър на Сам. — Явно хората не разбират от творческа търговия. А сега какво ще кажеш за Кол Рипкин?

— За него ще взема двадесет и пет долара.

— Глупости. Сега ще ти кажа колко заслужава. — Той хвана момчето за двете ръце и зашепна в ухото му: — Виждаш ли онзи мъж, който май си няма друга работа, освен да досажда до смърт на мис Уейвърли?

— Онзи с костюма?

— Да, сър, онзи с костюма. Той е агент от ФБР и тълкува всяко предложение за Кол Рипкин при цена двадесет и пет долара като нарушение на федералните закони.

— Не-е-е — захили се Сам.

— Мога да ти се закълна в Бога. А твоят татко пръв ще ти каже, че незнанието на закона не е оправдание. Принуден съм да те предам на полицията.

Сам огледа Матю Бърнс с изучаващ поглед и сви рамене.

— Прилича ми на педи.

Тъкър се засмя.

— Къде са те учили на такива думи?

Той се опита насила да измъкне картичката от момчето. Вдигна го на ръце. Обърна го с главата надолу и започна да го люлее.

Докато наблюдаваше суматохата, Каролайн изгуби нишката на разговора с Бърнс. Говореха нещо за симфоничен концерт в Кенеди Сентър. Тя го остави да бърби монотонно, като само от време на време се усмихваше или промърморваше нещо в знак на съгласие. Младата жена много повече се интересуваше от другите гости.

Хората под клоните на дъба ставаха все повече. Това бе единственото дърво в двора и тук бе най-удобно да се изтегнеш под сянката в някой шезлонг и да си побъбриш кротко със съседа. Мършавият патолог размиваше дамите. Каролайн се запита как може този човек по цял ден да аутопсира трупове, а на другия ден да разправя вицове.

Джоузи флиртуваше с него — впрочем, както и с всеки друг мъж, до който успяваше да се добере. Дуейн Лонгстрийт и д-р Шейс бяха седнали до задната врата, поклащаха се и отпиваха от бирата. Марвела Тръсдейл и Боби Лий Фулър си разменяха продължителни погледи, а Кристъл, собственичката на салона за разхубавяване, клюкарстваше с Бърди Шейс.

Младата музикантка огледа малките дворчета на съседите от двете страни на къщата на семейство Тръсдейл. По възетата висяха дрехи и съхнеха на яркото слънце. В почти всяко дворче имаше градинка с едри домати и зелен фасул, вързани на коловете.

Усещаше миризмата на бирата, на месото, залято със сос, на цветята, напечени от слънцето в късния следобед. Томи пъкна нова касета в радиокасетофона и се разнесе бавната горчиво-сладка мелодия на някакъв блус. Каролайн не познаваше Бъни Райт, но можеше да различи превъзходното пеене.

Искаше да слуша песента. Искаше да слуша викането и кикотенето на Сам, докато Тъкър се бореше с него. Искаше да слуша как Кристъл и Бъри одумват поредната си жертва, починала преди двадесет години при автомобилна катастрофа.

Искаше да танцува на тази музика, да гледа как Бърк целува жена си сред благоуханния дим на скарата — целуваше я, като че ли все още са младежи, избягали да се любят тайно в храстите. Искаше да усеща това, което усещаше Марвела, когато Боби Лий я хващаше за ръката и я теглеше към вратата на кухнята.

Искаше да бъде част от всичко това, а не да седи настрани и да обсъжда Рахманинов.

— Извини ме, Матю — усмихна му се тя и прескочи дървената пейка. — Ще проверя дали Сузи има нужда от помощ.

Докато Сам се катереше по гърба му, Тъкър с възхищение огледа спретнатите бели шорти на Каролайн, разкриващи елегантните ѝ крака. Младият мъж само въздъхна, когато тя се наведе, за да си вземе

от подноса чиния със салата. После свали момчето от гърба си, мушна го леко в корема и се надигна.

— Мисля, че заслужавам малко бира.

Каролайн чакаше до скарата.

— Мирише великолепно — каза тя на Бърк.

— Още пет минути — обеща той и Сузи се засмя.

— Винаги така се шегува. Мога ли да направя нещо за теб, Каролайн?

— Не, чувствам се отлично. Мисля, че ти имаш нужда от малко помощ.

— Скъпа, та за какво съм подгонила тези пет хлапета. Искам само да седнеш и да се отпуснеш.

— Всъщност аз... — Предпазливо надникна през рамото ѝ. Бърнс все още стоеше до масата, а вратовръзката му си оставаше все така безмилостно пристегната, докато наливаше от шардонето, което тя беше донесла.

— Уф! — Сузи беше проследила погледа ѝ. — Струва ми се, че понякога една жена трябва да бъде оставена на мира. Защо не отидеш до кухнята и да ми донесеш от там малко сандвичи и туршия? В шкафа, вляво до хладилника, има едно гърне с туршия.

Благодарна, че ѝ възложиха да свърши нещо, младата жена се отправи към кухнята. До вратата стоеше д-р Шейс и вече си слагаше шапката. Дуюейн ѝ отпрати сладникава и разсеяна усмивка. Вече беше започнало да го хваща.

Каролайн прекрачи прага и откряна вратата. Боби Лий и Марвела се бяха вплели в страстна прегръдка пред хладилника. Когато вратата се затръшна, те отскочиха като ужилени. Момчето почервеня и веднага се зае да оправя синята си блуза. Приятелят ѝ пусна една усмивка, изразяваща нещо средно между гордост и стеснителност.

— Ужасно съжалявам — започна гостенката, без да може да каже кой бе най-смутен от тримата. — Само влязох да взема нещо за Сузи. — В кухнята беше толкова горещо, че спокойно можеше да се опържи бекон. — Вероятно ще се наложи пак да дойда. — Тя едва успя да отскочи от вратата, когато на прага се показа Тъкър.

— Каро, тези двамата не трябва да ги оставяш и за миг сами. — Той намигна на Боби Лий. — Кухните са опасни места. Най-добре е да излезем всички навън. Там майчето няма да ви изпусне от погледа си.

— Аз съм на осемнадесет — възкликна Марвела и очите ѝ заблестяха. — И двамата вече не сме малолетни.

— Ти така си мислиш, сладурче — ухили се Тъкър и я щипна по брадичката.

— Освен това — продължи момичето — ние ще се женим.

— Марвела! — Ушите на Боби Лий пламнаха. — Все още дори не съм споменаваля това пред баща ти.

Тя гръсна глава.

— Ние двамата знаем какво искаме, нали?

— Добре де. — Той преглътна, като видя как мъжът внимателно го изгледа. — Сигурно е. Но все пак е редно да говоря с него, преди да казваме на другите.

Тя сложи ръка на рамото му.

— Тогава по-добре да говориш още днес. — И го избута през задната врата.

Тъкър втренчено се загледа след момчето.

— Боже господи! — Потресен, прокара ръка през косата си. — Доскоро я друсаях на колене, а ето че порасна и дори започна да приказва за женитба.

— Бих направила дори нещо повече, ако бях на нейно място.

— Кога, по дяволите, е станала на осемнадесет! — удиви се той. — Та аз до вчера бях на толкова.

Каролайн се усмихна и го потупа по рамото.

— Не се тревожи, Тъкър, имам чувството, че до една-две години ще ти връчи бебето да го друсаяш на колене.

— Боже господи! — Дори само мисълта за тази възможност го накара да заговори припряно. — А аз ще стана нещо като дядо, така ли? По дяволите, та аз съм още само на тридесет и три. Прекалено млад съм, за да ставам дядо.

— Мисля, че да си дядо е чест за всеки мъж.

— Няма значение — ядосано отсече той и погледна към чашата с бира в ръката ѝ. — Не искам да мисля за това.

— Мъдро решение. — Тя се обърна и отвори шкафа. — Къде може да е тази туршия?

— Какво? — Той се приближи до нея, но в главата му се въртяха само мисли за живота и годините. Господи, тя имаше толкова елегантни крака и най-сладкото малко задниче, което бе виждал. — На

горната полица — изрече. — Протегни се, ето там. — Видя как шортите ѝ се надигнаха и бедрата ѝ се изпънаха, когато тя се повдигна на пръсти, за да достигне делвата. — Точно там е.

Пръстите ѝ едва се докоснаха до делвата, когато тя усети нещо. Отпусна се и го изгледа през рамо.

— Да не ти прилоша, Тъкър?

— Започвам да чувствам как ме тресе. — Все още усмихнат, той направи няколко крачки. — Чакай, нека да ти помогна. — Той се протегна да вземе тежката делва и телата им леко се докоснаха. — Много приятно ухаеш, Каро. Като нещо, с което всеки мъж би желал да го събуждат сутрин.

Тя така се сепна, че в първия миг едва можа да си поеме дъх.

— Например като кафе и бекон?

Той се засмя и не успя да устои на изкушението да притисне лицето си до врата ѝ.

— Като бавно и нежно да се любиш.

Прекалено много чувства бушуваха в гърдите ѝ.

Прекалено много, прекалено бързо. Ушите ѝ забучаха, мускулите ѝ се отпуснаха. Не беше изпитвала такова усещане откакто с Луис...

Но след миг тялото ѝ отново се стегна.

— Много ме притискаш, Тъкър, ще ме задушиш.

— Опитвам се. — Той взе делвата и я остави в ъгъла. Хвана я през кръста и я завъртя към себе си. — Винаги излъчваш нещо като музика, която звучи в душата ти — дори и когато не мислиш, че си увлечена, нали?

Ръцете му се плъзнаха нагоре по тялото ѝ, пръстите му пропълзяха от двете страни на гърдите ѝ. Кръвта нахлу в главата ѝ.

— Не зная, може би излъчвам нещо.

— Точно това ме обърква, когато съм с теб, Каролайн. Като че ли ме пронизва излъчването ти. Може би си ме омагьосала.

Очите му бяха наравно с нейните, при това толкова близко, че тя видя неясните, но очарователни зелени очертания на зениците му.

— Може би трябва да се настроиш на друга мелодия?

Той се наведе още по-близо към нея и когато тя застина, мъжът си позволи само да я ухапе леко по долната ѝ устна.

— Никога не съм жалил време и усилия, за да постигна това, което желая. — Вдигна ръка, за да погали бузите ѝ. Тогава тя го

изглежда право в очите, без да трепне, и Тъкър се почувства притиснат и някак си омекнал. — Той нарани ли те или просто те разочарова?

— Не разбирам за какво говориш.

— Много си плашлива, Каро. Мисля, че трябва да има някаква причина.

Топлината, която я обливаше, се смени с непоколебима твърдост.

— Плашлив е дума, която се използва за конете, Тъкър. Ако питаш за мен, аз съм само безразлична. И причината може би се крие в това, че не те намирам прекалено интересен.

— Е, сега вече ме излъга — възрази той. — Ако навън не беше пълно с хора, щях да ти покажа защо не ти вярвам. Но аз съм търпелив, Каро, и никога няма да упрекна една жена, която обича да я убеждават по-дълго.

Заля я гореща вълна, но въпреки това каза:

— О, уверена съм, че си способен да убедиш доста жени. Например някоя като Еда Лу.

Веселите искрици в очите му угаснаха, смениха се с гняв, а после с нещо друго. Нещо като тъга. Дори отстъпи крачка назад. Каролайн се смути и протегна ръка.

— Съжалявам, Тъкър. Говоря глупости.

Той вдигна чашата си и отпи малко бира, за да премахне горчивината от гърлото си.

— Все пак не си далеч от истината.

— Ти просто натисна грешен бутон — поклати глава младата жена. — Но това не ми дава право да говоря така. Съжалявам.

— Забрави го. — Остави празната чаша. Опита се да остави и болката по същия начин. Отвън долетя гласът на Бърк и макар че Тъкър се усмихна, тя забеляза, че очите му все още си оставаха тъжни. — Изглежда, като че ли най-после ще започнем вечерята. Хайде, вземи делвата и върви. Ще дойда след малко.

— Добре. — Тя се поспря на вратата, като че ли искаше да му каже още нещо. Но всякакви други извинения бяха излишни.

Когато вратата се затвори зад гърба му, Тъкър опря глава на хладилника. Не знаеше как да нарече чувството, което изпитваше. Мразеше подобни състояния. Винаги е бил наясно с чувствата си, дори и с лошите. Но сега всичко в душата му се беше объркало. Никак не му беше приятен този факт, дори го смущаваше.

Младият мъж дори бе сънувал Еда Лу. Тя бе дошла при него с обезобразено и подпухнало от смъртта тяло. От косата ѝ висеше мъх, капеше мръсна вода, по кожата ѝ беше полепнала засъхнала кръв. Сочеше го с пръст, оголен като на скелет.

Не трябваше да казва нито дума. Той знаеше. Знаеше вината си. Тя бе мъртва и вината бе негова.

Всемогъщи боже, какво да прави?

— Тъкър, скъпи! — Джоузи връхлетя в кухнята и обви ръка около врата му. — Лошо ли ти е?

„По-лошо от това няма“ — помисли си той, но в отговор само въздъхна.

— Просто ме боли главата — усмихна се Тъкър. — Прекалено много бира пих на празен стомах.

Тя го погали по косата.

— Ще отида да ти донеса аспирин. Искаш ли нещо подкрепително?

— Бих предпочел да хапна малко.

— Да отидем да вземем една чиния. — Тя го прегърна през кръста, след като излязоха през вратата. — Дуейн вече е доста пиян и не искам да ми се наложи да ви влача и двамата до къщи. Особено днес, след като имам среща довечера.

— Кой е късметлията?

— Онзи доктор от ФБР. Прекалено превзет, за да яде. — Тя се захла и махна на Теди Рубинщайн. — Мисля, че ще мога да го отнема от Кристъл. Тя се скъса да му мята погледи.

— Ти си истински приятел, Джоузи.

— Зная — въздъхна дълбоко тя. — Нека да вземем от тези ребърца.

Зад някогашните къщи на робите, отвъд памуковите плантации, вмирисани на торове и пестициди, се простираше тъмният яз с форма на конска подкова, откъдето започваше имението Суийтуотър^[1].

Сега водата не беше сладка, понеже използваша химикали за унищожаване на гъгриците и други вредители по растенията. Отровите се натрупваха с годините в почвата, а оттам се пренасяха и в яза.

Но въпреки че не бе годна за пиене, въпреки че беше рисковано да се яде рибата, уловена в яза на Макнейр, поне беше останала приятната гледка на лунна светлина.

Тръстиките се поклящаха уморено от вятъра, а жабите крякаха и цамбуркаха. Кипарисите се прегъваха над водата като стари черни кости. Нощта беше достатъчно ясна, за да се виждат нежните вълнички по повърхността, когато комарите и другите насекоми се плъзгаха по водата.

На барбекюто на Бърк Дуейн беше пил само бира, но сега отново се бе заловил с любимото си уиски. Беше изпил само една четвърт от бутилката, но вече бе доста пиян. Предпочиташе да пие у дома, ако ще и до припадък, но Дела нямаше да го остави на мира. До гуша му беше дошло от упреците на жените.

Писмото на Сиси го накара веднага да потърси уиски, за да успокои гнева си. Тя ще се омъжва за нейния търговец на обувки. Не трябва да се тревожи за това, казваше си той. Не трябва да му пука, че бившата му съпруга ще се омъжва за някакъв си тип, който по цял ден опипва ходилата на хората. Бог му е свидетел, че той не я желаше, никога не я бе желал, ако трябва да се каже цялата истина. Но проклет да бъде, ако тя се осмели да изпрати децата при него да се опитат да изпросят още пари.

Скъпи частни училища, скъпи дрехи! Той бе понасял всичко това, дори когато Сиси и нейният адвокат с пригладената коса направиха всичко, дори и невъзможното, за да не може да вижда децата. „Ограничени посещения за наглеждане на децата“, както го наричаха те. Само защото винаги бе обичал да си пийва.

Дуейн се намръщи при вида на тъмната вода и отпи от уискито. Бяха го описали като някакво чудовище, но той никога не беше посягал на децата. И на Сиси не беше посягал. Веднъж или два пъти се беше опитвал, просто така, за да си знае мястото.

Но той не беше мъж, който би си послужил с насилие. Не беше като баща си. Можеше да се сдържа и го бе доказал още когато беше петнадесетгодишен. А Сиси Кунс беше известна само с това, което успя да постигне, когато легна с него. Трябваше ли да я обвинява, че беше забременяла? Не. Той се ожени за нея, купи ѝ хубава къща и всички красиви дрехи, които бе пожелала.

Беше ѝ дал повече, отколкото заслужаваше, каза си Дуейн, като си припомни писмото. Горчиво се лъже, ако си мисли, че ще позволи на нейния амбулантен търговец, онзи, дето обичал да подрънква на китара, да осинови децата му. Първо ще трябва, по дяволите, да се справи с него. И проклет да бъде, ако се огъне пред заплахата, която се четеше между редовете на писмата ѝ, че отново ще го замъкне пред съда, ако не увеличи месечната издръжка на децата.

Не ставаше дума само за парите. Проклети да са тези пари! Тъкър се грижи за всичко. Това бе принцип в семейство Лонгстрийт. Дай още пари, бе казала тя, но не открито, а с вечните ѝ ласкателства, придумвания и увъртания, иначе синовете ти ще носят името на другия мъж.

Неговите деца, замисли се той отново, символът на неговото безсмъртие. Разбира се, че беше привързан към тях. Все пак те бяха негова плът и кръв, връзката му с бъдещето, оковите от миналото. Затова им изпращаше подаръци и захаросани пръчки. Но това беше нещо съвсем различно от ежедневното общуване с тях.

Все още си спомняше как малкият Дуейн — тогава нямаше три годинки — бе плакал и крещял, когато го бе заварил пиан. Баща му тогава беше много доволен, че бе успял да изпотроши в стената скъпите чаши на Сиси.

Тя беше скочила, беше грабнала малкия Дуейн, сякаш съпругът ѝ се канеше да захвърли *него* срещу стената вместо високите чаши с позлатени ръбове. И детето веднага се беше разревало.

Дуейн беше останал сам, стъпил сред парчетата стъкло. Не искаше нищо друго, освен да изпотроши наведнъж главите на всичките си близки.

„Искаш да си поплачеш? За бога, ще ти намеря някакъв повод да те разплача.“

Така би казал неговият баща и всички наоколо щяха да се разтреперят.

Помисли си, че може и той да е казал същото. Може би е изкрещял. Но Сиси не се бе разтреперила, а в отговор само му бе изкрещяла с почервено лице, с очи, изпълнени с ярост и отвращение.

Той за малко не я бе зашлевил. Дуейн си спомни, че ръката му бе профучала на сантиметър от косата ѝ. Тогава той отново бе вдигнал ръка и с ужас бе видял, че това бе ръката на баща му.

Накрая се бе измъкнал навън и със залитане се бе качил на колата, за да катастрофира за кой ли път.

Когато на следващия ден Бърк го беше довел на буксир до къщата, Сиси бе залостила външната врата. И това бе непоносимо унижение за него. Да не можеш да влезеш в собствената си къща, жена ти да ти крещи през прозореца, че ще отиде до Гренвил, за да си потърси адвокат.

За седмици наред Инъсънс имаше тема за разговори — как Сиси изритала Дуейн от къщата му и изхвърлила дрехите му от прозореца на горния етаж. Трябваше по цели дни да се налива до забрава, за да може накрая да посреща всичко това с равнодушно свиване на раменете.

Жените само объркват естествения ход на нещата. Ето сега Сиси иска да започнат отново с разправиите.

Но най-лошото, най-горчивото е това, че тя има намерение да промени живота си. Беше сменила Суийтуотър така лесно, както змия сменя кожата си, и не спираше дотук, докато той, той беше обвързан с толкова много задължения към рода Лонгстрийт от поколения насам. Очакванията на бащата се прехвърлят върху сина. А жените няма какво да ги обвързва.

И една жена може да го стори, но само ако е задоволена, дяволски добре задоволена. Как да не ги мразиш за това.

Дуейн отново отпи от бутилката и се замисли. Гледаше тъмната вода и както му се случваше понякога, си въобразяваше, че влиза в нея, потъва, нагълтва голяма, смъртоносно голяма глътка и ляга на дъното с дробове, пълни с тъмната вода на блатото.

Очите му бяха все още приковани към водата, когато вместо в нея той се потопа в уискито.

Седнала на масата в кръчмата на Макгрийди, Джоузи едва сега започваше. Тази кръчма, разположена до салона за разхубавяване, беше любимото ѝ място в градчето. Тя обичаше потъмнелите стени, хлъзгавия под, мраморните маси. Обичаше всеки ъгъл в тази кръчма така, както обичаше доста по-изискани празненства, които често посещаваше, независимо дали се организират в Атланта, Шарлот или Мемфис.

Никога не пропускаше случай да си оправи настроението, като се отбие в кръчмата, наситена с цигарен дим и дъх на уиски, за да послуша кънтри музика от джубокса, да чува извисяването на мъжките гласове — било от гняв, било от радост, да следи залаганията на комарджиите в задната стая.

Тя бе домъкнала Теди на любимата си маса, за да изпият по няколко бири — под изподраскания стар долар, който Макгрийди беше приковал на стената още в ония години, когато хората си закачаха по реверите значките с надпис „Аз харесвам Айк“^[2].

Тя шляпна Теди по задника, едва не падна от стола от смях — толкова скандална бе последната му шега — и посегна към цигарата си.

— Ти си опасен човек, Теди. Сигурен ли си, че някъде не си укрил някоя съпруга?

— Две, но бивши — ухили се той през облака цигарен дим. Не се беше забавлявал от онзи незабравим случай, когато беше вързал поредния си труп с тел, така че да може да накара ръцете и краката му да се мърдат в такт с „Въртя се и крещя“.

— Е, това е само едно съвпадение. И аз си имах двама. Първият беше адвокат. — Тя се усмихна и провлачено произнесе думата. — Изискан и почтен млад мъж от благородна и почтена фамилия от Чарлстън. Точно такъв съпруг майка ми искаше да обеси на врата ми. Преди да изтече и първата година, вече беше успял да ме отегчи до смърт.

— Старомоден?

— О, скъпи! — Тя отметна глава назад, за да може студената бира да се плъзга по-лесно в гърлото ѝ. — Опитах се да го пораздрусам. Дадох малък прием, фантастичен бал с маски, като онези в Ню Йорк. Явих се облечена като лейди Годайва^[3]. — Джоузи повдигна вежди и поглади черната си коса. — Но тогава носех руса перука. — Подпря брадичката си с ръце и очите ѝ блеснаха. — Само перука. Добрият стар Франклин — така се казваше съпругът ми — така и не можа да влезе в тона на празненството до края на вечерта.

За Теди, надарен с доста богато въображение, не бе особено трудно да си я представи прикрита само под разпилените руси коси. Каза си, че би се веселил доста добре.

— Никакво чувство за хумор — гласеше лаконичният му коментар.

— Ти сам го каза с една дума. Естествено, когато реших отново да тръгна на лов за съпрузи, потърсих нещо по-различно. Попаднах на един груб и набит каубой от едно ранчо, посещавано от много туристи, на север, в Оклахома. Прекарахме славно. — Тя въздъхна, потънала в спомени. — Ала после открих, че ми изневерява. Не би имало нищо лошо в това, ако го вършеше с краварки, а не с каубои^[4].

— Ооо! — възкликна Теди и дори потръпна в знак на съчувствие. — А пък аз си мислех, че съм бил нещастен само защото моите женички ми казваха, че професията ми била отблъскваща. — Той намигна на Джоузи. — Жените обикновено мислят, че професията ми не е подходяща тема за разговор.

— Аз пък я намирам за много вълнуваща. — Тя даде знак да повторят поръчката и се премести толкова близо до него, че голият ѝ крак се притисна към неговия. — За тази професия трябва да си интелигентен, нали? Човешкият труп. — Очите ѝ пламнаха и тя се притисна още повече към него. — Никога не съм виждала как се върши това, Теди. Искам да кажа, можеш ли по трупа да научиш нещо за убиеца?

— Да. — Той отпи малко от бирата си. — Има много технически въпроси, но, общо взето, трябва само да сглобиш частите на пъзела: причината за смъртта, времето и мястото; остатъци от тъкани, а може би и кръв, която не е на жертвата. Остъргва се кожата и се изследват тези частици, взимат се проби от космите.

— Звучи зловещо. — Раменете на Джоузи потръпнаха. — И откри ли такива работи при Еда Лу?

— Установили сме времето, мястото и почерка. — За разлика от някои свои колеги той не си правеше труда да обяснява на непосветени. — Щом приключа с изследванията си, ще съпоставя резултатите със заключенията на провинциалния лекар за другите две жертви. — Теди я потупа по ръката. Тази жена определено му бе симпатична. — Сигурно си ги познавала и трите.

— Разбира се. С Френси и Арнет бяхме съученички. По времето на нашата бурна и пропиляна младост двете с Арнет дори си определяхме заедно срещи с гаджетата. — Тя се усмихна. — Животът

на Еда Лу познавах с подробности. Е, не бяхме много близки. Но е страшно само да си помислиш, че вече е мъртва.

Тя отново подпря брадичката си с двете си ръце. С дългата черна коса, пъстрите очи и златистата кожа приличаше на циганка. Специално за барбекюто бе решила да подчертае тази прилика: носеше червената блуза без презрамки и големи халки на ушите. Устата на горкия Теди се напълваше със слюнки само като я гледаше.

— Мисля, че не можеш да кажеш дали е страдала много — тихо изрече Джоузи.

— Повечето от раните ѝ са нанесени, след като е умряла. — Той я хвана за ръката и успокояващо я стисна. — Нека да не мислим за това.

— Непрекъснато мисля за нея. Погледна питието си, а после вдигна поглед към него. — Искаш ли да говоря откровено? Нали мога да говоря откровено с теб, Теди?

— Разбира се.

— Смъртта ме очарова. — Тя се засмя бързо и смутено, а после се наклони към него. Мъжът долови парфюма ѝ и почувства как зърната на гърдите ѝ го погалиха през блузата ѝ. — Мисля, че мога да ти кажа, защото точно това ти е работата. Когато става някое убийство в романите или във филмите, винаги ми е много интересно.

— На всички им е интересно. Само че не си го признават — захапи се той.

— Прав си. — Тя премести стола си още по-близо и сега черната ѝ коса го гъделичкаше по бузата. — Например такива сериали като „Поредното престъпление“ или „Неразгадани мистерии“? От онези, в които показват, да кажем, разни изкормвачи или психари. Струва ми се много интригуващо. Питам се как тези типове се осмеляват така да кълцат живи хора и защо е толкова трудно да ги заловят. Предполагам, че всички в Инъсънс сме леко изнервени, като знаем, че наоколо броди такъв тип, но пък е тъй възбуждащо. Съгласен ли си с мен?

Теди вдигна бутилката си с бира за поздрав.

— Как иначе ще се продават жълтите вестничета по супермаркетите.

— Като се провокира въображението на хората, така ли? — Тя се закиска, надигна бутилката си и те се чукнаха. — Поне моето въображение наистина се възбужда. Знаеш ли, Теди... никога не съм

виждала труп. Искам да кажа, че в ковчега и в църквата всичко е доста разкрасено.

Той прочете молбата в очите ѝ и се намръщи.

— Е, Джоузи, такива гледки не трябва да виждаш.

Голият ѝ крак продължаваше да го милва зад коляното му.

— Макар че звучи доста ужасяващо и дори патологично, струва ми се, че може да се окаже... поучително.

Теди много добре разбираше, че постъпва глупаво, но трудно можеше да се устои на Джоузи Лонгстрийт, когато тя си науми нещо. Не помагаха опитите му да обърне всичко на шега. Не можа да я разубеди, въпреки че и двамата вече доста бяха пийнали. След три неуспешни опита той най-сетне успя да напъха ключа в ключалката на задната врата на погребалното бюро на Палмър.

— Оттук ли ги вкарват? — запита тя и закри уста, за да спре нервното си хихикане.

Мъжът като че ли се бе върнал в детските си години.

— Погребално бюро „Палмър“!

Джоузи се разсмя и едва не падна. Двамата се препъваха, докато вървяха по коридора.

— Господи! Колко е тъмно!

— Нека да светна лампите.

— Не. — Сърцето ѝ глухо затуптя. За да му докаже това, тя хвана ръката му и я притисна към гърдите си. — Това ще развали цялото представление.

Теди се облегна на вратата и бе възнаграден с една дълга и влажна целувка. Притисна я към себе си и ръцете му зашариха под блузата ѝ. Гърдите ѝ се изсипаха над чашките на сутиена и напълниха шепите му. Зърната ѝ се оказаха издължени и втвърдени като камък.

— Исусе! — Той вече се задъхваше. — Имаш страхотен мускулен тонус. — Смени ръцете с устата си и започна да се бори с шортите ѝ.

— Почакай, скъпи. За бога, пощръклял си като дива коза! — Тя леко го отблъсна. — Остави ме да намеря фенерчето си. — Започна да рови в чантичката си, докато намери миниатюрно фенерче. Лъчът пробягна до стените, като оставяше след себе си трепетливи сенки.

Беше зашеметена от страха и възбудата, като че ли гледаше филм на ужаса по сателитната телевизия.

— Сега накъде ще вървим?

Тя продължаваше да тръпне и за да я успокои, Теди ѝ демонстрира няколко номера със сенките на ръцете си.

— Сега оттук — поведе я той и закричи с онази тромава походка, която винаги размиваше околните.

— Голяма скица си, Теди — прошепна тя, но все пак се стараяше да не изостава в полумрачния коридор.

— Мирише на умрели рози и на... Бог знае още на какво.

— Това е миризмата на духовете, на отлетелите им души, скъпа моя — безсмислено бе да ѝ обяснява за антисептичните течности, за формалдехида и за неговата страст към дезинфектантите. Той пристъпи към втората врата и започна да рови из връзката с ключовете на светлината на фенерчето ѝ.

— Сигурна ли си, че искаш да влезем?

Тя преглътна и кимна.

Мъжът отмести плъзгащата се врата, като си каза, че би било добре, ако Палмър не се престараваше толкова да смазва пантите на вратите. Едно стенещо изскърцване щеше да бъде тъкмо на място. Джоузи пое дълбоко дъх и запали лампите.

— Глупости! — Тя потри влажните си длани по хълбоците си. — Ами че то прилича на зъболекарски кабинет. За какво използват тези маркучи?

Той се усмихна и помръдна вежди.

— Наистина ли искаш да разбереш?

— Може би! — Жената облиза устни. Това да не е... — Посочи към изпъкналите очертания на белия чаршаф. — Това тя ли е?

— Тя и само тя.

Джоузи изтръпна.

— Искам да я видя.

— Добре. Но само ще я гледаш, без да я докосваш. — Теди заобиколи аутопсионната маса и отметна предния край на чаршафа.

— Господи! — прошепна. — Господи! Сива е като пепел.

— Нямахме време да я гримираме.

Притиснала ръце към стомаха си, тя пристъпи още една крачка.

— Гърлото ѝ...

— Причината за смъртта. — Той погали с длан добре изпъкналото задниче на Джоузи. — Ножът е бил с острие, дълго поне петнадесет, а може би и осемнадесет сантиметра. — Патологът извади едната ръка на Еда Лу изпод чаршафа. — Виждаш ли как е обезцветена тази зона около китката? Виждаш ли обелената кожа? Вързана е била с най-обикновено въже за простиране на пране.

— Ужасно!

— Освен това са пострадали и ноктите ѝ — промърмори нещо в знак на възмущение и отново покри ръката на трупа. — Тази травма в основата на черепа — той обърна главата, — показва, че е била ударена, преди да умре. Може би достатъчно силно, за да изпадне в безсъзнание, през което време според нашите заключения тя е била вързана и устата ѝ е била запушена. Има влакна от тъкан в устната кухина и по езика, което свидетелства, че е била използвана памучна материя, червена на цвят.

— Ти можеш да разбереш всичко това? — Джоузи се запъваше на всяка дума.

— Не само това, мога и още да разкажа.

— Според теб била ли е изнасилена?

— Точно сега довършвам тези изследвания. Ако имаме щастието да открием следи от сперма, ще направим генни тестове за установяване на ДНК спектъра.

— А-ха! — Някъде беше чувала този термин. — За да откриете този, който е убил нея и бебето ѝ.

— Госпожицата е умряла сама — коригира я Теди. — Нивата на хормоните са твърде ниски.

— Моля?

— В утробата ѝ няма зародиш.

— О, така ли? — Жената сведе поглед към посивялото, безжизнено лице и замислено присви устни. — Още тогава казах, че тя лъже.

— На кого го каза?

Тя не отговори. Сега не беше моментът да намесва името на брат си. Затова отклони поглед от Еда Лу и закрачи из помещението.

Всъщност, ако успееш да свикнеш, гледката се оказваше възхитителна. Всички тези шишета и маркучи. И тези изящни,

блестящи инструменти. Пресегна се да хване един от скалпелите. Опита го на палеца си и веднага се поряза.

— По дяволите!

— Достатъчно е остър, за да те нареже на най-ситни резенчета.
— Потупа я той по рамото. Наистина не съществува, поне на този свят, по-остър инструмент.

— Кръвта ще спре по-бързо, ако го засмучеш.

Тя поднесе ранения си палец към устата му. Докато езикът му облизваше раната, очите ѝ останаха затворени. Това бе миг на пълна близост, той го разбра, докато вкушваше кръвта ѝ. Когато очите ѝ отново се отвориха, и двамата бяха обзети от страст.

— Искам да имам нещо от теб, Теди.

Той засмукваше палеца ѝ по-надълбоко, а тя се протегна зад гърба му към добре наточените инструменти и размаха ръка, докато стигне до чантичката си. Докато ръката му се плъзваше по бедрото ѝ, нейната ровеше из чантичката. Ръката ѝ конвулсивно се сви в юмрук, когато пръстите му пропълзяха под шортите ѝ, захванаха ластика на пликчетата ѝ, плъзнаха се надолу и проникнаха в плътта ѝ.

— Ето, намерих го. — С лека въздишка тя извади един презерватив. Докато смъкваше ципа си, очите му заблестяха и заискриха. — Не искаш ли аз да ти го поставя?

Теди потръпна. Като че ли сърцето му слезе в петите.

— На твоите услуги.

Когато Джоузи пое по пътя към Суийтуотър около два след полунощ уморена, задоволена и преситена, Били Т. се беше навел над предната броня на червеното порше. Той изруга, когато фаровете прорязаха мрака само на сантиметри от главата му. Още десетина минути и щеше да е приключил и изчезнал в съседната пряка.

Сърцето му се разтуптя, когато Джоузи удари спирачките. Разхвърча се чакъл и няколко камъчета попаднаха върху обувките му. Пръстите му, изцапани с грес, стиснаха дръжката на гаечния ключ.

Джоузи излезе от колата. Били Т. се сви, без да откъсва поглед от стройните ѝ крака. Ноктите на крака ѝ бяха лакирани с тъмночервен лак. Около глезена си имаше златна верижка. Той изведнъж се възбуди.

Ароматът ѝ се носеше наоколо, загадъчно сладък, смесен с миризмата на току-що приключил полов акт.

Тя си тананикаше „Лудост“ на Патси Клайн. Изпусна чантичката си и на паважа се посипаха червила, дамски превръзки, изобщо съдържанието на малък козметичен магазин, две огледалца, комплект сгънати презервативи, туба с аспирин, малък елегантен дамски пистолет с перли по дръжката, както и три кутийки с дражета „Тик-так“. Мъжът отново изруга, когато тя се наведе да събере вещите си.

Скрит под шасито на поршето, Били Т. не откъсваше очи от краката ѝ. Джоузи набързо събра нещата си и ги пусна в чантата заедно с шепа чакъл от настилката.

— Мътните да ме вземат! — промърмори тя. Прозина се широко, изправи се и се запъти към къщата.

Били Т. изчака цели тридесет секунди след затварянето на външната врата, преди да се залови отново за работа.

---

[1] Sweetwater (англ.) — сладка вода. — Бел.прев. ↑

[2] Предизборен лозунг от кампанията на Дуайт Айзенхауер, два пъти президент на САЩ (1952–1958). — Бел.прев. ↑

[3] През 1040 г. лейди Годайва се съгласила да препуска с коня си из града чисто гола, прикрита само с дългите си коси, ако съпругът ѝ, херцогът на Ковънтри, намали данъците на поданиците. — Бел.прев. ↑

[4] Каубой — кравар, говедар, пастир. — Бел.прев. ↑

9.

В неделя сутрин по-голямата част от жителите на Инъсънс се събираха в някоя от трите църкви. Църквата на изкуплението се посещаваше от методистите — повечето от вярващите в градчето. Малката сива сграда в центъра на градчето беше построена през 1926 година на мястото на старата Първа методистка църква, която беше отнесена от наводнението през 1925 заедно с Преподобния Скотсдейл и църковния секретар напук на няколко от десетте божии заповеди.

В южния край на града се издигаше библейската църква, посещавана от чернокожите жители на Инъсънс. Нямаше такава божия заповед, нито човешки закон, който да разделя църквите на бели и черни, но традицията понякога е по-силна от законите.

Всяка неделя през прозорците на тази църква ехтяха религиозни химни. Негрите пееха с такава страст, че методистите въобще не можеха да се мерят с тях.

Зад църквата на изкуплението, през една пресечка, се помещаваше протестантската църква „Светата Троица“, прочута с продажбите на печени сладкиши. Дела Дънкан, която взимаше дейно участие в църковните разпродажби, се хвалеше, че „Светата Троица“ е спечелила толкова много от шоколадените сладкиши с орехови ядки и от пая с яйчен крем, че са купили цветни стъкла за всички прозорци. Този успех беше вдъхновил Хепи Фулър да организира три вечери, менюто на които включваше предимно риба, за да съберат пари за големи прозорци на църквата на изкуплението.

А онези там, в долната част на градчето, в библейската църква, се задоволяваха с малките си, но добре измити прозорци и със звучното пеене.

Неделята беше ден за молитви, за размисъл и за бясна надпревара между църквите в Инъсънс. От трите амвона словата на Бога достигаха до хората, а грехът получаваше заслуженото порицание. Насядали на коравите дървени пейки, старците и децата клюмаха в жегата, а жените си вееха с ветрила. Органите ечаха и

бебета се разплакваха. В подносите за дарения се посипваха с труд спечелените монети. Навсякъде се лееше пот.

В трите храма проповедниците сведоха глави и припомниха на богомолците за Еда Лу. Прочетоха молитви за Мейвис Хетинджър, за нейния съпруг — но в нито една от трите църкви не бе споменато името на Остин Хетинджър и на останалите деца на злощастното семейство.

Седнала на най-задната пейка в църквата на изкуплението, Мейвис ронеше тихи сълзи. До нея седяха три от петте ѝ деца. Върнън, който бе наследил навъсеното изражение и злия нрав на баща си, се беше настанил до жена си Лорета. Тя се опитваше да накара малкото си дете да замълчи чрез изпитаното средство — леко подритване, но начесто. Памучната рокля беше опъната от издутия ѝ корем. Жената отново беше бременна.

Рут мълчаливо седеше зад нея, но не плачеше. Тя беше на осемнадесет и след десетина дни завършваше училището „Джеферсън Дейвис“. Въпреки че не я бе обичала особено много, тъжеше за сестра си. Докато стоеше в задушната църква, момичето си мислеше само как да събере достатъчно пари, за да се измъкне от Инъсънс.

Младият Сай се отегчаваше и с нетърпение очакваше края на опелото. Краката му бяха стегнати в отеснелите черни лачени обувки. Вратът му се беше протрил от колосаната яка. Семейството винаги го бе потискало, но беше само на четиринадесет и трябваше да търпи.

Никак не му харесваше факта, че проповедникът говореше за тях, като че ли го бяха молили за това. Сред богомолците имаше доста от неговите съученици и момчето се изчервяваше до ушите, когато някой от тях се обръщаше и го поглеждаше. Сай изпита истинско облекчение, когато службата свърши и всички се надигнаха от твърдите пейки. И докато напарфюмираните госпожи се изреждаха да изкажат съчувствията си на майка му, той се прехвърли през облегалката и изтича да изпуши една цигара зад магазина на Ларсън.

Нещата в семейството му бяха съвсем объркани. Сестра му бе мъртва, баща му и брат му бяха зад решетките. Майка му кършеше ръце и говореше с онзи тип от Дружеството за взаимна помощ в Гренвил. Брат му Върнън само мърмореше, че трябвало да връща някакви пари на някого. Жена му Лорета се съгласяваше с всяка негова

дума — беше се научила да отстъпва, ако не искаше да получи някой юмрук между веждите. Тя наистина много бързо усвои този урок.

Момчето запали едната от трите цигари „Пал Мал“, които бе задигнал от Върнън.

Рут се държеше по-разумно от останалите. Но тя постоянно беше заета да си брой парите — също като Сайлъс Марнър с неговите монети. Сай знаеше, че тя крие съкровището си в една кутия от дамски превръзки — последното място, където баща му би надникнал. Той пазеше тайната ѝ поради вродената си честност и защото щеше да се зарадва, ако сестра му успее да се измъкне от Инъсънс.

Вече бе решил, че когато един ден завърши гимназията, също ще се махне оттук. За него пътят към колежа ще бъде затворен. А това беше още по-обидно, защото беше амбициозен и жаден за знания. Обаче бе реалист и приемаше нещата такива, каквито са.

Въпреки че вече не изпитваше удоволствие от цигарата, той всмукна още веднъж.

— Здравей. — Покрай магазина на Ларсън се промъкваше Джим Марч — високо и слабо момче, с махагонова кожа, облечено, както и Сай, в празнични дрехи. — Кво правиш?

Отпусна се до Сай, без да дочака отговора.

— Само за една цигара. А ти?

— Нищо.

Двамата потънаха в мълчание.

— Сигур се радваш, че школото ще свърши — процеди Джим.

— Да. — Сай не бе склонен да заблуждава себе си и околните, че училището много му харесва. — Цялото лято ни чака. — Лятото му се струваше безкрайно дълго.

— Ще потърсиш ли някаква работа?

— Няма работа — отвърна той и вдигна рамене.

Джим внимателно нагъна яркочервената си вратовръзка и я сложи в джоба си.

— Баща ми направи някакъв ремонт на онази мис Уейвърли. — Прецени, че не е разумно да споменава, че баща му всъщност беше сменил прозорците, изпочупени от бащата на Сай. — Може би ще боядисва фасадата на къщата ѝ. Ако стане така, ще ме вземе да му помагам.

— Значи ще забогатееш.

— Глупости! — Ухили се той и започна да чертае фигури в праха. — Само ще ми даде малко джобни пари. А тъкмо сега ми трябват два долара.

— Това е точно с два долара в повече от всичкото, което мога да изтръскам от джобовете си.

Джим сви устни и го изгледа косо. Никой не очакваше, че ще станат приятели, особено Остин Хетинджър. Но момчетата бяха успели да се сближат, макар че трябваше да хитруват и да избягват зорките погледи на бащите си.

— Чух, че онези Лонгстрийт наемали хора за работа на полето.

Сай се засмя и му подаде фасата.

— Баща ми жив ще ме одере, ако узнае, че се навъртам около Суийтуотър.

— Сигурно.

Но си каза, че баща му е в килията. Ако се хване на работа, може да започне тайно да си събира пари, също като Рут.

— Сигурен ли си, че наемат хора?

— Така чух. Мис Дела говореше в долната църква, докато раздаваше сладкиши. — Той се усмихна на Сай. — Приготвили са лимонов пай. Хайде да си вземем от този пай и да отидем до блатото, за да ловим риба.

— Съгласен съм.

Докато момчетата се уговаряха за пая, а жените демонстрираха неделните си тоалети, Тъкър лежеше в леглото и сладко дремеше.

Обичаше неделите. В къщата бе тихо като в гробница, защото Дела отиваше в градчето, а всички останали спяха или се изтягаха на някой шезлонг с неделния вестник.

Докато майка му беше жива, всичко беше по-различно. Тогава всички ходеха сресани и издокарани на църква, за да заемат местата си на предната пейка.

Майка му ухаеше на лавандула и носеше перлите, наследени от баба й.

След приключването на неделната проповед следваше критичното обсъждане на словото на проповедника и разговори за времето или за реколтата. Всички изказваха възхищението си от

новородените бебета, а някои дори опитваха да ги заговорят. Поотрасналите деца събираха погледите на гордите родители, а младежите използваха възможността да общуват и флиртуват.

После всички сядаха на масата за неделния обед. Желиран бут, сладки картофи, пресни бисквити, зелен фасул, а може би и пай с орехи. Както и цветя, на масата винаги имаше цветя. Майка му никога не забравяше за цветята.

От уважение към нея баща му никога не посягаше в неделните дни към бутилката. Затова онези лениви неделни следобеди сега му изглеждаха толкова приятни и спокойни — може би това бе внушение, но приятно.

Тъкър изпитваше носталгия по миналото. Нима можеше да има нещо по-приятно от дрямката в притихналата къща, докато птиците пеят навън, вентилаторът бръмчи, няма нищо за правене, никъде не трябва да се ходи.

Той чу шум на приближаваща се кола и се обърна на другата страна. Отново си припомни неприятностите от близките дни. Изпъшка и притихна на леглото в очакване да отmine неприятното усещане.

На вратата се почука и той отвори едното си око — слънцето беше огряло спалнята. Мъжът шумно се прозя. Беше решил днес да се преструва на болен и да остави всичко на Джоузи или Дуейн. Но спалнята на сестра му бе в другия край на просторната къща, а брат му навярно нямаше да може скоро да се надигне от леглото — снощи едва бе успял да го довлече от блатото.

— Върви по дяволите!

Тъкър се сгуши сред възглавниците и се канеше още да поспи, ако престанат да чукат на вратата му. Но внезапно чу гласа на Бърк под прозореца.

— Тъкър, ставай, мързеливецо! Трябва да поговорим. По дяволите, Тък, важно е!

— Твоите работи винаги са дяволски важни — промърмори той и стана от леглото. Отново го заболяха всички мускули. Раздразнен, надникна през вратата към верандата, без да си прави труд да се облече.

— Исусе! — Шерифът захвърли цигарата и смаяно го загледа: тялото му беше в тъмножълтеникави петна и синини. — Ама наистина

добре те е подредил, синко!

— Затова ли измина целия път до Суийтуотър, а на всичкото отгоре ме събуди? За да се изумиш от външността ми?

— Излез и ще ти кажа всичко. Но преди това си сложи някакви дрехи, за да не те глобя за неморално поведение.

— Слушам, шерифе! — Тъкър се върна в стаята си, погледна леглото със съжаление и грабна памучните панталони. Не забрави и слънчевите очила. За случая това облекло му се струваше напълно достатъчно.

Беше ядосан на Бърк и затова се отби до тоалетната, за да се облекчи и да си измие зъбите.

— Не мога дори да изпия едно кафе — изръмжа той и се показа на входната врата. Приятелят му се бе разположил в един люлеещ се стол. По лъснатите му обувки и чисто бялата му риза можеше да се разбере, че идва от полицията.

— Съжалявам, че те накарах да станеш толкова рано. Може би още няма девет часа.

— Дай ми една цигара, проклетнико.

Бърк му направи тази услуга и зачака, докато той приключи с ритуала около запалването.

— Наистина ли си въобразяваш, че като ги скъсяваш, по-лесно ще се откажеш от пушенето?

— Може би. — Тъкър всмукна, намръщи се и издуха дима. — И така, Бърк, какво те води насам?

Шерифът намръщено изглежда божурите, които все още лежах изпомачкани след схватката с Остин Хетинджър.

— Тази сутрин разговарях с д-р Рубинщайн. Беше влязъл да закуси в „Чет’н Чю“. Видя ме на улицата и ме извика да си поговорим.

— Хм. — Думите му напомниха на Тъкър, че няма да е зле и той да помисли за закуската си. Може би ще успее да придума Дела да му приготви нещо.

— Патологът ме повика по две причини. Първата бе продиктувана от желанието му да ядоса Бърнс. Знаеш, че онзи агент е голям педант. Разполага се в канцеларията ми като че ли е негова. Не зная докога ще мога да го търпя.

— Е, с тези думи наистина спечели симпатиите ми. Сега мога ли отново да се върна в леглото?

— Тъкър, отнася се за Еда Лу. — Бърк замислено докосна шерифската си значка. Знаеше, че не е редно да съобщава на един от главните заподозрени подробности по работата на следствието, особено когато ФБР все още не се е отказало да го арестува. Но понякога лоялността трябва да надделява над строгостта на закона. — Тък, тя не е очаквала дете.

— Какво каза?

— Не е била бременна — въздъхна приятелят му. — По време на аутопсията се доказва. Няма бебе. Реших, че трябва да ти го кажа.

Тъкър сведе поглед към цигарата и усети как кръвта нахлува в главата му. Когато заговори отново, гласът му звучеше глухо:

— Искаш да кажеш, че не е била бременна?

— Да.

— Сигурно ли е?

— Рубинщайн си разбира от работата. Заключение е негово.

Младият мъж затвори очи и се олюля. Знаеше, че главно заради това неродено дете изпитваше толкова силна мъка и чувство за вина. Но не е имало никакво бебе, никога не е имало бебе. Сега бе лесно мъката да се замени с гняв.

— Тя ме е лъгала.

— Трябва да призная, че е било точно така.

— Тя не се поколеба пред всичките хора в ресторанта да излъже за нещо толкова важно...

Бърк разбра, че повече не му е нужен, и се надигна да си върви.

— Мисля, че трябваше да го узнаеш. Не е моя работа да преценявам... е, струва ми се, че разбираш какво искам да кажа.

Не беше време за изказване на благодарности, затова приятелят му само му кимна признателно, без да отваря очи, докато не чу шума от потеглянето на полицейската кола.

Ръцете му се свиха в юмруци. В гърдите му се натрупваше черна, кипяща ярост, изригваше като гейзер от дъното на стомаха му, чак докато усети отвратителен вкус в гърлото. Младият мъж долови признаците на заслепяващия гняв, който при други обстоятелства би го изплашил.

Искаше нещо да счупи, да го смачка, да го натроши на късчета и да го разпилее в праха.

Когато отвори очи, гледаше като обезумял. На един дъх изкачи стъпалата и се втурна в спалнята си. Грабна ключовете и с удоволствие събори първата лампа, която се изпречи на пътя му. Взе ризата и нервно започна да я навлича.

— Тък? — От коридора надникна Джоузи с подпухнали очи, наметнала червен копринен пенъоар. — Тък, имам да ти казвам нещо. — Когато срещна яростния му поглед, тя се разсъни окончателно. Преди той да се втурне навън, Джоузи с вик се хвърли към вратата. — Тък! Почакай! — Успя да го настигне чак пред къщата, когато отваряше вратата на колата. — Тъкър, какво се е случило?

Той я отблъсна. С последни сили успяваше да се сдържи да не избухне.

— Остави ме на мира!

— Скъпи, та аз само искам да ти помогна. Нали съм ти сестра. — Опита се да вземе ключовете му, но ръката му се впи около китката ѝ и тя изохка.

— Махни се, дявол да те вземе!

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Само ме изслушай, Тъкър. Тъкър, снощи бях с доктора. Онзи от ФБР. — Поршето забръмча и тя започна да крещи: — Еда Лу не е била бременна. Никакво бебе не е имало. Било е капан, точно както ти казвах.

Той извърна глава и впи поглед в нея.

— Зная.

След колата се разхвърчаха само дребни камъчета.

Джоузи изохка и се хвана за глезена: един камък я бе ударил по крака. Вбесена, тя размаха юмрук и се затича след колата.

— Исусе Христе! Защо е тази дандания?

Обърна се и видя Дуейн на вратата, хванал се за главата. Беше само по гащета, очите му бяха зачервени, тялото му се клатушкаше.

— Нищо особено не се е случило — въздъхна сестра му и тръгна към него. Не можеше да помогне на Тъкър, но поне можеше да се погрижи за по-големия си брат. — Хайде да си сварим кафе, скъпи.

Когато Тъкър навлезе в широкия завой по пътя за градчето, кормилото се разтресе в ръцете му. Беше толкова вбесен, че не обръщаше внимание на поднасянето на задницата на колата и свистенето на гумите.

Не можеше да ѝ прости лъжата. Само тази мисъл препускаше в главата му. По дяволите, това вече не можеше да ѝ прости! Стисна зъби, натисна педала за газта и вдигна сто и тридесет.

Въпреки завоите по пътя виждаше на километри напред. По шосето се носеха горещи вълни и разстоянията се забулваха в разлят мираж. Не знаеше къде отива, нито какво ще прави, но ще го направи. И то още сега.

Посегна към лоста за скоростите, за да вземе завоя пред къщата на Макнейр. Но щом завъртя кормилото, колата отказа да му се подчини. Остана му време само да изругае, да завърти рязко кормилото и да натисне безпомощния педал за спирачките.

Каролайн се опитваше да поразчисти храсталака зад оградата край пътя. На главата си бе сложила една от широките шапки на баба си. Въпреки горещината и болките в ръцете младата жена се чувстваше превъзходно. Лозарските ножици на дядо ѝ се оказаха остри като бръснач, само дървените им дръжки бяха изтъркани от дългогодишна употреба. Късите градинарски ръкавици пазеха ръцете ѝ. Представи си как баба ѝ ги е носела всеки ден, при всяко окастрияне на храстите в градината.

Младата жена знаеше много добре, че би могла да изчака Тоби да пристигне в къщата и да го помоли да ѝ направи тази дребна услуга. Но работата ѝ доставяше удоволствие — слънцето, топлината, миризмата на свежата зеленина. Радваше се, дори само защото можеше с всичко да се справи сама. Наоколо се носеха птичи песни и жуженето на насекомите. Какво божествено блаженство се крие в уединението... Младата жена бе жадувала за това.

Спря, за да разтрие схванатото си рамо, и се залови да орязва една от лозите.

Дочу шум от кола. Още преди да погледне към завоя, вече знаеше, че пристига неуморният Тъкър. Никоя друга кола не се носеше така стремително. Освен това вече се бе научила отдалеч да различава мощния звук на неговото порше.

Сложи ръце на кръста и си помисли, че някой ден той ще катастрофира и ще се озове в болницата. И наистина ще трябва да му

го каже, ако продължава да шофира все така неразумно. Защо мъжете са...

Когато чу острия писък на гумите по настилката, забрави за всичко. Докато тичаше, чу крясък, по-скоро гневен, отколкото уплашен. Едва след това до слуха ѝ достигна трясъкът на разбитото стъкло и смачкания метал.

Лозарските ножици бяха излетели от ръката ѝ. Сърцето ѝ бясно заби. В главата ѝ ехтеше само буйната песен на Кол Пъркинс, който предупреждаваше всички да стоят по-настрани от сините му велурени обувки.

— Ох, господи, Тъкър!

Не смееше да го помръдне, не смееше и да го остави сам. Само нежно докосна лицето му. Главата на младия мъж безпомощно се люшпа назад и тя изпищя с все сила.

— По дяволите! — изруга той.

На три пъти трябваше рязко да си поеме дъх, за да се окопити.

— Идиот такъв! Помислих, че си мъртъв. И както караше, като нищо щеше да се случи. Може ли зрял мъж да кара по шосетата като някой лекомислен хлапак! Не разбирам как можеш да...

— Млъкни, Каро! — Той сложи ръка на подутото си чело и напипа кръв. Какво ли още е натрошил по себе си и по колата? Опита се да отвори, но младата жена го изпревари.

— Ако не беше ранен, щях да те подреда — започна тя, но въпреки това се наведе, за да му помогне да се измъкне от колата.

— Сега лесно можеш да ме набиеш. — Лицето му се сгърчи от болка и ярост. Едва успя да се хване за огледалото, за да не падне от седалката. — Ще изключиш ли най-последно това проклето радио? Вземи ключовете.

Тя все още проклинаше, но се протегна и измъкна връзката с ключовете.

— Смачка пощенската ми кутия. Имаш късмет, че отсреща не се задаваше друга кола.

— Ще се погрижа още утре да ти я сменят.

— Така лесно ли сменяш всичко? — От уплахата гласът ѝ бе рязък. Хвана го през кръста, за да може да го закара до къщата.

— Повечето от нещата на този свят.

„Проклетата ми глава едва се крепи на раменете — помисли си той. — Е, това вече не може да смени толкова лесно.“

Каролайн продължаваше с упреците през цялото време, докато стигнат до стъпалата пред къщата. Острите камъчета от чакълената настилка се забиха в краката му и му напомниха, че се е измъкнал от колата без обувки. Усети как кръвта се стича по слепоочието му.

— По-полека, Каролайн.

Нещо в гласа му — не беше яд, по-скоро страдание — я накара да се подчини.

— Облегни се на мен — прошепна тя. — Аз съм по-силна, отколкото изглеждам.

— Изглеждаш крехка като тръстика. Да те духне вятърът и ще паднеш — къщата плуваше пред очите му и той се уплаши, че ще припадне. Присви очи и почувства болка в раненото си око, но погледът му се проясни. — Не ме гледай по този начин.

— Вероятно би трябвало да се почувствам поласкана.

— Май наистина не си толкова крехка. Може би си доста жилава, Каро, и сега ми се надсмиваш. И може би едва се сдържаш да не закрепещиш...

— Защо да крещя?

Гласът му заглъхна и тя се досети, че всеки миг Тъкър може да припадне в ръцете ѝ. Трябва да го задържи в това състояние, да подклажда гнева му, да му вдигне кръвното налягане. Ако падне, няма да може да го вдигне от земята.

— За мен е безразлично дали ще разбиеш колата си и от теб ще остане само едно мокро петно на асфалта. Само бих предпочела това да не става пред къщата ми.

— Правя каквото мога, скъпа. Бих искал да поседна.

— Вече сме почти на прага. — Тя го придърпа още половин крачка. — Там ще седнеш.

— Никога не съм харесвал властните жени.

— Значи мога да бъда спокойна за себе си. — Те се добраха до входната врата, изкачиха стъпалата и Каролайн се опита да го вкара в стаята.

— Каза ми, че ще поседнем...

— Излъгах те.

— Всички жени лъжат — тъжно се усмихна той.

— Ето, сега можеш да седнеш — настани го на дивана точно до възглавницата с дупка от куршума на Остин Хетинджър. — Първо трябва да позвъня на д-р Шейс, а после ще ти почистя раната.

Тъкър се опита да я хване за ръката, но не успя. Каролайн се върна при него.

— Не му се обаждай. Само съм се понатъртил. Не ми е за пръв път.

— Може да си се контузил.

— Може всичко да се случи. Но той веднага ще посегне към спринцовката си, а аз ненавиждам инжекциите, разбра ли?

Тя много добре можеше да разбере всеки, който мрази иглите, и затова се отказа да звъни на лекаря. Ударът май не е бил прекалено опасен, пък и съзнанието му не ѝ изглеждаше помрачено.

— Тогава само ще почистя раната, а после ще видим какво да правим.

— Чудесно. Какво ще кажеш за кофичка с лед и една бира, забучена сред леда?

— За леда съм съгласна, но за бирата — не. Трябва само да лежиш кротко, без да мърдаш.

— Жените никога не ми дават бира — въздъхна той. — Аз лежа тук и кръвта ми изтича, а тя само ми се кара и натяква.

— Всичко чувам — извика Каролайн от кухнята.

— Жените винаги всичко чуват. — Отново въздъхна и затвори очи. Отвори ги едва когато усети нещо студено на челото си. — Откъде измъкна тази грозна шапка?

— Не е грозна. — Поуспокои се, когато огледа раната му и разбра, че не е опасна.

— Скъпа, на теб може да не ти харесва, но аз пак ти казвам, че е грозна.

— Добре тогава. — Младата жена се ядоса и хвърли шапката на пода, после взе шишенцето с йод от масичката, където държеше лекарствата.

Тъкър уплашено погледна шишенцето.

— Не ми слагай от това.

— Не се дръж като малко дете.

Той се усмихна и я хвана за ръката.

— Ама ти наистина си голям сладур.

— Не ми звучи много гальовно. — Каролайн ловко прехвърли шишенцето в другата си ръка и намаза раната. Той изохка и изруга. — Стига, Тъкър, дръж се, вече не си малък.

— Поне подухай раната.

Тя изпълни последното му желание. Ръката му се плъзна от ръката към бедрото ѝ. Тя духна още веднъж челото му и отблъсна ръката му.

— Исусе! Нямах милост дори към ранените...

Отрязва парче марля и лейкопласт.

— Трябва да те превържа, но ако ръцете ти отново започнат да шарят, ще те цапардосам два пъти по-силно от удара с колата.

— Слушам, мем. — Ръцете му се укротиха. Ако не беше страхотното главоболие, би се чувствал много по-добре.

— Усещаш ли някъде другаде да те боли?

Ръцете ѝ бяха нежни и хладни като дъждовни капки.

— Не усещам. Защо не провериш?

Тя не обърна внимание на самодоволната усмивка и разкопча ризата му.

— Мисля, че това ще ти бъде за урок... О, за бога, Тъкър!

— Какво? Какво ти стана?

— Целият си в синини.

Затвори очи и благодари на небето, че не бе открила някое ребро, изскочило от кожата му.

— А, това ли? Това е стара история, за спомен от Остин.

— Но това е отвратително! — Очите ѝ се разшириха и заприличаха на големи зелени изумруди. — Заслужава да го тикнат зад решетките!

— Вече е тикнат, скъпа — засмя се той. — Карл вчера се е погрижил Остин да спи на топло.

— Наистина много си пострадал. — Пръстите ѝ нежно погалиха гърдите му.

Гордостта му бе засегната.

— Е, и той не си тръгна с усмивка на уста.

— Разбира се, и с това спорът е бил уреден. — Каролайн тръсна глава, след което посегна към болкоуспокояващото, което д-р Паламо ѝ бе предписал. — Всички мъже са пълни идиоти.

Тъкър внимателно се изправи на лакти.

— Не съм виновен, той започна пръв.

— Сега трябва само да мълчиш и да вземеш едно хапче.

— Какво е това?

— Ще ти помогне, ако те боли главата. Нали те боли?

Той го взе с благодарност, но хвърли един поглед към етикета на опаковката. Ако наистина се окаже полезно, ще помоли д-р Шейс да му предпише това лекарство за другите рани. Каролайн му подаде чаша с вода и Тъкър глътна хапчето.

— Все пак, ако се окаже, че няма да мога да се изправя, ще получа ли бира?

— Не.

Младият мъж отпусна глава на възглавницата.

— Както кажеш, скъпа. Но поне позвъни на Джуниър Талбът да откара колата на буксир.

— Ще се погрижа и за колата. — Тя се надигна, но внезапно се обърна и го изгледа тревожно. — Не трябва да заспиваш. Ако си контузен, не трябва да се унасяш в сън.

— Защо?

Гласът ѝ прозвуча смутено.

— И аз не зная защо, не съм лекар. Но така твърдят всички лекари.

— Няма да заспивам, ако ми обещаеш, че ще седиш до мен и ще ми държиш ръката.

— Ако се каниш да заспиваш — повдигна вежди Каролайн, — ще се обадя на д-р Шейс и ще му кажа да донесе най-дългата си спринцовка.

— За бога, как може да си толкова лоша! — Но когато младата жена се отдалечи, усмивката отново се появи на устните му.

Само след три минути тя се върна от кухнята с други ледени бучки в шапката.

— Джуниър каза, че ще дойде колкото може по-бързо. — Тъкър само изръмжа. Тя пак постави леда на главата му и ръмженето му се смени с въздишка на благодарност. — Да се обадя ли в Суийтуотър?

— Не бързай. Дела от сутринта е в градчето. Бях забравил. Щели да раздават сладкиши в двора на църквата. Джоузи сигурно няма да излиза, особено ако Дуейн се е събудил с обичайния си неделен махмурлук. — Господи, колко беше изтощен! И това изтощение не

беше приятно, не беше онази умора, която го подканваше за кротка дрямка в някой ленив следобед. Не, сега бе безкрайно уморен. — Както и да е, като че ли цялото ми семейство обича да троши кола след кола.

Тя се намръщи. Цветът на лицето му се възстановяваше и Каролайн почувства, че вече приближава мигът, когато може да му поиска обяснение, без да се опасява, че ще изпадне в кома.

— По дяволите, какъде се беше забързал толкова?

— Не зная. Където и да е.

— „Където и да е“ звучи твърде глупаво, за да вдигаш към сто и петдесет километра в час.

— Едва ли съм карал с повече от сто и тридесет. Обичаш да преувеличаваш.

— Можеше да се убиеш.

— По-добре всичко да беше свършило. Имам чувството, че бих убил някой непознат. — Той отвори очи и макар че болката беше изчезнала от погледа му — лекарството на д-р Паламо се оказа чудодейно — в тях младата жена долови нещо друго, по-дълбоко и мъчително.

— Случило ли се е нещо?

— Нямало никакво бебе — каза той на себе си.

— Моля?

— Не е била бременна. Излъгала ме е. Стоеше срещу мен, гледаше ме в очите, каза ми, че носи в утробата си дете от мен. А това се оказа лъжа.

На Каролайн ѝ трябваше един миг, за да схване, че той говори за Еда Лу — за онази жена, която тя беше открила в блатото.

— Съжалявам — неуверено изрече и скръсти ръцете си.

Той не знаеше защо бе заговорил, но след като веднъж бе започнал, вече не можеше да спре, докато не сподели болката си.

— Последните дни... бяха истинско мъчение за мен. Непрекъснато се питах защо тя трябваше да умре по този начин. Все пак не ми беше напълно безразлична. И като си помислех за Еда Лу, струваше ми се, че част от мен е умряла заедно с нея... но се оказа, че в тялото ѝ няма нищо от мен, освен една лъжа.

— Може би е сбъркала. Може би е мислела, че наистина е забременяла.

Той се изсмя.

— Не бях спал с нея от два месеца. Жена като Еда Лу доста внимателно си следи датите. Разбираше ги тя тези работи. — Той за миг притвори очи, после пак ги отвори и в тях проблесна дива ярост. — Защо трябва толкова да се ядосвам, че не е имало бебе? Тя е лъгала, което означава, че никакво дете не е загинало в утробата ѝ и че аз повече не трябва да се измъчвам и да мисля за нея.

Каролайн взе ръката му и за миг я притисна до лицето си. Не можеше да повярва, че този мъж е способен на такива дълбоки чувства. Но тогава разбра, че тази част от нея, която вече го беше харесала, никога нямаше да може да го забрави.

— Понякога страдаме много повече за това, което би могло да стане, отколкото за това, което е.

Той завъртя ръката си и пръстите им се сплетоха.

Нейните сълзи бяха най-красивите и тъжни сълзи, които бе виждал през живота си.

— Говориш, като че ли си я познавала.

Тя се усмихна и не каза нищо, когато устните му се допряха до пръстите на ръцете ѝ.

— Зная. — Винаги предпазлива, Каролайн издърпа ръката си, преди да е станало много късно. — Дали да изляза и да изчакам пристигането на Джуниър?

Той не искаше нищо да пречи на тяхната близост, все още не искаше. Едва си наложи да се отдръпне.

— Нека да отидем двамата. — Надигна се, но стаята се завъртя пред очите му. — Моля те, подай ми ръка.

Тя погледна протегнатата ръка. Глупаво е, помисли си, да си въобразява, че той иска нещо повече от подкрепа само за момента. Опита се да прогони тези мисли от главата си и го хвана за ръката.

10.

Джуниър Талбът излезе от кабината на влекача, побутна бейзболната си шапка с емблемата на защитниците от „Смелчаците от Атланта“ и зарови пръсти в гъстата си червена коса. Бавно обиколи изпомачканото порше на Тъкър. Под ботите му скърцаха парчетата от предното стъкло на колата. Бледосините му очи гледаха тъжно от закръгленото му лице, изпъстрено с лунички. Замисли се и издаде напред долната си устна.

Каролайн веднага го оприличи на човечето от рекламите за успокоителните лекарства.

— Май доста голяма беля сте си докарали на главата — заключи той.

— Може и така да се каже — съгласи се Тъкър. — Ще запалим ли, Джуниър?

— Добре. — Той измъкна пакет „Уинстън“ от широкия преден джоб на омазнената си с грес престилка. Тръсна пакета, избута навън една цигара до края на филтъра и след като му я подаде, бързо прибра пакета в джоба си. После клекна и замислено се загледа в огънатата предна броня на колата. — Трябва да е била доста хубава кола.

Тъкър знаеше, че в думите му няма упрек. Просто обичаше да споделя изводите си дори за неща, които бяха очевидни за всички около него. Младият мъж отвори жабката и извади кибрита.

— Струва ми се, че може би ще могат да я оправят в сервиза в Джаксън. — Механикът отново се замисли и повтори: — Да, май ще се справи. Може да си огънал шасито, но вече могат дори и с това да се справят.

— Не може да се спре прогресът — усмихна се Тъкър през дима от цигарата.

— Това е положението. — Джуниър най-последно прецени, че изводите му не са прибързани, изправи се и започна да оглежда тревата край пътя и парчетата стъкло. Измърмори нещо, в смисъл че няма знак за хлъзгав участък. След още една пауза, посветена на сериозен

размисъл, този път реши да си позволи една цигара. — Тъкър, знаеш, че винаги съм твърдял: ти си най-добрият шофьор, когото съм познавал, като изключим онова пътуване до Дейтона, за да наблюдавам състезанието на 500 мили.

Каролайн прихна, но мъжете възпитано се престориха, че нищо не са забелязали.

— Няма да забравя как спечели двадесет долара от момчетата на Бъни на състезанието за най-бързо набиране по магистрала номер едно — беше през юли седемдесет и шеста. Опитаха си късмета с тяхното шевролет камаро срещу твоя форд мустанг. — Джуниър взе кибрита и запали клечката с помощта на нокътя на палеца си. — Тогава ти бе безспорен победител.

Тъкър с удоволствие си спомни за това състезание.

— Можеше да бъде още по-интересно, ако Били Т. не беше препречил пътя на Джон Томас.

Джуниър кимна одобрително.

— Може би щеше да е по-интересно, да. Но нито един от братята няма твоите шофьорски умения.

— Идиоти — въздъхна Каролайн. Дори и да я бе чул, Джуниър се престори, че нищо не се е случило. Бе женен повече от година и знаеше кога един мъж трябва да си запушва ушите и кога не.

— Искат ми се да те попитам — продължи Джуниър със същия бавен и тих глас. — Как успя да улучиш този стълб?

— Ами... — Тъкър всмукна от цигарата. — Може да се каже, че колата отказа да се подчини. Скоростната кутия блокира.

Механикът кимна и отново захапа цигарата. Каролайн ги запита не искат ли да им донесе по един сгъваем стол, за да се настанят удобно и да продължат разговора си, но те не обърнаха внимание на ироничната ѝ забележка.

— Не ми се вярва, че си натиснал спирачките.

— Натиснах ги. Но те блокираха.

Джуниър присви очи. Ако беше някой друг, щеше да махне с ръка, но познаваше Тъкър и ценеше шофьорските му способности.

— Е, това е истинска загадка за мен. Дефект в кормилната уредба, дефект в спирачната система. И всичко това в кола от такава класа? Нали не е на повече от шест месеца?

— Точно на толкова е.

Джуниър отново поклати глава.

— Ще трябва да я огледаме внимателно.

— Ще ти бъда задължен, Джуниър.

Младата жена досега не се намесваше в разговора им, но когато механикът тръгна към влекача, не издържа и попита:

— По дяволите, какво общо има между някакво автомобилно състезание преди повече от петнадесет години и факта, че се удари в стълба на пощенската ми кутия?

— Нищо общо няма, разбира се — усмихна се младият мъж. — А сега можем да оставим колата на грижите му, скъпа. Той ще я изтегли с влекача. — Сложи ръка на раменете ѝ, облегна се леко на придружителката си и бавно закрачи към къщата.

— Още ли си замаян?

Вече се чувстваше по-добре, но трогнат от загрижеността ѝ, отвърна:

— Като че ли леко ми се вие свят. Но ще ми мине. — Когато ръката ѝ го обгърна през кръста, той ѝ се усмихна.

— Може би трябваше да те кача на моята кола, за да те заведа по-бързо до дома.

„Господи, тя каза «до дома»!“ Като че ли усилията му започнаха да се увенчават с успех.

— Трябва само да полежа на дивана, докато се възстановя след преживяването.

Стори му се, че тя се колебае. И когато чу клаксон от пътя, едва успя да се сдържи и да не изругае. Дуетин закова белия си кадилак наскреж пътя. Не се беше обръснал, косата му стърчеше във всички посоки.

— За бога, момче, какво става с теб?

Като разбра, че брат му не е пострадал много, той насочи вниманието си към колата, която Джуниър закачаше с въже към влекача си.

— На разходка в неделя? — подхвърли Тъкър.

— Кристъл ми се обади. — Забеляза предницата на поршето и подсвирна. — Май че Сингълтън Фулър беше в сервиза, когато си се обади на Джуниър. Отишъл при Джъд Ларсън, а после Кристъл го помолила да ѝ занесе шест каси кока-кола. Добре че вдигнах слушалката на телефона преди Джоузи, иначе щеше да се разфучи. —

Благодарение на хапчетата и грижите на сестра му махмурлукът му вече преминаваше. — Ех, Тъкър, май че си съсипал пощенската кутия.

Каролайн не издържа и се намеси:

— Какво друго да стори? Можеше да бъде много по-лошо, но добре че не е счупил дебелията си глава. Разбирам, че се безпокоите за брат си, но мога да ви уверя, че ще се оправи.

Джуниър се показа зад влекача с цигара в уста. Дуетин примигна. Тъкър реши, че все пак трябва да държи на достойнството на фамилията, и се въздържа да не се разсмее.

„Тази жена сигурно е луда по него“ — помисли си механикът.

— Да, мем — учтиво се съгласи Дуетин. — Виждам, че е добре. Излязох само да се поразходя, така че сега мога да го прибера у дома.

— Изглежда сте много сплотено семейство, в което всеки е изпълнен със загриженост за останалите.

— Стремим се да се поддържаме. — Когато се усмихнеше, излъчваше някакъв чар въпреки зачервените си очи.

— Никога не съм срещала семейство като вашето — призна Каролайн.

— Колата вече е готова да я откарам, Тъкър — обади се Джуниър. — Ще гледам да разбера каква е била причината.

— Ще ти бъда много благодарен. — Обърна се с гръб към колата. Не можеше да понесе тази гледка. Все едно да гледа как влачат на носилка любимата му жена.

— Ще се радвам да се срещнем отново, Каролайн — рече Дуетин и тръгна към своята кола. — Хайде, Тъкър. Когато Кристъл се обади, по телевизията мачът тъкмо беше започнал. Сигурно вече съм изпуснал размяната на първите удари.

— Почакай само една минута. — Обърна се към младата жена. — Много съм ти благодарен за грижите. — Погали я по косата. — И за това, че ме изслуша. Не знаех, че съм искал да разкажа на някого за всичко, което ме измъчваше.

Думите му бяха искрени: в очите му не светеха подигравателни пламъчета, в гласа му не се долавяше онази игрива нотка.

— Винаги ще бъдеш добре дошъл.

— Бих искал да ти се отплатя. — Когато тя поклати глава, Тъкър я хвана за брадичката. — Бих искал да вечеряме заедно, в Суийтуотър.

— Наистина, Тъкър, не трябва да...

— Жалко, че се срещнахме при такива обстоятелства. — Пръстът му нежно описа дъга по лицето ѝ. — Искам да те видя и не желая да спорим повече.

За миг сърцето ѝ замря, но гласът ѝ остана спокоен.

— Не се интересувам от другите, не искам да се запознавам с никого.

— Да гостуваш на съседите си в неделя вечер е стара провинциална традиция.

— Не се досетих, че сме били съседи — усмихна се тя.

— Стига с тези глупости, Тък. Защо просто не я целунеш и да тръгваме?

В отговор Тъкър само се усмихна и пръстите му докоснаха устните ѝ.

— Тя не ми е позволила. Поне засега. Ще те чакам към пет часа, Каро. Ще ти покажа Суийтуотър.

— Добре.

Младата жена остана загледана след него, докато той вървеше към кадилака на брат си. От колата успя да ѝ се усмихне още веднъж, преди Дуейн да потегли към Суийтуотър.

— Трябваше да търча дотук от църковния двор, да зарежа по средата раздаването на сладкишите, и то защо? Само защото си помислих, че си строшил дебелината си глава или дори нещо още по-лошо. А то какво заварвам? Посрещаш ме с думите, че си поканил някаква твоя приятелка на вечеря. — Дела стовари точилката върху тавата. — Сега не знам даже дали са им стигнали сладкишите в църквата. Трябваше да оставя Сузи Тръсдейл да се оправя с всичко, а нея не я бива особено за тази работа.

Тъй като слушаше тези думи вече почти три часа, Тъкър реши, че е крайно време да предприеме нещо. Измъкна от джоба си една банкнота от двадесет долара и със замах я стовари на масата.

— Ето. Това е моят принос за раздаването на сладкиши, организирано от протестантската църква „Светата Троица“.

— Хм — промърмори Дела, но пъргавите ѝ пръсти бързо скриха двадесетачката в дълбокия джоб на престилката. Но той се мамеше, ако се надяваше, че икономката ще престане да мърмори. — Едва не си

изкарах ума, когато Ърлийн дотърча и ми каза, че си се блъснал и си смачкал колата. Казах ти още когато я купуваше, че няма да видиш добро с тази чуждоземна машина. Пък и не е хубаво да се прави нещо в неделя, та дори и да става дума само за безцелно кръстосване на шосетата. — Тя се зае отново с приготвянето на пая. — И когато запъхтяна се прибирам вкъщи, какво научавам? Че си поканил гости на вечеря...

Умело оформи тестото в тавата и сложи плънката.

— Струва ми се, че месото почти е опечено. Помня баба й. Много харесвах Едит. Разказваше ми как внучката й свирела на концерти в Париж, обиколила цяла Франция, в Италия, дори я приели в Бъкингхамския дворец, а президентът я поканил на вечеря в Белия дом. — Тя се залови със следващата тава. — И ето че същата тази внучка е поканена на вечеря, а аз нямам време да проверя дали не се налага да се излъскат сребърните прибори. Майка ти ще се обърне в гроба — мир на праха й! — ако научи, че няма да поднесе чисти сребърни прибори на масата. — Тя изтри потта от челото си. — Само един мъж може да си въобразява, че в неделя вечер масата може сама да се приготви.

Тъкър се намръщи, но не спря да бели картофите.

— Нали ти помагам!

Тя изсумтя.

— Голям помощник се извъди! Много дълбоко ги белиш, а обелките от картофите се въргалият по пода.

— За бога, Дела...

Очите й гневно заблестяха и младият мъж млъкна.

— Не споменавай напразно името божие — особено в неделя, и то в моята кухня!

— Ще измета пода.

— Разбира се. И да не си посмял да чистиш с някой от онези парцали до печката.

— Няма, мем. — Сега бе моментът да извади най-силния си коз. Остави купата с картофите в умивалника и обви с ръце внушителната талия на икономката. — Искях само да се отблагодаря на Каролайн. Тя ми превърза раната на челото.

— Знам какво си искал — изсумтя Дела. — Мога сама да се досетя.

— Но не знаеш каква мисъл имам в главата си — усмихна ѝ се Тъкър.

— Зная какво имаш в панталоните си. — Сопна му се тя и устните ѝ се изкривиха в иронична усмивка. — Но ми изглежда доста слабичка за твоя вкус.

— Е, не се знае, може пък и да понапълнее, особено като опита твоята кухня. Знаеш, че никой в околността не може да се мери с теб. Мисля само как да ѝ направя по-добро впечатление и ми се струва, че най-сигурният начин е прочутият ти желиран свински бут.

Дела изсумтя, но по лицето ѝ пропълзя издайническа червенина — сигурен знак, че е поласкана от похвалата му.

— Няма да успея да ѝ поднеса изискана вечеря.

— Изискана! — Младият мъж пристъпи към икономката и я прегърна. — Скъпа, та тя не е хапвала такива вкусни неща дори и на вечерите в Белия дом. Ония там не могат да се сравняват с тебе.

Жената се изкикоти и отблъсна ръцете му.

— Ако не ме оставиш да си свърша работата, нищо няма да ѝ сервираш. Прехвърли картофите при зелето, провери дали водата е завряла, после можеш да се изпаряваш от кухнята ми. Няма да стане по-бързо, ако ми се мотаеш из краката.

— Да, мем. — Тъкър я целуна още веднъж по бузата, а тя измърмори нещо и се усмихна. Когато излезе от задушната кухня, той видя Дуейн в салона, седнал пред телевизора за следващия бейзболен мач. — Няма да е зле да се обръснеш.

Брат му протегна ръка към бутилката с кока-кола, оставена до него на пода.

— Нали днес е неделя. Никога не се бръсна в неделя.

— Довечера очакваме гости.

Той преглътна бавно и изруга, когато видя как един от защитниците изпусна топката.

— Ако се избръсна, тя може да реши, че аз съм по-хубав от теб. Тогава какво ще направиш?

— Ще поема риска.

Дуейн изсумтя.

— Ако треньорът им има поне капка мозък, трябваше да изтегли този нападател, преди да започнат след почивката. Ще се обръсна след мача.

Тъкър тръгна по стъпалата към горния етаж. Но преди да стигне до стаята си, от коридора долетя гласът на Джоузи.

— Тъкър, ти ли си, скъпи?

— Отивам да взема един душ.

— Добре, но ела за малко да ми помогнеш да се приготвя.

Младият мъж хвърли един поглед към големия стенен часовник, останал от баща му, видя, че остава още половин час до пристигането на Каролайн, и влезе в стаята на сестра си.

Стаята приличаше на универсален магазин по време на сезонна разпродажба: навсякъде бяха разхвърлени блузи, рокли, бельо, обувки — по столовете, по леглото, дори и по широките рамки под прозорците. Черен дантелен сутиен висеше съблазнително върху хобота на розово слонче, спечелено от някакъв отдавна забравен ухажор на един от ежегодните панаири.

Тя се мотаеше в тоя хаос по къс червен комбинезон. Когато брат ѝ се показа на вратата, Джоузи бе завряла глава в малкия стенен шкаф и изхвърляше всичко, което все още се намираше в него.

В стаята се разнасяше невъобразима смесица от различни аромати — на парфюми, лосиони и кремове. Резултатът бе нещо средно между щанда за парфюми в Блумингсдейл^[1] и изискан публичен дом.

Тъкър огледа стаята и попита:

— Среща ли имаш?

— Теди ще ме води в Гренвил за шоуто в девет. Казах му да дойде на вечеря, защото иначе няма да мога да ви го представя, на теб и на Дуетн. Как я намираш тази? — Тя се обърна и опря на кръста си къса оранжева кожена пола.

— Много е горещо за кожена пола.

Джоузи се поколеба, защото оранжевата пола подчертаваше стройните ѝ бедра, но после я захвърли.

— Прав си. Зная какво ми трябва. Късата памучна рокля, онази, розовата. Бях я облякла за градинското увеселение миналия месец в Джаксън и получих едно предложение за женитба плюс няколко доста неблагоприятни. Уф, по дяволите, къде ли съм я дянала?

Тъкър замислено гледаше как сестра му започна да рови из дрехите, които и без това бяха достатъчно разхвърлени.

— Очаквах да оставиш доктора за Кристъл.

— Отначало и аз така си мислех — усмихна се тя. — Работата е в това, че той въобще не ѝ подхожда. Пък и тези дни ще се връща на Север, а това само ще разбие сърцето ѝ. Ако пък връзката им се бе задълбочила, тя не би могла да си позволи да замине при него на Север. Докато аз мога да си го позволя. Главата още ли те боли?

— Не много.

— Виж това. — Тя посочи към малката синина на прасеца си. — Толкова бързо тръгна с колата, че един камък изхвърча от гумите и ме удари по крака. Сега, ако искам да сложа къса пола, трябва да го прикрия с крем.

— Съжалявам, сестричке.

Тя сви рамене и се върна при леглото, за да търси розовата рокля.

— Мисля, че е добре за тази вечер. Ти беше много ядосан, Тъкър. Всички ще узнаят, че тя те е лъгала. Дори преди да я погребат във вторник.

— Надявам се. — Видя, че от купчината дрехи се подава краят на розовата рокля, измъкна я и ѝ я подаде. — Вече се успокоих. Но когато Бърк ми разказа всичко, побеснях.

Тя докосна лепенката на челото му и се опря на гърдите му. От парфюма ѝ Тъкър усети леко замайване. Не само че бяха наследили красотата на майка си, не само че носеха името Лонгстрийт — бяха много по-близки, отколкото можеха да са свързани брат и сестра. Като че ли сърцата им бяха свързани.

— Съжалявам, че тя те обиди, Тъкър.

— О, това е само един епизод, на който вече не би трябвало да обръщаме внимание, и това е всичко. — Той леко я целуна по устните. — Скоро ще бъде забравено.

— Прекалено мек си с жените, Тъкър. Затова те се влюбват в теб, но нищо хубаво не ги очаква след това. Ако си малко по-твърд с тях, няма да им вдъхваш напразни надежди.

— Ще запомня съвета ти. Следващия път ще гледам да ѝ кажа на сбогуване, че я намирам за доста грозна.

Джоузи се закиска и опъна роклята пред гърдите си, докато се оглеждаше в огледалото.

— И не прекалявай с поезията, скъпи.

— Кой ти го каза?

— Каролейн ми подшушна, че си й рецитирал стихове, когато си я водил до Лейк Вилидж да съзерцавате звездите.

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Как може жените да си споделят такива интимни подробности, докато си оправят маникюра или чакат за къдрене при фризьора?

— Ами също като вас, мъжете, когато се хвалите с размера на пишките си над бутилката с бира. А сега как изглеждам?

— Нямам думи да изразя възхищението си.

Джоузи само се закиска, когато той тръгна към банята.

Когато спря колата след завоя и пред нея се изправи Суийтуотър, младата жена се изуми. Къщата като че ли светеше, седефенобяла, обляна от следобедното слънце, отрупана с елегантни дъги и фини метални корнизиди, стройни колони и широки бляскави прозорци. Като че ли след миг поляната ще се изпълни с дами в кринолини, верандата — с джентълмени в рединготиди, обсъждащи възможностиде за отцепването от Щатиде, а наоколо вече бавно пристъпват безмълвни чернокожиди слугиди, които разнасят подноси с изстудените питиета.

Цветята бяха навсякъде: пропъззели по рамките на прозорцидиде или по алеидиде, очертани с тухли. Из въздуха се носеше плътно ухание на гарденииди, магнолииди и розиди...

Върху белия стълб сред моравата висеше флагът на Конфедерацията, славното знаме на Юга, избледняло и окъсано по краищата.

Зад къщата се виждаха спретнати каменни постройкиди. Може би там са били жилищата на робидиде, помещенията за опушване на рибата, летните кухни. Ливадидиде се простираха на много декари зад имението, равна, плодородна земя, гъсто засята с памук. Погледът на младата жена попадна на самотен огромен стар кипарис, който растеше сред полето.

Колко ли сеитбиди, колко ли жътвиди помнеше той?

Тя отмести поглед към къщата. Великолепната сграда също принадлежеше на миналото: символ на някогашното величие на Юга, което янкидиде от Севера винаги бяха считали за лениво бездействие. Тук са се раждали деца, тук са расли, тук са се женили, раждали и

умирали. А край тях е течал бавният ритъм на делтата. И така до ден-днешен. Въпреки всичко тяхната култура и традиции са оцелели.

Доказателството беше тук, пред очите ѝ, същото доказателство представляваше и къщата на баба ѝ, както и останалите къщи и плантации по пътя към Инъсънс. Разбира се, и самият Инъсънс.

Младата жена си каза, че едва сега започва да разбира всичко това.

Когато видя как Тъкър се показва на верандата пред главната врата, Каролайн си помисли, че сигурно и него едва сега започва да разбира. Отново потегли, заобиколи лехата с божури и спря.

— Като видях как спря насред шосето, си помислих, че няма да дойдеш.

— Не. — Тя отвори вратата и излезе от колата. — Само исках да огледам къщата.

Той се обърна, хвърли един поглед към своето имение и реши да не проговори, преди да се отпуснат невидимите пръсти, стиснали сърцето му в желязна хватка. Каролайн беше с дълга бяла рокля, която се държеше само на две тесни презрамки. За миг си представи как ветрецът полюшва краищата на ефирната материя. На шията на младата жена блестеше диамантена огърлица. С помощта на клипсове, прикрити зад ушите ѝ, косата ѝ беше опъната назад и прибрана на кок. Лицето ѝ изглеждаше загадъчно женствено: това се подсилваше от изражението на очите ѝ и от устните ѝ.

Когато тя се изкачваше по стъпалата, Тъкър усети свежото ѝ ухание.

Пое лявата ѝ ръка и бавно я завъртя като в класически танц, за да я огледа в гръб. Тя се засмя. Мъжът преглътна с усилие, когато видя как дългата рокля се спуска по гърба ѝ.

— Трябва да ти кажа нещо, Каролайн.

— Добре.

— Опасна жена си! — Той поклати глава, преди тя да успее да каже дума. — Това е нещо, което отдавна не ми се беше случвало.

— Доста интересно начало на вечерта.

— Идеята е на сестра ми. Тя ме посъветва да не позволявам на жените да се влюбват в мен.

Защо тази жена винаги посреща с усмивка всичките му усилия?

— Е, ще има ефект. Все пак... ще ме поканиш ли да вляза в къщата?

Той пушна лявата ѝ ръка и я хвана за дясната.

— Струва ми се, че дълго време съм чакал да настъпи миг като този. — Поведе я към вратата и я отвори. Двамата спряха на прага и Тъкър отново прикова погледа си върху стройната ѝ фигура. Искаше да я види как изглежда на прага на къщата — на неговата къща — с цветята и магнолиите зад гърба им. И трябваше да признае, че бе великолепна.

— Добре дошла в Суийтуотър.

Когато Каролайн пристъпи, отнякъде се чу силен вик.

— Ако искаш да поканиш някого и да го настаниш на масата ми, трябва да ми помогнеш да подредим всичко. — Дела бе застанала на първото стъпало на извитата стълба с една ръка на кръста, а с другата бе прегърнала колоната от махагоново дърво.

— Не викай, нали ти обещах, че ще ти помогна — долетя гласът на Джоузи от горното стъпало. — Не зная защо си в такова ужасно настроение. Още не съм привършила с гримирането. Щом свърша, веднага ще дойда.

— Ако още се разтакаваш само по пликчета, дълго ще има да чакам помощта ти — промърмори икономката. — Справедливото възмущение, изписано на лицето ѝ се смени с любопитство, когато забеляза Каролайн. — О, вие сте внучката на Едит, нали не греша?

— Да, аз съм.

— С Едит толкова много обичахме да си бърборим на нейната веранда. Приличате малко на нея, особено очите ви ми напомнят за нейните.

— Благодаря ви.

— Това е Дела — представи я Тъкър. — Тя се грижи за нас.

— За тях съм готова да сторя всичко, на което съм способна, вече повече от тридесет години. Но невинаги успявам да се справя с тях. Покани я в салона за гости и налеј малко шери. Вечерята скоро ще бъде готова. — Тя погледна нагоре към стълбата, намръщи се ѝ отново повиши глас: — Хайде, стига си се докарвала. Ела да подредим масата.

— Ще се радвам, ако мога да ви помогна — започна Каролайн, но възрастната жена вече я водеше по коридора към трапезарията.

— Не, вие не трябва да се занимавате с това. Тъкър вече е обелил картофите, а госпожицата трябва да се заеме с китайския порцеланов сервиз. Поне това да свърши, след като е поканила на вечеря онзи доктор, специалистът по труповете. — Тя потупа гостенката по ръката и забърза към кухнята.

— Какъв... доктор?

Тъкър се ухили, докато се суетеше над стария поднос за шери, направен от орехово дърво.

— Той е патолог.

— О, за Теди ли става дума! Той е, как да кажа... доста особен. — Тя направи няколко крачки и огледа високите прозорци, дантелените пердета, персийските килими. Двете малки канапета — сигурно така ги наричат — бяха в пастелни тонове. Студените цветове преобладаваха в изящните шарки на тапетите, в ръчно изработените възглавници, в десена на заоблените отоманки. Цялата мебелировка, изглежда, бе останала от миналия век. Върху полицата над бялата мраморна камина стоеше изящна ваза с напъпили рози.

— Много красива къща — промълви Каролайн и взе чашата, подадена ѝ от Тъкър. — Благодаря.

— Ще те разведа навсякъде. Ще ти разкажа цялата история на къщата.

— Ще ми бъде приятно да ми я разкажеш. — Младата жена отиде до прозореца, откъдето се виждаше градината, а зад нея — плантациите със самотния стар кипарис. — Не знаех, че се занимаваш със земеделие.

— Ние сме плантатори — поправи я той и се доближи до нея. — Лонгстрийт са били плантатори още през осемнадесети век. Говори се, че през 1796 година Борегард Лонгстрийт успял чрез мошеничество да отнеме около две хиляди и четиристотин декара от имението на Хенри ван Хейвън след двудневна игра на покер в Натчийз в някакъв публичен дом.

— Нима всичко е започнало с измама?

— Не, мем, точно това ми каза баща ми, а на него го е казал неговият баща и така нататък след онази съдбоносна априлска нощ през 1796 година. Разбира се, слуховете за измамата на карти са пълна измислица. Ако беше истина, и онези от семейство Ларсън също биха

могли да претендират за част от имението — те са някакви братовчеди на рода Ван Хейвън.

— Едва не ми развали настроението — усмихна се Каролайн.

— Е, всичко е в божиите ръце. — Приятно му беше да усеща, че младата жена го гледа с интерес. На устните му се появи лека усмивка, очите му заблестяха. — Както и да е, Хенри така се разгневил от загубата, че се опитал да нападне стария Бо, който празнувал с едно от момичетата в публичния дом. Тя се наричала Мили Джоунс.

Каролайн преглътна и поклати глава.

— Може би трябва да започнеш да пишеш, Тък.

— Само ти разказвам какво се е случило. И тъй, онази Мили била очарована от Бо — не съм ли ти споменавал, че всички мъже от рода Лонгстрийт са изключителни любовници?

— Не се съмнявам, че и ти си от тях.

— Но това наистина е записано в семейните хроники, мога дори да ти го докажа — увери я Тъкър. Харесваше му как искрят очите ѝ, как се извиват устните ѝ. Ако нямаше какво да ѝ разкаже, за бога, трябваше да съчини нещо, още в този миг! — Мили, благодарна на Бо заради неговата неизчерпаема мъжка сила, а също и за допълнителната златна монета от пет долара, която оставил на нощното ѝ шкафче, се показала на прозореца да му махне с ръка за сбогом. Тогава забелязала, че Хенри се бил скрил в храстите с пушка в ръка. Тя изкрещяла. Разнесъл се изстрел. Бо бил ранен в рамото, но успял да извади ножа си и го запратил в храстите, откъдето дошъл изстрелът. Улучил Хенри право в сърцето.

— Е, излиза, че е бил добър не само в любовта, но и в хвърлянето на ножове.

— Притежавал е много таланти — съгласи се младият мъж. — И понеже е бил доста благоразумен, решил, че е по-добре да не се навърта около Натчийз и да отговаря на неудобни въпроси пред шерифа. Романтичен по природа, той грабнал Мили и те заминали за делтата на Мисисипи.

— И започнали да отглеждат памук.

— Да, отглеждали памук, забогатели, родили им се деца. Тази къща започнал да строи техният син през 1825 година.

Каролайн мълчеше. Толкова увлекателно разказваше той. „Не е важно колко добро и зло е сторено — реши тя. — Най-важното е

начинът, по който го разказва.“ Отдалечи се от прозореца, защото внезапно разбра, че той ще пожелае още в следващия миг да я вземе в прегръдките си, а тя не знаеше дали ще поиска да го спре.

— Не зная много за историята на моето семейство. Особено за събитията преди два века.

— Тук, в делтата, ние много повече мислим за миналото, отколкото за бъдещето. И за утрешния ден... е, утре всичко ще се нареди от само себе си, нали?

Стори му се, че тя въздъхна, но толкова тихо... може би нищо не бе нарушило тишината.

— Пропилях живота си да мисля за утрешния ден — да планирам следващия месец, следващия сезон. Може би тук, в делтата, всичко се дължи на въздуха — каза тя и тежко въздъхна. — Обаче, откакто пристигнах в къщата на баба ми, не се замислям дори и за следващата седмица. Въобще не искам да се замислям — промълви и се сети за телефонното обаждане на импресариото. Беше я упрекнал, че иска да се скрие от всички и затова е решила да отиде чак там, в щата Мисисипи.

Тъкър едва се сдържаше да не я притисне в обятията си. Но се страхуваше, че с това може да развали всичко, което бяха преживели досега.

— Защо си нещастна, Каро?

Тя то погледна изненадано.

— Не съм. — Но знаеше, че не казва цялата истина. И че част от истината е лъжа.

— Въпреки че говорих повече аз, все пак успях да те изслушам. — Ръката му бе тъй нежна, когато докосна лицето ѝ. — Може би някой път ще ми позволиш.

— Някой път — обеща тя, но се отдръпна, за да запази дистанцията между тях. — Идва някой.

Младият мъж знаеше, че още не беше настъпил моментът, и отново се обърна към прозореца.

— Онзи доктор, специалистът по мъртвците — ухили се той. — Хайде да проверим дали Джоузи е подредила масата.

---

[1] Блумингсдейл — верига от елитни магазини за облекло и козметика в САЩ. — Бел.прев. ↑

11.

В окръжния затвор в Гренвил, сред издрасканите стени на килията, Остин Хетинджър седеше на коравата скамейка и гледаше ивиците, които слънчевите лъчи, проникнали през решетките, бяха очертали върху пода.

Знаеше защо сега е в тази мръсна килия, затворен като престъпник, като животно в клетка. Знаеше защо е принуден да гледа през решетките, прикован в кафез с мръсни стени, изподраскани с неприлични думи.

Всичко бе заради богатството на Бо Лонгстрийт. Този богохулник, този нечувано богат плантатор, който остави мръсните си пари на своите копелета.

А те наистина бяха копелета, мислеше си Остин. Мадлин носеше на пръста си онази халка, символ на измяната ѝ, но пред Бога тя принадлежеше само на един мъж.

Бо никога не стъпи в онази мочурлива Корея, за да служи на страната си и да спасява праведните християни от Жълтата чума. Остана си в града, потънал в грях и разкош, и продължи да трупа пари. Остин отдавна подозираше, че той с измама е принудил Мадлин да се омъжи за него. Не че по този начин оправдаваше измяната ѝ, но жените винаги са били глупави и слаби.

Лишени от ръководеща сила — и ако не ги е страх от телесните наказания — те винаги са склонни да вършат глупости и да затъват в грехове. Бог му е свидетел, че той бе положил всички усилия да не позволи на Мейвис да се отклони от правия път.

Ожени се за нея, заслепен от отчаяние и победен от необузdana похот. „Тя ми го даде, тя го откъсна от дървото, а аз я изядох.“ Ох, да! Мейвис го бе изкушила и той бе отстъпил, съблазнен от плътта.

Остин знаеше, че още от времето на Ева Сатаната винаги е започвал да омайва първо жените с благи и съблазняващи думи. Те винаги са били много по-податливи към греха, те му се отдават и с леко сърце повличат мъжете със себе си.

Но той ѝ беше предан. За тридесет и пет години само веднъж отиде при друга жена.

Имаше мигове, когато, за да изпълни съпружеските си задължения, той трябваше да легне с Мейвис, ала дори и тогава в тъмнината усещаше вкуса и аромата на Мадлин и само Бог можеше да му напомни какво му принадлежи.

Мадлин се преструваше, че е безразлична към него. Той знаеше, през всичките тези години го знаеше, че се омъжи за Бо само за да го дразни и измъчва, така както само жените умеят. Ужасеният ѝ отказ да се омъжи за него, когато той ѝ бе предложил сърцето си, преди да се качи на кораба и да потегли към бойното поле, беше просто поредната ѝ преструвка.

Ако не беше Бо, то тя щеше да го дочака да се върне от Корея. И това бе началото на края за него, за Остин.

Нима не се съсипваше от работа, нима не беше превивал гръб, нима не бе отдал сърцето си, само и само за да осигури благоприличен живот на семейството, с което трябваше да се нагърби? А докато той, Остин, се бяхтеше, потеше, пропадеше и загиваше, Бо си стоеше в голямата красива бяла къща и се смееше.

И се смееше!

Но Бо не знаеше. Въпреки всичките си пари, фини дрехи и луксозни автомобили той никога не узна какво се случи в един горещ и прашен летен ден, когато въздухът беше замрял, лепкав и тежък, когато небето бе нажежено до бяло от слънцето. Остин Хетинджър взе това, което му принадлежеше.

Той си спомни как изглеждаше тя в онзи ден. Всичко в паметта му бе толкова ясно, че ръцете му се разтрепериха, а сърцето му заби учестено.

Тя сама дойде при него, понесла кошница. Дойде чак до верандата с голяма плетена кошница с вещи за него, за хленчещия му син, за жена му, която лежеше вътре в къщата, обляна в пот, в очакване да се роди следващото им дете.

Беше облечена в синя рокля, с бяла шапка и прозрачен син шарф. Мадлин обичаше да носи какви ли не шалчета около шията си. Черната ѝ коса бе прибрана под шапката и като че ли обрамчваше снежнобялото ѝ лице. Кожата ѝ беше разглезена от всичките лосиони и кремове на света, които греховните пари на Бо можеха да купят.

Изглеждаше като пролетно утро, когато се зададе по мръсната пътечка към хлътналата веранда. Очите ѝ бяха нежни и усмихнати, като че ли не забелязваше мизерията, изпочупените циментови стъпала, разклатените каменни плочи, нахвърлени върху сгурията, парцаливите дрехи, проснати на въжето, гладните кокошки в праха.

Гласът ѝ бе така свеж, когато му подаде онази кошница със стари дрехи, купувани с парите на Бо за бебетата, които той бе направил на неговата любима. Как можеше да чува немощния писък на жена си от стаята, че вече било време да повикат лекар!

Припомни си, че Мадлин започна да го увещава да се погрижи за онази нещастница, онази, с която той никога не би легнал, ако неговата Мадлин не го беше предала и измамила.

— Трябва да извикаш лекар, Остин — каза тя с глас, свеж като пролетен дъжд. — Нежните ѝ златисти очи се забиха като свредел в стомаха му. — Побързай и го доведи, а аз ще остана при нея и детето ти.

Тогава го обзе лудостта. Не, Остин никога не би се примирил с всичко това. Това беше справедливостта. Стремеж за правда, примесен с яростен гняв изпълни душата му, когато я задърпа към стаята. Истината го озари, когато я повали в праха.

О, да, тя, разбира се, крещеше, казваше, че не го иска. Крещеше и се бореше, но всичко беше лъжа. Той имаше право, Бог му бе дал правото да проникне в нея. Няма значение, че се преструваше, че плаче и се моли, все пак тя призна правото му.

Той изля своето семе в нея и сега, след толкова години, все още помнеше силата на това облекчение, начина, по който тялото му се сви и потръпна, когато част от него премина в нея.

Тя престана да стене. И когато той се отъркаля в праха с поглед, зареян в онова бяло небе, тя стана и си отиде, като го остави с триумфални звуци в ушите и горчив вкус в устата.

И той зачака, ден след ден, нощ след нощ, да дойде Бо. Вторият му син се роди, жена му лежеше в леглото с безизразно лице, а Остин чакаше със заредена пушка. Измъчено чакаше мига, когато ще го убие.

Но съперникът никога не дойде. Той знаеше, че Мадлин е скрила тяхната тайна. И го е проклела.

Сега Бо е мъртъв. И Мадлин. Двамата спят заедно в гробището „Благословен покой“.

Сега техният син му го върна тъпкано. Така се предава от поколение на поколение, каза си той. Синът им съблазни и оскверни неговата дъщеря. Момичето бе мъртво.

Възмездието бе негово право. Възмездието бе неговият меч.

Остин примигна и отново се взря в светлите ивици, очертани на пода от слънчевите лъчи, провиращи се през решетките. Решетки, които преминават през решетки. Изместват се с падането на здрача. Той ще се измъкне оттук. Бог помага на тези, които сами си помагат, а той ще открие някакъв начин да се измъкне оттук.

Ще се върне отново в Инъсънс и ще направи това, което трябваше да стори още преди тридесет години. Ще убие тази част от Бо, която живее в неговия син.

И ще раздаде справедливост.

Каролайн пристъпи в обсипания с цветя вътрешен двор и с пълни гърди вдъхна аромата на лятото. Светлината тук бе галеща, ласкава от заника на слънцето. В тревата жужаха пчели. Испита онова позабравено чувство на пълно блаженство.

На вечерята подносителите от старинно сребро се огъваха, отрупани с разнообразни ястия. Като че ли времето бе замряло, лениво и упоително, а всичко наоколо бе изпълнено с аромати, вкусни ястия и безгрижно бърборене. Теди ги развличаше с неговите фокуси със салфетките, вилиците, ножовете и лъжиците. Дуейн, горе-долу трезвен, бе разкрил забележителната си дарба да имитира, като започна от вече излезлия от мода Джими Стюърт, та чак до Джак Никълсън. После се захвана с местните образи, като Джуниър Талбът например.

Тъкър и Джоузи поддържаха веселието с разказите си, понякога доста живописни, за любовни приключения и сексуални скандали от миналото на Инъсънс, като доста от тях се бяха случили преди петдесет-шестдесет години.

Тази вечеря бе тъй различна от вечерите в нейното минало. Майка й диктуваше темата на разговорите и зорко следеше да не капне нещо върху колосаната покривка. Такива безжизнени, сковани часове — напомняха повече на делови обед в някоя корпорация, а не на семейна вечеря. Обсъждането на прегрешенията на предшествениците

беше недопустимо, да не говорим, че Джорджия Макнейр Уейвърли едва ли щеше да се засмее, ако някой лепнеше върху роклята ѝ лъжицата за салатата.

Не, това беше немислимо.

Тази вечер Каролайн се бе забавлявала както никога досега и когато трябваше да стане от масата, изпита съжаление.

— Изглеждаш щастлива — подметна Тъкър.

— А защо да не съм?

— Не, нищо не искам да кажа, освен че ми е много приятно да те гледам, когато си в такова настроение. — Хвана я за ръката и когато пръстите им се сплетоха, усети колебливите ѝ тръпки. — Искаш ли да се поразходим?

Вечерта беше приятна, градината — прекрасна. Младата жена бе спокойна.

Всъщност не приличаше на разходка, помисли си тя, докато се провираха сред розите и гардениите, а по-скоро на лазене в лабиринт. Движеха се безцелно и безгрижно. Помисли си, че този лабиринт подхожда на човек като Тъкър.

— Това езеро ли е? — попита тя, когато зърна блясък на вода при последните лъчи на залязващото слънце.

— Това е Суийтуотър. — Младият мъж насочи разговора в друга посока. — Старият Бо построил къщата си тук, на брега, откъм южната страна. Можеш да разгледаш останките от постройката.

Каролайн видя само камъни, обрасли с храсти.

— Каква гледка имате тук... Десетки декари ваша земя, ваша собственост. Какво чувстваш при тази гледка?

— Не мога да ти обясня. И с това се свиква.

Младата жена не му повярва и отново отправи взор към необятните памукови полета. Беше отраснала в града, където дори и богатшите притежаваха само тесни участъци.

— Но да притежаваш всичко това...

— По-скоро земята притежава теб. — Той сам се изненада от думите си, но сви рамене и продължи: — Не можеш да се махнеш оттук, защото всичко лежи на плещите ти. Не можеш да занемариш плантация като тази, след като знаеш, че родът Лонгстрийт е владял Суийтуотър почти две столетия.

— Това ли искаш? Да се махнеш от тук?

— Има места, които бих искал да видя. — Раменете му отново потръпнаха неспокойно. Тя за пръв път го виждаше в такова настроение. — Но всяко пътуване изисква толкова усилия, дори може да обърка всичко.

— Тогава не заминавай никъде.

Нетърпеливите нотки в гласа ѝ едва не го накараха да се усмихне.

— Все още не мисля да пътувам. — Той докосна рамото ѝ с ръка. — Но понякога си мечтая за това.

Разочарована, Каролайн се отдръпна от ръката му.

— Разбираш какво искам да кажа. В един миг се държиш като че ли в главата ти витае мисълта как по-скоро да се измъкнеш оттук, а в следващия като че ли отричаш всяка възможност за заминаване.

— Никога не съм обмислял сериозно да се махна от Суийтуотър.

— А за какво си мислил?

Не му се случваше често да води задълбочен разговор с жена. Извади цигара и заговори:

— Е, това, което на някого може да изглежда разумно, невинаги се приема от останалите. Дуюейн отдавна се е отказал да мисли за промяна. Стигнал е дотам, че вече се задоволява само да се шляе и да премисля какво е трябвало да стане. Джоузи на два пъти се опитваше да избяга, омъжи се, после още веднъж, но винаги се връщаше с думите, че все пак има и по-лоши места от Суийтуотър.

— А ти? Какъв е твоят избор?

— Моят избор е да приемам нещата такива, каквито са. А ти... — Обърна се и я погледна. — Ти си въобразяваш, че можеш да предвиждаш събитията. Може би всеки от нас двамата е прав за себе си.

— Но ако успееш да предвидиш събитията, както казваш, и ако не са желани, можеш да се опиташ да ги избегнеш.

— Можеш да се опиташ. „Боговете решават нашите съдби, окастрят нашите мечти.“ Хамлет — довърши той и всмукна от цигарата.

Каролайн го изгледа смаяно. Той беше последният човек на света, от когото очакваше да цитира Шекспир.

— Да се поразходим към памуковата плантация. — Младият мъж я прегърна през раменете. — Сега памукът вече започва да цъфти.

Плодородният почвен слой тук е дълбок почти тридесет сантиметра и е много добре наторен. Разпръскват се какви ли не препарати срещу вредните насекоми. Щом свърши лятото, започва прибирането, балирането, товаренето на камионите и продажбите. И дори да се стряскам всяка нощ от мисълта дали всичко ще приключи благополучно, с това нищо няма да помогна. Нали съм наел надзиратели, нека те да се тревожат за реколтата.

— Може би не е единственото, което може да се прави тук... — започна тя.

— Отново се връщаме към най-важното, Каро. Първо се засява, после памукът се прибира и някъде на края на веригата се получава красива рокля, като тази, с която си облечена тази вечер. Разбира се, бих могъл да се тревожа по цели нощи дали ще вали дъжд, или ще настъпи суша. Дали няма да стачкуват шофьорите на камионите, дали онези тъпанари във Вашингтон няма отново да я оплескат и да ни набутат в поредната депресия. Но мога и да спя непробудно, като младенец. Резултатът ще бъде същият.

— Тогава къде е смисълът? — Усмихна се тя и поклати глава. — Все пак трябва да има някаква пукнатина в твоята логика.

— Ако откриеш, че греша, разбира се, ще ми го кажеш, но ми се струва, че съм прав. Позволи ми да ти посоча друг пример. Не искаш да ме целунеш, защото се безпокоиш, че може твърде много да ти хареса.

Каролайн се намръщи.

— Разсъждаваш прекалено егоцентрично. Не допускаш ли, че може да не съм сигурна дали искам да се целувам с теб.

— Е, насила не става — примири се Тъкър, но ръката му се спусна към талията ѝ. — Опитваш се да намериш отговора, и то преди да си разбрала условията на задачата. От това може лесно да те заболи главата.

— Наистина ли? — глухо запита тя.

— Повярвай, Каролайн. Доста време се опитвах да го разбера. Като че ли стоиш на брега на един вир и се чудиш дали водата не е прекалено студена. По-добре някой отзад да те ритне и да цамбурнеш в най-дълбокото.

— Това ли се опитваш да направиш с мен?

— Мога да ти кажа какво се опитвам да направя с теб, така че да забравиш за всякакви условности — прошепна той и на устните му заигра усмивка. — Но истината е съвсем друга... — Тъкър сведе глава. Кръвта нахлу в главата ѝ, когато топлият му дъх докосна устните ѝ. — Цяла нощ мислих за теб. Не можах дори да мигна.

Тялото ѝ се напрегна, когато устните му се доближиха до нейните, леки като крила на пеперуда. „Опитва се да ме съблазни“ — каза си тя и сърцето ѝ заби учестено. Не можеше да забрави как умееха хитрите мъже да се възползват от стремежа на жената към ласки и топлина.

— Няма ли да ме целунеш? — промълви той. — Защото, ако не го направиш, аз ще го сторя.

Отначало бавно обходи с устни лицето ѝ — клепачите, слепоочията, бузите ѝ. Този мъж навярно притежава прекалено развит усет за деликатно ухажване, за да съумее да потисне порива си да се нахвърли върху нея и веднага да я обладае. Вместо това Тъкър се стегна при първата плаха тръпка, която прободде тялото ѝ, и започна да я гали по кръста и да я притиска още по-близо към себе си. Дишането ѝ се учести. Младият мъж бавно и безшумно се наведе към устните ѝ.

О, колко сладко, колко хубаво е да усещаш как премаляваш, да чуваш задъханото дишане как гали косата ти, да долавяш уханието на сенчестата вода, докато мъжът те притиска в обятията си и поднася устните си към твоите!

Този път устните ѝ се разтвориха при първото му докосване. И когато младият мъж ги притисна по-силно, много бавно, дори мъчително, ръцете ѝ като че ли сами се протегнаха и го прегърнаха. Последната му ясна мисъл беше за водата — не е студена, но е дяволски по-дълбока, отколкото е очаквал.

А Каролайн вече не можеше да разсъждава, ушите ѝ забучаха от вълнение. Отчаяно се хвана за него, за да не изгуби равновесие, но всичко се залюля пред очите ѝ.

Парещите му устни се впиха в нейните. Вкусът им бе сладък като мед и той не можеше да им се насити. Езикът му я галеше нежно. Така силно копнееше за миг като този.

Не очакваше да изпита толкова силни тръпки само от една целувка. Не очакваше да се завърти главата му, когато тя се притисна

към него. Не очакваше да настръхне от косата до петите, когато Каролайн прошепна името му.

Знаеше какво е да желаеш някоя жена. Това бе нещо съвсем естествено, най-приятният миг в живота на мъжа. В такъв миг не изпитваш това странно чувство като сегашното, като че ли вътрешностите ти се разкъсват от невидими нокти, като че ли коленете ти се подгъват и се страхуваш да не паднеш на колене и да започнеш да я молиш да не те напусне.

Струваше му се, че се олюлява, стъпил на някакво високо и тясно планинско било. Инстинктът за самосъхранение беше причината ръцете му да се размахват във всички посоки, за да не падне по гръб. Тъкър внимателно я хвана за раменете и я отдръпна от себе си. Веждите ѝ се свиха учудено, когато видя как той се опитва да овладее дишането си.

Каролайн отново го прегърна през кръста с неспокойните си ръце. Постепенно мислите ѝ се избистряха. Прекалено дълго се бе оставила отпусната в топлата му прегръдка, омаяна от устните му. Само с това можеше да се извини, че толкова дълго като че ли не беше на себе си.

Но сега вече се съвзе. Бученето в ушите ѝ бе престанало. Можеше да чува жуженето на насекомите, крякането на жабите.

Светлината на отминаващия ден помръкваше, застинала в последния магически миг на прехода между деня и нощта. Денят потъваше и никога нямаше да се върне, като отнасяше със себе си страстната горещина.

— Мисля, че и двамата направихме грешка — промълви Тъкър.

— За какво говориш?

— Мислиш си, че не те е грижа за това, което се случи, мислиш си, че след като веднъж съм те целунал, ще спя спокойно. — Младият мъж въздъхна дълбоко и вдигна глава. — Бих искал да ти кажа, Каролайн, че за мен винаги е било истинско удоволствие желанието да бъда с жена. Бях само на петнадесет, когато си събличахме дрехите с Лорийн О'Хара в хамбара на баща ѝ. Но ти си първата жена, която в днешния забравим за мен ден превърна това удоволствие в нещо много по-дълбоко.

Искаше ѝ се да му вярва, искаше ѝ се да вярва, че този красив мъж е изпитал нещо по-дълбоко, по-интимно, по-въълнуващо от всичко

преживяно досега. И понеже му повярва, изведнъж се уплаши и изтръпна тъй силно, че дори и Тъкър го почувства.

— Мисля, че ще бъде най-добре да се разделим.

Погледът му се спря на устните ѝ.

— За да не пострадаш — кротко допълни той.

— Разбирам, Тъкър. — В гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяние. — Току-що приключих една връзка, която опустоши живота ми, и нямам намерение да започвам нова. Пък и ти... сигурно и твоят живот е достатъчно объркан в момента, за да се заемаш с нова авантюра.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с теб. Знаеш ли, косата ти изглежда като ореол в полумрака. Може би искам да спася душата си. Ангелът и грешникът. Бог ни е свидетел колко различни сме двамата с теб.

— Тъкмо това е най-нелепото...

Ръката му се протегна толкова бързо към косата ѝ, че думите ѝ останаха недоизказани. Когато отново заговори, в тона му се усещаха твърди нотки.

— Има нещо странно в теб, Каролайн. По дяволите, не знам какво е то, но се сещам за него в най-неочаквани моменти! Обикновено за такива предчувствия човек намира някакво обяснение. Струва ми се, че един ден и аз ще мога да си обясня какво става с нас двамата.

— Моят живот е подреден по друг начин, Тъкър — стори ѝ се, че гласът ѝ прозвуча необикновено спокойно, макар че сърцето ѝ биеше лудо. — След няколко месеца ще замина за Европа. И в плановете ми не се предвижда краткотрайна любовна връзка в летните горещини.

Тъкър се усмихна.

— Забелязах, че искаш всичко да планираш. — Приближи се към нея и я целуна. Светът около нея отново се олюля. — Искам да бъдеш моя, Каролайн. Рано или късно ще си принадлежим. Но ще ти дам време да се подготвиш.

— Това е най-арогантното, най-самоувереното мъжко изявление, което съм чувала досега.

— Така изглежда в твоите очи — непринудено отвърна той. — Всъщност исках само да те предупредя. Но няма да те дразня прекалено много, току-виж си изгубила апетит. — Хвана я за ръката и

я поведе към къщата. В настъпващия мрак вече танцуваха светулките.
— Защо да не седнем за малко на верандата?

— Нямам намерение да сядам където и да е с теб.

— Е, скъпа, ако продължиш да ми говориш с този тон, ще си помисля, че ме намираш за неотразим.

Тя избухна в смях, но той едва намери сили да се усмихне.

— Не знаех, че ще доживея до деня, в който няма да мога да устоя на местния донжуан от делтата на Мисисипи...

Сега беше негов ред да се засмее. Вдигна я на ръце и я завъртя във въздуха.

— От деня, в който те видях за пръв път, вече не мога да разбера какво става с мен. Ужасно ме привличат устните ти — призна си той и я целуна страстно. — Мога да се обзаложа, че си завършила едно от онези луксозни училища в Швейцария.

— Никога не съм учила в Швейцария, а сега ме пусни на земята. Виж, някой идва насам.

Погледна към другия край на поляната, откъдето се приближаваше някаква кола.

— Хайде да отидем да видим кой ни е дошъл на гости.

Преди Каролайн да успее да отговори, Тъкър я понесе на ръце. Тялото ѝ е толкова леко, така плътно приляга към ръцете му, като че ли е родена за него, помисли си той. Веднъж само да я накара да мисли за ласките му, може би ще се влюби в него...

— Изгрыва първата звезда... — започна той цитата от сонета на Уърдсуърт, но Каролайн подозрително изсумтя и той побърза да смени темата: — Знаеш ли, че не тежиш повече от чувал с брашно?

— Много поетично звучи, няма що — процеди през зъби тя и си каза, че този красив южняк всъщност има доста странно чувство за хумор.

Младият мъж не можа да се стърпи.

— Ти, бляскава звезда, единствена на небосклона — усмихна се той. — Струва ми се, че поетът го е казал по-добре, нали?

Но преди тя да успее да намери подходящ отговор, Тъкър внезапно я спусна на крака, потупа я приятелски по гърба и махна на Боби Лий, който вече се измъкваше от ръмжащата кола.

— Здравей, момче, защо не забавляваш Марвела?

— Здравей, Тъкър. — Боби Лий оправи буйната си коса. Беше забравил да изключи фаровете и лицето му изглеждаше преbledняло, като че ли от страх или възбуда. — Тръгнах веднага след края на празненството в двора на Тръсдейл. — Момчето кимна, макар и със закъснение, към Каролайн. — Здравейте, мис Уейвърли.

— Здравей, Боби Лий. Бихте ли ме извинили? Преди да си тръгна, искам да благодаря още веднъж на Дела за вечерята.

Не успя да пристъпи дори една крачка и Тъкър я хвана за ръката.

— Още е много рано. А теб какво те води насам?

— Днес следобед Джуниър докара колата ти в сервиза. Исусе Христе! Здравата си я блъснал, Тъкър.

Младият мъж се намръщи и докосна раната на челото си.

— Да-а, прав си, колата доста пострада. А още не съм навъртял дори и десет хиляди километра с нея. Какво се оказа? Шасито огънато ли е?

— Ами... да. Шибана работа... О, извинете ме, мем! Открихме го веднага щом я качихме на подечника. Знаехме, че ще искаш да я изтеглим на буксир до Джаксън, но преди това я поогледахме по-подробно — такъв случай не сме имали, откакто Бък Ларсън удари своя буик през шестдесет и първа, през онази буря в края на януари.

Тъкър се опря на колата му.

— Когато довякохме онзи буик изглеждаше като прегазен от танк. Така и не можах да си обясня как Бък успя да се отърве само със счупен врат и двадесетина шева.

— И другите се чудят до ден-днешен — добави Боби Лий. — Той и преди изглеждаше доста странен.

— Когато го е носила, майка му се натъкнала на гнездо с отровни змии и се изплашила до смърт. Може би затова си е малко сбъркан.

Каролайн не искаше да си тръгва. Едва успя да прикрие уста с ръката си и прихна.

— И си извървял целия този път само за да кажеш на Тъкър, че колата му е ударена зле?

И двамата я изгледаха с изненада. Но как може една севернячка да схване, че мъжкия разговор едва сега започва?

— Не, мем — възпитано отвърна момчето. — Дойдох, за да съобщя как точно е станала злополуката. Тъкър шофира като бог. Питайте, когото поискате.

— Благодаря ти, Боби Лий.

— Само казвам това, което говорят хората. Е, работата е там, че Джуниър спомена, че не е открил следи от гумите по настилката.

— Значи спирачките са отказали.

— Да. И той го каза. И тъкмо се бях замислил как е могло да се случи, когато позвъни лелята на Джуниър и започна да му се оплаква, че той ѝ бил обещал да я заведе до италианския ресторант в Гренвил. Тогава му казах, че мога да остана да го замествам на бензиностанцията. В неделя няма много коли, затова реших, че ще ми остане време да хвърля един поглед на тези спирачки.

Без да бърза, Боби измъкна дъвка от джоба си, разви хартийката и я налапа.

— Огледах внимателно бронята, шланговете, хидравликата. Искях да разбера дали не си имал някъде теч. Ако не бях толкова наблюдателен, можех и да не го забележа. Но го видях.

— Какво си видял? — нетърпеливо попита Каролайн, докато Тъкър слушаше мълчаливо.

— Шланговете бяха надупчени. Не е изтъняване от стареене или нещо такова, а направо си бяха пробити, като с шило. Или с шиш за лед. Още капеше спирачното масло. Затова са ти отказали спирачките, разбра ли? Можел си да се справиш с такава беля, но ако си я очаквал. Обаче щом си решил да сечеш завоя, нали, колата е полетяла към канавката. Тогава си ударил спирачките, а ползата от тях е била колкото от волските топки. Ох, извинете ме още веднъж, мис Уейвърли.

— Боже мой! — Пръстите ѝ се впиха в рамото на младия мъж. — Искаш да кажеш, че някой нарочно е повредил колата? Че е можел да го убие!

— Да, можел е — съгласи се Боби Лий. — Но по-вероятно е да блъсне някого и направо да го помете от шосето. Всички знаят, че Тъкър кара като ония от Формула 1.

— Сега разбирам защо е трябвало да си правиш труда да идваш чак дотук. — Тъкър захвърли цигарата и очите му проследиха огнената диря. Не беше на себе си от гняв, кръвта му кипеше и трябваше да седне за малко, за да се успокои. — Тази вечер имаш ли среща с Марвела?

— Да, и трябва да побързам.

— Тогава иди при баща ѝ, шерифа, и му предай всичко, което току-що ми разказа. Но на останалите нито думица, ясно ли е? Нито дума!

— Щом настояваш...

— Поне засега. Ще ти бъда задължен, ако не се разприказваш. Тръгвай веднага към града, ако искаш Марвела да не ти трие сол на главата за закъснението.

— Прав си, трябва да побързам. Ще се видим, Тъкър. Лека вечер, мис Уейвърли.

Каролайн не може да продума, преди светлините от стоповете на колата на Боби Лий да се скрият.

— Но може да е сгрешил. Все пак още е малък.

— Това момче е един от най-добрите механици в окръга. И не е глупав. Ако не се бях ударил, сам щях да го открия. А сега трябва да се сетя кой може толкова много да ме мрази, че да ми създава такива главоболия.

— И ти наричаш това главоболия? — възкликна тя. — Тъкър, не ме интересува какво мисли Боби Лий за уменията ти да шофираш като супермен. Можеше да се пребиеш, да загинеш!

— Нима се безпокоиш за мен, любима? — Чаровникът и сега намери време да я дари с усмивка, макар че трескаво мислеше за евентуалния злосторник. Ръцете му започнаха да я гаят. — Харесва ми, когато се тревожиш за мен.

— Не се подигравай.

— А сега пък го прекали, Каро. Макар че Бог ми е свидетел, много ми харесваш, когато се разгорещиш.

— Нямам намерение да оставам тук — хладно изрече тя, — за да ме потупваш по рамото и да се държиш снизходително с мен като с някоя от твоите безпомощни женички. Исках само да ти помогна.

— Звучи така мило. Не... — Младият мъж я прегърна, щом видя как тя се извърна и се опита да се отскубне от ръцете му. — Разбрах те. Искаш да кажеш, че нищо няма да помогне, докато не разбере кой ми крои някакъв капан.

— Очевидно е някой, който е бил близък с Еда Лу. — Каролайн тръсна глава. — Освен ако не е някой ревнив съпруг, разбира се. Съпруг на някоя от многобройните ти любовници.

— Никога не съм си имал работа с омъжени жени. С едно изключение — започна той и улови погледа ѝ. — Не, не е това. Остин е в затвора, а не мога да си представя как бедната стара Мейвис ще се напъха под колата ми с шиш за лед.

— Нали има братя?

— Наистина. — Тъкър замислено сви устни. — Върнън не разбира от автомобили. Пък и не е толкова хитър. По-скоро би действал открито, като баща си. А младият Сай... не съм забелязал да е способен на такава подлост.

— Можели са да наемат някого.

— А откъде ще вземат пари? — изсумтя той и нежно докосна бузата ѝ с устните си. — Не се тормози, мила, няма смисъл да си разваляме съня заради тази история.

— Наистина си способен на това. — Изглежда го тя и отстъпи крачка назад. — Вярвам, че наистина си в състояние да легнеш и да спиш като младенец, и то след всичко това.

— Вече разбих и колата, и челото си. Не разбирам защо трябва да доставям допълнително удоволствие на неизвестния злодей, като не мигна цяла нощ. — Каролайн отново забеляза познатия израз в очите му. — Само ти можеш да ме държиш буден тази нощ. Ако отидем до... — В този миг забеляза фарове на пътя. — Исусе, тази вечер не можем да се оплачем от липса на внимание.

— Тръгвам си — решително заяви младата жена. — Само ще се обадя на Дела, за да ѝ благодаря за вечерята.

— Почакай. — Тъкър се опитваше да познае модела на колата. Успя само да разбере, че това превозно средство никога не е било удостоявано с шумозаглушително гърне. Гърмежите можеха да събудят и мъртвите. Направо не бе за вярване, че онзи черен линкълн, с доста сериозен вид, паркиращ зад колата на Каролайн, може да има толкова просташко поведение.

Когато вратата на линкълна се отвори и оттам се показа дребна побеляла жена в спортна риза, с неизменното шалче под яката, сини джинси и офицерски обувки, той се засмя и извика:

— Та това е братовчедката Лулу.

— Ти ли си това, Тъкър? — Тембърът ѝ напомняше за товарен влак, шумен, тракащ и потънал в прах. — Какво правиш там в мрака с това момиче?

— Далеч не всичко, което бих искал. — С два скока се озова до нея и се преве надве, за да целуне напудрената ѝ буза. — Хубавица, както винаги — похвали я той, а тя се закиска и го тупна по ръката.

— Ти, ти си хубавецът в нашия род. Да можеше да те види майка ти... Елате насам. — Тя размаха костеливия си пръст към Каролайн. — Елате да ви разгледам по-отблизо.

— Само да не я изплашиш — предупреди я Тъкър. — Лулу, представям ти Каролайн Уейвърли.

— Уейвърли, Уейвърли. Името не е тукашно. — Старицата започна да я оглежда с орловия си поглед. — Не прилича на тукашните, Тъкър. Не ми изглежда нито лекомислена, нито глупава.

— Благодаря ви! — Каролайн не можеше да не се съгласи с преценката на старата дама.

— О, севернячка! — извика възрастната жена. — Исусе Христе, та тя е янки!

— Само наполовина — побърза да се намеси Тъкър. — Внучка е на мис Едит.

— Едит Макнейр? — Лулу присви очи. — Внучка на Джордж и Едит?

— Да, мем — обади се Каролайн, като едва се сдържа да не се засмее. — Дойдох да си почина в къщата на баба.

— Те и двамата умряха, нали? Да, отидоха си, но бяха от тук, от Мисисипи, което все пак значи нещо. Това твоята коса ли е или е перука?

— Моята... — Младата жена неволно докосна главата си. — Моята е.

— Добре. Жени с перуки не ми вдъхват повече доверие от янките. Значи ще се разберем. Вземи куфарите ми, Тъкър, и ми налей малко бренди. Трябва да повикаш момчето на Талбът да прегледа колата ми. Някъде в Тенеси изгубих гърнето. Или беше в Арканзас. — Тя се спря пред стъпалата. — Хайде, момиче, да влезем вътре.

— Но аз... аз току-що си тръгнах.

— Тъкър, кажи на това девойче, че когато предложи на някоя янки да изпие по чаша с мен, за тази янки е по-добре да не ми отказва.

С тези думи Лулу затропа по стъпалата с офицерските си обувки.

— Особена е, нали? — попита той и изключи двигателя на линкълна.

— Донякъде — съгласи се Каролайн и реши, че малко бренди няма да ѝ навреди.

12.

Дланите на Сай Хетинджър се бяха изпотили. И останалата част от тялото му не беше безупречно суха, както казваха в телевизионната реклама за спрейовете против изпотяване. Мишниците му бяха подгизнали, макар че доста често използваше какви ли не дезодоранти. Вече му бяха поникнали косми — и под мишниците, и между бедрата. Той не знаеше дали да се радва, или да се притеснява от промените на тялото си.

Потеше се, както много други младежи, с чиста, едва ли не невинна пот. Причината бе горещината, надвисваща над градчето още от утрото, както й непрестанното редуване на страх и възбуда. Ето сега се готвеше да се впусне в една авантюра, която може би щеше да стане причина върху главата му да се стовари бащиният гняв, придружен с библейски цитати и пердах с кожения колан.

Отиваше да търси работа в имението Лонгстрийт.

Разбира се, баща му беше зад решетките и това донякъде го успокояваше. Но именно поради това чувството за вина го изгаряше като нажежено желязо и в резултат се потеше още по-обилно.

Не е ли хубаво, че сам ще трябва да се справя, запита се той. Нали трябва да бъде като всички останали?

Не можеше да си обясни защо в замаяната му глава се въртят само образи и фрази от рекламите. Може би защото майка му не изключваше с часове телевизора. За да не се чувствала самотна, обясняваше тя, като кършеше ръце и го гледаше със зачервените си очи. Плачеше по цял ден и почти не забелязваше присъствието на Сай и Рут.

Трябваше да мине покрай обичайното й място — продънения избелял диван. Все още по хавлия, макар че приближаваше обяд, тя подсмърчаше пред телевизора, погълната от „Дните на нашия живот“. До нозете й беше захвърлена кошницата с прането. В този миг Сай не беше сигурен дали ридаеше за своята участ или заради изпитанията и нещастията на жителите на легендарния Салем от нашумелия сериал.

За Сай фамилиите Хортън и Брейдис от Салем бяха по-реални от собствената му майка, която бродеше вечер като привидение из къщата, докато от телевизора се лееха монолозите на Леноу или се редуваха рекламите за кухненски уреди и разни магически дарове, които ви позволяват да включвате и изключвате лампите или телевизора само с едно пляскане с ръце.

Като че ли ръкопляскаш на електрическите уреди. От тази мисъл тръпки го побиваха.

Представи си майка си с такъв уред в скута, ридаеща на дивана във вестибюла, пляскаща с ръце, а около нея примигват лампите и телевизорът.

— Благодаря ви, благодаря ви — ще отговори прашният екран. — А следващото изпълнение ще бъде представено от преподобния Семюъл Харис. Той ще ви докаже как вратите на рая могат да се отворят за всички грешници.

О, да, мамчето е лудо по тези религиозни програми с всевъзможни проповедници, до един с хипнотизиращи гласове, осъждащи греха и разменящи спасение срещу чекове с вноски за социално осигуряване.

Когато вчера се бе върнал у дома след риболова с Джим, от прага го бяха посрещнали звуците на орган и църковни песни. Екстазът се изливаше от кухнята чак до предната стая, където майка му беше вперила очи в екрана. За миг момчето се беше изплашило, само за миг, когато лицето на телевизионния проповедник се смени с лицето на баща му и всевиждащите му очи го загледаха втренчено от екрана.

— Ще ви пораснат косми между краката, а умът ви ще се изпълни с порочни възжеления — ехтеше обвиняващият бащин глас. — Следващата стъпка е възмездието. *Възмездието*. А онова между краката ти, момче, е оръдие на Сатаната.

Докато крачеше по прашната пътека край шосето, той оправи в гащите си оръдието на Сатаната. Изглежда, се бе сбръчкало при спомена за бащиния глас.

Та нали баща му сега не може да го види какво прави, повтаряше си Сай и бършеше потното си чело с opakото на ръката. Бащата беше в затвора и по всяка вероятност ще постои там за известно време. Също като О. Дж., който заедно с Марс Барс крадеше цигари от будките и автомобили от паркингите. В мига, когато вратата на килията се бе

затворила зад гърба на по-големия му брат, баща му бе заявил, че вече няма син на име Остин Джоузеф. А сега, когато и баща му се бе озовал зад решетките, Сай си задаваше въпроса, дали все още има баща.

Примамливата мисъл да се отърве от него предизвика нов прилив на чувството за вина, което като нож преряза стомаха му.

Не искаше да мисли за баща си. Искаше да мисли само за предстоящата работа. Майка му никога не би му позволила дори да припари около Суийтуотър. Лицето ѝ отново ще пребледнее, ще се сгърчи — както в дните, когато баща му решаваше, че е заслужила наказанието му.

Какви ли грехове е извършила майка му, запита се Сай, докато свиваше и разпускаше юмруци в такт със стъпките си. Какви ли ще да са били тези грехове, щом могат да бъдат измити само със собствената ѝ кръв?

А когато насинените очи, сцепените устни и спуканите ребра я спасят от Сатаната, тя ще признае пред съседите за своето падение. А ако се случи шерифът да намине към тях, разтревожен от обажданията на съседите, тя ще надене на лицето си онова умопомрачително подобие на усмивка и упорито ще твърди, че само се е спънала на стъпалата пред верандата, иначе всичко друго в къщата било наред.

Независимо колко пъти се посипва върху главата ѝ градушката от юмруците на Остин, тя винаги ще го защитава пред околните.

Така че момчето отлично знаеше, че майка му не би му разрешила да отива в Суийтуотър. И тъкмо затова той отиваше без нейно знание.

Това не се оказа трудно, защото през последните дни, погълната от телевизионния екран и от разговорите с адвоката, тя почти не го забелязваше. Затова тази сутрин Сай успя да се измъкне незабелязано от къщата. Дори не бе необходимо да тича по пътеката зад дворовете — ако го беше забелязала през прозореца, майка му само щеше да примигне, щеше да тръсне глава и отново щеше да се вторачи в екрана.

Измина около пет километра по пътеката и сви по настлания с чакъл път към блатото. За негова радост отдолу се зададе пикапът на стария Хартфорд Пруюът. Сай се повози около три километра и след разклона до Суийтуотър му оставаха само шест километра.

Когато достигна смачканата пощенска кутия пред къщата на Макнейр, вече бе много ожаднял. Горещината проникваше дори и през

подметките на обувките му. Гърлото му пресъхна. Отнякъде долиташе гласът на бащата на Джим — негърът пееше за сбогуването с любимата.

Копнежът го връхлетя тъй бързо, че Сай се закова на място. Знаеше — защото Джим му беше разказвал — че силната, мазолеста ръка на баща му често се стоварва по задника му. Знаеше, че когато е бил на четири години и се загубил край брега на блатото, баща му го шибал с пръчка по босите крака и той трябвало да подрипва по целия път до дома.

Но бащата на Джим никога не се втурваше в стаята със стиснати юмруци, нито пък му бе идвало наум да заключи сина си цели два дни само на хляб и вода. Според Джим той нито веднъж, ама наистина нито веднъж не е удрял майка му.

Сай с очите си бе виждал Тоби Марч да прегръща сина си нежно, дори с гордост. Беше ги виждал двамата, нарамили въдиците, да отиват към блатото за риба. И макар да не се докосваха, човек би казал, че вървят ръка за ръка.

В такива моменти спазъм свиваше гърлото му и той едва се съдържаше да не се втурне по пътеката след двамата, запътили се към къщата на Макнейр. Пак ще боядисват оградата, каза си той. Знаеше, че щом чуе стъпките му, Тоби ще се извърне и ще се усмихне, белите му зъби ще блеснат на черното му лице — покрито с белези, останали му за спомен от бащата на Сай преди двадесетина години.

— Виж кой е дошъл — ще каже Тоби Марч. — Май че е изпълнен с желание да хване четката и ведрото с боята. За обед сме донесли вкусни сандвичи, има и домати. Ако се хванеш на работа, и за теб ще се намери един сандвич.

Сай искаше да поеме по пътеката. Усещаше дори как тялото му вече се устремява натам, въпреки че краката му отказваха да помръднат от мястото си.

„Нито един от моите синове не трябва да дружи с негри — гласът на Остин се вряза в мозъка на Сай като ръждиво острие. — Ако Бог искаше да общуваме с тях, щеше да ги направи бели.“

Но не този мъчителен спомен му попречи да тръгне по пътеката. Спря го мисълта, че ако се заеме с боядисването на оградата, за да заслужи сандвича с домати, няма да намери сили да извърви последната миля до Суийтуотър.

Избелялата карирана риза беше полепнала по кожата му, когато отвори металната врата. Бе изминал около дванадесет километра в горещината, която ставаше все по-мъчителна, и вече бе порядъчно огладнял. Стомахът му застрашително изкъркори, нещо забълбука в него и момчето усети, че започва да му прилошава.

От задния джоб извади избеляла носна кърпа и изтри лицето и врата си. Може би бе по-добре, че не бе закусвал, за да не повърне тук, в имението на Тъкър. Вечерта бе изял само едно парче лимонов пай.

Отново му се повдигна, като си помисли за този лимонов пай. Трябваше да преглътне на два пъти, за да успокои стомаха си. Загледа се в свежата зелена трева под сянката край магнолиите. Прииска му се да се изтегне там, да зарови лице в тревата.

Но се досети, че някой може да забележи как се излежава на хладно и да не получи работата, за която бе дошъл да моли. А това не трябваше да се случва. На всяка цена искаше да успее.

Досега само два пъти бе виждал Суийтуотър. Понякога си представяше огромната бяла къща с широките прозорци. Възбуждаше го мисълта, че тук живеят хора — момчето винаги бе живяло в онзи коптор сред прашния двор.

Изтощен от топлината и глада, Сай се загледа в къщата. Слънцето заливаше със светлина белите стени и големите ѝ прозорци. От горещината над чакълената настилка се издигаше пара и на него му се струваше, че къщата е подводен замък, от който в следващия миг ще изскочат тритони и морски сирени.

Струваше му се, че ходи по морското дъно. Стъпките му бяха бавни и лениви, въздухът бе като гъста и топла течност, която изпълваше гърлото му, без да го дави. Изнервен, сведе поглед надолу към краката си и не знаеше да се радва ли или да съжалява, че видя напуканите си прашни обувки вместо лъскава зелена опашка.

Когато заобикаляше божурите, където баща му неотдавна се беше сбил с Тъкър, усети силния аромат на цветята.

Сай се надяваше да завари мис Дела на входната врата. Харесваше нейната яркочервена коса и красивите пръстени по ръцете ѝ. Веднъж му бе дала двадесет и пет цента, за да ѝ пренесе кесиите с продукти от магазина до колата. Той знаеше, че възрастната жена има здрави ръце. Можеше сама да се справи с тази задача и да си спести центовете.

Ако се покаже на вратата, може да го покани да влезе през задния вход. А щом се озоват в кухнята, може да му предложи чаша студена лимонада, а може би и бисквита. Тогава той ще ѝ благодари учтиво и скромно, след което ще я попита дали ще може да се срещне с надзирателя Лушъс Гън и да поговорят за работата.

Леко заслепен от слънцето, Сай се доближи до верандата и се озова пред голяма врата с красива дърворезба и полирано месингово чукало. Момчето облиза пресъхналите си устни и протегна ръка.

Вратата се отвори, преди да докосне чукалото. Обаче дребната, възрастна дама пред очите му не беше мис Дела. Непознатата носеше оранжево червило, а на шапката ѝ стърчеше някакво перо, може би орлово. Сай дори не подозираше, че бляскавите диаманти по огърлицата около набръчканата ѝ шия са шлифовани в далечна Русия. Жената беше боса, а в ръцете си носеше няколко малки туземски барабани.

— Прабаба ми по майчина линия е била наполовина индианка, от племето чикасои — обясни Лулу на зяпналото я момче. — Може би в миналото някой от моите прадеди е успял да скалпира някой от твоите.

— Да, мем — побърза да се съгласи то.

Оранжевите ѝ устни се изкривиха в странна усмивка.

— А твоят скалп съвсем не е за изпускане. — Тя отметна глава назад и силно изкрещя. От бойния вик на племето чикасои Сай съвсем се стъписа и политна назад.

— Аз само... само... само... — не можа да каже нищо повече.

— Братовчедке Лулу, ще изкараш ума на момчето. — Тъкър се появи на вратата с извиняваща усмивка. — Тя само се шегува — но щом позна момчето, сянка падна на челото му. — Какво мога да направя за теб, Сай?

— Аз... аз дойдох да питам за работа — промълви момчето и припадна.

Нещо капеше на челото му, когато се съвзе. За миг ужасеният Сай си помисли, че онази смахната жена наистина му смъква скалпа. Потръпна немощно, за да се измъкне от сладникавата мъгла на припадъка, и се опита да се изправи.

— Дръж се, момче.

Това бе гласът на мис Дела и той изпита такова облекчение, че едва не припадна отново. Но жената го удари леко по бузата и момчето отвори очи.

Първото, което видя, бяха шарените дървени обици на икономката под формата на папагали. Сай се втренчи в полюшкващите се папагали, докато тя бършеше лицето му с кърпа, натопена в студена вода.

— Скоро ще се съвземеш — възкликна радостно тя. — Тъкър не успя да те хване, преди да паднеш, и затова си удари главата на пода. — Пъхна ръка зад врата му и повдигна чашата до устните му. — Тъкмо се изкачвах по стъпалата и всичко стана пред очите ми. Не бях виждала Тъкър да се хвърля така бързо, откакто навремето баща му го бе хванал, че е счупил едно от големите стъкла в оранжерията.

Братовчедката Лулу се показа иззад дивана и се наведе към него. „Ухае на люляков храст“ — помисли си Сай.

— Да не съм те изплашила, момче?

— Не, мем. Аз само... струва ми се, че е от слънцето.

Младият мъж долови притеснението в гласа на момчето и пристъпи към дивана.

— Стига сте се суетили около него. Не е първият, който припада в тази къща.

Джоузи се обърна и тъкмо се бе приготвила да му се скара, когато забеляза предупредителния му поглед.

— Имам да свърша нещо, Лулу. Ще ти бъда задължена, ако дойдеш с мен да ми помогнеш. Мисля, че трябва да сменим завесите в розовата стая.

— Хм, наистина ли трябва да се сменят? — Но все пак Лулу бе достатъчно заинтересувана и тръгна с нея.

Когато останаха сами, Тъкър седна до масичката за кафе.

— Братовчедката Лулу живо се интересува от индианските обичаи.

— Да, сър. — Сай се почувства унижен и се изправи на крака, като се олюляваше. — Мисля, че най-добре ще е да си тръгна още сега.

Мъжът погледна бледото му лице. Смущението на момчето се издаваше от потреперващите му устни.

— Изминал си дълъг път и трябва да си починеш, преди да говорим за работата. „Повече от петнадесет километра — помисли си той. — За бога, как е издържало това момче на жегата?“ — Нека да отидем в кухнята. Ще кажа да ти сложат нещо да хапнеш. Дори двамата може да закусим. След това ще ми разкажеш какво те води при нас.

Сай почувства известна надежда.

— Да, сър. Ще ви бъда много задължен.

Момчето се стараяше да не изглежда прекалено несръчно, докато следваше Тъкър по коридорите към кухнята. Пресякоха салона, осеян с цветя. По стените висяха картини, по-красиви от всичко, което бе виждал досега. Прииска му се да докосне някоя от тях, но успя да се сдържи, здраво притиснал ръце към тялото си.

Когато Тъкър отвори вратата на грамадния хладилник и започна да избира сред толкова вкусни неща, стомахът на Сай отново се разбунтува. Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите при вида на препълнената чиния.

— Седни на този стол, докато опържа месото.

Той бе съгласен да го изяде и студено. По дяволите, би го изял и сурово, но сподави надигащото се в гърлото му скимтене и седна на стола.

— Да, сър.

— Мисля, че тук някъде трябва да има и бисквити. Искаш ли кафе? Или кока-кола?

— С кока-кола ще бъде чудесно, мистър Лонгстрийт. — Сай изтри потните си длани в панталоните.

— След като вече припадна на моята веранда, можеш да ме наричаш Тъкър. — Младият мъж хвана една висока бутилка със студена кола и я остави на масата пред момчето.

Докато той слагаше парчетата шунка в тигана, Сай успя да преполови бутилката. Оригна се и пребледнялото му лице изведнъж се изчерви като розата от рекламите за парфюми.

— Моля да ме извините — промърмори, а Тъкър се засмя.

— Това е от газиранията кола. — Когато шунката започна да цвърчи в тигана, дразнейки обонянието на момчето, той му подхвърли една бисквита. — Хапни малко от това. Ще притопля останалите в микровълновата фурна. Трябваше по-рано да се досетя.

Засуети се около фурната, а Сай изяде бисквитата на две хапки. Тъкър го погледна с крайчеца на окоото, разбра, че е гладен, и реши да добави няколко яйца към шунката.

Яйцата се разляха по краищата на тигана, но погледът на момчето беше изпълнен с благодарност, когато Тъкър изсипа съдържанието на тигана в широката чиния на масата.

Докато се хранеха, той внимателно огледа момчето, заето с яйцата и шунката. „Хлапето не изглежда зле“ — си каза. Кой знае защо Сай му напомняше за Йоан Кръстител от семейната Библия. Млад, съвсем млад, слабичък, светнал от изтощение, но може би светнал и от някаква вътрешна светлина. Тънък като тръстика, не просто като повечето си връстници, а болезнено слаб, с остри лакти, с китки като скоби. Какво ли прави онзи простак с хлапетата си, дявол да го вземе? От глад ли иска да ги умори?

Изчака Сай да обърше чинията с последния залък.

— Е, сега може да поговорим за работата — започна Тъкър, а момчето само кимна, защото устата му още бе пълна. — Имаш ли нещо конкретно предвид?

— Да, сър — преглътна той. — Чух, че наемате хора за работа в плантацията.

— С това обикновено се занимава Лушъс — рече собственикът, — но отиде за два дни до Джаксън.

Сай усети как силите му се възвръщат от обилната закуска. Нима бе изминал целия този път само за да попита за работа.

— Може би ще ми кажете дали ще ме наемете.

Имаха нужда от надничари, но, по дяволите, ще бъде истинска лудост да изпрати това бледо момче с хлътнали очи и кльоцави рамене на онзи пек в памуковите плантации. Започна да му обяснява, че вече не приемат нови работници, но нещо в тъжните му черни очи го накара да млъкне.

Та това е братчето на Еда Лу, припомни си той. Синът на Остин. Най-малко би желал да вземе на работа някой от Хетинджърови. Бог му е свидетел, че не иска да си има работа с нито един от тях. Обаче тези очи така се бяха приковали в него, изпълнени с надежда и отчаяние, излъчващи болката на прекършена младост.

— Можеш ли да караш трактор?

— Да, сър. — Надеждата в сърцето му отново покълна.

— Можеш ли да различаваш плевелите?

— Предполагам, че ще мога, сър.

— Ще можеш ли да въртиш чука, без да си сплескаш палеца?

Сай усети как горната му устна неочаквано потръпна.

— В повечето случаи.

— Трябва ми нещо повече от прост полски ратай. Трябва ми някой, който да се грижи за всичко наоколо. Момче за всичко бих казал.

— Аз... аз ще се справя с всичко, което ми наредите.

Тъкър извади цигара.

— Мога да ти плащам по четири долара на час — каза той и се направи, че не е чул възторженото изсумтяване на Сай. — А Дела ще ти слага да закусваш в девет. Или някъде по това време. Можеш да се храниш колкото време искаш, но все пак ще очаквам да не прекаляваш. Няма да ти плащам, ако само се шляеш из къщата.

— Ще оправдая доверието ви, мистър Лонгстрийт... мистър Тъкър, заклевам се.

— Е, друго и не очаквам. — Това момче се различава от останалите членове на семейството като деня от нощта. Ако някой му бе казал вчера, че това ще се случи, Тъкър нямаше да му повярва. — Ако искаш, можеш да започнеш още сега.

— Разбира се, че искам. — Вече ставаше от масата, когато изрече последните думи. — Ще идвам навреме всяка сутрин. Мога и да... — внезапно млъкна, защото си припомни, че утре е погребението на Еда Лу. — Аз... хм... утре...

— Зная. — Мъжът също не можа да се насили да каже дори дума повече. — Сега ще свършиш за мен една дребна работа, а после ще дойдеш чак в сряда и всичко ще бъде наред.

— Да, сър. Ще бъда тук. Можете да разчитате на думата ми.

— Ела сега с мен. — Поведе го през вратата към вътрешния двор, после през поляната към една барака. Удари няколко пъти по вратата, за да пропъди змиите, ако са се свили в сеното, и влезе вътре. Вратата изскърца като стари кости. — Един ден ще трябва да я смажеш — разсеяно подхвърли.

Сай се удиви от миризмата в бараката. Видя влажния торф и си припомни, че майка му го зарива в градината при засаждането на цветята. После обърна поглед към стената на бараката, отрупана с

лопати, мотики и гребла. Тъкър си спомни нещо от миналото, усмихна се и измъкна стария си велосипед. Преди години малко от момчетата в Инъсънс можеха да се похвалят, че притежават такъв бегач с десет скорости.

И двете гуми бяха спукани, но наблизко се въргаляше прашна помпа и кутия с лепенки. Веригата трябваше да се смаже, и то по-добре от пантите на скърцащата врата. Седалката беше покрита с плесен.

Щракна лоста към звънеца, завинтен към кормилото. Звънецът немощно изхриптя. Припомни си как се беше спускал с колелото по асфалтираното шосе към Инъсънс — още от тогава се увличаше от скоростта — километрите се нижеха зад гърба му и той бързаше към панаира за мелбата и кока-колата. Слънцето беше зад гърба му, а целият живот — пред него.

— Искам да го стегнеш.

— Да, сър. — Сай почтително се докосна до кормилото. И той бе имал велосипед, една таратайка, получена за свирката, която бе издялал от брезово дърво. Но един следобед го бе забравил на пътеката и баща му го бе смачкал с пикапа.

„Това ще ти бъде за урок — да се грижиш по-добре за нещата си.“

— И ще трябва винаги да се грижиш за велосипеда — продължи Тъкър и момчето се отдръпна. — Добрият велосипед е като добрата... — По дяволите, едва не каза „жена“. — ... кобила. Трябва да се язди добре и начесто. Мисля, че ще ти бъде по-лесно, ако идваш с него на работа сутрин.

Устата на Сай два пъти се отвори и затвори.

— Искате да кажете, че ми го давате? — Изпусна кормилото. — Не мога да повярвам, че ще го направите.

— Не си ли карал колело?

— Да, сър, карах едно, но... Струва ми се, че не е редно.

— Мисля, че не е редно също да блъскаш по тридесет километра на ден и да припадаш на верандата ми. — Хвана го за раменете. — Вземи го, аз не го използвам. Ако си решил да работиш за мен, не трябва да ми противоречиш още от първия ден.

— Няма, сър. — Сай облиза устните си. — Но ако баща ми разбере, ще побеснее.

— Струва ми се, че си умно момче. А едно умно момче трябва да знае къде да скрие един велосипед някъде близо до дома, където никой няма да му обърне внимание.

Той веднага се сети за тунела под шосето, където двамата с Джим си играеха на войници.

— Мисля, че ще се уреди.

— Отлично. В бараката ще намериш всичко необходимо. Ако нещо ти потрябва, обади се на Дела или на мен. И от днес можеш да броиш дните. Плащаме в петък.

Сай се загледа след отдалечаващия се мъж, а после се обърна и се зае с петната по спиците на велосипеда.

След три часа, приключил с всичките задачи, които Тъкър успя да му измисли за толкова кратко време, той се прибираще по асфалтираното шосе. Бегачът с десетте скорости вече не можеше да хвърчи както в младежките години на Тъкър, но на Сай му се струваше, че язди първокласен арабски жребец.

Когато стигна до отбивката към къщата на Макнейр, рязко изви кормилото, наклони се опасно, извика: „Полека, малкия“, за да се успокои, и с последни усилия успя да възстанови равновесието си.

Видя Джим и баща му, покачени на стълбите, опрени към стената. По нея лъщеше прясната боя. Момчето не успя да се сдържи и радостно изкрещя.

Джим спря да боядисва.

— Боже господи, виж как изглежда Сай. Откъде си го взел? — извика той. — Открадна ли го?

— Не съм го откраднал. — Спря велосипеда, преди да нагази в петуниите. — Взех го на заем, за да ходя на работа. — Слезе от колелото и го подпря до дървото. — Намерих си работа в Суийтуотър.

— Нима? — усмихна се Джим. — На полето ли ще работиш?

— Не. Мистър Тъкър ми каза, че ще бъда момче за всичко и ще ми плаща по четири долара на час.

— Ама ти... сериозно ли?

— Кълна се в Бога! Освен това ми каза, че...

— Престанете да крещите — провикна се Тоби. — Цял ден ли ще ви слушам? Мис Уейвърли ще ни изгони.

— Не, няма да ви изгони — чу се развеселеният глас на Каролайн, която подаде глава през прозореца. — Струва ми се, че е

време да починем. Цял ден ли трябва да чакам, за да опитам лимонадата на жена ви?

— За мен ще бъде удоволствие да ви почерпя. Джим, слез долу, но внимавай къде стъпваш. — Всъщност Тоби искаше да провери как се бе справил синът му с боядисването.

След това отиде да донесе петлитровия термос с лимонада. През това време Сай разказваше какво му се бе случило.

— Значи си припаднал? — Приятелят му бе впечатлен. — Там, на верандата?

Младата жена тъкмо излизаше от къщата, чу последните думи и се намръщи. Докато слушаше разказа на момчето, Тоби ѝ подаде чаша с лимонада и тя разсеяно му благодари. Тъкър бе наел момчето на работа, учуди се тя. При това като момче за всичко, тъй като самият Тъкър бе прекалено мързелив. Момчето бе много слабо, с хлътнали очи. Тя самата доскоро бе изглеждала така и затова изпита съчувствие към Сай.

— Това момче е много слабо и не би трябвало да работи — раздражено изрече.

— О, предполагам, че иска да спечели малко пари.

— Изглежда ми недохранен. — Реши да го покани в кухнята да обядват заедно. — Как се казва?

— Сай, мис Уейвърли. Сай Хетинджър.

— Хетинджър? — смаяно попита Каролайн.

Мъжът примигна учудено, като видя ужаса, изписан на лицето ѝ.

— Но той по нищо не прилича на баща си, мис Уейвърли. — Докосна белега на бузата си. — Момчето е добро. Мисля, че не греша и не съм пристрастен. С Джим са добри приятели.

Младата жена се замисли. Все пак то беше само едно дете и тя не би трябвало да се отнася с недоверие към него само защото се казва Хетинджър и в жилите му тече кръвта на Остин Хетинджър.

Децата трябва да плащат за греховете на бащите си, бе заплашил Остин. Ала не можеше да повярва в това, особено сега, когато гледаше слабото лице на момчето, което се усмихваше като ангел.

— Сай.

То бързо вдигна глава.

— Да, мем?

— Тъкмо мислех да хапна нещо. Искаш ли да ми правиш компания?

— Не, мем, благодаря. Вече закусих в Суийтуотър. Мистър Тъкър ми изпържи яйца с шунка.

— Той... разбирам. — Ала всъщност нищо не разбираше. До нея Тоби избухна в смях.

— Тък ти е сготвил, ти си го изял и все още си жив? Момче, стомахът ти трябва да е от желязо.

— Закуската беше много вкусна. Той използва микровълновата печка. Постави бисквитите в нея и докато мигнеш, те вече вдигаха пара. — Развълнувано продължи да разказва как всеки ден щял да обядва в имението и как мистър Тъкър му дал два долара аванс.

— Каза ми, че мога да ги похарча за каквото искам, тъй като това са първите ми спечелени пари, само да не е за уиски и жени. — Момчето се изчерви и погледна към Каролайн. — Е, той само се шегуваше.

— Сигурно си прав — усмихна се тя.

Сай си каза, че тя е най-красивата жена, която някога е виждал. Уплаши се, че ако продължи да я гледа, оръжието на Сатаната, както казваше баща му, ще стане опасно, затова сведе поглед към земята. — Ужасно съжалявам, че баща ми е стрелял по вашите прозорци.

Каролайн видя как слабите му рамене потръпнаха и изпита съжаление.

— Вече смениха стъклата, Сай.

— Да, мем. — Искаше да добави още нещо, може би дори да предложи двата долара за щетите, но чу шум от кола и се обърна. — Това е човекът от ФБР.

Всички гледаха мълчаливо как Матю Бърнс спря колата пред къщата.

Агентът не остана доволен, като видя толкова много хора. Надяваше се да я намери сама и да си поговорят на спокойствие. Въпреки това си наложи да се усмихне приветливо.

— Добър ден, Каролайн.

— Здравей, Матю. Какво мога да направя за теб?

— Не идвам официално. Имам малко свободно време и реших да мина да видя как си.

— Аз съм добре. — Знаеше, че думите ѝ едва ли ще задоволят любопитството му и добави: — Искаш ли чай с лед?

— Благодаря, с удоволствие. — Той спря до велосипеда и погледна към Сай, който стоеше неподвижно с приковани към земята очи. — Ти си най-малкият син на Хетинджър, нали?

— Да, сър. — Припомни си, че Бърнс бе идвал в техния дом и бе разпитвал майка му. — По-добре да си тръгвам.

— Хайде Джим, да се хващаме на работа.

— Исках да си починете по-дълго, Тоби. Толкова е горещо — обади се Каролайн.

— Тоби? — Матю изгледа втренчено негъра. — Тоби Марч?

— Точно така — кимна той и стисна зъби.

— Ти си в списъка на хората, които трябва да разпитам. Имаш белег на лицето. Хетинджър ли е виновен за него?

— Матю... — намеси се жената и погледна разтревожено към момчето.

— Аз ще си тръгвам — бързо рече то. — Може би ще се видим утре, Джим. — Качи се на велосипеда и бясно завъртя педалите.

— Матю, трябваше ли да задаваш тези въпроси пред момчето?

Бърнс разпери ръце.

— Сигурен съм, че в град като този момчетата знаят всичко. А сега, мистър Марч, ще ми отделите ли малко време?

— Джим, иди да почистиш рамката на онзи прозорец.

— Но, татко...

— Направи каквото ти казах.

Синът наведе глава и се подчини.

— Искате да ми зададете някакви въпроси, мистър Бърнс?

— Агент Бърнс. Да, искам да ви попитам за белега.

— Имам го от двадесет години, когато Остин Хетинджър ме бе обвинил, че съм крадец. — Тоби се наведе и взе една кутия с боя.

— Значи те е обвинил в кражба?

— Той каза, че съм взел някакво въже от къщата му, но аз никога не съм посягал на чужди вещи.

— И оттогава не се обичате, така ли?

Негърът въртеше кутията в ръце и Каролайн чуваше как боята се разклаща вътре в кутията.

— Не може да се каже, че сме били добри съседи.

Агентът извади бележник от джоба си.

— Шериф Тръсдейл е докладвал, че преди шест месеца е бил запален кръст във вашия двор. Според твоите думи най-вероятните виновници са Остин Хетинджър и синът му Върнън.

Нещо студено и твърдо блесна в очите на Тоби.

— Не мога да го докажа, както не мога да докажа кой бе пробил гумите на камиона ми една вечер, когато си тръгнах от магазина на Ларсън. А на отсрещната страна на улицата стоеше Върнън Хетинджър, чистеше си ноктите с ножчето и се хилеше. Дори ми каза, че трябва да съм щастлив, защото са нарязали гумите, а не лицето ми. Нищо не мога да докажа, затова казвам само това, което мисля. Хетинджър няма да се зарадва, ако види, че синът му е приятел с моя Джим.

— След няколко седмици в железарския магазин е имало разправия между теб и Остин Хетинджър. Той те е заплашил, че ще накаже сина ти, ако не го държиш настрана от Сай. Истина ли е?

— Той пристигна точно когато купувах гвоздеи по три пени парчето и каза нещо такова.

— Можеш ли да си спомниш точно какво каза?

Тоби стисна зъби.

— Той каза: „Слушай, черньо, дръж малкото си черно копеле по-надалеч от моя син или ще му одера кожата“. Отговорих му, че ако докосне момчето ми, ще го убия.

Каролайн изтръпна, когато чу спокойния и безстрастен отговор на мъжа.

— Той ми наговори още много неща, цитира Библията и каза доста обидни думи за нас, „негрите“, които сме се самозабравили. След това грабна един чук и се нахвърли върху мен. Сбихме се, а някой повикал шерифа. Той дойде и ни разтърва.

— А казал ли си на Хетинджър нещо за... — Агентът погледна в тефтера си и продължи: — Да не се тревожи толкова за Сай, който само лови риба с твоя Джим, а да обърне повече внимание на дъщеря си, която била готова да легне с всеки в града?

— Може би съм го казал.

— И това момиче, за което си говорил, е била онази Еда Лу Хетинджър, която убиха наскоро?

Тоби бавно остави кутията с боята.

— Той наговори обидни неща за моето семейство. Крещеше мръсотии за моя Джим, за дъщеричката ми Луси и за жена ми. Само една седмица преди това Върнън беше спрял жена ми на улицата и ѝ беше казал, че е по-добре да внимава за сина си, за да не го намери със счупен крак или ръка. Никой няма право да ме заплашва по този начин.

— И тогава ти си споменал за сексуалните навици на мис Хетинджър?

— Бях много разгневен — в гласа му се долавяше ярост. — Не трябваше да говоря такива неща за някой от семейството му, но не се сдържах.

— Интересува ме откъде си запознат със сексуалния живот на убитото момиче?

— Всички знаят, че не беше много трудно да легнеш с нея — отвърна той и погледна извинително към Каролайн.

— А ти самият от личен опит ли говориш?

Очите на Тоби гневно заблестяха. Младата жена се уплаши, приближи се до него и успокоително го хвана за ръката.

— Аз съм дал клетва на една жена пред олтара преди петнадесет години — заговори той със стиснати юмруци. — И оттогава съм ѝ верен.

— Добре, мистър Марч, но имам свидетел, който твърди, че си посещавал Еда Лу Хетинджър три или четири пъти в месеца в пансиона в Инъсънс.

— Това е гнусна лъжа. Никога не съм бил в стаята ѝ в нейно присъствие.

— Но си бил в стаята ѝ?

— Мисис Кунс ме нае да извърша няколко ремонта в пансиона. Смених стъклата на всички прозорци и боядисах дървените рамки.

— И си работил в стаята на Еда Лу само в нейно отсъствие?

— Точно така.

— И никога не си бил в стаята с нея?

Тоби го погледна внимателно, преди да отговори.

— Когато тя се прибираше, аз излизах от стаята. А сега мога ли да отида да си довърша работата?

Когато Тоби слезе от верандата и заобиколи къщата, Каролайн усети, че трепери.

— Беше ужасно.

— Съжалявам, Каролайн. — Бърнс прибра бележника си. — Разпитването на заподозрените понякога е доста неприятно.

— Не може да мислиш, че той е убил онова момиче само защото е бил ядосан на баща ѝ. — Искаше ѝ се да крещи, но си наложи да говори спокойно: — Той има семейство. Трябваше само да го видиш със сина му, за да разбереш какъв човек е.

— Повярвай ми, Каролайн, убийците често не приличат на такива. Особено масовите убийци. Мога да ти покажа статистически данни и психологически характеристики, от които ще се ужасиш.

— Моля те, по-добре недей — хладно отвърна тя.

— Съжалявам, че все повече се забъркваш в тази история — усмихна се Бърнс. — Надявах се, че днес ще можем да продължим разговора си от онзи ден. И разбира се, бих искал да те помоля да ми изспириш нещо.

Младата жена облекчено въздъхна. Може би той все пак не беше толкова безчувствен и арогантен.

— Съжалявам, Матю, но съм решила да си почина и да не свиря известно време.

— О! — На лицето му се изписа разочарование. — Е, може би някой друг път. Надявам се, че ще намериш време за мен до края на седмицата. От малките разследвания, които провеждам, разбрах, че имало добър ресторант с морска кухня в Гренвил. Ще ми бъде приятно да те заведа някой път.

— Благодаря ти, Матю, но предпочитам да не излизам.

— Жалко — отвърна Бърнс. Отказът ѝ го бе огорчил, но бе решил да не се предава. — Е, а сега трябва да вървя, защото имам много работа. Запазвам си за друг път правото да изпием по чаша чай с лед.

— Да. Довиждане.

Той потегли, а тя влезе в къщата. За пръв път от няколко дни насам взе цигулката и започна да свири.

13.

Посред нощ заваля кротко и тъжно. Изсъхналата земя жадно поемаше влагата. На сутринта дъждът постепенно се измести към Арканзас. Нямаше много полза от него — само превърна праха в кал, която засъхна до края на деня.

Около зейналия гроб се бяха скупчили хора, затънали до глезени в парата, издигаща се от нагорещената влажна земя. На няколко метра зад тях от листата на дъбовете, подредени в стройна редица, се стичаха последните дъждовни капки. Монотонното трополене на капките разсейваше Сай и му напомняше за ръждясалия кран в банята, от който денонощно капеше вода.

Понякога нощем в леглото момчето си мислеше, че това непресекващо капене ще го накара да полудее. Също като китайското мъчение с капка вода върху челото на жертвата, за което наскоро бе прочел някъде. Та нали той е Сай Хетинджър, таен агент, а водата капе ли, капе на челото му, но той никого не предава, макар че водата прониква през кожата, костите, та чак до мозъка му.

Не, те няма да го спрат. Той беше Бонд... Джеймс Бонд. Той беше Рамбо. Той беше Индиана Джоунс.

После обаче ще бъде отново само Сай, заврян в просмуканата с влага стаичка, и ще стане от постелята, ще грабне скъсания пешкир и ще го затъкне в крана, за да спре проклетото капене.

Този път не се опита да не обръща внимание на капките, точно обратното, насочи вниманието си върху тяхното неспирно ромолене, за да не мисли за това кой е той всъщност и с какво се занимава.

Преподобният Слейтър му се струваше твърде стар, макар че добрият човечец всъщност нямаше повече от шестдесет. Ала момчето виждаше само редките кичури бяла коса, бръчките по загрубялото от вятъра лице, сбръчканата шия.

За Сай пасторът бе прекалено стар, за да знае всичко за този объркан живот. Днес той отново говореше за смъртта, а нямаше откъде да знае какво ни очаква след нея.

Гласът му ту се издигаше, ту спадаше, като редеше напевно думите за избавлението и за вечния живот, и за онзи старозаветен критерий — Божията воля.

„Нека бъдат простени мислите ми, казваше си той, но всичко това е само купчина конски лайна. Бог няма нищо общо с това, че някой е накълцал Еда Лу на парчета. Как можем да го виним, че днес тя ще легне в пръстта? Как можем да махнем безгрижно с ръка и да го обявим за проява на Божията воля, щом всички знаем, че човешка ръка е държала ножа?“

Вече му бе дошло до гуша от този номер — така да се отминава всяко зло. Ако падне градушка и унищожи току-що покълналия памук, и това ще бъде проява на Божията воля.

Той знаеше откъде пада градушката: всичко зависеше само от горещия въздух, внезапно изстуден горе, в небесата, който пада на земята като малки ледени топчета. Сай не можеше да си представи Господ, седнал горе на Неговия златен трон, замислен дали вече е време да прати градушка върху малките памукови плантации на Остин Хетинджър.

Не можеше също така да си представи как Бог би могъл да пожелае Еда Лу да бъде насечена на парчета и захвърлена в блатото.

Искаше да го каже пред всички. Думите изгаряха езика му. Знаеше, че майка му само щеше да въздъхне и да заплаче още по-силно, а Рут щеше да започне да го прегръща и да го успокоява. Върнън щеше да го удари толкова силно, че ушите му щяха да писнат, а останалите щяха да го изгледат с недоумение.

На гробището бяха дошли много дами, всичките облечени в черно. Мисис Фулър и мисис Шейс стояха заедно с мисис Ларсън и мисис Кунс. При тях беше и Дарлийн с бебето на ръце. Имаше и други жени. Някои от тях бяха приятелки на Еда Лу, но повечето бяха дошли от благоприличие. Мъжете бяха малко. Шерифът Тръсдейл държеше жена си под ръка. Агентът от ФБР бе застанал до него със сериозно изражение на лицето. Но Сай знаеше, че очите му непрестанно оглеждат присъстващите.

— Аз съм пътят, истината и светлината — монотонно се носеше гласът на преподобния Слейтър, а Мейвис хлипаше толкова силно на рамото на по-големия си син, че Върнън политна към жена си и цялата

редица от опечалени се залюля, докато преподобният продължаваше да реди молитвата.

— Който вярва в Мен, ще влезе в царството небесно.

Сай искаше да извика, да извика на всички, че Еда Лу не бе вярвала в никого, освен в себе си и тези думи са безсмислени. Но не каза нищо, само сведе глава, защото един мъж бе там, един мъж, от когото се страхуваше повече отколкото от Бога.

Този мъж беше баща му.

Остин Хетинджър, облечен в износения си неделен костюм, стоеше изправен, с белезници на ръцете и вериги около глезените. От двете му страни стоеше по един полицаи.

Той слушаше словото на пастора и гледаше как ковчегът се спуска в тъмния влажен гроб.

Той слушаше воплите на жена си, погледна към нея и видя подутото ѝ от сълзи лице. Реши, че трябва да действа.

Когато първите буци влажна пръст се посипаха върху ковчегата, Остин наведе глава. Господ щеше да му помогне. Гледаше гроба на дъщеря си и очите му се напълниха със сълзи. Нека си мислят, че е сломен от скръб. Нека си мислят, че е само един слаб и безпомощен мъж.

Изчака края на службата и всички жени да се изредят пред жена му, мърморейки безполезни съболезнования.

Когато започнаха да се отправят към колите си, един от полицаите го побутна по ръката.

— Хайде, Хетинджър.

— Моля ви, искам само да се помоля, да се помоля с моята съпруга — промълви той с разтреперан глас, без да отделя очи от гроба.

Видя, че полицаите пристъпват нетърпеливо от крак на крак, и вдигна глава. В избледнелите му светлосини очи се четеше безкрайна мъка по изгубената дъщеря.

— Моля ви — повтори той. — Тя беше моя дъщеря, моята единствена дъщеря. Не е естествено човек да погребва детето си, нали? Знаете какво ѝ сториха, нали? — Сведе поглед, за да не видят омразата в очите му. — Трябва да утеша жена си. Тя трудно ще понесе

всичко това. Позволете ми само да прегърна жена си. — И протегна двете си ръце. — Един мъж има право да прегърне жена си пред гроба на дъщеря им, нали?

— Виж какво, извинявай, но не може...

— Хайде, Лу — каза вторият полицаи, който също имаше дъщеря. — Как може да избяга с тези окови на краката? Човешко е да му позволим да прегърне жена си.

Остин извърна глава и когато отключиха белезниците, очите му блеснаха от радост.

— Но ние ще стоим до теб — неохотно каза полицаят, когото нарекоха Лу. — Имаш само пет минути.

— Бог да ви благослови.

Забеляза, че Бърк вече се е качил в колата си. Няколко жени се бяха разпръснали из гробището, за да оставят цветя на гробовете на близките си. Хетинджър пристъпи крачка напред и разтвори ръце. Жена му уморено се отпусна в ръцете му.

Задържа я за миг, докато се оглеждаше. Видя, че полицаите се бяха отдръпнали и гледаха настрана.

След това се обърна толкова бързо, че Сай, който никога не бе виждал родителите си прегърнати, се спъна от учудване.

Остин блъсна жена си към единия от полицаите и ги събори в отворения гроб. Докато вторият полицаи посягаше за пистолета си, той го удари в гърдите и грабна пушката, която Лу бе оставил, за да помогне на изпадналата в истерия жена.

Опря пушката до гърлото на Бърди Шейс и извика:

— Ще я убия! Ще я убия, както убиха дъщеря ми, чувате ли ме? Хвърлете пистолетите и ключовете за веригите или ще пробия в главата ѝ такава дупка, че през нея ще мине дори камион.

Жената извика ужасено и безпомощно размаха ръце. Рут се разкрещя.

— Къде смяташ да отидеш? — попита Лу, вбесен от това, че се бе озовал върху ковчега с хлипаща жена на гърдите си. Момчетата от полицейското щяха да го съсипят от подигравки. — Помисли си добре, Хетинджър. Къде мислиш, че ще можеш да отидеш?

— Там, където Бог ми заповяда. — Очите му загоряха с неистов пламък и той извика: — Господи, аз ще те последвам! Още няколко секунди и ще я убия. А след това и вие ще я последвате.

Проклинайки се, полицаят му подхвърли ключовете.

— Дай и пистолета си.

— По дяволите...

— Давам ти още пет секунди. — Остин тръсна глава и даде знак на Върнън да го освободи.

— Трябваше да ги убиеш, татко — процеди той и отключи веригите му. Лицето му се бе зачервило от възбуда. — Просто разстреляй тези безбожни псета и да избягаме в Мексико.

— Няма да бягам никъде, докато не свърша работата си тук.

Лу се опита да стреля, но бързо залегна, когато в тревата на сантиметри от него се заби един куршум тридесет и осми калибър.

— Шантаво копеле, нямам намерение да се оставя да ме застреляш като куче — изкрещя той и му хвърли пистолета си.

Остин блъсна разтрепераната Бърди в гроба. Нещастницата се опита да се задържи на ръба с ужасени очи, с ръце, разперени като гмуркач, но не успя и се строполи върху Лу.

Когато се измъкнаха, Остин Хетинджър вече беше далеч, стискайки кормилото на буика на Бърди Шейс, въоръжен с два полицейски пистолета и неистова омраза.

Джим Марч стоеше търпеливо в коридора, свиреше беззвучно през зъби и чакаше Каролайн да слезе от горния етаж, за да я попита дали желае да бъдат затегнати скобите по задната веранда, преди да я боядиса.

Баща му бе отишъл в градчето да купи още боя, но момчето реши да остане при мис Каролайн. Трябваше да боядисва, но забеляза хлътналите скоби и си каза, че баща му ще се зарадва, ако сам се справи с тази допълнителна работа.

Почука на вратата и младата жена му извика да се качи при нея. Той внимателно избърса краката си. Майка му винаги му напомняше да си избърсва краката и да си измива ръцете. Знаеше, че цигулката е в салона, защото я беше видял през прозореца. Искеше да я погледне отблизо, както обичаше да гледа новия глобус на витрината на Ларсъновия магазин.

Стигна до вратата и надникна в салона. Цигулката беше там. Джим никога не бе чувал такава музика. Питаше се дали има нещо

тайнствено в тази цигулка, нещо, което да я отличава от цигулката на стария Рупърт Джонсън.

Опипа закопчалките на калъфа и повдигна капака. И това, което видя в гнездото от черно кадифе, наистина беше нещо различно. Приличаше на цигулката на Рупърт, но блестеше като ново пени. И когато се осмели да я докосне, лъскавата повърхност се оказа гладка като коприна, или поне си мислеше, че може би и коприната е така гладка.

Не можа да се сдържи и леко докосна струните.

Каролайн чу издайническия звук и се ядоса. Никой нямаше право да докосва нейната цигулка. Никой. Сама я настройваше и смазваше с колофона и често предизвикваше учудването на другите музиканти.

Луис неведнъж се бе оплаквал, че тя гали повече цигулката си, отколкото него. Това я караше да се чувства виновна, докато не откри, че ласките ѝ не му липсват чак толкова много.

Влезе в салона, готова да се нахвърли върху момчето, но внезапно спря. То бе коленичило пред цигулката и палецът му нежно галеше струните, сякаш докосваше спящо дете. Но най-много я изуми изразът на лицето му — като че ли бе открил някакво приказно съкровище. Очите му светеха от възхищение.

— Джим — тихо започна тя и той веднага скочи на крака. Очите му се разшириха и младата жена си помисли, че ще изскочат от орбитите.

— Аз... аз... само гледах. Моля да ми простите, мис Каролайн, аз знам, че не биваше да правя това. Не казвайте на татко.

— Всичко е наред.

Луис щеше да бъде шокиран, ако видеше, че едно малко негърче се докосва до нейната цигулка. На него му бе позволено само да я гледа.

— Може да не ми плащате за боядисването — бързо изрече момчето. — Знам, че не трябваше да правя това.

— Казах, че всичко е наред, Джим. — Докосна с ръка рамото му и се опита да го успокои.

— Не сте ли много сърдита?

— Не, но по-добре беше да ме помолиш, преди да отвориш калъфа.

Разбира се, ако я беше помолил, щеше да му откаже, но едва ли някога щеше да види детско лице, грейнало от такава радост. Преди години и тя я беше изпитала.

— Да, мем, извинявам се. Трябваше да ви попитам и знам, че не трябваше да влизам в салона. — Джим все още не можеше да повярва, че всичко му се е разминало, и за всеки случай започна да отстъпва към вратата. — Дойдох да ви попитам дали да поправя скобите на задната веранда и тогава...

— Какво те накара да погледнеш цигулката?

Сигурно щеше да каже на баща му и тогава щеше да си изпати.

— Аз само... чух как свирихте вчера. Никога не съм чувал нещо подобно. Така че си помислих... ами, чудех се дали има някаква тайна.

— Тайната е в мен — замисли се за миг и извади цигулката от калъфа. Стотици пъти бе правила това движение. Всичко ѝ бе до болка познато. Обичаше я и я мразеше с цялата си душа. — Държал ли си някога цигулка?

Джим с мъка преглътна.

— Е, държал съм цигулката на стария Рупърт, дядото на полицаия Джонсън. Той ми показа как се свири. Но тя не е така красива като вашата, нито това, което свири, е толкова хубаво.

Каролайн се съмняваше, че старият Рупърт може да притежава цигулка Страдивариус. Внезапно ѝ хрумна нещо, което изненада и самата нея. Припомни си, че точно потискането на импулсивните ѝ желания я бе отвело в онази психиатрична клиника в Торонто. Нали заради това бе дошла в Инъсънс — да се освободи от всичко, което я измъчваше.

— Ще ми покажеш ли какво можеш да свириш? — Подаде му цигулката, но Джим побърза да скрие ръцете зад гърба си.

— Не, мем, не мога. Не мога да направя това.

— Можеш, щом аз ти позволявам.

Момчето не откъсваше очи от цигулката. Изразът на лицето му ѝ разкри борбата, която се водеше у него между желанието да вземе цигулката и страха от наказание. Ръцете му бавно се протегнаха.

— Господи — прошепна то, — колко е хубава!

Тя мълчаливо взе лъка и го натърка с колофон.

— Не бях много по-голяма от тебе, когато за пръв път свирих на тази цигулка. — Припомни си онази вечер в гримьорната в

Музикалната академия във Филаделфия преди първия ѝ самостоятелен концерт, когато родителите ѝ тържествено ѝ поднесоха тази цигулка. Беше на шестнадесет и току-що бе повърнала в банята — тихо и дискретно, доколкото това беше възможно.

Тогава в гримьорната влязоха родителите ѝ. Лицето на баща ѝ светеше от гордост, майка ѝ преливаше от отчаяна амбиция и нищо не можеше да я спре.

Така и не разбра дали цигулката бе подарък, подкуп или заплаха, но не можа да ѝ устои.

Питаше се какво бе свирила тогава, на първия си концерт. Моцарт, припомни си тя и се усмихна.

— Покажи ми как свириш — каза и му подаде лъка.

Джим се замисли коя ли мелодия ще ѝ хареса най-много. Нагласи цигулката на рамото си, прекара лъка по струните и засвири „Соленото куче“.

Когато свърши, на лицето му се появи блажена усмивка. Никога не бе свирил по-добре.

Каролайн бе седнала на облегалката на креслото и го наблюдаваше. Е, имаше няколко грешни тона, а техниката му се нуждаеше от шлифоване. Но въпреки това беше впечатлена не само от чистото свирене, но и от блясъка в очите му, който издаваше, че музиката му доставя удоволствие.

Това беше нещо, което липсваше в живота ѝ.

Джим се окопити и се изкашля. Мелодията все още звучеше в главата му, пръстите му потрепваха. Ала се страхуваше да не предизвика съдбата.

— Това е онуй парче, което ми показва старият Рупърт. Е, не прилича на вашата музика.

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Искаш ли да сключим сделка, Джим?

— Каква сделка, мем?

— Ти ще ме научиш да свиря парчето на стария Рупърт...

Той я зяпна учудено.

— Искате да ви покажа как се свири това?

— Точно така, а аз ще ти покажа как се свирят другите мелодии.

— Като онази, която свирихте вчера?

— Да, като нея.

Той знаеше, че ръцете му се изпотяват и върна цигулката в калъфа, за да не я изцапа и да не провали всичко.

— Трябва да попитам татко.

— Аз ще го попитам, ако искаш, разбира се.

— О, разбира се, че искам.

— Тогава ела тук и гледай. — Младата жена остана седнала, но се извърна така, че да може да вижда пръстите ѝ. — Ще ти изсвирия „Минутен валс“ от Фредерик Шопен.

— Шопен — благоговейно повтори момчето.

— Той не се свири само за една минута, разбира се. Не е толкова бърз, наречен е така само за...

— За шега?

— Да. — Тя нагласи цигулката и засвири. — За шега.

Двамата бяха заети с първия урок по цигулка, когато пристигна помощник-шерифът Карл Джонсън, за да им съобщи, че Остин Хетинджър е избягал.

Когато Карл Джонсън се отправи към Суийтуотър, за да съобщи новината, Каролайн си помисли, че трябва да направи две неща: първото, отново да започне да тренира стрелба с пушка, а второто — да си вземе куче. Инстинктивното ѝ желание бе да опакова багажа си и да се махне оттук, но то бързо изчезна. Вече чувстваше, че това място е нейният дом и трябва да остане.

Джим ѝ каза, че кучката на Хепи Фулър, Принцеса, има две кученца на два месеца и тя се отправи към Фулърови.

Хепи се бе върнала от погребението и се бе преоблякла. Посрещна я сърдечно. Не само че бе доволна да се отърве от едното кученце, но се зарадва, че имаше на кого да разкаже последните събития.

— Никога не съм била толкова изплашена — започна тя, докато я водеше към задния двор. — Стоях настрани до гроба на мама. Тя почина на осемдесет и пет от рак на яйчниците. Ако бе отишла на преглед, щеше да изкара още, но болестта я срази както генерал Грант е прегазил Ричмънд. Аз редовно ходя при доктор Шейс на всеки шест месеца.

— Много разумно.

— Няма смисъл да се крием от проблемите. — Хепи замълча за момент, докато спре шумът от резачката на съседа. Въздухът беше толкова тежък и неподвижен, че съседът беше принуден да почива често.

— Както и да е — продължи тя, като се наведе да изскубне един плевел, който се бе осмелил да поникне сред нейните цинии. — Та бях застанала до гроба на мама, когато започна суматохата. Разнесоха се викове и крясъци. Обърнах се тъкмо навреме, за да видя как полицаят от Гренвил се стовари върху Мейвис и двамата паднаха в гроба на Еда Лу. После Остин заплаши другия полицай — съвсем младо момче — и щеше да го застреля със собствения му пистолет. Казах си, Бог да ни е на помощ, ако започне да стреля с пистолета. Но знаеш ли какво направи? Той хвана Бърди за гърлото и насочи оръжието към нея, а после кресна на полицая — онзи в гроба — да му метне ключовете за веригите на краката му. Тогава Мейвис започна да пици толкова силно, че можеше да събуди и умрелите. Господи, а там има много гробове! И тогава бедната Бърди, побеляла като чаршаф, с пистолета, опрян на гърлото ѝ. Помислих си, че сърцето ми ще спре. Тя ми е най-скъпата приятелка.

— Да, знам. — Всичко това вече ѝ го бе разказал помощник-шерифът, но трябваше да го изслуша още веднъж. А можеше да се наложи да го чуе и за трети път.

— Когато Остин гръмна, не се страхувам да призная, че се скрих зад камъка на мама. Той е доста голям, макар че трябваше да се преборя с брат ми Дик за цената му. Той винаги си е бил стиснат. Тогава Върнън, който наблюдаваше баща си, отключи веригите. След това Остин блъсна бедната Бърди в гроба върху полицая от Гренвил и бедната Мейвис. И тогава настъпи истински ад. Бърди крещеше, Мейвис пицеше, а полицаят псуваше като пиян моряк по време на отпуска.

Устните на Хепи потръпнаха и тя се опита да прикрие усмивката си, но видя веселите искрици в очите на Каролайн.

Те се гледаха известно време, като се мъчеха да останат сериозни. Гостенката първа се предаде и прихна така силно, че се задави и се закашля. Хепи също се разсмя. Стояха под лъчите на жаркото следобедно слънце и се заливаха от смях, докато им потекоха сълзи.

— Казвам ти, Каролайн, това беше гледка, която никога няма да забравя, ако ще да доживея до сто години. Когато Остин се метна в буика на Бърди, аз изтичах до гроба. Всички бяха наблъскани вътре, цяло кълбо от ръце и крака върху ковчегата. И първото, което си помислих — да ме прости Бог — беше, че изглеждаха като ония от порнографските сериали по видеото — тя примигна. — Не че съм ги гледала, нали разбираш?

— Не, разбира се, че не си — каза Каролайн.

— Полата на Бърди се бе качила почти на кръста ѝ. Тя си е малко тежичка, нашата Бърди, и аз съм уверена, че здравата е халосала онзи полицай, когато се е стоварила отгоре му. Лицето му беше червено като репичка. А Мейвис се беше хванала за краката му и крещеше за божията милост.

— Ужасно! — успя да изрече младата жена и отново избухна в смях. — О, истински ужас!

Хепи избърса носа си и също се закиска.

— Тогава младият полицай се съвзе и се опита да отмести Бърди и да се измъкне от гроба. Бедното момче лазеше по стените и, за бога, ако Сай не му беше подал ръка, нямаше да може да излезе. Беше поинтересно, отколкото филма „Обичам Луси“.

Каролайн си представи как Рики Рикардо се хвърля с главата надолу в гроба и вика: „Луси, аз се върнах!“. Седна на каменния бордюр и се подпря с ръка.

Хепи въздъхна и седна до нея.

— О, радвам се, че го разказах на някого. Бърди никога няма да ми прости този смях.

— Наистина е ужасно. Направо е отвратително.

Необходими им бяха още пет минути, за да се успокоят.

— Е, стига толкова — каза домакинята и прибра кърпичката си. — А сега да ти покажа това проклето кученце. Докато се запознавате, ще донеса нещо разхладително. Принцесо, Принцесо, ела тук и доведи кутретото си — извика домакинята и се обърна към гостенката си. — Остана ми само едно. Много добре направи, че дойде да го вземеш. Не мога да ти кажа нищо за бащата, защото нашата Принцеса не е много придиричива.

Каролайн видя голямо куче с жълта козина, доста дебело, което бавно се приближи. Обиколи я няколко пъти. По петите я следваше

малко кученце със същата козина.

— Ето ги. — Хепи плесна с ръце. Като чу звука, кутрето се отдели от майка си и весело се втурна към тях. — Ти си едно напълно безполезно малко животинче, нали?

Кученцето замахна радостно с опашка и завря нос в полата ѝ.

— Ще ви оставя да се опознаете, а аз ще отида да донеса чай с лед.

Младата жена недоверчиво огледа кутрето. Очевидно беше умно и веднага постави предните си лапи на коленете ѝ. Но на нея ѝ трябваше куче — пазач, а не домашен любимец. Не ѝ се искаше да се привързва към някое животно, което трябваше да изостави след няколко месеца.

Беше грешка. Трябваше да попита къде е най-близкият кучкарник и да избере някой зъл доберман.

Но козината му беше толкова мека и топла. Докато го гледаше намръщено, то облиза ръката ѝ и весело завъртя опашката си.

Като я помириса още веднъж, кученцето замахна с опашка и пак се притисна към нея. Големите му кафяви очи бяха изпълнени с удивление и разочарование.

— Глупости — промърмори Каролайн и го взе на ръце. „По дяволите, да става каквото ще“ — помисли си тя и го притисна към гърдите си.

Когато Хепи донесе чая, тя вече му бе измислила име — Юслис^[1]. Бе решила, че много ще му отива един червен нашийник.

Каролайн купи нашийника от магазина на Ларсън, взе петкилограмова кесия с храна за кучета, кайшка, пластмасова чиния с две купи и възглавничка на цветя за легло на кученцето.

Докато беше в магазина, Юслис непрекъснато лаеше в колата. Тя излезе да го погледне, а то се хвърли към стъклото и я погледна с упрек в големите си кафяви очи. Щом влезе в колата, кученцето побърза да се настани в скута ѝ.

След кратък спор младата жена го остави да лежи на полата ѝ по целия път към дома.

— Май няма да имам много полза от теб — каза си тя, а кутрето въздъхна доволно. — Вече разбирам, че ще имам доста главоболия с теб. От малка мечтаех да имам кученце, но никога не ми позволиха. Не

можело да има косми в салона и да се опикават килимите. Затова, когато станах на осем, всяко лято тръгвах към къщата на баба си.

Докато шофираше, го галеше с едната ръка и се радваше на топлината му.

— Лошото е, че тук ще бъде само месец-два и няма да можем да се сбlijим. Не че не искам да бъдем приятели — продължи тя, докато Юслис се облегна на лакътя ѝ и я погледна тъжно. — Искам да кажа, че сигурно заслужаваш да получиш любов и привързаност. Но докато съм тук... — Притисна го към гърдите си, а то я близна по брадичката.

— Е, стига вече.

Докато стигнат до къщата, младата жена вече бе влюбена в Юслис.

Видя Тъкър, който седеше на стъпалата пред верандата с бутилка вино и с букет жълти рози.

---

[1] Useless (англ.) — безполезен, негоден за нищо. — Бел.прев. ↑

14.

— Никога ли не работиш? — попита Каролайн и се наведе да измъкне от колата кученцето, чантата си и кесиите с покупките.

— Само когато не успея да изкръшкам. — Тъкър остави розите на стъпалата и бавно се изправи. — Какво си донесла?

— Намерих си кученце.

Той се захили и се приближи към колата ѝ, паркирана до широкия олдсмобил.

— Симпатияга! — Погали кученцето и надникна в багажника на колата ѝ. — Да ти помогна?

— Защо си дошъл? — попита тя и отметна косата от очите си.

— Защото реших, че ще се зарадваш да ме видиш.

Успя да си открадне една бърза целувка, тъй като ръцете ѝ бяха заети с кесиите. — Но май не си очарована от присъствието ми. Хайде, остави тези пакети. Аз ще ги занеса в кухнята.

Каролайн послуша съвета му. Любопитно бе да се узнае дали може все пак да върши нещо с ръцете си, освен да подлудява женските сърца. Седна на стъпалата и се зае да закопчава току-що купения нашийник на врата на Юслис.

— Май си се сдобила с всичко необходимо за кученцето — отбеляза Тъкър, извади от багажника голямата кесия с храна за кучета и я преметна през рамо.

Каролайн механично отбеляза, че Юслис е доста плашлив и телцето му непрекъснато трепери.

В това време младият мъж измъкна от багажника възглавничката с щамповани ярки цветя.

— А това пък за какво ти е?

— Трябва да спи на нещо.

„Значи това ще бъде постелята на кученцето — помисли си той с усмивка. — Изглежда, това кутре няма лош вкус.“

— Хм... — Струпа всичко на верандата и седна до нея. — Това кутре... да не би да си го взела от Хепи Фулър?

— Да.

Кученцето я заряза и се залови да души ръката на Тъкър. Каролайн усети миризмата на розите, но реши да не се оставя да я очарова с тях, нито да го попита за тях, дори не ги удостои с поглед.

— Хей, малкия! — Погали го по петното, а Юслис се зарадва и замаха със задните си крачета по стъпалата. — Ти май наистина ще се окажеш добро куче. Как си го нарекла?

— Юслис — промърмори тя, докато гледаше как кученцето, нейното кученце, се сгуши в скута му. — Исках да си намеря куче — пазач.

— Хм, куче — пазач, така ли? — Младият мъж завъртя кучето. — Хей, приятелю, я си покажи зъбките. — Юслис ухапа пръста му. — Е, ще пораснат. Както и всичко останало. След няколко месеца няма да можем да го познаем.

— След няколко месеца аз... аз ще бъда в Европа — прекъсна го тя. — Всъщност може би скоро ще си замина. Ако приема поканата да изнеса концерт през септември, през август трябва да бъда във Вашингтон, за да се подготвя.

— Трябва ли да се съгласяваш?

Каролайн не очакваше, че ще трябва да го обсъжда с Тъкър.

— Това е ангажимент — отвърна тя, без да коментира въпроса му. — Но мисля, че ще мога да намеря кой да вземе кученцето, преди да си тръгна.

Погледна я с пъстрите си очи нежно както винаги, но малко по-напрегнато от обикновено. „Този мъж умее да прониква с поглед в душата на събеседниците си — помисли си тя, — да отхвърля всичко несъществено и да стига до главното.“

— Мислех, че ще вземеш кученцето със себе си. — Гласът му беше тих и едва се чуваше сред шумоленето на листата. — Изглежда, че си влюбена в работата си. Така ли е наистина?

Тя не обичаше да се рови в миналото си, не обичаше някой да разкрива това, което не смееше да признае дори пред себе си.

— Не може да се пътува на турне с куче — заяви тя и сметна, че това обяснение е достатъчно.

Но Тъкър не беше на същото мнение.

— Харесват ли ти турнетата?

— Те са част от моя живот, при това доста съществена — отвърна му и се протегна да хване кученцето, което се беше захванало да изследва панталоните на Тъкър. — Защо не го отместиш? Може да ти изцапа панталоните.

— Всяко куче обича да се запознава с всичко ново около него. Но ти не ми отговори на въпроса, Каролайн. Харесват ли ти турнетата?

— Не става дума дали ми харесват или не. Когато даваш концерти, не можеш да избегнеш пътуванията — от летище на летище, от хотел в хотел, от репетиция на репетиция. — Усети как стомахът ѝ се стегна като корава, неприятна топка. Това бе предупреждение — трябва да измисли как да отпускат нервите си, ако не иска в най-скоро време да се обади язвата ѝ.

Когато човек е прекалено напрегнат, лесно може да отгатне симптомите у другите. Тъкър небрежно започна да разтвива врата ѝ.

— Никога не съм могъл да разбера защо някои хора се залавят с неща, които не са по силите им.

— Не съм искала да кажа, че...

— Разбира се, че не си искала, нито си го казала. Нищо не може да се сравни с моите пътувания, Тък, би казала ти. Да летиш до Лондон, да се разхождаш в Париж, а оттам до Виена или Венеция. Винаги съм мечтал да видя тези градове. Но така както го описваш, не ми звучи много забавно.

„Да види тези градове?“ — помисли си тя. Какво всъщност виждаше от тези градове между безбройните интервюта, концерти, репетиции и опаковането на багажа?

— Има хора на този свят, които не смесват удоволствието с професията — чу тя собствения си глас, който прозвуча превзето като глас на стара мома, и изпита отвращение от себе си.

— Това вече е прекалено — каза той и запали цигара. — Виждаш ли това кутре, което подскача щастливо наоколо? То сигурно ще опикае тревата ти, ще върти радостно опашка, когато го повикаш, а след това ще се свие в някой ъгъл, за да подремне. Винаги съм мислил, че кучетата най-добре умеят да се радват на живота.

Младата жена сви устни.

— Само се опитай да опикаваш тревата ми.

Но младият мъж не се усмихна. Загледа замислено върха на цигарата си, а после погледна Каролайн невъзмутимо.

— Попитах д-р Шейс за хапчетата, които ми даде. Перкодан, нали така се казват? Каза, че били много ефикасни. Това ме накара да се запитам защо си имала нужда от тях.

Вече бе свикнала с подобни въпроси и те не я разстройваха.

— Това не е твоя работа.

— Каролайн, аз съм много загрижен за теб — промълви той и я погали по бузата.

Тя отлично знаеше — и двамата го знаеха — че бе казвал това на много жени преди нея. Но и двамата знаеха, че този път е съвсем различно.

— Имах главоболие — изрече тя и се ядоса, че гласът ѝ звучи едновременно язвително и отбранително.

— Постоянно ли?

— Какво е това? Разпит? Много хора страдат от главоболие, особено ако са заети с нещо повече от това да седят по цял ден в люлеещия се стол на верандата.

— Предпочитам един удобен хамак. Но ние говорехме за теб.

Каролайн студено го погледна.

— Стига, Тъкър.

Обикновено той би спрял дотук. Не беше от тези, които обичат да дразнят околните.

— Не ми е приятно да мисля, че страдаш.

— Не страдам. — Ала главоболието ѝ отново се появи.

— Нито пък искам да се тревожиш.

— Да се тревожа — повтори думите му и се засмя. Смехът ѝ прозвуча леко истерично и кученцето заскимтя. — О, за какво да се тревожа! Само затова, че някакъв маниак убива жени и ги хвърля в блатото. Трябва ли да се безпокоя, че Остин Хетинджър отново е на свобода и може би ще се върне, за да натроши отново стъклата на прозорците ми с пушката си? Сигурно няма да изгубя съня си от факта, че той се кани да пробие няколко дупки и в теб.

— Не искам повече дупки в тялото си, отколкото вече имам — погали я успокоително той. — Ние, Лонгстрийт винаги успяваме да се справим с всичко, което ни заплашва.

— О, да, сама разбрах това! Особено като гледам насиненото ти око и ранената ти глава.

Тъкър леко се намръщи. Мислеше, че окото му вече не изглежда толкова зле.

— До една седмица белезите ще изчезнат, а Остин по всяка вероятност отново ще бъде в затвора. Лонгстрийт и този път ще победят, скъпа. Както стана с братовчедата Джереми.

Каролайн въздъхна.

— Той беше близък приятел на Дейвид Крокет, онова момче от Кентъки, спомняш ли си го? Заедно са се сражавали във войната за независимост. Разбира се, тогава Джереми е бил съвсем млад, но изпълнен с желание да се сражава. След войната започнал да търси работа и не знаел какво да прави със себе си. Никога не се установил на едно място. Не можел да намери цел в живота си. Както и да е, чул, че в Тексас започват да се стрелят, и решил да навести стария си приятел Дейвид. Може би щели да участват във войната в Мексико и да застрелят някой и друг мексиканец. Все още бил в Луизиана, когато конят му стъпил в заешка дупка и си счупил крака. Джереми паднал от седлото и също си счупил крака. Трябвало да застреля нещастното животно, което вярно му служило цели осем години. Намерил го някакъв фермер и го прибрал в каруцата си. Този фермер имал дъщеря, както всеки почтен фермер, която се погрижила за крака на Джереми и след две седмици той вече можел да стъпва, макар и накуцвайки.

И така, той се влюбил в момичето. Оженили се, имали много деца и забогатели от плантациите в Луизиана. Това е цялата история, но аз исках да кажа нещо друго. Джереми счупил крака си, изгубил коня си и останал сакат за цял живот. Но той никога не отишъл при приятеля си Дейвид в Тексас и не загинал при Аламо.

Каролайн подпря лицето си и го загледа внимателно, когато той разказваше историята, която може би беше измислена.

— Искаш да кажеш, че мъжете от семейство Лонгстрийт може да си счупят крака, за да избягнат нещо по-лошо.

— Точно така. А сега, скъпа, искаш ли да вземеш кучето си и всичко необходимо, за да се преместиш за няколко дни в Суийтуотър?

— Подозрителността в очите ѝ го накара да се усмихне. — Имаме дузина спални, така че няма да ти се наложи да спиш в едно легло с мен, освен ако сама не пожелаеш.

— Благодаря ти за любезното предложение, но трябва да ти откажа.

Упоритостта ѝ го подразни.

— Каролайн, можеш да си вземеш някоя почтена компаньонка или да сложиш резе на вратата на спалнята си, ако мислиш, че ще нахлуя през нощта в стаята ти.

— Сигурна съм, че ще се опиташ — засмя се тя. — И не искам да се ласкаеш от мисълта, че не мога да се справя с теб. Аз трябва да остана тук.

— Не ти предлагам да се преместиш за постоянно — бе изненадан, че тази мисъл не го накара да потръпне, — а само докато Остин е на свобода.

— Трябва да остана тук, Тъкър — повтори тя, — поне до два месеца, така съм решила. През целия си живот не съм отстъпвала от решенията си.

— Разкажи ми за себе си.

— Не, не сега. — Младата жена въздъхна. — Може би някой друг път. Но това е моят дом и моето място е тук. Баба ми е живяла тук през целия си живот. Майка ми е родена тук, макар че предпочита да не го споменава. Искам да мисля, че има много от рода Макнейр в мен, така че мога да живея в тази къща поне едно лято. — Поклати глава и се усмихна. — А сега ще ми поднесеш ли цветята, които си захвърлил на стъпалата?

Можеше да ѝ възрази, но не го направи. Когато на хората не им позволяват да постъпят така, както са решили, те са готови на крайности.

— Тези цветя ли? — попита невинно младият мъж и ѝ поднесе розите. Бяха напръскани с вода, за да останат свежи. — Искаш ли ги?

Каролайн сви рамене.

— Не искам да вехнат на стъпалата.

— Нито пък аз. Купих ги, както и виното чак от Роуздейл. Трябваше да взема колата на Дела — добави той и помириса розите. — А не беше толкова лесно да я убедя. Да беше видяла само колко поръчки ми даде — да отида до химическото чистене, да напазарувам и да взема всичките ѝ поръчки от разпродажбата в Уолуърд, пенъоара, който е купила за сватбата на племенницата си, която ще бъде следващата седмица. Аз си имам принципи и никога не купувам интимно бельо на жени, освен ако не са ми любовници.

— Ти си богат мъж, Тъкър.

— Това е въпрос на принцип — отвърна той и пусна розите в скута ѝ. — Мисля, че жълтото много ти отива.

— Красиви са. — Тя вдъхна уханието им: бе сладко и силно. — Предполагам, че трябва да ти благодаря, както и да ти се извиня за всички неудобства, които неволно съм ти причинила.

— Предпочитам да ме целунеш, вместо да се извиняваш. — Тъкър се усмихна, когато видя, че тя се намръщи, и повдигна брадичката ѝ. — Не разсъждавай, Каролайн, просто го направи. По-добро е от всякакви хапчета против главоболие.

С розите между тях тя се наклони към него и устните ѝ леко докоснаха неговите. Усещането бе силно и приятно и както тя откри, много успокояващо. Младата жена понечи да се отдръпне, но той я прегърна.

— Ти си типична севернячка — промърмори — и винаги бързаш. — След това притисна устните си към нейните.

Тъкър като че ли я пиеше с уста и главата ѝ се замая. Досега не знаеше колко бавна и поглъщаща може да бъде една целувка, ако ѝ се отдадеш изцяло. Въздъхна и се отпусна в ръцете му.

Дори когато усети пръстите му на врата си тя не се разтревожи. Неусетно се притисна към гърдите му и чу силните удари на сърцето му.

И докато устните му бяха върху нейните, Каролайн си помисли, че целувката прилича на гмуркане в хладните води на езеро, обляно от слънчеви лъчи.

Той пръв се отдръпна. Не се осмели да я прегърне. Тя знаеше, че ако го беше направил, нямаше да има сили да го спре.

Беше му трудно да се сдържи, но го направи.

— Не мисля, че искаш да ме поканиш в къщата.

— Не, още не мога да го направя — въздъхна Каролайн.

— Тогава е по-добре да си вървя. — Поколеба се за миг и след това се изправи. — Обещах на братовчедката Лу да мина да я видя и да изиграем една игра на карти, макар че тя обича да шмекерува — усмихна се той. — Аз също шмекерувам, но го правя по-ловко.

— Благодаря за цветята и за виното.

Тъкър прескочи кученцето, което бе заспало на стъпалата, и се отправи към колата на Дела. Влезе вътре, включи двигателя и спусна стъклото.

— Сложи виното в хладилника, скъпа, защото ще се върна.

Младата жена гледаше как завива по пътя и се запита защо последните му думи ѝ прозвучаха като заплаха.

Джоузи и Кристъл се бяха разположили в любимото им сепаре в „Чет’н Чю“. Оправданието им беше, че ще вечерят, но тъй като и двете вечно бяха на диета, причината всъщност бяха последните клюки.

Джоузи разсеяно ровеше в чинията си. Искаше да намери някое по-тлъсто, препечено парче месо, но се безпокоеше за теглото си. Вече минаваше тридесет и трябваше да внимава с фигурата си.

Майка ѝ бе останала до края на живота си слаба и елегантна. Младата жена искаше да бъде като нея.

От деня, в който разбра, че майка ѝ бе нещо по-специално от баща ѝ, тя непрекъснато се сравняваше с нея. Понякога това я караше да изпитва вина, но не можеше да устои на желанието да бъде красавица като майка си. Дори още по-красива от нея. Да бъде желана от мъжете като майка си. Дори много по-желана.

Никога не можа да постигне нейното вродено достойнство и се забърка в нещастния си първи брак, защото бе решила да подражава на самоуверения си и циничен баща. Това ѝ харесваше — да изглежда като фатална жена, със зашеметяваща външност, но с чувствеността на обикновена жена. Като дете обичаше да се вживява в различни образи. Сега Джоузи Лонгстрийт вече бе изградила собствения си образ.

Докато тя ровеше в чинията, Кристъл набързо унищожи салатата си от риба тон с доматиен сос. Не спря да бърбори през цялото време, докато тъпчеше рибата в устата си. Но понеже знаеше целия ѝ живот наизуст, приятелката ѝ не я слушаше.

Харесваше Кристъл още откакто в гимназията тържествено си бяха обещали да бъдат приятелки за цял живот. Тогава бяха две богати малки момичета, които не подозираха колко различен живот ги очаква. Джоузи пое по своя път — представиха я в обществото, започна да посещава балове и забави и се омъжи. Бащата на Кристъл, известен адвокат, избяга със секретарката си и тя трябваше да започне работа. Омъжи се несполучливо и се разведе, след като направи втория си спонтанен аборт.

Но те си останаха приятелки. Когато Джоузи беше в Инъсънс, винаги отделяше време за нея. Беше толкова сантиментална, че искаше да запази за цял живот дружбата им от детинство. Харесваше ѝ как двете се допълват една друга. Кристъл беше миниатюрна и приятно закръглена, докато Джоузи бе висока и слаба. Кристъл имаше бяла кожа, осеяна с лунички, и непрекъснато се опитваше да ги премахне при поредния появил се специалист, докато накрая се примири и си каза, че това е нейният чар. Научи се да се грижи за кожата си в козметичния салон на мадам Александра в Ламонт, дори изкара курса за козметичка и се сдоби с диплом.

Като резултат сега даваше съвети на приятелката си как да избели мургавото си, почти циганско лице. Цветът на косата ѝ, който сменяше през няколко месеца, бе като подвижна реклама на нейните умения.

— И когато Беа се залови с маникюра на Нанси Кунс, Джъстин започна да разправя как нейният Уил ѝ споменал, че агентът от ФБР заподозрял един негър в убийството на Еда Лу и останалите момичета. — Кристъл бодна парче риба тон с вилицата си. — Е, не знам точно как е станало, но не мисля, че е така, както го разправя онази Беа, която самата е черна като асо спатия. Аз самата се почувствах неудобно, но тя само помоли Нанси да не се движи, ако не иска да ѝ нареже пръстите.

Джоузи отпи от чашата си.

— Джъстин е толкова влюбена в нейния Уил, че ще повярва дори ако ѝ каже, че може да се получи злато от жабешки лайна — веднага ще започне да промива пясъка от дъното на блатото.

— Това не е извинение — възрази приятелката ѝ.

— Искам да кажа, че всички знаем, че убиецът е негър, но не е хубаво да го говорим в присъствието на Беа. Все пак тя е най-добрата ми маникюристка. Затова дръпнах силно косата на Джъстин и когато тя изпищя, ѝ казах любезно: „О, скъпа, да не би да те заболя? Ужасно съжалявам. Но тези разговори за убийци ме изнервят прекалено много. Добре че не съм ти отрязала ухото, защото отрязано ухо кърви повече от заклано прасе“ — усмихна се Кристъл. — И тя млъкна, и повече не се обади.

— Може би тази вечер трябва да поговоря с Уил. — Джоузи се облегна и отметна косата от челото си. — Това ще накара Джъстин

отново да се разпиши.

Кристъл се засмя с нейния писклив смях, приличащ на птичи крясък.

— Ох, Джоузи, и ти си една! — Погледът ѝ се насочи към вратата на ресторанта, която рязко се отвори. Наведе се към ухото на Джоузи и прошепна: — Ето я онази, Дарлийн Талбът, с нейното отроче. Винаги съм казвала, че краставите магарета се подушват отдалеч.

— За Били Т. Бъни ли намекваш? — попита заинтригувано Джоузи.

— Говоря за магаретата. Както ти казах, видях го да влиза през задната врата в кухнята на Дарлийн само десет минути, след като Джуниър беше излязъл през предната. Тя беше само с една прозрачна и къса розова нощница. Видях ги през прозореца на кухнята на Сузи Тръсдейл. Тъкмо миех косата ѝ. Кухнята на Сузи винаги блести от чистота дори с всички тези хлапета. И ако не се беше разболяло най-малкото ѝ дете, щеше да дойде в салона да я боядисам и аз нямаше да видя Дарлийн и нейния любовник.

— Какво ти каза Сузи?

— Е, в този момент главата ѝ беше наведена над мивката, но когато я изсуших, аз ѝ казах какво съм видяла. От погледа ѝ разбрах, че не ѝ казвам нищо ново, но ми отвърна, че никога не се интересува от живота на съседите си.

— Значи Дарлийн изневерява на Джуниър с Били Т.? — Джоузи сви устни и засмука сока през сламката. Очите ѝ заблестяха с онзи пламък, който за Кристъл беше предупреждение, че приятелката ѝ замисля нещо.

— Какво ти се върти в ума, Джоузи?

— Тъкмо се питах каква ли физиономия ще направи Джуниър, когато разбере, че го правят на глупак. На мен той ми е симпатичен.

— Хайде де! — възкликна приятелката ѝ и се зае с остатъка от доматиите. — Доколкото знам, той е единственият мъж между двадесет и петдесет години в града, с когото не си имала връзка.

— Мога да харесвам някого и без да имам връзка с него. Струва ми се, че някой трябва да му каже какво става в собствената му къща, когато него го няма.

— Не съм сигурна, Джоузи.

— Аз пък съм сигурна. — Започна да рови в чантата си за бележник и писалка. — Ще напиша една бележка, а ти ще му я занесеш.

— Аз? — извика жената и се огледа наоколо. — Защо мислиш, че аз трябва да го направя?

— Защото всички знаят, че ти често се отбиваш до бензиностанцията му.

— Да, но...

— Така че, когато отидеш там — продължи Джоузи, докато пишеше, — трябва само да му привлечеш вниманието, когато е отворено чекмеджето на касата му. Ще пуснеш тази бележка в чекмеджето и ще си тръгнеш. Виждаш, че работата е много лесна.

— Знаеш, че винаги се изприщвам, когато съм нервна — рече Кристъл, почувствала, че кожата ѝ настръхва.

— Трябват ти само две секунди, за да пъхнеш бележката в чекмеджето — настоя приятелката ѝ, когато я видя, че се колебае, и решително продължи: — Нали си спомняш, че ти казах какво разправяше Дарлийн за теб? Каза, че си боядисала така отвратително косата ѝ, че щяла да направи по-добре, ако си я боядисва сама с боя за пет долара, вместо да ти плаща седемнадесет долара и петдесет цента, за да съсипеш окончателно косата ѝ.

— Тази малка кучка няма право да говори така пред клиентите ми! Косата ѝ е толкова проскубана, че ако не посещава някой фризьорски салон, в най-скоро време ще ѝ опада съвсем. — Презрително изсумтя и добави: — Надявам се да се случи.

Джоузи се усмихна и размаха бележката под носа ѝ. Кристъл я грабна.

— Само я погледни, седи там и си черви устните, докато бебето ѝ цялото се е оплескало със сладолед.

Джоузи бавно се обърна и погледна към Дарлийн. Погледът ѝ се спря на позлатената гилза на червилото.

— Хмм, струва ми се, че ми хрумна нещо промърмори тя.

— Какво казваш?

— Нищо. Ще се върна след малко, Кристъл. — Стана и се отправи към масата на Дарлийн.

— Здравей, Дарлийн. Твоето бебе наистина ще стане голям мъж.

— Сега е на осем месеца — отвърна тя, изненадана и поласкана от вниманието ѝ. Остави червилото и взе една салфетка да избърше лицето на Скутър, който се разплака. Докато Дарлийн успокояваше сина си, жената гледаше червилото.

Не грешеше, помисли си тя. Със сигурност не грешеше.

Беше купила това червило в Джаксън от щанда с парфюмерия на Елизабет Арден. Бяха ѝ харесали златната гилза и особеният оттенък на червеното.

Беше го загубила. Не беше го виждала от нощта, когато се срещна с Теди Рубинщайн в аутопсионната зала в погребалното бюро на Палмър. Спомни си, че се бе прибрала доста уморена вкъщи и когато слизаше от колата, бе изпуснала чантата си. Всичко си идваше на мястото.

А на следващия ден Тъкър бе катастрофирал с колата си, защото някой му бе повредил спирачките.

— Имаш много хубаво червило, Дарлийн. И много ти отива. Мога ли да го видя?

Гледаше я злобно с присвити очи, но тя не забеляза погледа ѝ, поласкана от комплимента.

— Мисля, че това червено прави жената много секси. Мъжете харесват това — отвърна Дарлийн.

— Аз също харесвам червеното, но никога досега не съм виждала такъв нюанс. Откъде го намери?

— Ох! — Младата жена се изчерви за миг, но все още бе твърде очарована от вниманието на Джоузи и не се сети да скрие червилото. — Подарък ми е.

Джоузи се усмихна.

— Е, и аз обичам подаръците — обърна се, без да дочака отговор и се върна при недоумяващата Кристъл.

Петнадесет минути по-късно Джоузи събуди Тъкър, който си почиваше след играта на карти.

Той разтърка сънено очи, без да разбира какво му говори сестра му.

— По-бавно, Джоузи. Още не съм се разсънил.

— Тогава разсъни се, дяволите да те вземат! — Тя го разтърси толкова силно, че той едва не падна от хамака. — Казвам ти, че Били Т. Бъни е повредил колата ти, и искам да знам какво смяташ да предприемеш.

— Искаш да кажеш, че е повредил спирачните шлангове с едно червило?

— Съвсем си оглупял — въздъхна и отново започна да му разказва.

— Скъпа, само защото Дарлийн има същото червило като твоето...

— Тъкър! — Загубила търпение, тя грубо го хвана за ръката. — Една жена винаги може да познае червилото си.

Брат ѝ разтри ръката си и въздъхна примирено.

— Може да си го изгубила някъде другаде.

— Никъде другаде не съм го изгубила. Изпуснах го тук, пред къщата, в онази вечер, когато бях с Теди. На следващата сутрин го нямаше. Не намерих също малкото огледалце с перлите, което ми остана от мама. — В очите ѝ блесна ярост. — Сигурно онази кучка е прибрала и огледалцето.

Тъкър отново въздъхна и бавно се надигна. Явно, че нямаше да може да подремне още малко. Трябваше да предприеме нещо, въпреки че уликите бяха доста неубедителни.

— Къде отиваш?

— Ще отида при Бърк.

Сестра му гневно плесна с ръце.

— Ако татко беше жив, щеше да вземе пушката и да застреля това магаре Били Т.

Брат ѝ се обърна и макар че лицето му остана безизразно, очите му я изгледаха студено.

— Аз не съм като татко, Джоузи.

Тя веднага съжали за думите си и се спусна да го прегърне.

— Скъпи, беше толкова ужасно, толкова се бях уплашила за теб. И заради това не съм на себе си.

— Знам. — Притисна я той към себе си. — Остави ме сам да се оправя. — Наведе се и я целуна. — Когато отида в Джаксън, ще ти купя ново червило.

— Искам яркочервено.

— А сега иди и си почини. Ще взема твоята кола.

— Добре. Тък — повика го тя и когато брат ѝ се обърна, Джоузи му се усмихна. — Може би Джуниър ще му го върне тъпкано.

15.

Тъкър влезе в стаята на шерифа, но намери само сержант Барб Хопкинс, която дежуреше по половин ден, седнала на малкото бюро в ъгъла. До нея си играеше на затворници шестгодишният ѝ син Марк.

— Здравей, Тък — поздрави го тя. Откакто двамата бяха завършили гимназията „Джеферсън Дейвис“, тя беше напълняла с двадесет и пет килограма. На кръглото ѝ лице цъфна весела усмивка. — Случило ли се е нещо?

— Така ми се струва. — Той винаги я бе харесвал: тя се бе омъжила за Лу Хопкинс на деветнадесет години и след това през две години им се раждаше по едно дете, докато най-последно се бе появил и Марк. Тогава Барб бе заявила категорично на Лу, че няма да ражда повече деца. — Къде е останалото ти потомство, Барб?

— О, шляят се някъде из града.

Тъкър погледна към килиите и се обърна към момченцето:

— Кого пазиш, малкия?

— Няма никого, защото ги убих всичките. — Детето дяволито се ухили и се хвана за решетките. — Убих ги, защото знам, че няма да ме хванат.

— Обзалагам се, че ще те хванат. Тук има един опасен престъпник, Барб.

— Като че ли не знам. Щом дойдохме тази сутрин, веднага включи нагревателя на аквариума и свари всички рибки. Той е един психопат, убиец на рибки. — Тя извади от чантата си парче сирене и го ухапа. — Какво мога да направя за теб, Тък?

— Търся Бърк.

— Той взе няколко полицаи и заедно с Карл тръгнаха да търсят Остин Хетинджър. Пристигна окръжният шериф със специален хеликоптер. Ще претърсят цялата околност. Като нищо може да се опита да те застреля или отново да изпотроши прозорците на Каролайн Уейвърли — хладнокръвно рече жената. — Този човек успя

да изиграе полицаите и да ги направи на глупаци. Сега е обявен за издирване. Очакват го големи неприятности.

— Ще се намеси ли ФБР?

— О, говориш за онзи, специалния агент, дето не се разделя с костюма и вратовръзката? Остави тази работа на нашите момчета. Уж работи заедно с тях, но повече се занимава с разпитването на свидетелите. — Тя отхапа от сиренето. — Успях да видя списъка на свидетелите му. Кани се да разпитва Върнън Хетинджър, Тоби Марч, Дарлийн Талбът и Нанси Кунс. — Барб облиза пръстите си. — И ти също си в списъка, Тък.

— Да, очаквах, че отново ще се сети за мен. Можеш ли да повикаш Бърк чрез това нещо? — И той посочи към радиотелефона. — Попитай го дали ще има малко време за мен.

— Разбира се, че мога. Наричат ги уоки-токи. — Барб внимателно избърса пръстите си, завъртя някакъв номер, изкашля се и почука на микрофона. — Базата вика пост номер едно. Базата вика пост номер едно. Приемам. — Затисна микрофона с ръка и се усмихна на Тъкър. — Джъд Ларсън ми каза, че трябва да използваме кодирани имена, като Сребърната лисица и Голямата мечка. — Поклати глава и отново се наведе над микрофона. — Базата вика пост номер едно. Бърк, скъпи, чуваш ли ме?

— Тук е номер едно. Извинявай, Барб, но ръцете ми са заети. Приемам.

— Тъкър е тук в офиса и иска да говори с теб.

— Добре, дай ми го.

Тъкър се наведе над микрофона.

— Бърк, трябва да се видим. Мога ли да дойда при теб?

От слушалката се чу прашене.

— Сега съм много зает, Тък, но мога да тръгна по Догстрийт и да се срещнем при Самотния дъб. Там ще блокираме шосето. Приемам.

— Ще бъда там. — Замислено погледна към микрофона и добави: — Да, ще дойда. Дочуване.

Барб отново му се усмихна.

— На твое място бих взела пушката. Тази сутрин Остин успя да се справи с двама полицаи.

— Да, имаш право. Благодаря ти за загрижеността, Барб.

Когато излизаше, Марк извика зад него:

— Убих ги! Убих ги всичките!

Тъкър ужасено потръпна. Не се досети, че момчето говореше за рибките.

Той забеляза двата хеликоптера, които кръжаха над градчето. Трима полицаи бяха застанали в засада в парцела на стария Стоуки, друга група се бе разпръснала ветрилообразно около рибарника на Чарли О'Хара. Всички до един бяха въоръжени.

Това напомни на Тъкър за търсенето на Френси. Пред очите му изплува мъртвешки бледото лице на убитата, плуваща в блатото. Спря колата до Самотния дъб и взе една касета. С облекчение разбра, че не е попаднал на Тами Уинет или Лорета Лин — двама от певците, предпочитани от Джоузи.

Рой Орбисън тъжно запя „Аз плача“ и младият мъж усети как напрежението започва да отпуска раменете му. Все пак, припомни си той, сега не търсеха труп на някоя девойка. Търсеха един луд. Един луд, въоръжен с два полицейски пистолета тридесет и осми калибър.

По дългия прав участък засадата на полицията се виждаше от осем километра. Тъкър си каза, че ако Остин реши да избяга по това шосе с буика на Бърди, щеше да ги види отдалеч. Ярро оранжевите дървени прегради блестяха на слънцето и се виждаха от километри. Зад тях бяха паркирани два полицейски патрулни автомобили, плътно опрени един до друг като две огромни черно-бели кучета.

Отстрани на пътя бе паркиран новият лъскав пикап на Джъд Ларсън. Той винаги бе готов да остави магазина на помощниците си и да се втурне да помага на полицията. Зад него се виждаше камионът на Съни Талбът с два огромни прожектора, които изглеждаха като жълти очи. Най-отзад бяха колата на Бърк и шевролетът на Лу Хопкинс.

Колата на Лу беше потънала в прах и някой бе надраскал на задното стъкло: „Измийте ме, моля!“.

Тъкър бавно приближи. Пред него изскочиха двама полицаи с насочени пушки. Макар да не очакваше, че те първо ще стрелят, а после ще задават въпроси, той въздъхна с облекчение, когато видя, че Бърк им махна да се отдръпнат.

— Изглежда, че положението е много сериозно? — попита още със слизането си от колата.

— Окръжният шериф е побеснял — промърмори шерифът. — Никак не му се харесва шетнята на онези от ФБР. Счита, че Остин вече е преполовил пътя до мексиканската граница, но не иска да го признае.

Тъкър извади цигарите, предложи му една и запали.

— А ти какво мислиш?

Бърк издиша дима. Този ден се оказа отвратително дълъг и той се радваше на срещата с Тъкър.

— Ако познаваш всички заливчета в блатото и околните потоци, можеш да се укриваш за доста дълго време. Особено ако имаш сериозна причина да избягваш представителите на властта. Трябва да изпратим двама полицаи в Суийтуотър.

— Я зарежи тези глупости.

— Трябва да го направим, Тък. Хайде да вървим! — Сложи ръката си на рамото му. — Все пак в имението има жени.

Тъкър погледна към пътеката, водеща към дъбовете, зад които се криеше блатото.

— Шибана история — каза той.

— Така е.

Нещо в гласа на Бърк накара Тъкър да се обърне.

— Да не би да криеш нещо?

— Мисля, че ти казах достатъчно.

— Познаваме се твърде отдавна.

Шерифът погледна назад към двамата полицаи.

— Снощи Боби Лий дойде у нас.

— Е, това е новина.

Бърк гневно го погледна.

— Той иска да се ожени за Марвела. Помоли ме да поговорим насаме. Излязохме на задната веранда. Да знаещ, Тъкър, това момче ме изплаши до смърт. Страхувах се, че ще ме изненада с новината, че дъщеря ми е бременна. Не зная какво бих направил, сигурно щях да го убия. — Видя, че приятелят му се усмихва, и продължи малко по-спокойно. — Да, знам, знам какво ще ми кажеш. Но всичко е съвсем различно, когато става дума за дъщеря ти. Както и да е... — Всмукна дълбоко от цигарата и изпусна дима. — Хлапакът каза, че тя не е бременна. Мисля, че днес младите са по-умни и знаят как да се предпазват. Спомням си времето, когато ходех със Сузи и трябваше да купувам презервативи чак от Гренвил. — Пресилено се ухили. — И

когато се любехме на задната седалка на татковия шевролет, винаги имах по един в задния си джоб. — Усмивката му помръкна. — Разбира се, ако ги бях използвал, Марвела нямаше да се роди.

— Какво му отговори, Бърк?

— Какво можех да му отговоря, по дяволите! — Уморено се подпря на приклада на пушката. — Аз съм я отгледал. Но тя иска да бъде с него и това е всичко. Намерил си е добра работа при Талбът и мисля, че е добро момче. Луд е по нея и мисля, че ще бъдат щастливи. Ала сърцето ме заболя, като го слушах.

— Как го прие Сузи?

— Изплака цели кофи със сълзи. — Бърк въздъхна, захвърли цигарата и я стъпка. — И когато Марвела започна да обяснява как щели да се преместят в Джаксън, аз се уплаших, че Сузи ще наводни къщата. След това и Марвела се разплака. Когато спряха, веднага заговориха за сватбения тоалет, но аз не издържах и излязох от стаята.

— Значи се предаде, а?

— Така е. Но моля те, засега не казвай на никого. Тази вечер Марвела и Боби Лий ще се срещнат с родителите му.

— Искаш ли да поговорим за нещо друго?

— С удоволствие.

Тъкър му разказа за червилото на Джоузи.

— Дарлийн и Били Т. са любовници? — Бърк се намръщи. — Никога не съм подозирал.

— Попитай Сузи.

Той въздъхна и кимна.

— Жените винаги крият нещо. Само един Бог знае какво си мислят. Сузи беше бременна от три месеца с Томи, преди да ми каже. Решила, че не трябва да ме тревожи, тъй като бяхме още много бедни. Когато Марвела се влюбила в брата на Дарлийн, тя не ми каза нищо. Това, което се опитвам да ти обясня, Тъкър, е, че не мога да арестувам Били Т. само защото Дарлийн има същото червило като Джоузи!

— Знам, че това не е достатъчно, Бърк. Само си мислех, че трябва да го знаеш.

Бърк изръмжа в знак на одобрение. Скоро щеше да се стъмни и само Бог можеше да открие Остин.

— Ще поговоря довечера със Сузи. Ако наистина се окаже, че Били Т. има връзка с Дарлийн, ще намеря време да поговоря с него.

— Ще ти бъда благодарен — каза Тъкър и реши, че може да се заеме с нещо по-приятно.

На следващата сутрин, след като бе спал само пет часа, шерифът седна на масата пред купата с овесена каша. Беше много разтревожен — късно снощи бяха открили буика на Бърди, изоставен край Котънсийд Роуд и вече никой не вярваше, че Остин е забягнал към мексиканската граница. На всичкото отгоре трябваше да измисли откъде да вземе смокинг, за да отведе дъщеря си до олтара.

Сузи вече не се отлепяше от телефона. Двете с Хепи Фулър крояха планове за сватбената церемония като генерали, замислящи настъпление по цялата линия на фронта.

Бърк тъкмо си задаваше въпроса кога ще се отърве от опекуството на окръжния шериф, когато от съседната врата долетяха писъци. Като че ли нещо тежко се стовари на пода. Той скочи от стола.

Боже господи, как можа да забрави за семейство Талбът? Сузи връхлетя в кухнята, но Бърк вече прескачаше оградата между двата съседски двора.

— Уби го, господи! Уби го! — крещеше Дарлийн. Малката кухня беше обърната наопаки. Свряна в ъгъла, тя скубеше косите си и неистово пищеше. Късата ѝ нощница бе разпокъсана и белите ѝ трепкащи гърди бяха изскочили.

Бърк тактично бе отклонил погледа си към преобърнатата маса. Всичко наоколо бе оплескано с остатъците от закуската. Били Т. лежеше на пода, проснат сред овесената каша.

Шерифът поклати глава и погледна към Джуниър Талбът, който се бе надвесил над Били Т. с тежък чугунен тиган в ръка.

— Надявам се, че няма да го убиеш, Джуниър.

— Не смятам да го убивам — отвърна той и отпусна ръка. — Просто исках да му посмачкам малко фасона.

— Почакай. — Шерифът се наведе към Били Т., докато Дарлийн продължаваше да пици и да си скубе косите. От детската стая се чуваха писъците на Скутър. — Струва ми се, че си го ударил доста силно — изрече Бърк и опипа подутината на темето на Били Т. — Може би трябва да го отнесем при д-р Шейс.

— Ще ти помогна.

Бърк внимателно го изгледа.

— Кажи ми какво стана, Джуниър.

— Ами... — Той дръпна стола към себе си. — Бях забравил да кажа нещо на Дарлийн. Когато се върнах, го видях, че се промъкна в кухнята и се нахвърли върху жена ми. — Погледна към Дарлийн и тя веднага спря да плаче. Така ли беше, Дарлийн?

— Аз... — Тя подсмръкна и погледна уплашено. — Така беше. Аз... той се нахвърли върху мен толкова бързо, че не можах нищо да направя. И в този момент Джуниър се върна вкъщи и...

— По-добре върви да видиш бебето — тихо каза съпругът ѝ и оправи разкъсаната ѝ нощница. — Не се безпокой, той повече няма да ти досажда.

Тя преглътна и кимна.

— Да, Джуниър.

После побърза да се измъкне от кухнята. Джуниър погледна към Били Т., който се размърда.

— Един мъж трябва да защитава това, което му принадлежи, нали шерифе?

Бърк пхна ръце под мишниците на Били Т.

— Предполагам, че си прав. А сега ми помогни да го занесем до колата.

Сай беше щастлив. Срамуваше се, че се чувства толкова щастлив, когато току-що бяха погребали сестра му, а целият град говореше за баща му. Но нищо не можеше да стори.

Чувстваше се щастлив, защото бе успял да се измъкне от къщи. Майка му лежеше на дивана, замаяна от успокоителните, които д-р Шейс ѝ бе дал, и гледаше дневното шоу по телевизията.

Хубаво бе, че можеше да се махне и да не гледа полицейската кола, която стоеше до ъгъла. Дебнеха дали баща му ще се появи отнякъде. Момчето отиваше на работа и си подсвиркваше.

Трябваше да измине петнадесет километра, но това не го плашеше. Бе започнал да събира пари, за да може един ден да бъде свободен. Бе решил, че когато навърши осемнадесет години, ще се махне от Инъсънс.

Имаше още четири години дотогава и те му се струваха безкрайно дълги. Ала след като вече имаше работа, не му изглеждаха така безнадеждни.

Харесваше работата си и си представяше, че един ден ще има визитни картички като онзи търговец на библии, който миналия април бе продал една на майка му. Неговата картичка щеше да изглежда така:

„Сайръс Хетинджър
Човекът, който може да свърши всичко.
Никоя работа не е прекалено голяма.
Никоя работа не е прекалено малка“.

Да, той щеше да поеме по собствения си път. Когато стане на осемнадесет години, ще има достатъчно спестени пари, за да си купи билет до Джаксън. А може би и до Ню Орлеан. Глупости! Ако поиска, ще отиде чак до Калифорния.

Започна да си тананика „Калифорния, аз идвам“ и зави покрай двора на Тоби Марч. Запита се дали Джим ще боядисва и днес в къщата на мис Уейвърли и дали ще могат да се видят за малко.

Пресече поточето, което през това време на годината бе почти пресъхнало, и подкара към канала.

Спомни си как двамата с Джим бяха изписали имената си по бетонната стена. Спомни си колко често се бяха крили там и внимателно разглеждаха списание „Плейбой“, което Сай беше задигнал от приятелката на брат си.

Онези снимки си ги биваше, припомни си момчето. За Сай, който никога не беше виждал гола жена, те бяха нещо изключително вълнуващо и докато ги гледаше, penisът му се бе втвърдил като скала. И онази нощ оръдието на Сатаната се освободи и той намокри чаршафа в съня си.

Колко се изненада майка му, когато ѝ каза, че ще занесе прането вместо нея.

При този спомен се усмихна, запита се дали отново ще му се случи нещо подобно и подкара колелото покрай канала.

Някаква ръка затъкна устата му и Сай не успя дори да гъкне. Въобще не помисли да се съпротивлява. Много добре познаваше тази

ръка до последния косъм. Познаваше дори и миризмата ѝ. Уплаши се тъй силно и отчаяно, че дори не помисли да крещи за помощ.

— Открих свърталището ти — прошепна Остин. — Открих гнездото на порока, с развратните списания и негърските драсканици по стените. Колко хлапаци са идвали тук да онанират?

Момчето само поклати глава. Баща му го блъсна така силно в бетонната стена на канала, че той изохка от болка. Очакваше Остин да свали колана си и да започне да го налага, но видя, че баща му нямаше колан.

Сигурно му бяха взели колана в затвора. Взимат коланите на затворниците, за да не се обесят с тях.

Сай преглътна. Баща му се бе навел, защото тунелът беше много нисък, но въпреки това изглеждаше едър и страшен. Лицето и ръцете му бяха изцапани и приличаше на хищна птица, готова да се хвърли към жертвата си.

Той отново преглътна и усети, че гърлото му бе пресъхнало.

— Търсят те навсякъде, татко.

— Знам, че ме търсят. Но няма да ме намерят, нали?

— Не, сър.

— И знаеш ли защо, момче? Защото Бог е на моя страна. Безбожниците никога няма да ме открият. Ние водим с тях свещена война. — Той се усмихна и Сай усети как стомахът му се сви на топка. — Те затвориха мен и оставиха онзи убиец, сина на онази блудница, на свобода. Тя беше блудница. Вавилонска блудница! Тя се продаде, макар че ми принадлежеше.

Сай не разбра за кого говори баща му, но кимна.

— Да, сър.

— Ще бъдат наказани. Ще понесат наказанието си за греховете си. — Ръцете му се свиха в юмруци. — Всички до един ще бъдат наказани. До последното коляно. — Очите му се избистриха и отново се насочиха към него. — А ти откъде имаш този велосипед, момче?

Реши да каже, че велосипедът е на Джим, но се уплаши, че лъжата ще изгори езика му.

— Взех го на заем. — Започна да трепери, защото знаеше, че е безсмислено да лъже. — Намерих си работа. Работя в Суийтуотър.

Остин пристъпи към сина си. Очите му бяха като стъклени, а ръцете му се свиваха и отпускаха.

— Ти си отишъл там? В онова змийско гнездо?

Сай знаеше, че има наказание по-лошо от боя с колана. Това бяха юмруците на баща му. Очите му се изпълниха със сълзи.

— Няма да отстъпя, татко, и няма да се махна оттам. Кълна се. Мислех само... — Една ръка го стисна за гърлото и дъхът му секна.

— Дори и собственият ми син ме предаде. Плът от моята плът, кръв от моята кръв! — Той блъсна сина си. Лактите на момчето болезнено се забиха в бетона, но то не извика.

— Ще отидеш там — процеди Остин. — Ще отидеш и ще дебнеш. Искам да знам какво прави той, в коя стая спи. Ще ми казваш всичко, което чуваш и виждаш.

— Да, сър. — Сай избягна погледа му.

— И ще ми носиш храна. Храна и вода. Ще я носиш всяка сутрин и всяка вечер. — Баща му зловец се усмихна и се наведе към него. Дъхът му миришеше на гнило. Слабата светлина, която проникваше в канала, освети зениците му и Сай видя, че са почти бели. — Няма да казваш на майка си, няма да казваш на Върнън, няма да казваш на никого.

— Да, сър! — Отчаяно заклати глава. — Но нали Върнън ти помогна, татко. Може да вземе пикапа ти и...

Остин го зашлеви през устата.

— Казах ти — няма да казваш на никого. Те ще следят Върнън. Ще го следят ден и нощ, защото знаят, че е на моя страна. Но на теб никой не обръща внимание. Само помни, че ще те наблюдавам. Понякога ще бъда тук и ще те чакам, но може и да не съм тук. Ала винаги ще те наблюдавам. Разбра ли ме? Винаги ще те наблюдавам и ще знам какво говориш. Бог ме е дарил със способността да виждам и да чувам всичко. Ако сгресиш, Неговият гняв ще те порази и ще те разцепи на две с един удар.

— Ще направя всичко, каквото ми каза. — Зъбите му тракаха от страх. — Обещавам. Ще изпълня всичко.

Грубите ръце сграбчиха момчето за раменете.

— Ако кажеш на някого, че си ме виждал, дори и Бог няма да може да те спаси.

На Сай му трябваше почти цял час, за да стигне до Суийтуотър. Бе изминал четвъртината път, когато спря и повърна. Когато стомахът му се изпразни, той изми лицето си в оскъдните води на Литъл Хоуп. Краката му трепереха и трябваше да кара бавно. През няколко минути се оглеждаше тревожно назад. Бе почти сигурен, че ще види баща си с онази усмивка, която се появяваше на лицето му, когато развързваше колана си.

Когато стигна до Суийтуотър, момчето видя Тъкър на страничната тераса, зает с утринната поща. Сай остави велосипеда и неуверено се приближи.

— Добро утро, Сай.

— Добро, мистър Тъкър — гласът му прозвуча дрезгаво и той се изкашля. — Съжалявам, че закъснях. Аз бях...

— Сам ще определяш кога да идваш, Сай. — Младият мъж разсеяно погледна някакъв доклад и го остави настрана. — Не държа да идваш в определен час.

— Да, сър. Ако ми кажете кога да идвам, аз ще го спазвам.

— Няма нужда да бързаме — шеговито рече той и взе парче бекон. — Закусвал ли си?

При мисълта как бе повръщал по пътя стомахът му се сви болезнено.

— Да, сър.

— Тогава ела на терасата при мен, докато свърша със закуската. После ще решим какво да правиш.

Неохотно изкачи трите стъпала до терасата. Кучето на Тъкър, Бъстър, го погледна, завъртя опашка и се оригна.

— Той обича да има компания — каза Тъкър, отмести едно от списанията на Джоузи и се усмихна на момчето.

— Тъй като ти си момче за всичко... по дяволите, какво си направил със себе си?

— Сър? — В гласа му се прокрадна паника. — Не съм направил нищо.

— По дяволите, момче, лактите ти са одрани до кръв. — Хвана ръката му и я вдигна. От раната все още кървеше и бе зацапана с пясък.

— Просто паднах от колелото.

Тъкър присви очи.

— Върнън ли те подреди така? — Той се беше спречквал с него и знаеше, че този мъж нямаше да се замисли да накаже по-малкия си брат.

Какъвто бащата, такъв и синът.

— Не, сър — облекчено отвърна Сай. Поне този път можеше да каже истината. — Кълна се, че Върнън не ме е докосвал. Понякога той пощурява, но аз се скривам от погледа му, докато му мине. Той не е като татко... — Изведнъж млъкна и се изчерви. — Не беше Върнън. Просто паднах с колелото.

Младият мъж недоверчиво слушаше неясните му обяснения. Безсмислено беше да го насилва и да го измъчва както баща му и брат му.

— Добре, няма нужда да ми обясняваш повече. Иди и кажи на Дела да ти изчисти раните.

— Аз не искам...

— Момче! — Облегна се на стола. — Една от привилегиите на всеки работодател е правото му да заповядва. Щом ти казвам да отидеш, значи трябва да го направиш. Раните ти трябва да бъдат почистени. Вземи си и една кока-кола от хладилника, а като се върнеш, ще измисля какво да работиш днес.

— Да, сър — отвърна виновно Сай и влезе в къщата с натезало сърце.

Тъкър намръщено го проследи с поглед. Момчето изглеждаше дяволски зле. Но кой можеше да го упрекне за това? Хвърли още едно парче бекон на кучето и реши да намери повече работа на Сай, за да го откъсне от мислите му.

Наближаваше пладне, когато Тъкър му нареди да провери трактора. Вече целият град знаеше за случилото се в кухнята на Талбът. Дела научи за това по телефона от Ърлийн.

Цялата история се предъвкваше в няколко варианта. Връзката между Дарлийн и Били Т. бе потвърдена окончателно, но Тъкър се интересуваше само от едно нещо в нея.

Джуниър бе заварил жена си върху кухненската маса в прегръдките на Били Т. и без много приказки го бе цапардосал здравата по главата.

Инъсънс доста дълго нямаше да забрави тази пикантна история.

Младият мъж мисли през целия следобед, после отиде до кухнята и си отрязва едно парче от банановия пай на Дела. В края на краищата всеки си имаше принципи. Един мъж можеше да се откаже от много неща, но не и от принципите си.

Успя да убеди икономката да му даде колата си, като обеща да ѝ купи нови обици и да донесе бутилка газ. Докато караше към къщата на Каролайн, се питаше дали ще може да я накара да отидат довечера на кино. След един километър Тъкър паркира колата.

За да дойде от града до Суийтуотър или да се върне в града, Били Т. е трябвало да мине по този път. Доколкото знаеше, той всяка вечер киснеше в ресторанта на Макгрийди и не пропускаше да играе бiliarд.

Тъкър извади цигара и зачака.

Допушваше цигарата си, когато видя Каролайн, която водеше кученцето си, вързано с червена каишка.

Тя спря, но кучето я задърпа напред.

— Скъпа — усмихна се младият мъж, — накъде те води това куче?

— Излезли сме на разходка. — Те приближиха до колата, Юслис завъртя опашката си и се спусна към глезена на Тъкър.

— Тук е доста безлюдно. — Той се наведе и отмести кучето от крака си. — Не е ли по-добре да се разхождате около къщата?

— Опитвам се да го науча да свиква с каишката.

Сякаш за да покаже безсмислеността на това начинание, Юслис се завъртя и загриза каишката.

— Изглежда, че няма да свикне лесно — усмихна се младият мъж. — Изглеждаш уморена, Каро. Да не си прекарала тежка нощ?

— Кученцето бе неспокойно. — Не му каза, че когато то се бе успокоило, тя дълго не можа да заспи. Мислеше за Остин Хетинджър, който можеше отново да я нападне.

— Трябва ти картонена кутия и будилник.

— Моля?

— Юслис страда за майка си. Постави го в картонената кутия, сложи и онази възглавница и нагласи будилника до него. Тиктакането на будилника ще го приспи.

— О, така ли? — Младата жена се замисли и реши да не споменава, че бе взела кученцето в леглото, за да го успокои. — Ще трябва да опитам. Какво правиш тук, от тази страна на пътя?

— Нищо, просто чакам да мине времето.

— Доста странно място за убиване на времето. Все още не са заловили Хетинджър, нали?

— Доколкото знам, все още не са.

— Тъкър, Сузи ми спомена за Върнън Хетинджър. Каза, че не е по-добър от баща си.

Той щракаше с пръсти, за да забавлява Юслис.

— Бих казал, че Върнън се стреми да стане като баща си, но все още не го е достигнал.

— Тя каза, че винаги бил готов да се сбие и...

— Да, веднъж се сби и с мен — прекъсна я Тъкър. — Нахвърли се върху мен и ме ритна. Съжалявам, че трябва да го кажа, а след това Дуейн ритна него. — Младият мъж се ухили, като си спомни колко силен беше брат му, преди алкохолът да пресуши силите му. Като момче никога не съм разчитал на мускулите си. Макар че работех на полето, ръцете ми бяха слаби. Но Дуейн беше много як. С огромните си ръце беше един от най-добрите защитници на футболния отбор и всички момичета припадаха по него. И когато Върнън се опита да ми промени физиономията, Дуейн с два удара го повали на земята.

— Сигурна съм, че това е доста забавна история, но според мен трябва да се пазиш и от Върнън.

— Мисля, че няма защо да се тревожа чак толкова заради Остин и сина му.

— Защо? — избухна Каролайн. — Само защото твоят голям брат ще ги набие и ще те защити?

— Напоследък той е прекалено зает със себе си. — Тъкър погледна към пътя и видя, че в далечината се задава тъндърбърдът на Били Т. — Мисля, че е по-добре да се върнеш и да не мислиш повече за Остин и сина му. Може би по-късно ще се отбия при теб, за да видя как върви боядисването.

— Какво има? — Беше виждала този израз в очите му, когато я бе повалил на земята, за да я спаси от изстрелите на Остин. А също, когато я бе попитал има ли пушка в къщата. Този мъж не се нуждаеше от закрилата на големия си брат или на който и да било друг. Тя чу шума от колата на Били Т. и се обърна. — Какво става, Тъкър?

— Нищо, което да те засяга. Прибирай се, Каролайн. — Спусна гюрука точно когато Били Т. закова колата си зад неговата.

Каролайн взе кученцето на ръце, но не помръдна.

— Хей, Фъкър^[1]... искам да кажа Тъкър — ухили се Били Т., без да вади клечката за зъби от устата си. Бе възхитен от остроумието си. Но всъщност не му беше много весело. Главата все още го болеше, а гордостта му беше пострадала още по-тежко. Чувстваше се сякаш го бяха ритнали отзад.

— Здравей, Били Т. — каза Тъкър и се запъти към него, без да изважда ръце от джобовете. — Чух, че тази сутрин си имал малка неприятност.

Очите на Били Т. се свиха злобно.

— А теб какво те засяга?

— Нищо, просто поддържам разговора. Знаеш ли, когато това се е случило, вече бях тук и те чаках да минеш.

— Така ли?

— Да. — С крайчеца на окото си младият мъж видя, че Каролайн се приближава към тях. Макар че беше на няколко метра, присъствието ѝ го подразни. — Бих искал да изясним една дреболия, ако имаш време, разбира се.

Преди Били Т. да разбере какво става, той се наведе и дръпна ключовете от арматурното табло. Хората често забравяха, че понякога може да бъде и доста пъргав.

— А това е в случай, че нямаш време.

— По дяволите! — извика Били Т. и отвори вратата. — Май си просиш да ти насинят и другото око.

Той огледа цинично Каролайн.

— Тя може да остане, Тък. Може би, след като свърша с теб, ще пожелае да изпие по бира с един истински мъж.

Младата жена ядосано вирна глава.

— Виждам, че се държите като двама глупави гимназисти. Тъкър, не знам какво се е случило между вас двамата, но искам да ме закараш вкъщи. Веднага.

Били Т. се ухили и извади клечката за зъби.

— Май вече е време да се гушкате с мацето, а, Тъкър? Редовно ли ѝ го подаваш?

Каролайн побесня и се спусна към него, но ръката на Тъкър я спря.

— Така не се говори пред дама, Били Т., но след малко ще обсъдим и това. Мисля, че трябва да разменим няколко думи относно колата ми.

— Чух, че колата ти била закарана в Джаксън, цялата била смачкана.

— Правилно си чул. Ние двамата никога не сме се разбирали. Не смятам, че ще се разбираме и в бъдеще, но не мисля, че колата ми трябва да пострада от това.

Мъжът изсумтя и се изплю.

— Доколкото съм чул, ти сам си блъснал колата.

— Да, след като си се промъкнал като плъх в Суийтуотър и си поиграл с колата. — Знаеше, че Били Т. не е от най-умните, и излъга, без да му мигне окото.

— Дарлийн каза, че ти си пробил онези дупки в спирачните шлангове. Струва ми се, че не беше много почтено от нейна страна, след като си й подарил червилото на Джоузи.

— Тя е само една лъжлива мръсница.

— Може би е така, но смятам, че този път е казала истината.

Били Т. отметна косата от челото си.

— И какво от това? Нищо не можеш да докажеш. — Сви устни. — Мога да ти разкажа всичко още тук. Наистина минах през разкошната ви морава и пробих дупките в разкошната ти кола. Дарлийн бе вбесена, защото ти бе разбил сърцето на Еда Лу, така че исках да я зарадвам. А и те мразя, мръсно самодоволно копеле! Но нищо не можеш да докажеш.

Тъкър извади една цигара и се замисли.

— За това си прав, но няма да те оставя да се измъкнеш толкова лесно — откъсна края на цигарата и я запали. Каролайн отстъпи крачка назад. Познаваше този глас и това изражение. — Можело е някой друг от семейството ми да се качи на колата, някой, който не е толкова добър с кормилото. А тази мисъл ме вбесява, Били Т.

— И какво смяташ да предприемеш?

Тъкър се загледа в края на цигарата си.

— Ще предприема нещо. Не мога да кажа, че ще се радвам, ако отново разбия главата си.

— Ти винаги си бил страхливец. — Отново се ухили Били Т. и разпери ръце. — Хайде сега, да те видим какво ще направиш.

— Е, щом стигнахме дотук. — Неочаквано го ритна в слабините.

Били Т. се сви на две, изпусна въздух като от тенджера под налягане и падна на пътя. Тъкър се наведе и го ритна още веднъж между краката. Очите на Били Т. щяха да изскочат от орбитите.

— Не припадай момче, още не съм свършил с теб. Може би това ще те накара да поразмислиш, чуваш ли ме?

— Ох! — Това бе единственият звук, на който беше способен.

— Добре. Нали знаеш кой държи ипотеката на земята на вашето семейство? От три месеца закъснявате с вноските. Сигурен съм, че няма да ви хареса, ако обявя ипотеката за просрочена. А и онзи памук, на който не обръщате достатъчно внимание, по едно стечение на обстоятелствата също е моя собственост. Няма да възразя, ако подадеш оплакване срещу мен. Но ще изгубиш земята си, работата си и ще направя всичко възможно да останеш скопен до края на живота си, кълна се в Бога. — Били Т. само изохка и се сви на топка. — Много харесвам колата си — въздъхна Тъкър, — а освен това много харесвам и тази дама, която ти преди малко обиди. Така че стой по-далеч от мен. Вече не съм онзи мършав десетгодишен хлапак.

— Остави ме. Ти ме осакати.

— Не се безпокой, топките ти отново ще се надуют. Нали затова им викат „топки“. — Когато нещастникът се изправи, Тъкър забеляза, че Каролайн е пуснала кученцето на земята. Юслис се изпика върху обувките на Били Т. Младият мъж се ухили и взе кучето. — Сега можеш да подадеш оплакване не само за телесна повреда, но и за обида.

Обърна се към Каролайн, която стоеше със зяпнала уста и гледаше с широко отворени очи.

— Хайде, скъпа. Трябва да те закарам до вас.

— Нима ще го оставиш тук? — Тя извърна глава и погледна към Били Т., докато я водеше към олдсмобила.

— Точно така възнамерявам да направя. Мисля, че довечера можем да отидем на кино.

— На кино ли? Тъкър, аз просто стоях там и гледах как ти ритна този мъж в...

— Във възпитаните среди ги наричат срамни части. А сега се дръпни от кормилото, освен ако не искаш ти да караш.

Тя разтри слепоочието си и попита:

— Но не беше ли нечестно от твоя страна да се биеш така?

— Всеки бой е нечестен, Каролайн, затова аз винаги съм се старал да избягвам разправиите. — Наведе се към нея, леко я целуна и завъртя стартера, после хвърли ключовете на Били Т. на пътя. — Е, какво ще кажеш за киното довечера?

— Какъв филм дават? — Каролайн въздъхна примирено.

---

[1] Фъкър — от fuck (англ.) — чукам се, шибам, съвокуплявам се. — Бел.прев. ↑

16.

— Желаете ли чаша вода, мисис Талбът?

Дарлийн погледна агент Бърнс с подутите си и зачервени от плач очи, набързо гримирани с молив.

— Да, сър — смирено прошепна нещастната съпруга. През последните четиридесет и осем часа научи за смирението повече, отколкото през всичките години досега. — Ще ви бъда много благодарна.

Той отиде в банята и напълни една картонена чаша вода от чешмата. Считаше се за експерт в разпитването на свидетелите — дори бе водил полицейски курс на тази тема. И както бе заявил пред учебната си група в Академията на ФБР, първата задача на следователя е да опознае човека срещу него.

Бърнс бе решил, че лесно ще се справи с Дарлийн Талбът. Трябва да прояви съчувствие, да я приласкае, трябва да изглежда строг и компетентен, но същевременно любезен и отзивчив. Да, това бяха ключовите думи. Очакваше да беседват около тридесет минути, включително четириминутно встъпление за спечелване на нейното доверие. Към чашата с вода прибави и една мила усмивка.

— Благодаря ви, че отделихте време да разговаряме тази сутрин, мисис Талбът.

Младата жена внимателно поднесе чашата към устните си. Този път не носеше червило. Като че ли бе изгубила желание към всякакво червило, особено към яркочервеното.

— Джуниър ми каза, че трябва да дойда.

— Е, да, разбирам, че за една млада майка е трудно да намери време в претоварената си програма. На кого оставихте сина си? — Специалният агент разполагаше с доста въпроси от семеен характер в конспекта си за беседи със свидетели и за разпити на заподозрени.

— Мама взе Скутър. Той обича да ходи при нея. — Очите на жената шареха из стаята и се спираха на всяка вещ, освен на агент Матю Бърнс, ръцете ѝ нервно мачкаха якичката на пъстрата блуза. —

Разбирате ли, той е единственият ѝ внук. И двете ми сестри имат само дъщери.

— Симпатично момче, не може да се отрече — подхвърли той, въпреки че не бе зървал дори и отдалеч най-младия член на семейство Талбът.

— Много е хубав. Косата му е къдрава като на агънце — оживи се тя. Предполагаше, че само заради сина им, Джуниър не я изхвърли на улицата. И не грешеше. — И е много живо. Не знам как ще се справям с него, когато проходи.

— Уверен съм, че винаги ще бъдете нащрек и ще се справите с всичко, което би застрашило сина ви.

Дарлийн започна да се отпуска. Остави чашата на масата. Реши, че човекът от ФБР не е чак толкова лош. Хората просто не го познават.

— А вие имате ли деца?

— Не, нямам. — Изтънченият Бърнс не желаше деца. — Опасявам се, че професията ми не позволява да се посветя на домашното огнище.

— Е да, непрекъснато преследвате престъпниците.

— Именно. — Лицето му грейна, като че ли тя бе решила някаква много сложна задача. — А в тази връзка не мога да не подчертая, че съзнателните граждани като вас могат много да ни улеснят. — Все така усмихнат, той се протегна към касетофона. — Това тук ми помага да помня всяка дума.

Дарлийн изгледа недоверчиво касетофона и стисна ръце в скута си.

— Не е ли редно да присъства адвокатът ми?

— Хм, да, разбира се, ако пожелаете. — Агентът седна на стола зад отрупаното с документи бюро на Бърк. — Но ви уверявам, че за подобна беседа от общ характер това не е необходимо. Нуждая се само от малко информация за вашата приятелка Еда Лу Хетинджър. — Той доброжелателно протегна ръка към нея. — Зная, че ви е трудно да говорите за нея, Дарлийн. Мога ли да ви наричам така?

Беше учтив като келнер в скъп ресторант. Въпреки че сравнението би накарало Бърнс да позелене, именно това бе причината за благосклонния отговор на младата майка.

— Би било чудесно.

— Винаги е болезнено да загубиш приятелка, но толкова трагичен край на един толкова млад живот... — гласът му заглъхна и настъпи тишина, изпитаната утешителка за всяка болка. — Ала ще се постарая да не те разстройвам.

Но това за нея не беше толкова притеснително, нито дори болезнено, по-скоро бе ужасно възбуждащо, затова Дарлийн извади кърпичката и избърса сълзите си.

— Щом си спомня за нея, не мога да не се разплача. Но въпреки всичко искам да ви помогна — храбро заяви младата жена. — Тя беше най-добрата ми приятелка.

— Зная. — Зарадван, Бърнс включи касетофона. — Специален агент Матю Бърнс, интервю с Дарлийн Фулър Талбът относно Еда Лу. Двадесет и пет юни. Дарлийн, би ли ми разказала нещо за Еда Лу?

Дарлийн шумно издуха носа си и той се намръщи.

— Тя беше най-добрата ми приятелка — повтори Дарлийн. — Бяхме съученички, тя бе шаферка на моята сватба, дори бих казала, че ми бе като сестра.

— Щом сте били толкова близки, като родни сестри, както току-що заяви, предполагам, че сте споделяли и най-съкровениите си преживявания?

— Никога не сме имали тайни една от друга. Дори със сестрите си Бел и Старита не съм споделяла така, както с Еда Лу. — Още една сълза се процеди от окоето ѝ, но този път тя не посегна към кърпичката, а я изтри с пръст.

— Уверен съм, че и тя се е отнасяла по същия начин към теб.

Дарлийн се запъна, докато намери думата.

— Поне така ми се струва.

— Виждам, че си разбрана жена, човек с добро сърце и открит характер. Няма съмнение, че Еда Лу е разчитала на теб.

— Винаги е можела да разчита на помощта ми — отговори тя. — Никога не съм се съмнявала в отношението ѝ към мен.

— Въпреки че си била омъжена. Сигурен съм, че Еда Лу е търсила твоите съвети, особено за връзките си с различни мъже.

„Никакви съвети не приемаше от мен — помисли си Дарлийн. — Еда Лу обичаше да се хвали с любовниците си.“ Но реши, че не е необходимо да го споменава пред този галантен следовател.

— Понякога споделяхме. Бих казала дори, че почти всеки ден разговаряхме по телефона.

— Преди смъртта си Еда Лу беше ли обвързана сериозно с някой мъж?

— Ами че да. Всички знаеха, че се усукваше около Тъкър Лонгстрийт. Заради него зарязва доста от старите си познати. Посвети много часове да си избере фризура от списанията, да научи някои нови козметични трикове и въобще не си подаваше нослето навън, преди да го е гримирала най-старателно. Беше си харесала Тъкър. И след като го закачи на въдицата, аз трябваше да... Уф, искам да кажа, след като започнаха да излизат. Канех се да ѝ стана шаферка. Дори отидохме до Гренвил, за да изберем тоалетите и всичко останало. — Как да не се ядосва, че нито веднъж не успя да се покаже с онази прелестна рокля от розов муселин, с широките ръкави и дълбокото деколте?

Бърнс закима окуражително, но все пак не забрави ловко да насочи разговора към темата.

— Мистър Лонгстрийт и Еда Лу мислеха ли да се женят?

Дарлийн облиза устни и впи поглед в касетофона. Разпъваше се между истината и чувството за лоялност. Май ще трябва да каже истината, за да не ѝ се наложи после да страда отново. Припомни си скандала с Джуниър.

— Тя искаше да се оженят.

— А мистър Лонгстрийт?

— Хм... стараяше се да го убеди. Еда Лу не беше от тези, които лесно ще изпуснат плячката.

— Следователно вярваш, че тя е успяла да убеди мистър Лонгстрийт относно сключването на брак?

— Струва ми се, че би могло и така да се каже.

— А тя притискаше ли го? — Той все още се усмихваше добродушно. — Дали е имала някакви търкания, някакви проблеми, които биха накарали мистър Лонгстрийт да скъса с нея?

Дарлийн се замисли за миг и после поклати глава за голямо разочарование на агента.

— Не, Тъкър не си пада по проблемите. Той просто ги заобикаля. Работата е там, че аз се опитах да я убедя да не го притиска прекалено, защото той може да скъса с нея. Мъжете не обичат да се женят насила.

Дарлийн се сети за изгубеното си семейно щастие.

— Да вземем например моя Джуниър. Аз само изчаквах, съвсем спокойна, благовъзпитана като истинска лейди, да събере смелост и да ми поиска ръката от родителите ми. Ако аз бях настоявала да се оженим, щеше да побегне като заек. Мъжете по природа се преструват, че не искат да се задомяват — отбеляза тя и Бърнс кимна. — Тъкмо това се опитвах да й набия в главата. Но тя не разбираше от дума. Доста твърдоглава си беше. Умираще да стане господарка на Суийтуотър. Да живее с Тъкър искам да кажа — поправи се тя. — Еда Лу беше влюбена в него до уши.

— Сигурен съм, че чувствата й са били много дълбоки — промърмори агентът. Язвителната му забележка предизвика усмивката на Дарлийн. — Тя се е спречкала с мистър Лонгстрийт в деня на смъртта си.

— Веднага след скандала Еда Лу пристигна у дома. — Жената се настани по-удобно на стола и си помисли: „Прилича ми на Пери Мейсън^[1]“. После продължи: — Беше побесняла. Разбирате ли, Тъкър отказал да се среща с нея и тя реши да изчака няколко седмици, докато той отново я потърси. Точно на това се надяваше. Мислеше си, че е много добра в леглото и той отново ще се върне при нея. — Дарлийн замълча и се изчерви. — Искан да кажа, че е знаела как да върти любов с него.

— Много добре разбрах думите ти — кимна Бърнс с безизразно лице.

— Искаше да го накара да закопнее по нея. И тогава Тъкър започна да се среща с Криси Фулър — тъкмо се беше развела и въобще. Е, Еда Лу нямаше никакво намерение да се откаже от него. Издебнала Тъкър в „Чет’н Чю“ и му рекла всичко, каквото имала да му казва.

— Но твърдяла, че е бременна.

Жената стисна устни и сведе поглед.

— Мисля, че тогава тя сбърка. Знаете ли, беше много разстроена, защото Тъкър искаше да я изостави.

— Когато се видяхте онзи следобед, сподели ли го с теб?

— Беше ужасно разстроена. — Тя закърши ръце. — Една жена иска да сподели, когато сърцето й е разбито. Еда Лу се беше разбесняла в салона ми. Казваше, че няма намерение да се остави да я

захвърлят като боклук. Той нямал право да постъпва с нея така, както неговият баща е постъпил навремето с нейния баща.

— Извини ме, но не те разбрах.

Дарлийн се оживи. Тази история си заслужаваше да бъде разказана, макар да се бе случила преди тридесет години.

— Преди години бащата на Еда Лу ухажвал мис Мадлин — майката на Тъкър. По-точно, както разправят, не че я ухажвал, а я желаел. И се готвел да се ожени за мис Мадлин, макар че нейният баща бил сенатор, а той бил само един беден фермер. Както казваше Еда Лу, прилича на историята на Пепеляшка, но с нещастен край. Обаче мис Мадлин била луда по Бо Лонгстрийт. И колкото повече се влюбвала в мистър Бо, толкова по-силно я желаел Остин Хетинджър. Той въобще не можел да понася онези Лонгстрийт.

— Хм — прекъсна я Бърнс с плахата надежда да успее да съкрати разказа ѝ. — Май по едно време се е проляла кръв от враждата между двете семейства.

— Наистина. Веднъж той и мистър Бо едва не се избили след църковната служба. Баща ми е бил един от мъжете, които ги разтървали.

— Всичко това е много интересно, Дарлийн — изкашля се Бърнс, — но...

— Искам само да кажа, че след всичко това, след като баща ѝ трябвало да се примири, че Бо му отнел нещо, което според него му принадлежало, Еда Лу си въобразяваше, че заслужава да стане господарка на Суийтуотър. И се залепи за Тъкър, защото... е, той наистина изглежда доста добре и за разлика от баща си не е свидлив. Но мисля, че най-силно е била предизвикана от неосъществените мечти на баща си. Затова толкова се стремеше да го впримчи — говоря за Тъкър — особено след като той заяви пред всички, че повече не иска да има нищо общо с нея. Затова ми каза: „Един ден ще си плати за тези думи, Дарлийн. Само почакай“.

— Сподели ли с теб как точно е смятала да постъпи, за да го накара да си плати за тези думи?

— Искаше да се срещне някъде насаме с него и да остави нещата да се развиват от само себе си. — Дарлийн намигна на Бърнс. — Еда Лу наистина полагаше много грижи за себе си. Държеше на външния

си вид и знаеше как да се облича, така че мъжете да се обръщат след нея по улиците.

— За кои мъже говориш?

— За мъжете преди Тъкър. Тя наистина добре си поживя. През последната зима Джон Томас Бъни беше хлътнал по нея, а преди него бяха Джъдсън О'Хара и Уил Шивър. О, да не забравя и Бен Кунс. Макар че той беше женен и тя никога не гледаше сериозно на него.

Бърнс педантично, с едри печатни букви, отбеляза имената в бележника си.

— Когато една жена е привлекателна като Еда Лу, може някой мъж да е останал... хм, да кажем, хлътнал по нея, дори и след като тя е имала сериозна връзка с мистър Тъкър Лонгстрийт.

— О, Еда Лу обичаше да се хвали, че само да погледне и мъжете са готови да хукнат след нея. Можеше да има когото си пожелае.

— Да, разбирам. А какво ще кажеш за Тоби Марч?

— Хм. — Дарлийн посегна към чашата. — Нищо не мога да кажа.

— Все пак имало ли е нещо между тях?

— Не, сигурно не. Еда Лу обичаше да се шегува. Такава си беше.

— Искаш да кажеш, че е разигравала мистър Марч просто така, на шега?

— Просто за развлечение. — Жената започна да гризе нокътя на палеца си. — Тя не проявяваше интерес към чернокожи мъже. Може би само любопитство.

— А проявявала ли е любопитство към мистър Марч?

— Може би само за да ядоса баща си. Преди няколко години той преби Тоби. От тогава на негъра му остана онзи белег. А пък брат й Сай е приятел с момчето на Тоби. Остин Хетинджър вдигна шум до небето заради това. Така че тя флиртуваше с Тоби само за да види как той се вцепенява и загубва ума и дума.

„Но историята с този негър може да се окаже по-сериозна — помисли си Бърнс. — Женен чернокож в малък южняшки град, в който има невидими граници, които не могат да бъдат прекривани.“

— Откога се занасяше с него?

— О, щом Тъкър реши да скъса с нея. Тогава Тоби трябваше да извърши някакви ремонти в пансиона. Но тя всъщност с него нищо не правеше. Иначе баща й щеше да я убие. Ако я бе заварил с негъра,

жива щеше да я одере. Дори и Остин да не го направеше, Върнън щеше да го направи. Еда Лу и брат ѝ не се разбираха, но той не би понесъл около сестра му да се навърта някой чернокож.

Бърнс се усмихна. Бе получил още трима заподозрени. Още три мотива за убийство.

— Благодаря ти, Дарлийн, помощта ти се оказа безценна.

Докато Тоби и синът му Джим поправяха дървените капаци на задната веранда, Каролайн се прицелваше в консервената кутия от готова пилешка супа с ориз. Но не я улучи.

— Цели се малко по-надясно — посъветва я Сузи, — а преди да натиснеш спусъка, завъртай цевта наляво.

— Не зная защо трябва да си губя времето с тези досадни упражнения.

— Защо, дори е много приятно. Точно преди да натиснеш спусъка, опитай се да задържиш дъха си. — Каролайн отново не улучи мишената и Сузи се нацупи.

— Май ще трябва да те науча да стреляш, без да затваряш лявото си око. Но аз затова не улучих мишената на тазгодишното състезание на Четвърти юли.

— Докато не улуча тази проклета кутия, няма да мръдна оттук.

— Може би ще се прицелваш по-точно, ако отново си спомниш за Луис.

— Не! Не искам да мисля за него.

— Е, добре, по дяволите, тогава ще трябва да се примиря, че днес просто не ти върви. Надявам се да ми разкажеш подробно за всичките мъки, които си изтърпяла с него.

— Не мога да кажа, че беше много интересно. Вечната банална история — заварих го с друга.

— О, така ли било! — Сузи сви устни и се замисли. — Искаш да кажеш, че си го заварила в сублимния момент?

— Да, хванах го в такова положение, което не оставяше място за никакви съмнения. — Тя тръсна глава, успокои треперенето на ръката си и насочи пистолета към мишената. — С една едрогърдеста флейтистка от оркестъра.

— Боже мой! И не му ли отрязва инструмента?

Каролайн се засмя и пистолетът се заклати в ръката ѝ.

— Не.

— Май вече не те вълнува.

— Луис? Да, изобщо. — Отново не улучи мишената, изруга и веднага започна да зарежда пълнителя. — Дяволите да я вземат тази кутия! Трябва да я улуча. Всичко се постига с много опити. А никой не репетира повече от музикантите. — Вдигна пистолета и се прицели. — Ще я накарам да запее.

Улучи я в единия край и макар че кутията не запя, издрънчаването бе достатъчно, за да я успокои.

— Чудесно. Точен прицел — потупа я Сузи по гърба. — Не искаш ли да починеш?

— Наистина, защо не — отвърна Каролайн и внимателно извади пълнителя. За разлика от жената на шерифа тя не бе спокойна със заредено оръжие в ръка.

— Все пак днес стрелям по-добре от вчера — нали загубих почти два часа, за да ударя една от тези глупави кутии. А днес ми трябваша — тя погледна часовника си, — само четиридесет и пет минути. — Пусна празния пълнител в джоба си и попита приятелката си: — Искаш ли нещо за пиене?

— Вече си мислех, че няма да ми предложиш — засмя се Сузи и двете жени тръгнаха към къщата. — Наистина си успяла да накараш Тоби и Джим да се поизпотят. Харесва ми. Отвън къщата изглежда като нова.

— Ще боядисат ѝ верандите. В бяло. Виждаш ли му края, Тоби?

— Да, мис Уейвърли. Само внимавайте къде стъпвате. Добър ден, мис Тръсдейл.

— Здравей, Тоби. Като свършиш тук, защо не дойдеш да оправиш страничната врата на нашата къща. То се е видяло, че Бърк няма да намери време за нея.

Мъжът се засмя и изтри с кърпа лицето си. То беше изцапано от праха по задната веранда.

— Ами нали му бях казал как да поправи вратата. Май че вече мина половин година оттогава.

— Все ми отговаря, че някой ден щял да се заеме и с нея, но сега не му е до поправки на врати и прозорци.

Усмивката му помръкна.

— Да, мем. Джим, дръж по-здраво тази дъска. — Тоби се зае с четката, а двете жени влязоха в кухнята.

— Аха, това трябва да е кученцето, за което чух толкова похвали. — Сузи се наведе да хване Юслис, сгушен под един от столовете в кухнята. Беше се скрил там още при първия изстрел.

— Да, това е моето страшно куче — пазач. — Младата жена се засмя, като видя колко силно трепери и скимти кученцето, но въпреки това не пропусна да близне ръката на гостенката. — Май съм си изгубила ума, щом взех това беззащитно мъниче.

— Не, само си жалостива. Благодаря. — Сузи се изправи и пое чашата чай с лед. — Отдавна трябваше да тръгвам. Откакто Марвела обяви, че ще се омъжва, у дома е същинска лудница.

— Научих за това. — Като забеляза погледа на Сузи, Каролайн започна да търси из кухненските шкафове нещо вкусно, но нискокалорично. Извади кейка, който бе купила, за да почерпи Джим. — Ето, има и малко шоколад.

— Благодаря — отвърна тя и разкъса целофанената обвивка. — Кълна ти се, че откакто дъщеря ми реши да се омъжва, просто не съм на себе си. Само чакам кога всичко ще свърши. — Отчупи си парче от кейка. — Разбира се, знаех, че все някой ден ще се случи и това. Двамата са неразделни от две години. Имаше и периоди, когато не се срещаха и го преживяваха доста тежко, а това е сигурен знак, че наистина се обичат.

— Все пак тя е твърде млада.

— Да. — Сузи вдигна ръка, за да избърше сълзите си. — Като че ли ми е най-скъпа. Първата ми рожба. Докато съм заета с приготовленията около сватбата, всичко е наред, но щом се замисля, веднага се разплаквам.

Каролайн огледа втория кейк и реши, че може да го предложи на приятелката си.

— Кога ще бъде сватбата?

— През септември. Марвела винаги е харесвала хризантемите. Исква църквата да бъде пълна с тези красиви цветя, а петте ѝ шаферки да бъдат в рокли в тон с цветята. Исква всичко да стане според нейните хрумвания и това си е нормално. Червено, кафяво и златисто, така ми каза. — Сузи се оживи и облиза трохите от пръстите си. — Е, аз пък ѝ отговорих, че нито червено-кафявото, нито чисто червеното ми се

струва подходящо за венчален тоалет, но тя не отстъпи. Не иска и да чуе за пастелни тонове. — Улови погледа на Каролайн и се усмихна. — Зная, зная, че цветът на сватбената рокля не е най-важното. Но ми е по-леко да си мисля за тези неща — за оркестрантите и за хористите, за обяда и гостите, дали да се съберем на двора, или да наемем залата в Мус Хол. — Тя въздъхна. — С Бърк искаме всичко да бъде както си му е редът.

— Сигурна съм, че с Марвела няма да имаш проблеми.

— Ще се почувствам по-добре, ако я убедя да се откаже от червеникавокафявото и да се съгласи с розова рокля. Този уикенд ще отидем до Джаксън да напазаруваме. Ще ми бъде много приятно, ако се съгласиш да дойдеш с нас.

— Благодаря за поканата, но не ми трябва нищо от магазините.

— Когато една жена каже, че отива да пазарува, това означава, че е намислила нещо.

Каролайн облиза крема по пръстите си.

— Предполагам, че и аз постъпвам като всички жени.

— Откакто Остин избяга, Бърк се прибира само да поспи четирипет часа. — Сузи поклати глава. — Скъпа, не се ли тревожиш, че може да се върне и да те нападне?

— Не зная. — Младата жена нервно стана от стола.

— Непрекъснато мисля за този негодник, макар че не виждам защо ще напада тъкмо мен. — Обърна се към прозореца и погледът ѝ бе привлечен от дъбовете, а в главата ѝ нахлуха спомените за ужасното бласто зад тях. — Освен това имам чувството, че преследването на Остин Хетинджър измества всичко останало на втори план. Не мога, Сузи, не мога да забравя, че само преди две седмици открих в блатото трупа на дъщеря му.

— Никой не е забравил Еда Лу, както и Френсис, и Арнет. Обаче ако непрекъснато мислиш за тези страхотии, накрая ще свършиш в някоя лудница. — Тя заговори по-тихо. — Онзи от ФБР, агент Бърнс, разпитва всички жители на градчето. Ето например тази сутрин е повикал Дарлийн. Хепи ми го каза. Лошото е, че не помага на Бърк, а се стреми сам да души наоколо. Не желае местната полиция да се намесва в неговото разследване, на федерално ниво, както май му казват. Ала той греша, и то много. Та нали всички тук познават моя Бърк и му имат доверие. И няма да споделят охотно мислите и

чувствата си с някакъв наконтен северняк, който се отличава преди всичко с лъснатите си обувки.

Каролайн не може да сдържи усмивката си и машинално погледна обувките си.

— А пък моите не съм ги лъскала от седмици.

— О, с теб е съвсем различно. — Махна с ръка Сузи, за да ѝ покаже, че не признава северняшката ѝ жилка. — Твоят род е от тук. Разбира се, ще кажеш, че ти и този Бърнс говорите едно и също северняшко наречие.

— Не, може би ти ще твърдиш това, но не мисля, че е вярно — отвърна Каролайн и повдигна вежди.

— Струва ми се, че този агент изпитва искрено уважение към теб.

— Изпитва го към цигуларката Каролайн Уейвърли. Има разлика. — Тя въздъхна и отново седна на стола. — Защо не ми кажеш направо какво искаш, Сузи?

— Просто си мисля, че с агент Бърнс принадлежите към един и същ кръг на обществото, говорите еднакъв език и той би могъл да те изслуша, ако му направиш предложение.

— Какво предложение?

— Той няма право да изолира Бърк от разследването. — Сузи изпусна парче от шоколада и се намръщи. — Говоря не само като негова съпруга, макар че го обичам и знам колко го измъчва тази история. Говоря като жена, като един от местните жители. Убиецът на тези момичета трябва да бъде заловен на всяка цена, а това ще се окаже доста трудно, ако не се използват способностите на Бърк да предразполага хората.

— Съгласна съм с теб, Сузи, но не виждам как мога да помогна.

— Струва ми се, че можеш да му го споменеш между другото, когато разговаряш с него.

— Не знам дали ще се справя с тази задача. Ала ако ми се удаде възможност, ще се опитам.

— Предполагам, че Бърнс не е предприел нищо, имам предвид в романтичния смисъл на думата.

Каролайн се засмя и поклати глава.

— Не. Досега не се е опитал. Никой мъж, който мисли за мен първо като за музикантка, а на второ място като за жена, няма да го

направи.

— О, звучи много интересно! — Приятелката ѝ я погледна с любопитство и подпря с ръка брадичката си.

— Знам го, защото имах връзка с мъж, който гледаше на мен по-скоро като на музикален инструмент, отколкото като на жена. Агент Бърнс ме възприема по същия начин.

— Искаш да кажеш, че сърцето ти е разбито?

Каролайн сви устни.

— Само малко напукано.

— Най-добрият начин да се възстанови е връзката с някой подходящ мъж. — Сузи облиза горната си устна. — Чух, че си ходила на кино с Тъкър.

— Трябва ли да съм изненадана, че знаеш?

— Джоузи го споменала на Ърлийн. Мисля, че Тъкър Лонгстрийт е подходящо лекарство за едно разбито сърце.

— Само напукано — поправи я приятелката ѝ. — Пък и само един път ходихме на кино. Това не означава, че има нещо сериозно между нас.

— Всеки мъж, който подарява рози на една жена, очевидно се подготвя за нещо по-сериозно. — Тя се ухили, а Каролайн затвори очи. — Той срещнал Марвела и я завел на обяд. По пътя към ресторанта се отбили в Роуздейл, за да купи рози за теб.

— Това е само добросъседски жест.

— Хм. Веднъж Бърк ми донесе букет виолетки като добросъседски жест, а девет месеца по-късно се роди Паркър. А сега не се изчервявай и не се притеснявай. — Сузи махна с ръка. — Аз просто съм много любопитна. И мисля, че ако ти проявяваш... добросъседски интерес към Тъкър, може би ще ти бъде интересно да узнаеш, че агент Бърнс упорито го разпитва.

— И за какво го разпитва?

— Разпитва го главно за връзката му с Еда Лу.

— Но... — Усети как сърцето ѝ глухо заби. — Но мисля, че не трябва да го подозират, защото той си е бил вкъщи през нощта, когато тя е била убита.

— Може би ФБР ще открие нещо по този въпрос. Разбира се агент Бърнс задава въпроси и за много други хора. — Тя погледна

многозначително към задната врата, зад която Тоби тананикаше някаква мелодия.

— Сузи! — Каролайн прехапа устни и зашепна: — Та това е абсурдно.

— Ти смяташ така, и аз съм на същото мнение, защото познавам Тоби и брака му с Уини, но агент Бърнс разсъждава другояче. — Наведе се по-близо към нея. — Той е говорил с Нанси Кунс. Искал да разбере дали Еда Лу и Тъкър са се карали, когато са били в пансиона. Дали той е проявил някакво насилие. Разпитвал също и за Тоби.

— А тя какво му разказала?

— Почти нищо, защото не ѝ харесвал начина, по който я разпитвал. — Сузи очерта няколко линии по чашата. — Ето защо трябва да използва помощта на Бърк. Той знае как да се отнася с местните хора. Пред него те ще говорят. Предполагам, че ще дойде и при теб, тъй като ти намери тялото.

— Но аз нямам какво да му кажа.

— Скъпа, според мен агентът може да се интересува за посещенията на Тъкър при теб.

Младата жена разтри слепоочията си, главата отново я заболя.

— Моят личен живот не е негова работа. Точно това смятам да му кажа.

Каролайн изпрати жената на шерифа и се замисли над думите ѝ. Слушаше как Тоби и синът му прибират нещата си, тъй като бяха привършили с работата си за деня, и я обзе тревога. Когато те си тръгнаха и тя остана сама, младата жена се опита да определи какво точно е нейното място в цялата история.

Тя беше чужденка. Семейството ѝ бе напуснало Инъсънс. Случайно бе открила убитата в блатото. Не познаваше Еда Лу. Никога не бе разговаряла с Остин Хетинджър, а той бе стрелял по нея.

Не познаваше Матю Бърнс, но познаваше хора като него. И тъй като с него се движеха в едни и същи кръгове от обществото, посещаваха едни и същи места, говореха на един и същи език, сега трябваше да му помогне в разкриването на престъпника. Сузи я бе накарала да се почувства длъжна да помогне.

Тя беше — поради липса на по-подходящо определение — въввлечена във връзка с един от заподозрените. А друг от заподозрените боядисваше задната ѝ веранда.

Затова се чувстваше още повече задължена да помогне на разследването.

О, тя знаеше какво означава да носиш отговорност. Понякога хората се впиват като пиявици в теб и те изсмукват докрай.

Тя се бе чувствала задължена на родителите си, на музиката, пред учителите си, на композиторите, на колегите си музиканти, на почитателите си. Имаше задължения и към Луис, докато не откри, че я мами с друга жена.

Странно, бе дошла в Инъсънс, за да избяга от всякаква отговорност, но се оказа, че отново е задължена на много хора.

Разбираше, че с нищо не може да го избегне. Такава бе съдбата ѝ: тя винаги се оказваше в центъра на неприятностите.

Но този път не беше ли по-различно? Не беше ли въввлечена, без да е направила нищо? Макар да се съмняваше, че може да помогне с нещо, тя вече беше замесена. Не само с Тъкър, но и с целия Инъсънс. А засега тук бе нейният дом.

— Добре, добре. — Тя притисна с пръсти слепоочието си. — Ще поговоря с него. Ще му направя няколко предложения. Ще опитам да се разберам като двама северняци.

Каролайн се изправи и тръгна към вратата, когато видя колата на Матю Бърнс да завива към къщата.

„Е, може би това е съдба“ — помисли си младата жена и въздъхна.

— Радвам се, че успях да те заваря, преди да си излязла — каза Бърнс.

— Аз не... всъщност щях да излизам. — Каролайн се усмихна. — Все пак имам няколко свободни минути. Ще влезеш ли?

— Да, с удоволствие. — За миг той се спря на верандата и зад стъклената врата се чу лаят на Юслис.

— То е само едно малко кученце — успокой го тя. — Но към непознати е подозрително. — Отвори вратата и взе кученцето на ръце.

— Много приятно кученце — промърмори Бърнс.

— Той е чудесен компаньон. — Реши да изведе Юслис навън и го понесе през салона. — Мога ли да ти предложа нещо? Чай с лед или

кафе?

— Предпочитам чай с лед. Никога няма да свикна с тази горещина.

— Горещина? — възкликна подигравателно Каролайн, също като местните жители. — О, това е нищо в сравнение с август. Седни, моля те, ей сега ще дойда. — Младата жена се усмихна на кучето и се отправи към кухнята. Когато се върна, видя, че агентът намръщено разглежда дупката от куршум в дивана.

— Доста интересно, нали? Реших да не поправам дивана.

— Доста неприятна история. Хетинджър е стрелял по къщата, без да се замисли, че може да убие някого. Той дори не те е познавал.

— За щастие Тъкър мисли бързо и се справи с положението.

— Ако бе помислил малко повече, нямаше да те изложи на такава опасност.

Каролайн седна, разбирайки, че прекаленото възпитание на Бърнс не му позволява да седне преди нея.

— Всъщност Тъкър едва ли е подозирал, че ще дойде с пушката тук. Той беше изненадан не по-малко от мен. Искаш ли лимон или захар?

— Само лимон, благодаря. — Той седна на дивана и се обърна с лице към нея. — Каролайн, аз обичам музиката ти от години. Имам чувството, че те познавам.

Младата жена продължи да се усмихва.

— Забавно ми е колко често хората грешат. Тази музика не е моя, аз изпълнявам музикални произведения от най-различни композитори.

— Искам да кажа — изкашля се той, — че обожавам твоя талант и отдавна следя кариерата ти. Затова чувствам някаква близост между нас. Надявам се, че мога да говоря откровено.

— И аз ще бъда откровена — отвърна Каролайн и отпи от чая.

— Много съм загрижен, Каролайн. В града се носят слухове, че се срещаш с Тъкър Лонгстрийт.

— Това е чудесна клюка за едно малко градче, нали? Ако останеш някъде повече от пет минути, може да чуеш какво ли не.

Лицето му стана безизразно като на играч на покер.

— Лично аз не обръщам внимание на слуховете, клюките и злобните подмятания. — Бърнс ядосано сви устни, когато тя се засмя.

— Съжалявам, но го изрече прекалено сериозно. — Лицето му запази каменното си изражение и тя едва потисна смеха си. Смехът не беше най-подходящият начин да го предразположи. — Градчета като това гъмжат от слухове, Матю. Предполагам, че дори от слуховете може да има някаква полза за разкриване на престъпника.

— Така е. Макар че се отвращавам от слуховете, не мога да ги пренебрегвам. Ще бъде доста разумно и ти да постъпиш така. Тъкър Лонгстрийт все още си остава заподозрян в жестоко убийство.

Каролайн започна да се нервира, но се постара да не се издаде.

— Доколкото разбирам, разпитваш няколко души, сред които съм и аз.

— Ти си просто случаен свидетел, който е намерил тялото.

— Не е толкова просто, Матю. Аз намерих тялото и съм част от хората в този град. Аз имам... — устните ѝ се изкривиха насмешливо — аз имам приятели тук и вероятно доста братовчеди.

— И ти смяташ, че Тъкър Лонгстрийт ти е приятел?

— Не съм сигурна какво е отношението ми към Тъкър. — Младата жена го погледна невъзмутимо. — Това официален разпит ли е?

— Аз разследвам поредица от убийства — хладно отвърна той. — И затова не съм зачеркнал мистър Лонгстрийт от моя списък. Смятам, че трябва да бъде следен, и то много внимателно. Ти може би не знаеш, че той е имал връзки и с другите две жертви.

— Матю, аз съм тук малко повече от две седмици. И съм добре осведомена за всичко. Знам, че има проблеми в брака на Удроу и Шугър Прюът, знам, че Лерой, момчето на Бий Стоуки, е било глобено за превишена скорост на магистрала номер едно. Знам, че Тъкър не е способен да стори онези отвратителни неща на тези нещастни жени.

Бърнс въздъхна и остави чашата си. Винаги се учудваше колко доверчиви са жените.

— Хората бяха заслепени от чара и красотата на Тед Бънди. Масовите убийци не се отличават във всекидневието си от останалите хора. Те са умни, ловки и са доста интелигентни. Но често, много често, имат периоди, в които не помнят какво са извършили. Проявяват загриженост и любезност. Но те лъжат, Каролайн. Те лъжат, защото не могат да живеят, без да убиват. Животът им е изпълнен с очакване на убийството, дебнене, откриване и ликвидиране на жертвата.

Видя, че тя пребледня, и я хвана за ръката.

— Страх ме е за теб, наистина ме е страх. Някой в това градче се крие зад маската си и замисля следващото убийство. Ще използвам всичките си умения и знания, за да го спра. Но това може да не се окаже достатъчно. И тогава ще има ново убийство.

Каролайн остави чашата си. Не се нуждаеше от нищо разхладително. Изведнъж почувства хлад.

— Ако това се окаже вярно...

— Вярно е.

— Ако е вярно — повтори тя, — защо не използваш всички, които могат да помогнат?

— Не разбрах какво искаш да кажеш.

— Ти си външен човек в този град, Матю. И полицейската ти значка не променя нещата. Дори това, че си федерален агент, само влошава нещата. Ако искаш да получиш помощ от тези хора, трябва да прибегнеш към услугите на Бърк Тръсдейл.

Той престана да се усмихва и изправи рамене.

— Оценявам загрижеността ти, Каролайн, но ти не си добре запозната с положението.

— Не, не съм. Но знам някои неща за управлението и властта. Не можеш да работиш дълги години с различни оркестранти и диригенти и да не разбереш как да общуваш с хората. Искам да кажа, Матю, че ти — както и аз през по-голямата част от живота си — сме външни хора. Бърк познава тези хора, а ти не.

— Именно в това е проблемът. Той ги познава и е близък с някои от тях. Има роднини, приятели от детинство, които сигурно ще иска да защити.

— Отново говориш за Тъкър.

— За да е по-ясно. Той е от „добрите стари момчета“, нали? Изпиват по няколко бири, застрелват по няколко заека, разхождат се с техните поршета, говорят за памук и за жени. — Той махна един конец от панталоните си. — Не, аз не познавам тези хора, Каролайн, но те са ми ясни. Последното нещо, от което се нуждая, за да реша този случай, е да включа Бърк Тръсдейл в екипа си. Вярвам, че е напълно честен и предан, но именно предаността му ме тревожи.

— Мога ли да бъда откровена, Матю?

— Разбира се. — Той разтвори ръце.

— Ти се държиш като надуто магаре — започна Каролайн и видя как лицето му помръкна. — Тези методи може да са добри в Балтимор или Вашингтон, но тук, в делтата на Мисисипи, не вършат работа. Ако стане още едно убийство, а ти май си убеден в това, по-добре си задай въпроса, дали е можело да се предотврати. Ти би могъл да го предотвратиш, ако си създадеш връзки с тези хора, вместо да се държиш самодоволно и да се отнасяш надменно с тях.

Бърнс се надигна сковано.

— Съжалявам, Каролайн, че не се разбрахме по този въпрос. Ала все пак настоявам да послушаш съвета ми и да не се срещаш с Тъкър Лонгстрийт, докато не приключи разследването.

— Повече не желая да следвам никакви съвети.

— Както решиш. Но трябва да те помоля да дойдеш утре във временната ми главна квартира. Около десет часа, ако това не представлява неудобство за теб.

— Защо?

— Имам няколко въпроса към теб. Официални въпроси.

— Тогава аз ще ти отговоря. Официални отговори.

Тя дори не си направи труда да го изпрати до вратата.

---

[1] Пери Мейсън — знаменит адвокат, който умело разкрива сложни престъпления, главен герой на много криминални романи, написани от Ърл Стенли Гарднър. — Бел.прев. ↑

17.

Още не беше слегнал прахът след колата на агента, когато Каролайн взе кученцето и влезе в колата си. Бе оставила връзката с ключовете да виси на арматурното табло.

Младата жена машинално се обърна и погледна към къщата: не беше заключила вратите. Глупаво беше да се тревожи чак толкова много.

„За по-малко от месец придобих провинциални навици“ — установи тя.

— Нямам намерение да треперя от страх в собствения си дом — каза тя на Юслис и го настани в колата. Той веднага опря предните си лапи на арматурното табло и провеси език в очакване на разходката. — Моят дом — повтори Каролайн, като продължаваше да гледа къщата: прясната боя, излъсканите прозорци, люлеещия се стол на верандата, издраскан от куршумите на Остин. Изпълнена със задоволство и решителност, тя влезе в колата. — Хайде, Юслис, време е да се включим по-активно в разпространяването на слуховете.

Потегли, без да забележи дебнещата фигура, прикрита зад дърветата.

От мощната стереоуредба на верандата в Суийтуотър се разнасяха стенанията на Стетлър Брадърс. Лулу и Дуейн им пригласяха. Възрастната дама все още носеше шапката с орловото перо и офицерските обувки. Като допълнение към чудатото си облекло беше навлякла изпоцапан кожен комбинезон върху дънките „Левис“, а на ушите ѝ висяха рубинени обици с големината на яйца и украсени с диаманти.

Тя се беше изправила пред платното на статива. „Прилича повече на състезателка по борба, отколкото на човек на изкуството“ — помисли си Каролайн. Добродушно усмихнат, Дуейн се беше излегнал

в люлеещия се стол на верандата с голяма чаша в ръка, пълна с любимото му уиски.

— Здравей, Каролайн! — Поздрави я той, вдигайки чашата си. — Какво те води насам?

Тя пусна Юслис на земята и кученцето веднага се втурна да помирише хрусталаците, посещавани от Бъстър.

— Това е моето куче. Добър вечер, мис Лулу.

Тя изсумтя някакъв поздрав и докосна платното с четката.

— Прабаба ми е успяла сама да се справи с двама дезертъори от войската на янките през 1863.

Каролайн наведе глава, решена да не остане назад в перченето със славни предшественици.

— А пък дядото на моята баба е изгубил крака си при Еншиътъм, когато южняците са изтласкали войските на генерал Бърнсайд от каменния мост.

Лулу сви устни и се замисли за миг.

— И кога е станало това?

— На 17 септември 1862 година — усмихна се младата жена и мислено благослови семейната Библия, в която десетилетия наред старателно са били вписвани най-важните събития от историята на рода й. — Името му е Сайлъс Хенри Суини.

— Суини, Суини... Май че имаме някакви братовчеди на име Суини откъм страната на съпруга ми. Говоря за втория си съпруг, Максвел Брийзпорт. — Лулу я изгледа и очевидно остана доволна. Момичето изглеждаше свежо като пролетна роса. В погледа му се долавяше упоритост и прямота, което, допълнено с лицето й, й направи отлично впечатление.

Вероятно кръвта на янките се е разтворила в здравата южняшка кръв, реши тя, пък и вече бе време да задомят Тъкър.

— Може би си дошла да съблазниш Тъкър, познах ли?

— Не, разбира се — рязко отвърна гостенката, но реши, че все пак няма защо да се обижда. — Трябва да поговоря с него. Ако е тук, разбира се.

— О, тук е, ще дойде след малко. — Лулу се обърна към палитрата и потопи четката си в яркозелената боя. — Ела при нас на верандата, момиче, не стой там. Дуейн, къде е брат ти? Не виждаш ли, че това красиво момиче му е дошло на крака, за да го съблазнява?

— Не съм дошла... — Не успя да довърши, защото трябваше да се отдръпне назад. — Лулу се бе доближила до нея и изпитателно подуши парфюма ѝ.

— Доста смелост се изисква да не употребяваш парфюм. — Жената посочи към нея с мократа четка. — Когато един мъж свикне с наконтени и напарфюмирани жени, той става безчувствен към кожа, ухаеща само на чиста вода и сапун.

— Така ли? — Каролайн повдигна вежди.

— Знаеш, че е така. Не трябва да бъдеш... по дяволите, на колко години съм вече, Дуейн?

— Мисля, че си на осемдесет и четири, Лулу.

— На осемдесет и четири? На осемдесет и четири? — Боята закапа по обувките ѝ. — Ти си пиян като пор, Дуейн. Нито една южняшка лейди не може да достигне такава възраст. Това не е прилично.

Мъжът замислено погледна чашата с уиски. Може би беше пиян, но не и глупак.

— Шестдесет и осем — реши той. — Искях да кажа, че си на шестдесет и осем.

— Е, така е по-добре. — Лицето ѝ бе изцапано с боя. — Това е една почтена възраст. Ти си решила да прилъжеш това бедно нещастно момче. Въпреки това аз съм на твоя страна.

— Ще го запомня. — Младата жена не можа да сдържи любопитството си, заобиколи статива и погледна към платното. На картината се виждаше Дуейн, излегнат в люлеещия се стол с чаша уиски в ръка. Картината бе нещо средно между Пикасо и карикатурите от някое списание. Лицето на Дуейн беше зелено, а очите му бяха присвити и зачервени. От главата му стърчаха пурпурни магарешки уши.

— Хм, доста интересна концепция — отбеляза тя.

— Баща ми винаги казваше, че който пие, се превръща в магаре.

Каролайн отмести погледа си от платното към художничката. Разбра, че братовчедката Лулу може би не е толкова луда, колкото изглежда.

— Чудя се защо някои хора се пристрастяват към алкохола.

— Сигурно си имат причина. Дуейн, къде е брат ти? Това момиче го чака, а аз не мога да рисувам, когато някой ми диша във врата.

— Той е в библиотеката — отвърна мъжът, отпивайки от уискито. — Иди при него, Каролайн. Третата врата отдясно на салона.

Тя влезе в къщата. Вътре беше толкова тихо, че ѝ се прииска да извика и да съобщи на всички за присъствието си. Златистата мека светлина ѝ напомни за музеите, но тишината я караше да се чувства като в дамски будоар, чиято господарка е задрямала.

Запита се дали изобщо има някой в къщата. Неволно започна да ходи на пръсти.

Вратата на библиотеката беше затворена. Веднага си представи Тъкър, изпънал се в любимата поза: изтегнал се в креслото, сложил ръце под главата, с кръстосани крака. Разбира се, сигурно си подремваше блажено.

Почука леко, но не получи отговор. Завъртя дръжката на вратата и влезе. Налагаше се да събуди Тъкър, за да говори с него. Трябваше да го накара да я изслуша внимателно. Защото, докато той проспиваше дните си, нещата ставаха все по-тревожни...

Но той не беше в удобното кресло до прозореца, нито пък в люлеещия се стол пред камината. Тя се намръщи, завъртя се, огледа любопитно стените с книгите и масичката в стил Луи XV.

И тогава го видя: седеше зад масивното дъбово бюро, а пръстите му бързо се движеха по клавиатурата на персоналния компютър.

— Тъкър! — изненадано възкликна тя.

Той измърмори някакъв поздрав, написа още нещо и отмести поглед.

— О, здравей, Каролайн. Това е най-приятната ми среща за днес.

— Какво правиш?

— Само си играя с цифрите. — Издърпа стола назад. Беше със спортна риза и памучен панталон. Бавно отмести папките и ѝ се усмихна. — Нямам нищо спешно за днес. Искаш ли да поседнем на задната веранда и да се полюбуваме на залеза?

— Ще трябва да чакаме повече от два часа.

— Ами аз не бързам. — Отново се усмихна младият мъж.

Тя поклати глава и се отдръпна, когато той заобиколи бюрото и се приближи към нея.

Върху бюрото бяха разпръснати счетоводни книги, разпечатки с колони от цифри, фактури, разписки. Виждаха се папки с надписи: „Пералня“, „Чет’н Чю“, „Магазин за оръжия и железарски стоки“,

„Рибна ферма 1“, „Пансион“, „Автопарк“. Имаше и куп документи за памуковите плантации — за сеитбата, пестицидите, торовете, пазарните цени, превозвачите. В друга купчина бяха подредени различни проспекти, каталози, банкови отчети.

Младата жена приглади косата си с ръка и отстъпи назад.

— Не подозирах, че имаш толкова работа.

— Е, не е чак толкова много. Ще ми позволиш ли да те целуна?

Тя махна с ръка, за да не я прекъсва.

— Счетоводство? Ти се занимаваш със счетоводство?

— Скъпа — ухили се той, — не е разрешено от закона да водиш двойно счетоводство. Което всъщност дядо ми с успех е вършил цели двадесет и пет години. Затова ми се струва, че ще бъде по-правилно да се каже, че е незаконно да укриваш данъци само ако те заловят — нещо, което не се е случило по времето на дядо ми — умрял, почитан като опора на обществото. — Тъкър седна зад бюрото. — Ако не искаш да седнем на верандата и да се любуваме на залеза, какво друго предлагаш?

— Хм, не очаквах, че използваш компютър.

— Ами отначало се отнасях с предубеждение към тази машинария. Но се оказа, че ти спестява много време, ако я ползваш както трябва. А това ми харесва.

— Ти сам ли се занимаваш с всичко това?

— С кое?

— С това! — Разочарована, тя сграбчи папките и ги размаха под носа му. — Ти ли съставяш тези отчети, тези документи? Ти ли движиш целия бизнес?

Тъкър се замисли за миг, после натисна няколко клавиша и екранът угасна.

— Повечето от работата компютърът върши сам. Аз само нанасям числата.

— Ти ме измами! — Каролайн ядосано тръшна папките на бюрото. — Тази история за ленивия южняк, за безгрижния прохода... Всичко е било само една фасада!

— Не, аз съм такъв какъвто ме виждаш. — Той развеселено я наблюдаваше как крачи ядосано напред-назад. — Струва ми се, че вие там, на Север, разбирате по различен начин понятието „леност“. Тук, в Юга, ние му казваме „отпускане“. Скъпа, бих искал да се научиш да се

отпускаш. Започваш да ме изнервяш, като те гледам как обикаляш из стаята.

— Всеки път, когато си помисля, че съм разбрала нещо от характера ти, от начина ти на живот, ти ми се изплъзваш. Неуловим си като сянка. — Тя се обърна към него: — Сега се оказва, че си бизнесмен.

— Не мисля, че това определение ми подхожда, Каро. Щом чуя тази дума, пред очите ми изплува физиономията на Доналд Тръмп или на Ли Якока. Онези господа с официални костюми, шумни разводи и кървящи язви. Е, разбира се, на този свят има и такива хора като нашия Джъд Ларсън, а той слага костюм само в неделя, женен е за неговата Джудит откакто се помня, и не страда от киселини в стомаха.

— Изместваш темата.

— Не, само подхождам по-отдалеч. По-точно е да се каже, че от време на време упражнявам надзор върху няколко предприятия. И понеже се справям със сметките, това не ми коства много усилия.

Тя се отпусна на креслото и го изгледа намръщено.

— Излиза, че не си пилееш времето.

— Винаги съм мислел, че няма нищо лошо да се занимавам с всичко това — изрече той и пристъпи към нея. — Но ако това ще те направи щастлива, мога да изоставя тази работа за известно време.

— О, моля те, замълчи за малко! Опитвам се да разбера нещо. — Тя скръсти ръце. „Нещастен?“ — помисли си тя. Така ли го бе нарекла Лулу? Що за шега? Този мъж знае много добре какво върши и очевидно от години го върши с желание. Как е могла да не го разбере досега? Начинът, по който Тъкър в един миг се усмихва добродушно, а в следващия те поглежда с пронизващ поглед?

— Онзи ден, преди сбиването с Били Т., не ми ли спомена, че двамата с Дуейн сте работили на полето?

— Всеки тук може да го потвърди.

— Освен това ми каза, че брат ти има диплома, която за нищо не му е послужила? Ала не ми каза дали ти самият имаш диплома.

— Не може да се каже, че съм се дипломирал. Никога не съм се представял така блестящо на изпитите като Дуейн. Все пак съм учил малко стопанско управление и счетоводство. — Той се усмихна. — Не е нужен много ум, за да разбереш, че е доста по-приятно да седиш зад

бюрото, вместо да се потиш на полето. Искаш ли да потърся ученическия си бележник?

— А аз дойдох тук, за да те предпазя — нервно изрече тя.

— Да ме предпазиш?! — Тъкър обгърна с ръка раменете ѝ и усети уханието на косата ѝ. — Скъпа, парфюмът ти е страхотен. Господи, ухаеш по-съблазнително дори от черешов пай!

— Това е само сапун — процеди тя, — само сапун.

— Обаче този мирис ме влудява. — Той зарови нос във врата ѝ. — Наистина ме влудява. Особено това място.

Каролайн потрепери, когато усети устните му под ухото си.

— Дойдох да поговорим, Тъкър, а не да... ох. — Замълча, когато езикът му започна да описва съблазнителни кръгове зад ухото ѝ.

— Продължавай, не спирай — подкани я той. — Няма да ти преча.

— Но само ако престанеш.

— Добре. — Младият мъж се прехвърли от ухото към врата ѝ. — Продължавай.

Каролайн наведе глава напред и за устните му се откри повече място за милувки.

— Матю Бърнс се отби при мен. — Тя усети как устните му се спряха, а мускулите му се стегнаха.

— Не мога да кажа, че съм изненадан. Той ти е хвърлил око. И слепите ще го забележат.

— Това няма нищо общо с... не беше лично.

„По дяволите, какво става с мен?“ — запита се тя, изви глава и устните им се срещнаха. Младата жена тихо изстена, когато младият мъж обсипа устните ѝ с бавни, но жадни целувки. — Той ме предупреди за теб.

— Хм. Нима си дошла само за да ме дразниш?

— Не, той говореше за разследването, за убиеца. — Внезапно скочи. — Убиецът! — повтори и погледна изненадано към разкопчаната си блуза. — Но какво правиш?

Тъкър се задъха.

— Само се опитвам да те съблека. Изглежда, от известно време съм се посветил на тази цел. — Отдръпна се и я загледа изучаващо. — Може би ще трябва да опитам още веднъж.

Каролайн трескаво се закопча.

— Ако искам да бъда разсъблечена, ще ти съобщя.

— Каролайн, ти ми даде да го разбера, поне докато отново не започна да разсъждаваш трезво. — Той стана и се приближи към масичката с напитките. — Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

— Е, аз ще си сипя — каза той и наля в чашата си два пръста уиски.

Младата жена го погледна предизвикателно.

— Можеш да се ядосваш колкото си искаш, но...

— Да се ядосвам? — Той внимателно я изгледа, преди да вдигне чашата си. — Скъпа, това е съвсем различно. Никога не съм срещал жена, която да ми въздейства като теб. И то без да полага особени усилия за това.

— Дойдох да те предупредя да внимаваш, а не да ти въздействам.

— Това потвърждава думите ми. — Допи уискито, почуди се дали да си налее още, но се отказа и извади цигара. — Кой е Луис?

Каролайн не очакваше такъв въпрос.

— Моля?

— Не се преструвай, че не разбираш. Ти просто не искаш да ми отговориш. Сузи спомена, че е имало някакъв Луис, когото си зарязала. — Намръщено изгледа цигарата. — Що за глупаво име?

— Е, да, Тъкър^[1] звучи много по-благородно.

Той се ухили.

— Зависи как го преценяваш. Кой е той, Каро?

— Някой, когото съм зарязала — засмя се тя. — А сега искаш ли да разбереш защо всъщност дойдох...

— Този мъж нарани ли те?

Младата жена го погледна в очите, в които имаше загриженост и съчувствие.

— Да.

— Обещавам ти, че аз няма да те нараня. Не съм способен на това.

Нещо трепна в гърдите ѝ. Сякаш се откряна една врата, която мислеше, че е заключила завинаги.

— Не искам обещания — отчаяно промълви тя.

— Винаги съм избягвал да давам обещания. Това е доста опасно. — Тъкър отново се загледа намръщено в цигарата и я изгаси в

пепелника. — Ала се безпокоя за теб.

— Струва ми се... още не съм готова за... — Каролайн стана от стола и колебливо започна: — Аз също се безпокоя за теб, Тъкър, и по-добре да поговорим за това. Дойдох тук, защото трябва да знаеш, че Матю Бърнс търси улики, за да докаже, че ти си убил Еда Лу Хетинджър.

— Доста ще се поизпоти. — Пъхнал ръце в джобовете си, той я гледаше невъзмутимо. — Не съм убил Еда Лу, Каролайн.

— Вярвам ти. Въпреки че понякога не те разбирам, знам, че не си способен да убиеш човек. Агент Бърнс търси връзката между убийствата на Арнет, Френси и Еда Лу, а ти си главният заподозрян. Има и някакви съмнения относно Тоби. Знам, че вече сме в деветдесетте години, но все още съществуват расови предразсъдъци, особено тук, в затънтения щат Мисисипи... — Тя сви рамене.

— Повечето от хората тук се отнасят с уважение към Тоби и Уини. Обаче това не се отнася за семейство Хетинджър или за момчетата на Бъни.

— Все пак има хора, които не обичат негрите. Не бих искала той или някой от неговото семейство да пострада. — Младата жена пристъпи напред. — Още повече, не искам ти да пострадаш.

— Мисля, че и аз трябва да направя нещо за теб. — Тъкър повдигна брадичката ѝ и я погледна. — Ще те заболи главата от толкова много грижи. — Ръката му нежно погали чувствителните точки между веждите. — Не искам аз да съм причината за това.

— Не си ти. — Усети някаква слабост, както винаги, когато я докосваше, но реши, че е от болката в слепоочията. — Не се чувствам добре след преживяното през последните седмици. Не си виновен ти.

— Тогава не трябва да мислим за преживяното. Ще отидем на задната веранда и ще гледаме залеза. — Целуна я по челото. — Няма да ти се натискам, освен ако ти самата не пожелаеш.

Думите му я накараха да се усмихне, а той точно това целеше.

— А какво ще стане с работата ти?

— Скъпа, едно е сигурно за работата — тя няма да избяга. — Той я прегърна през кръста и я поведе към вратата.

Седяха на верандата, говореха за времето, за сватбата на Марвела, за уроците на младия Джим по цигулка. Слънцето залязваше и озаряваше в червено небето на запад, а Юслис се опитваше да накара

Бъстър да се включи в играта. Слушаха Стетлър Брадърс и не забелязаха бързото проблясване на стъклата на бинокъл сред дърветата.

Остин ги наблюдаваше и устните му шепнеха някаква трескава молитва, а мозъкът му изгаряше от пристъпите на лудостта. На колана си носеше двата полицейски пистолета.

Когато на следващата сутрин Сай приближи до канала, баща му вече го чакаше и нетърпеливо го сграбчи за ризата.

— Не си казал на никого, нали? Ще разбера, ако ме излъжеш.

— Не, татко. — Всяка сутрин баща му задаваше този въпрос и всяка сутрин момчето отговаряше по този начин. — Кълна се, че не съм. Донесох ти малко пиле и сладкиш от бисквити.

Остин бързо протегна ръка към чантата.

— Донесе ли останалото?

— Да, сър. — Подаде му термос с вода. Искаше баща му да е забравил за другите поръчки, но знаеше, че надеждите му са напразни.

Остин отхапа от пилето и избърса устата си.

— Донесе ли останалото?

Ръцете на момчето трепереха. Гърлото му бе пресъхнало от страх и не можеше да каже нито дума. Развърза кожената си торба и му подаде един ловджийски нож.

— Татко, полицаите все още дебнат около нашата къща, но вече вдигнаха бариерите по шосе номер едно. Ако искаш, можеш да избягаш в Арканзас.

— Нямах търпение да се отървеш от мен, нали, момче? — Устните му се изкривиха в усмивка и той извади ножа. Острието блесна на светлината.

— Не, сър, аз само исках...

— О, искаш да се махна отгук, нали? — Обърна острието и очите на сина му се разшириха от ужас. — Искаш да ме накараш да избягам, за да не ти преча да се отдадеш на греха и порока. Да продължиш да се срещаш с презрените негри и да целуваш задника на Тъкър Лонгстрийт.

— Не, сър. Аз само исках... Аз само исках... — Сай не откъсваше поглед от ножа. Един бърз удар и той е мъртъв. — Казах ти, че можеш да избягаш, защото полицията все още те търси. Не толкова усилено както преди няколко дни, но все още слухтят наоколо.

— Бог е с мен и ме закриля. — Все още усмихнат, Остин прекара палеца си по острието на ножа. На пръста му се появи тънка червена ивица. — Това острие е Неговият меч. А сега слушай какво трябва да направиш.

Остин обърна ножа към сина си. Сай се вцепени от ужас.

— Слушаш ли ме, момче? Слушаш ли ме?

Той кимна. Страхуваше се дори да преглътне. Страхуваше се, че ако помръдне, острието ще се заби в гърлото му.

— И ще направиш всичко, каквото ти кажа, ясно ли е?

— Да, сър. — Отмести поглед от острието и погледна баща си в очите.

Сай все още бе изпотен от страх. Тикаше препълнената с тор количка в градината, сред дупките, в които трябваше да засажда божурите — Тъкър му бе наредил да изскубне отъпканите цветя. Момчето събираше старите корени и скубеше плевелите, докато в един момент пръстите му се вкочаниха от умора, но страхът си оставаше като корава буца в стомаха му.

Не можа да хапне от закуската, която Дела беше приготвила за него. Зави един голям сандвич с месо и парче от лимоновия кейк и ги пъкна в раницата си.

Дори не можеше да ги погледне, но вечерта баща му бързо щеше да ги изяде.

А щом свърши с мистър Тъкър, сигурно ще има още по-голям апетит.

Момчето избърса потта от челото си и се опита да не мисли повече за доброто и злото, за грешното и праведното. Трябваше да се погрижи единствено за оцеляването си. Да преживява ден за ден, докато навърши осемнадесет години.

Огледа се. Пред него се простираше имението Суийтуотър: зелените полета с избуялия памук, тъмната и неподвижна вода на блатото, пъстрите цветя в градината. Може би баща му беше прав. Може би само хора като семейство Лонгстрийт можеха да си позволят да отглеждат цветя в такава голяма градина, вместо да използват земята за полезни растения.

Може би бе прав, когато казваше, че те не заслужават тази красива и просторна къща, нито това огромно имение, нито

безгрижния живот. Може би те бяха виновни неговото семейство да живее бедно и в мръсотия.

А и Еда Лу беше негова сестра. Семейството трябваше да се грижи за членовете си. Баща му бе казал, че Тъкър е виновен за смъртта ѝ.

Ако можеше да повярва в това, нямаше да му бъде толкова трудно да се подчини на заповедите на баща си.

Без значение колко трудно ще му бъде да изпълни всичко, мислеше си Сай, докато вървеше към къщата, за да измие ръцете и лицето си. Просто трябваше да го направи, защото баща му нямаше да му прости, ако не се подчини. Този път наказанието нямаше да бъде бой с колана, нито с юмруците.

— Ако окото те тласка към грях, извади го — бе казал баща му. — Ти си моето око, момче. Ти си и двете ми очи.

И беше насочил острието толкова близо до лявото му око, че той не смееше да мигне.

— Не ме принуждавай да стигам дотам. Ти ще го доведеш тук, а аз ще те чакам.

— Свърши ли всичко за днес, синко?

Беше гласът на Тъкър. Сай ужасено подскочи. Водата заля обувките му. Младият мъж се усмихна, извади половин цигара и я запали.

— Дела ми каза, че днес си много неспокоен. По-добре дръпни този маркуч, преди да си се намокрил до кости.

— Да, сър. Аз свърших с дупките в градината.

— Добре, тогава да влезем вътре. Искаш ли кока-кола или кейк?

— Не, сър. — Момчето наведе глава, започна да намотава маркуча. Очите му се напълниха със сълзи и гърлото му се сви. Може би планът на баща му нямаше да успее. Може би Тъкър щеше да го изгони от имението. Сай стисна устни и закуцука към велосипеда.

— Какво ти е на крака?

Не посмя да се обърне.

„Направи така, че да те съжалява, момче. Ще видиш, че ще те качи на един от онези луксозни автомобили. И тогава ще го доведеш право тук, при мен.“

— Няма нищо, мистър Тъкър. Сигурно съм се ударил някъде. — Той направи още две мъчителни крачки, като се молеше мъжът да свие

равнодушно рамене и да се махне.

— Защо не влезеш в кухнята и не кажеш на Дела да го погледне?

Сай стисна здраво кормилото на велосипеда и погледна към къщата.

— Не, сър, по-добре да се прибера у дома.

Тъкър забеляза сълзите в очите му и се намръщи. Момчето имаше гордост и той трябваше да бъде по-деликатен.

— Слушай, и без това трябва да отида в града. — Слезе от верандата и продължи: — Дела всеки ден ми нарежда да купувам какво ли не от града. Тези жени не могат ли да поръчат всичко наведнъж?

Момчето продължаваше да гледа надолу.

— Не знам.

— Това е една от загадките на Вселената. — Тъкър сложи ръка на рамото му и усети, че момчето потръпна. Изпита вина, че кара това слабо дете да работи толкова много.

— Защо не дойдеш с мен, Сай? Ще отидем до града с олдсмобила. Мога да те закарам до вас.

Ръцете му стиснаха до болка кормилото на велосипеда и кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Не бих искал да ви затруднявам, мистър Тъкър.

— Няма да ме затрудниш. Пътувам в същата посока. Хайде да тръгваме, преди Дела да е измислила още нещо.

— Да, сър — отвърна Сай и с наведена глава подкара велосипеда към багажника на колата.

Тъкър отключи багажника.

— Само един Бог знае защо Дела продължава да кара тази стара бричка — промърмори той. — В багажника й можеш да побереш трима души. — Започна да разчиства — имаше картонена кутия със стари дрехи за дарения на църквата, три чифта стари обувки за обуцаря в Гренвил, кутия с буркани и една стара пушка.

Сай погледна към пушката и трепна. Това не убягна от вниманието на мъжа.

— От няколко месеца Дела винаги държи тази пушка в колата си. Казва, че може да се наложи да застреля някой смахнат изнасилвач. — Тъкър измъкна въже и грижливо завърза колелото. — Не мога да си я представя с пушка в ръка да дебне смахнати изнасилвачи.

Момчето нищо не отговори и се качи в колата. Тъкър извади една касета. — Като карам, обичам да слушам музика. Харесваш ли Елвис Пресли?

— Да. — Стисна юмруци. — Чудесен е.

— Момче, Пресли не е чудесен. Той е кралят на рокендрола. — Разнесоха се звуците на „Хотел за разбити сърца“ и Тъкър затананика мелодията. — У вас вкъщи всичко наред ли е?

— Вкъщи?

— Майка ти по-добре ли е?

— Тя е... тя вече е добре.

— Ако се нуждаеш от нещо — пари или нещо друго — можеш да ми поискаш. Не е необходимо да казваш на майка си, че аз съм ти ги дал.

Сай не можа да понесе загрижеността на Тъкър и се загледа през прозореца.

— Ще се оправим някак. — Видя камиона на Тоби пред къщата на Каролайн и му се доплака. Как ще може да гледа Джим в очите? От днес той щеше да бъде съучастник в убийство.

— Няма ли да ми кажеш какво те тревожи, Сай?

— Какво, сър? — Момчето се обърна. Гърлото му отново пресъхна. — Нищо не ме тревожи, мистър Тъкър, наистина нищо.

— Отдавна вече не съм на четиринадесет години, но все пак си спомням как се чувствах тогава. И моят баща имаше тежка ръка и бързо кипваше. — Тъкър го погледна с разбиране. Сай отново се обърна към прозореца. — Когато се качи в колата, ти не куцаше, Сай.

Момчето се вцепени от страх.

— Предполагам, предполагам, че кракът ми е по-добре.

Младият мъж сви рамене.

— Щом казваш, сигурно е така.

Колата приближаваше към Литъл Хоуп. Сай знаеше, че след около километър щяха да стигнат до канала.

— Аз... аз ще продължа с велосипеда, когато стигнем до канала.

— Добре. Ще те оставя където искаш.

— Може би ще можете... — „Господи, помогни ми да го накарам да ме закара до канала! — помисли си Сай. — Помогни ми да го заведа до канала, където татко го чака. Ще ми помогнеш, Господи, защото винаги помагаш на молещите се.“

— Какво да мога?

Почти бяха стигнали. Устните му бяха пресъхнали. Не усещаше ледената топка на страха в стомаха си, но вместо нея бе заседнала коравата буца на ужаса. „Трябва само да Го помоля и Той ще го направи.“ В този миг момчето зърна отблясъка на бинокъла. Или може би на ножа.

— Спрете! Спрете колата! — Панически се хвана за кормилото и колата едва не се обърна в канавката.

— Какво ти става, по дяволите! — Тъкър завъртя кормилото и колата застана напречно на пътя. — Да не си се побъркал?

— Обърнете колата, мистър Тъкър, обърнете я! За бога, трябва да се върнем! — Сай изхълца и се опита сам да завърти кормилото. — Моля ви, за бога, обърнете я, преди той да дойде и да ни убие! Ще ни убие и двамата.

— Успокой се.

Олдсмобилът се наклони като кораб, който се отделя от кея, и рязко потегли. Сай се бе свил на седалката и продължаваше да хлипа със стиснати юмруци, обърнат към задния прозорец, докато мъртвият крал пееше за изгарящата любов.

— Той ще дойде. Знам, че ще дойде. Очите ми, ще ми извади очите. — Момчето се сви и притисна корема си. Тъкър разбра, че то е изпаднало в истерия, и раздруса рамото му.

Сай започна да повръща. Тъкър извади кърпата си и избърса лицето му.

— Опитай се да дишаш по-бавно, Сай. Мислиш ли, че ще можеш?

Той кимна и се разплака. Това не бяха диви ридания, а тихи стенания, които разкъсваха сърцето. Тъкър не знаеше как да го успокои. Спря колата, отвори вратата и го погали по главата. — Излез навън. Ще почакам, докато се почувстваш по-добре.

— Не мога. Не мога. Той ще ме убие!

— Кой ще те убие?

Момчето нещастно го погледна. Мъжът си помисли, че то изглежда като куче, което вече е било бито до смърт и сега очаква последния удар.

— Баща ми. Той ми каза да ви доведа тук. Каза ми, че трябва да го направя заради Еда Лу. Каза ми, че ако едно око пречи, трябва да се

извади. Всеки ден му носех храна. Занесох му колана, чиста риза, бинокъла. Трябваше да го направя. А днес му занесох и ножа.

Тъкър го хвана за яката на ризата и го разтърси.

— Баща ти се крие там, в канала?

— Той е там и ви чака. Трябваше да ви заведе там. Но не можах. — Трескаво се огледа. — Той сигурно сега ще дойде. Той ще дойде. Той има и два пистолета.

— Влизай в колата.

Момчето бе сигурно, че Тъкър ще го закара в затвора. Бе помогнало на беглец, когото преследваха, и щяха да го съдят за това. Но по-добре да е в затвора, отколкото онзи нож да избодне очите му.

— Какво ще правите, мистър Тъкър?

— Ще те закарам в Суийтуотър.

— Ще ме върнете? Но... но...

— Ще влезеш в къщата и ще повикаш шерифа Тръсдейл, за да му разкажеш всичко. — Погледна остро към Сай. — Ще го направиш ли?

— Да, сър. — Той изтри сълзите си. — Кълна се, че ще го направя. Ще му кажа къде се крие татко. Всичко ще му разкажа.

— Кажи му да дойде колкото се може по-бързо. — Зави към имението.

— Ще му кажа. Съжалявам, мистър Тъкър, че толкова се изплаших.

— По-късно ще поговорим за това. — Младият мъж натисна толкова рязко спирачките, че чакълът се разхвърча под гумите. — Влизай в къщата. Ако не можеш да намериш Бърк в кабинета му, позвъни в дома му. Дела знае номера. Ако не намериш Бърк, обади се на Карл.

— Да, сър, а вие къде отивате? — Очите на момчето се разшириха, когато видя, че той извади пушката от багажника. — При него ли се връщате? При него ли отивате, мистър Тъкър?!

Тъкър провери дали пушката е заредена и го погледна напрегнато.

— Точно това смятам да направя. Най-добре е да кажеш на Бърк, че сам поемам ролята на шериф.

Момчето се обърна и се затича към къщата.

[1] Ticker (англ.) — колосан нагръдник, пластрон, шарф. — Бел.прев. ↑

18.

Не се притесняваше, че може да се наложи да реши спора с оръжие, въпреки че не искаше да се стига дотам. Докато летеше с колата по шосето, Тъкър си припомни, че за втори път Остин го принуждава да хване пушката.

А това се оказа дяволски досадно за него.

Но не можеше да се върне в Суийтуотър, да се излегне спокойно на верандата и да чака Бърк и Карл да се справят с онзи тип. Не можеше да направи това, не можеше да забрави ужаса в очите на Сай. В колата все още се разнасяше тежката миризма от повръщането на изплашеното момче.

„Очите ще ми избоде!“

За бога, къде е чуло детето тези думи?

„От онзи смахнат, отвратителен дъртак!“ — реши Тъкър.

Когато рязко изви кормилото и закова спирачките, очите му пламтяха. Грабна пушката и бинокъла на Дела от задната седалка — за щастие тя постоянно мъкнеше този бинокъл в колата си.

Вдигна бинокъла, нагласи го на фокус и пред очите му изскочи бетонната гърбица на канала. Внимателно огледа входа на тунела, но не откри нищо подозрително. Не се забелязваха признаци на живот нито по склона към потока, нито в равнината зад него.

Тъкър забеляза покривите на ремаркетата и караваните в паркинга, отдалечен на пет километра. Като намали увеличението, ясно видя как Лоурайли, сестрата на Ърлийн, се показва на вратата на караваната, изхвърли навън празна консервена кутия от „Планинска роса“ и извика към някого на поляната.

„Сигурно казва на децата си да се прибират за вечерята“ — разсеяно помисли той и отмести бинокъла. Видя как прасетата в кочината във фермата на Стоуки риеха земята със зурлите си, видя прането в двора на Тоби Марч, видя как по шосето от града се зададе облак от прах — може би Бърк се носеше насам с полицейската кола.

Обаче полето пред него бе застинало. Дълбоката тишина се нарушаваше само от ромоленето на потока, провиращ се покрай почернелите от тинята камъни, и от малобройните птици, които уморено се обаждаха сред томителната жега на лятната привечер.

Ако Остин се е спотаил някъде наблизко, това може да е само в мрака на бетонния тунел. Има само един начин да го измъкне оттам.

Тъкър напъха патрони в джобовете си. Надяваше се да не му се наложи да стреля. Младият мъж се сниши и предпазливо започна да обикаля канала, като не изпускаше от погледа си тъмния отвор на тунела. Когато доближи на метър и половина, залегна и се прицели във входа на тунела.

— Господи, ако искаш да сторя поне едно добро дело през целия си живот, не ме принуждавай да стрелям.

Пое дълбоко дъх и извика:

— Остин! Знаеш, че те чакам отвън. — Досега не се бе случвало така да пресъхне гърлото му, така да се вцепеняват ръцете му. — Защо не се покажеш? Ако излезеш с вдигнати ръце, няма да стрелям. — Тъкър пропълзя по корем към насипа край потока. — Излез и да поговорим разумно или да изчакаме, докато пристигнат Бърк и останалите полицаи.

От канала не се чуваше никакъв звук. Само някаква врана изграчи в небето.

— Ще ме принудиш да стрелям, Остин. Като видях как си измъчил момчето, не можах да го понеса и дойдох, за да те вразумя. Ако трябва, ще стреляме един в друг и един от нас вероятно ще загине. — Въздъхна, протегна ръка и взе един камък. — Искрено се надявам да не съм аз.

Хвърли камъка в отвора на тунела и зачака ответен изстрел.

Тишина.

— Проклетата дупка — промърмори младият мъж и се спусна по наклона към потока с разтуптяно от напрежение сърце. Вдигна пушката и тръгна към входа на тунела. Очакваше всеки миг да бъде надупчен от куршумите на Остин.

Но тунелът се оказа празен. Младият мъж остана за миг неподвижен, като се чувстваше доста глупаво, изправен в полумрака с пушка в ръце. Струваше му се, че дори чува ехото от ударите на сърцето си, отразени от бетонните стени.

— Добре — промълви той. — Добре, нали никой не видя как се направих на глупак. — Той тръгна назад и изведнъж се закова на място.

Ами ако Остин се е скрил някъде тук? Ако е намерил дупка, достатъчно голяма, за да се напъха в нея? Може би го дебне и ще се нахвърли точно на излизане от мрака?

„Това са глупости“ — помисли си Тъкър, за да се успокои, направи една крачка, после още една и изруга.

По-добре глупав, отколкото мъртъв, каза си той и се зачуди какво, по дяволите, да предприеме сега.

Пред очите му изникнаха като застинали на стопкадър Пол Нюман и Робърт Редфорд във филма „Бъч Касиди и Съндайс Кид“. Бяха хванати в една тясна долина в последната безнадеждна битка, битка на живот и смърт.

Този отворен финал не заблуди сина на Бо Лонгстрийт. Знаеше края на филма: проехтяват изстрели и Бъч и Касиди загиват и стават легендарни.

Той стоеше в тесния тунел, не смееше да мръдне и си повтаряше, че не е негодник, но не е и герой, че е безкрайно унижително да се крие като плъх и да чака.

В този миг чу шум от приближаваща се кола, последван от бързото и рязко хлопване на вратите.

— Тъкър! Тък, жив ли си?

— Тук съм, Бърк, тук, долу. — Опря пушката на стената. — Него го няма.

Той чу как шерифът нареди на Карл да огледа наоколо, после изходът на тунела беше затъмнен от широките му рамене.

— По дяволите, какво търсиш тук?

— Почакай, синко, ще ти разкажа — отвърна Тъкър и започна.

— Не можах да разбера и половината от разказа на момчето. — Бърк поднесе запалена кибритена клечка към откъснатата наполовина цигара на Тъкър. — Но в едно Сай бе категоричен — ти и баща му сте били готови да се избиете тук, в тази смрадлива дупка.

— Може би щяхме да го хванем. Но в онзи миг се обърках... Сай не е лошо момче, Бърк. Остин се държи отвратително с него, но въпреки това момчето постъпи почтено. — Той всмукна дима от цигарата и бавно го изпусна. — Мисля, че засега е най-добре да остане

в Суийтуотър. Не трябва да го пускаме да се прибере вкъщи. Ако баща му реши да не се занимава с него, Върнън ще го накара да плати за постъпката си. Кълна се в Бога, но не мога да повярвам, че това момче е син на тип като Остин и брат на Върнън.

— Ако имаме късмет, до ден-два Върнън може да не научи за станалото. А точно сега е по-добре да съсредоточим всичките си сили в преследването на бащата. — Бърк кимна към Тъкър. — Мисля, че вече можем да те считаме като кандидат за помощник-шериф.

— Не, аз няма да мога да се справям като теб. — Младият мъж посегна към пушката си и забеляза някакъв надпис, надраскан на стената. — По дяволите, какво е това? — Наведе се към стената и присви очи. — Светни ми, Бърк — помоли той, разчете надписа и изруга.

„Око за око, зъб за зъб.“

— Всемогъщи боже! — измърмори шерифът и започна да трие буквите. — Струва ми се, че е написано с кръв. Трябва да извикам още хора и да претърсим целия град къща по къща. Ако трябва, ще проверим всяка педя в окръга, но тази нощ ще пипнем този кучи син.

„Очите ще ми избодат!“

Тъкър притисна пръсти към очите си, докато ужасеният плач на Сай кънтеше в главата му.

— Мисля, че трябва да дойда с теб. Мога ли да си сложа една от тези евтини ламаринени значки?

За един час Бърк успя да събере петнадесет здравеняци, изпълнени с желание да се справят с всеки престъпник. Възникнаха и дребни проблеми — например Били Т. Бъни и Джуниър Талбът се озоваха един до друг със заредени пушки. На шерифа му оставаше да разчита на това, че възбудата от преследването на беглеца ще ги накара да забравят, макар и временно, всякакви лични вражди. Все пак реши да не се предоверява на случая и предвидливо изпрати Джуниър Талбът с групата на Карл, а в своя отряд взе Били Т. Бъни. Начело на третата група застана бавният, но благодарозумен Джъд Ларсън.

Шерифът разгърна картата на окръга и разпредели зоните на действие на трите групи.

— Не искам излишни жертви. Остин разполага с два пистолета и сигурно ще пести мунициите си, ако не бъде застигнат от някой заблуден куршум. Не се правете на герои, за да не ми се наложи да посетя жената или приятелката на някого от вас с вестта, че мъжът ѝ е загинал поради собствената си глупост. Не искам този ден да бъде най-кошмарният в живота ми.

— Ние имаме доста повече ум от онези наконтени полицаи от окръга — отвърна Били Т., възбуден от перспективата да застреля някого.

Бърк изчака да стихнат виковете, предназначени главно за отпускане на нервите.

— За последен път Остин е бил забелязан там долу, в тунела. Сега е поне на един час път пред нас и навярно се движи пеша. Но за човек като него, който познава района като петте пръста на ръката си, няма да бъде трудно да намери ново скривалище. Трябва да го заловим жив. Ако някой от вас го открие, веднага да сигнализира на останалите, като стреля във въздуха. Използвайте оръжието само за самозащита, само в краен случай, ясно ли е?

Неколцина от мъжете се спогледаха. Остин не се ползваше с любовта на нито един от жителите на градчето.

— Ако го застреляте, ще бъдат зададени много въпроси, на които може би няма ви се хареса да отговаряте. — Той огледа намръщените мъже, като спираше погледа си върху всеки от тях. — Не сме тръгнали на лов за елени. Днес вие сте в ролята на официално призовани помощници на служителите на реда. А сега си размърдайте задниците и гледайте да ги опазите от куршумите на Остин. — Той се обърна към своята група. — И нека Бог е с нас.

Пет от тях се натъпкаха в колата на шерифа: Бърк, Тъкър, Били Т., Сингълтън Фулър и Бъки Кунс. Сингълтън Фулър веднага запали цигара — съпругата му Хепи, майката на Дарлийн и Боби Лий, не му позволяваше да пуши у дома.

— Не си повикал полицаите от окръга, Бърк — подхвърли той.

— Нямам намерение да им се обаждам. — Пръстите на шерифа гневно стиснаха кормилото. — Този град си е наш.

Отзад долетя одобрително мърморене.

Първият пункт, където спряха и който Бърк нарече „База А“, бе пресечката на Олд Сайпръс Роуд и шосето към Джаксън. Това място бе останало незабравимо за Тъкър и за Били Т., който навъсено посрещна погледа на Тъкър.

Тук се разделиха. Трима поеха на изток, а Бърк и Тъкър се отправиха в западна посока.

— Ще ми кажеш ли какво става между теб и Били Т.? — попита шерифът, щом двамата потеглиха към мястото, където трябваше да се срещнат с групата, идваща от другия бряг на яза на Макнейр.

— О, тази история вече е приключила. — Той погледна тревожно към къщата на Каролайн. — Наистина ли допускаш, че може да е стигнал толкова далеч?

— Не знам. Може да е тръгнал в която и да е посока. Може би сгрехих, като не се обадох в окръга.

— Малко ли неприятности ти създадоха напоследък ония от окръга?

— Да — съгласи се Бърк и реши повече да не мисли за помощ от Гренвил. — Може пък да е тръгнал към дома си. — За миг се разтревожи за групата на Карл, която трябваше да провери къщата на Остин. — Онези от окръга все още държат къщата му под наблюдение и той знае това, но не съм сигурен, че този тип вече е способен да мисли като нормален човек.

Тъкър със задоволство си припомни колко мили ги отделят от къщата на Остин Хетинджър.

— Дано е тръгнал натам. Ще го спипат още на вратата и веднага ще му щракнат белезниците. — Обърна се и отблясъкът от прозорците на къщата на Каролайн заслепи очите му. — Не е достатъчно да се каже, че не е способен да мисли като нормален човек, Бърк. Остин е като бясно куче. Помниш ли деня, в който се беше нахвърлил върху мен? Въобразяваше си, че се бие с баща ми. Не мен искаше да убие, а стария Бо.

Отново му се допуши и едва се удържа да не запали.

— Казвам ти го така, както го разбирам. В тунела той не чакаше мен, а баща ми.

Шерифът се намръщи. Нищо не разбираше от психология. Но можеше да разбере на какво е способен един отчаян мъж, ако някоя жена го тласне към крайности. Може дори да се обеси в плевнята си.

— Доста дълго е сдържал яростта си от загубата на любимата му жена.

— Е, тук, в Инъсънс, няма за къде да бързаш. Помня, че майка ми веднага напускате стаята, щом някой споменаваше името Остин Хетинджър. И не промени отношението си до последния си ден. — Тъкър замлъкна, защото видя, че Бърк започна да оглежда с бинокъла. — Винаги са ме учудвали неговите постъпки. Веднъж попитах Еда Лу дали баща ѝ някога се е държал странно с нея. Тя се засмя. — Сега вече не издържа и измъкна цигарата от джоба си. — Каза ми, че понякога е наричал майка ѝ с името на моята майка, Мадлин, и то, когато се е нахвърлял с юмруци върху клетата Мейвис. — Тръпки полазиха по гърба му. — Виждаш ли нещо подозрително?

— Нищо не виждам, дявол да го вземе! — Шерифът извади радиотелефона си, за да провери другите групи.

Тъкър отново усети тръпките по гърба си. Всмукна от цигарата и си помисли, че е нормално да се чувства неловко, щом е включен в група, тръгнала на лов за човек, както се преследва някое побесняло куче. Все пак успя да се окопоти и не си позволи да се обърне назад. Само с крайчеца на окото си забеляза прозореца на спалнята на Каролайн.

Нещо не беше наред. Можеше да се закълне, че усеща как витае наоколо някаква неясна заплаха.

— Бърк, ще отида да проверя дали всичко е наред при Каролайн.

— Нали ти казах, Тък. Сузи вече трябва да ѝ е позвънила, за да я предупреди, че трябва да отиде при нея в града. Сигурно вече са седнали около кухненската маса и бърбят за подреждането на цветята или за сватбените кейкове.

— Хм, може би е така. — Той неспокойно размърда раменете си, сякаш изведнъж нещо го засърбя. — Но все пак ще се отбия при нея.

Бързо се отправи към къщата — нещо необичайно за него — когато проехтяха изстрелите.

Каролайн печеше царевична питка във фурната по семейната рецепта на Хепи Фулър. Вече беше почти готова с тестото, когато Сузи се обади по телефона. Но тя не повярва, че поводът за обаждането беше поканата за вечеря или спешната нужда от помощ при подбора на

тоалетите за венчавката на Марвела. Всички знаеха, че Остин Хетинджър е бил открит само на петнадесет километра от яза на Макнейр. Очевидно жената на шерифа не искаше да я остави сама в усамотената къща на Макнейр.

Младата жена оценяваше загрижеността ѝ. Нали вече се стряскаше от най-малкия шум, дори от сянката си. Но, от друга страна, не желаше да притеснява нито Сузи, нито когото и да било. И не вярваше, че Остин ще посмее да прекрачи прага ѝ. Да, сигурно е, че няма да го направи. Ала слънцето неумолимо започна да се спуска към хоризонта и тя неочаквано си каза, че би било много приятно, ако сега не е сама в къщата на баба си, а е седнала в безопасната, макар и доста шумна кухня на Сузи.

Въздъхна и се усмихна. Как може да е толкова страхлива? Царевичната питка скоро ще бъде готова. Ще я завие в кърпа, ще я сложи в кесия и после заедно с Юслис ще отидат в градчето.

Погледна към часовника на фурната. Вече са минали пет минути, каза си тя, и отвори вратата на кухнята, за да повика кученцето си.

— Юслис, хайде, ела при мен. — Плесна с ръце, както я бе научила Хепи, и се опита да свирне с уста. — Хайде, Юслис, ще излизаме на разходка. — Чу скимтенето му, клекна и погледна към верандата. То се бе свило до стълба и виеше.

— Глупаво куче! Ела веднага тук. Защо си толкова изплашено?

Кученцето изквича и се притисна страхливо до стълба. Ядосана, Каролайн се изправи.

— Сигурно е видял някой смок — промърмори тя и реши да го залъже с храната за кучета — вече знаеше, че Юслис не може да устои на тази съблазън.

И тогава видя Остин Хетинджър.

В първия миг не повярва на очите си. Сигурно сънува, че някакъв мъж прекосява задния двор на къщата ѝ с нож в ръка и два пистолета на кръста. Сигурно сънува, че някакъв мъж прегазва наскоро посадените теменуги и дори си позволява да я гледа със зловна усмивка, със свити устни, с див поглед в зачервените очи.

Все още не бе успяла да се изправи, когато той започна:

— Бог ме прати при теб. — Усмивката като че ли промени физиономията му. — Разбрах Неговата воля. Ти бе на страната на онова копеле, аз те видях с него и затова трябва да бъдеш пожертвана.

— Той вдигна ножа и докато се приближаваше с котешки стъпки към верандата, острието му блесна на слънцето. — Като Еда Лу. Ще бъде точно каквото направиха с моята дъщеря.

Като бегач на стартовата линия Каролайн не се изправи, а отскочи и се хвърли към вратата зад гърба си. Щом влезе вътре я затръшна и веднага пусна резето. Часовникът на фурната започна да звъни и тя едва не се разкрещя. Тогава Остин връхлетя с цялата си тежест върху вратата и тя подскочи.

Нямаше време да мисли. Бързо измъкна колта на дядо си от бюфета. Трябваше да стигне до колата, но докато тичаше в коридора към предната врата, чу как задната се разцепи на трески.

Точно в този миг се досети, че револверът, който стискаше в треперещата си ръка, не е зареден.

Каролайн се спусна разплакана, с ужасени очи към предната врата, като трескаво търсеше ключа в джоба си. Куршумите се изплъзваха от потните ѝ пръсти. Препъна се на стъпалата пред верандата, но успя да се хване за перилото. И тогава видя, че и четирите гуми на колата ѝ са продупчени.

Остин изскочи през вратата.

— Не можеш да избягаш от Божията воля. Ти си неговото отмъщение. *Око за око*, тъй казва Той.

Жената побягна към блатото. Още един куршум се изплъзна от пръстите ѝ като хлъзгаво парче сапун и се изгуби в тревата. Опита се да изкрещи, но от гърлото ѝ излезе само немощен, хрипкав стон.

— Стегни се! — изпъшка тя, като усети как треперещите ѝ пръсти безуспешно се опитват да натикат първия, а после и втория куршум в барабана на револвера. — Моля ти се, Господи, ох, моля ти се, помогни ми! — Вече почти бе стигнала до редицата от дъбове. Хвърли отчаян поглед през рамо. Фанатикът бе само на два куршума разстояние зад гърба ѝ. Сълзите вече замъгляваха погледа ѝ, когато се обърна и натисна спусъка.

Револверът изщрака на празно и Остин се ухили.

— Днес ти ще бъдеш агнецът Божий! — Ножът описа дъга във въздуха и светна със сребристия блясък на смъртта. Каролайн видя нещо повече от лудост в очите му. Видя блясъка на фанатика, готов да загине за прослава на Бога.

Тогава Юслис се стрелна като златист куршум и заби зъби в крака на Остин. Мъжът изрева, но повече от гняв, а не от болка, и с един ритник запрати кученцето далеч в тревата.

— Боже мили! — помоли се Каролайн, хвана здраво револвера с двете си ръце и отново стреля. Този път от изстрела тялото ѝ политна назад. Младата жена падна замаяна по гръб, впила ужасен поглед в червеното петно, което разцъфтя върху мръсната риза на мъжа.

Той отново се ухили, но устата му се разтвори неестествено широко. Пристъпи още една крачка към нея и вдигна ножа.

— Моля те, моля те, моля те! — заскимтя жената, а револверът в ръката ѝ подскачаше при всяко нейно потръпване. Вцепенена от ужас, тя гледаше лицето на нападателя. Едрото му мускулесто тяло се превеи надве. Мозъкът ѝ бе като парализиран. Струваше ѝ се, че той все още неумолимо се приближава към нея. Каролайн се метна назад занемяла, а краката ѝ започнаха бясно да се мятат по тревата.

Ножът падна в краката ѝ, а след него и Остин.

Тъкър се подхлъзна на чакълената настилка. Задъхваше се от страх за Каролайн. Изведнъж я видя да тича през поляната, опитвайки се да настигне кученцето си. След това забеляза Остин, проснат по лице на земята. Кръвта му изтичаше в тревата.

— Той ритна кученцето ми — само това успя да изрече тя и тръгна с него към къщата.

— Боже мой, Бърк, ела!

— Аз ще се погрижа за всичко тук. — Шерифът измъкна пистолета си от кобура и включи радиотелефона. — Иди с нея. Погрижи се да не излиза от къщата, докато не приключи.

Тъкър намери Каролайн в салона. Бе седнала в люлеещия се стол, а кученцето се бе отпуснало в скута ѝ.

— Скъпа — той се наведе към нея и я погали по косата, — скъпа, ранена ли си?

— Искаше да ме убие — продължи да се полюшва на стола, като че ли се страхуваше, че ще полудее, ако спре. — С нож. Можеше да ме застреля, но беше решил да ме убие с ножа, както е била убита Еда Лу. — Юслис започна да скимти в скута ѝ. Тя го притисна до гърдите си сякаш бе малко дете. — Вече всичко е наред. Всичко е наред.

— Каролайн, Каролайн, погледни ме, скъпа! — Тя се обърна към него с разширени от ужас очи. — Ще те заведе горе. Хайде, ще се качим горе и ще повикам лекар.

— Не. — Тя въздъхна, а кученцето я близна по брадичката. — Не съм изпаднала в истерия. Няма да рухна. Това вече ми се случи в Торонто. Тогава сякаш се бях разпаднала на малки парчета. Но това няма да се случи отново. — Младата жена преглътна и притисна бузата си до главата на кученцето. — Тъкмо печех царевична питка. Никога досега не съм правила царевична питка. Хепи ми даде рецептата. Искан да занеса питката на Сузи. Толкова ми е хубаво, че хората ме приемат като една от тях. — Юслис облиза сълзата, която потече по бузата ѝ. — Знаеш ли, мислех си, че идвам тук, за да избягам от хората, но не предполагах, че имам нужда от приятели.

— Всичко ще бъде наред — уморено каза той. — Обещавам ти, че всичко ще бъде наред.

— Бях се заела да пека царевична питка във фурната на баба ми. А се наложи да застрелям Остин Хетинджър с револвера на дядо ми. Не ти ли се струва странно?

— Каролайн! — Хвана лицето ѝ с ръце. Тя видя яростта в очите му. — Искан да те прегърна. Съгласна ли си, мила?

— Да.

Младата жена отпусна глава на рамото му, а той я обгърна с ръце. Без да каже дума, Тъкър понесе и нея, и кученцето към дивана. И двамата не обърнаха внимание на телефона, който започна да звъни.

— Тази нощ ще остана при теб — каза той. — Ще спя тук на дивана.

— Аз съм добре, Тъкър.

— Знам, скъпа.

Каролайн въздъхна.

— Часовникът на фурната продължава да звъни.

Тя прехапа устни и се опита да овладее гласа си. — Изгорила съм питката.

Зарови лице в рамото му и заплака.

19.

Каролайн слезе бавно на долния етаж. Беше замаяна от приспивателните и преживяния шок. Нямахте представа колко е часът, но слънцето грееше силно, а къщата бе тиха като гробница.

Навън вече бе много горещо. Дори тънкият памучен пенъоар ѝ се струваше прекалено тежък. Помисли си, че може да изпие едно кафе с лед в колата. Тя беше с климатична инсталация.

Беше убила човек.

Самата мисъл за това я накара да застине, притиснала ръка към сърцето си като бегач след изтощително бягане. Краката ѝ се подкосиха, тя се отпусна на площадката и обхвана главата си с ръце.

Беше изстреляла два куршума в жив човек, за да спаси живота си. Разбираше, че това бе самозащита. Можеше да го разбере дори и без мълчаливата подкрепа на Бърк. Нещо се бе случило с Остин Хетинджър и го бе накарало да се нахвърли върху нея.

Но обстоятелствата не можеха да променят факта, че бе отнела човешки живот. Най-смелото действие досега в живота ѝ бе да полее с шампанско стената в хотел „Хилтън“ в Балтимор. А сега бе изстреляла два четиридесет и петкалиброви куршума в човек, с когото дори не бе разговаряла.

Това наистина бе голям скок, помисли си тя и разтри лицето си. И макар че краката ѝ все още трепереха, тя бе открила нещо ново в себе си.

И занапред ще живее с това.

Нямаше да търси вината в себе си. Нямаше да се измъчва от мисълта как би могла да избегне, да предотврати или да промени случилото се. Това беше стара нейна слабост, самоизмамата, че собствената ѝ личност е прекалено важна, което я караше да вярва, че винаги е права, че винаги може да понесе всички тежести — и концертите, и капризите на майка си, и изневярата на любовника си. Дори и насилствената смърт на един луд.

Не, Каролайн Уейвърли не искаше да се вслушва в този коварен вътрешен глас, който ѝ нашепваше за нейната вина, за нейните грешки, за нейните неуспехи.

Младата жена се изправи и тръгна към кухнята, но в този миг външната врата изскърца и сърцето ѝ подскочи. Едва сдържа писъка си, но разпозна скимтенето на Юслис и пристъпи към вратата.

Кученцето трепереше от радост, въртеше опашка и подскачаше около нея.

— Какво правиш навън? — Започна да го чеше зад ушите, а то близна с благодарност ръцете ѝ. — И как успя да се измъкнеш?

Юслис продължи да джафка и да подскача около краката ѝ, а после се отправи към салона.

— Къде ме водиш? — попита Каролайн и тръгна след него. То застана самодоволно до дивана. И тогава тя видя Тъкър, който лежеше на дивана бос и гол до кръста.

„Не изглежда невинен дори когато спи“ — помисли си тя. Лицето му бе твърде интелигентно, дори леко порочно. Явно да спи на дивана не му бе много удобно. Краката му стърчаха навън, вратът му бе изкривен, а ръцете му бяха скръстени на корема. Въпреки неудобната поза и слънчевата светлина, която падаше право в очите му, гърдите на младия мъж се повдигаха равномерно и той спеше дълбоко и спокойно.

Каролайн беше забравила, че той остана тази нощ в къщата ѝ. Бе толкова мил и нежен, докато я утешаваше след случилото се. Докато Бърк я разпитваше, Тъкър я бе държал за ръката и ѝ вдъхваше увереност.

Беше ѝ помогнал да си легне. Цял час стоя до леглото ѝ като баща, утешаващ разстроеното си дете. Остана там до момента, в който приспивателните хапчета започнаха да действат. Седеше до леглото ѝ и разказваше някаква забавна история за братовчед си Хем, който продавал коли на старо в Оксфорд. Думите му прогониха последните сенки на страха от душата ѝ.

Последното, което си спомняше, беше нещо за една таратайка модел 72 година, която се разпаднала още на третия метър. Разяреният купувач грабнал най-големия гаечен ключ и се нахвърлил върху братовчедата Хем.

— Ти наистина си пълен с изненади, нали, Тъкър? — въздъхна тя.

Като чу името му, Юслис се оживи, подскочи и започна да ближе лицето му.

Тъкър изсумтя и се размърда.

— Добре, скъпа, ей сега ще стана.

Развеселена, Каролайн пристъпи напред.

— Надявам се, че ще си струва да те почакам.

— Винаги си струва... — Той се усмихна и започна да гали кученцето. — Не очаквах точно теб.

То се обиди от думите му, подскочи и се настани върху голите му гърди. Младият мъж разсеяно го погали по главата и затвори очи. — Нали те бях извел навън?

— Но той искаше да се върне.

Тъкър отново отвори очи и отстрани кученцето от лицето си. Обърна се към младата жена и я изгледа напрегнато.

— Здравей.

— Добро утро. — Той се отмести, за да й направи място. Тя седна до него. — Съжалявам, че с Юслис те събудихме.

— Мислех си, че днес няма да ми се наложи да ставам рано — промърмори той и я погали по бузата. — Как се чувстваш?

— Вече съм добре, наистина съм по-добре. Бих искала да ти благодаря за грижите.

Тъкър примигна и разтри врата си.

— Мога да спя навсякъде.

— Виждам. — Тя го погали по челото. — Беше много мило от твоя страна, Тъкър, и аз съм ти много благодарна.

— Всеки би постъпил така. — Каролайн се опита да стане, но той я хвана за ръката. — Тревожих се за теб. Когато те заведох в леглото, ти беше съвсем пребледняла.

— Вече съм по-добре. — Искаше й се да провери в огледалото дали наистина изглежда по-добре. — Можеше да спиш горе, на другото легло.

— И на мен ми мина тази мисъл. — Когато за четвърти или пети път бе отишъл да провери как е, си бе помислил да легне до нея, само да я държи в прегръдките си и да знае, че тя е в безопасност. Сега му

се искаше да я почувства по-близо до себе си, да я притисне в прегръдките си. — Ела тук.

Тя се поколеба, но накрая се сви до него. Облегна се на рамото му и въздъхна. Юслис се сгуши в краката им.

— Така се радвам, че си тук.

— Ужасно съжалявам, че не можах да дойда по-рано.

— Няма защо да съжаляваш, Тъкър.

Той зарови устни в косата ѝ.

— Не трябваше да допускам да се стига дотам. Много мислих тази нощ. Той нямаше да дойде при теб, ако не бях аз. Хетинджър искаше да убие мен, а не теб. Аз те ввлякох в тази бъркотия.

Младата жена сложи ръка на гърдите му и усети ударите на сърцето му. Запита се дали някога се бе чувствала по-спокойна и по-защитена.

— Доскоро и аз обвинявах себе за всичко, което се случваше. Оказвах се в центъра на събитията и когато всичко тръгваше наопаки, непрекъснато се самообвинявах. Това сигурно е някакво самоизтъкване. Като че ли нещо се скъсва в душата ти и трябва да търсиш помощта на лекаря. Не се опитвай да се променяш заради мен, Тъкър. Вече започнах да разбирам твоята философия да се живее ден за ден.

— Това ме плаши. — Той я прегърна и тя се притисна до него. — Ужасих се, когато чух изстрелите и бях толкова далеч от теб.

— Аз бях много по-уплашена. Но колкото и ужасно да беше, вчера наистина за пръв път в живота си успях да преодоля страха си. — Ръката ѝ се сви в юмрук, но след това постепенно се отпусна. — Не се радвам на това, което се случи, Тъкър, и никога няма да го забравя. Но вече мога да се справя със страха.

Мъжът се загледа в прашинките, танцуващи сред слънчевия лъч. И той не можеше да забрави вчерашния ден. Няма да забрави как тичаше ужасен към къщата ѝ, а изстрелите отекваха в главата му. Няма да забрави как тя го беше изгледала с изцъклен поглед, понесла скимтящото кученце към къщата.

— Аз не съм герой, Каро. Бог ми е свидетел, че никога не съм се опитвал да бъда, но трябваше да се погрижа да не ти се случи нещо.

— Доста дръзка и амбициозна цел — усмихна се Каролайн и извърна глава, за да го погледне в лицето. Очите му не се смееха като

друг път, когато я погали по лицето и усети, че е напрегнат.

— Ти си толкова ценна за мен. — Тъкър произнесе тези думи много бавно, като че ли обясняваше нещо на самия себе си. — Ценна си за мен както никой друг досега и тъкмо заради това всичко е толкова трудно.

Сърцето ѝ се сви, както често ѝ се бе случвало на сцената, миг преди да я улови светлината на прожектора.

— Зная. И мисля, че е трудно и за двама ни.

Той отново видя в очите ѝ страх, макар че тя вече изглеждаше по-спокойна и по-уверена. И понеже тази доскоро непозната красива жена му бе станала много скъпа, защото всичко, свързано с нея, изведнъж бе придобило изключително значение за него, той продължи развълнувано:

— Досега не съм изпитвал такова чувство. — Ръката му продължаваше да гали лицето ѝ. — Ето че допуснах да се увлека по една жена, а дори още не съм се опитал да я съблека. Както е тръгнало, ще загубя славата си на добър любовник.

— А защо не опиташ сега?

— Какво! — Ръката му спря да я милва.

— Защо да не опиташ? — повтори тя и му поднесе устните си с очи, изпълнени и със страх, и с желание, и със съмнение.

Тъкър почувства как потъва в тях и това също бе непознато за него. Такова бавно и нежно потъване в сладостта... Нито един жест на двамата не издаваше дори намек за похот — онази похотливост, на която той досега винаги бе откликвал. Струваше му се, че е облян от някаква неясна светлина, нежна като небето привечер.

И когато тялото ѝ се притисна към неговото, а въздишката ѝ доверчиво облъхна устните му, младият мъж разбра, че Каролайн му предлага нещо повече от страстта си. Тя му се доверяваше. Това го смути и го накара да се почувства унижен. Тя не беше от жените, които лекомислено могат да предложат сърцето си на някой мъж. А той с небрежна усмивка винаги бе взимал от жените всичко, което му се предлагаше.

— Каролайн! — Пръстите му погалиха лицето ѝ и се заровиха в косата ѝ. — Желая те, Каролайн.

Притисната до гърдите му, тя усещаше ударите на сърцето му. Тъкър бе прошепнал последните думи така тихо и сериозно, че тя

продължаваше да се усмихва дори и в мига, когато устните му започнаха да обхождат лицето ѝ.

— Зная.

— Не, не знаеш. Разбираш ли, вече не мога без теб. — Пеньоарът започна да се свлича от раменете ѝ и устните му се впиха в меките им, сладки извивки. — Струва ми се, че няма и една минута, откакто сме се запознали, откакто ми показва, че ме желаш.

Тялото ѝ трепна и се изви на дъга под неговото. Защо бяха нужни думите? Защо са им думите, когато тя искаше само да го усеща?

— Зная. И това го зная.

— Това е такова чувство... — Никога не бе докосвал жена с толкова бяла и гладка кожа, помисли си той, докато целуваше врата ѝ. Как можеше да устои на нейната прелест? — Никога не съм бил достатъчно благоразумен с жените.

Каролайн го прегърна и усети играта на мускулите му.

— Каж ми нещо, което не знам.

— Не искам да съжаляваш за всичко това. — Преди да се отдръпне, той отново притисна лицето ѝ към своето. Очите му вече бяха замъглени от страстта. — Не съм сигурен, че ще мога да ти устоя, ако продължаваме все така.

— Та ти си последният човек на света, който би се притеснил в такъв момент.

— Ала съм безкрайно изненадан от себе си. — Пръстите му се заровиха в косата ѝ. — С теб нищо не е просто, Каролайн. Струва ми се, че трябва да се опитам да ти го обясня.

Не трябваше да ѝ обяснява — всяка жена би могла да го прочете в погледа му. Като видя надигащата се в очите му страст, Каролайн се уплаши.

— Не желая да слушам никакви обяснения. — Отчаяно впи устни в неговите. — Аз съм жива. И се нуждая само от това — да усещам, че съм жива.

Поривът ѝ го накара да се задави, да потъне в нея, като че ли тялото ѝ го поглъщаше. Тя искаше да получи от него това, което той винаги досега бе търсил в другите жени — простото взаимно наслаждение. Как можеше да не откликне на нетърпеливото ѝ желание? Смъкна пеньоара ѝ, за да се люби на тялото ѝ. Беше слаба, а кожата ѝ бе бледа и мека като кадифе. И макар че тя не беше за него

просто поредната любовница, той успя да се освободи от тези смущаващи мисли и остави всичко да се развива от само себе си.

Тласкана от желанието си, Каролайн безпаметно се потопи в топлите му обятия — както умиращ от глад би се нахвърлил върху коричка хляб. Остави тялото си да търси наслада от чуждата, непозната мъжка снага. Никакви мисли повече, закле се тя. Никакви чувства. Нуждаеше се от усещания, от разтърсване, от освобождаването, което можеше да ѝ даде само пълноценният и пречистващ любовен акт. Нуждаеше се от изохкването, преливащо от облекчение, което би се изтръгнало от устните ѝ, щом този красив мъж я доведе до бурния, остър като нож оргазъм, след който да я остави цялата разтреперана.

Тя чу тежкото му и напрегнато дишане още от мига, в който ръцете му започнаха бавно и така нежно да я гаят. Тъкър промърмори нещо и макар че Каролайн не разбра думите му, омайващият шепот я накара да се предаде, да престане да се съпротивлява на желанието си да се притисне към тялото му, да зариде на гърдите му.

Ужаси се от чувствата, които я обземаха. Тя не искаше тези чувства, те дори я плашеха. Ръцете ѝ се разбързаха и задърпаха джинсите му, а устните ѝ не се отделяха от неговите. Когато го докосна, тялото му се оказа твърдо като камък, цялата му страст се бе натрупала в горещата му длан. Стаята се залюля пред очите ѝ и докато Тъкър се опитваше да я удържи, тя страстно се впи в него.

— Каролайн. Почакай.

Но тя вече го теглеше дълбоко в омайната си кадифена обвивка, вече го подканяше да забърза с нея в бесния ритъм.

Почувства се уловен и от нея, и от желанията на собственото си тяло. Затова се втурна в нея към облекчението.

Тя лежеше безмълвно и неподвижно. Чувстваше се изпълнена с живот: развълнувана, възвишена, разтреперана и жива. Само да не бе това усещане, че нещо ѝ е било отнето.

Поне да беше казал нещо. Поне да бе повдигнал глава, поне да се бе засмял, поне да бе изрекъл някаква шега, за да наруши неловкото мълчание.

Но те лежаха, обгърнати от дълбока тишина. Сърцето ѝ постепенно се успокои и започна да бие равномерно, а тишината продължаваше да цари наоколо.

Той знаеше, че тялото му е тежко, но се боеше от мига, когато ще се обърне с лице към нея.

„Хубав секс“ — каза си. Да, беше много добре, ако остави настрана всичките тези коварни и обърквачи чувства. „Добър секс“ — помисли си той с лека погнуса. Нямаше причина да се усеща... да използва тази дума. Прииска му се да може да се изсмее на себе си.

Нима всичко това се дължеше на горчивия край на Еда Лу, зачуди се Тъкър. Отвори очи, въздъхна и се загледа в тавана. Не, Еда Лу не се интересуваше от него, а само от парите му, от името му, от положението му. Не и от самия него. Може би само сексът бе общото между тях двамата, това, което ги свързваше.

Но сигурно някъде трябва да е съществувала някоя друга жена, която би се загрижила за самия него, някоя, която може би е изгубил между първата си юношеска любов и този последен пристъп на страст с Каролайн. Някоя, която да го е желала повече и да е искала по-малко.

За пръв път искаше да получи и да даде повече на една жена, която не му даваше нищо и не желаше любовта му.

Е, все пак той имаше гордост.

Тъкър закопча панталоните си и седна на дивана.

— Ти ме изненада, когато бях съвсем беззащитен, скъпа — усмихна се той, но очите му бяха сериозни. — Дори не ми даде възможност да се подготвя за събитието.

Каролайн не можа да разбере веднага, че той ѝ говори за презерватив, и сви рамене.

— Мисля, че това беше доста изненадващо събитие. — Изправи се и облече пенъора си, като избягваше погледа му. — Взимам хапчета против забременяване.

— Е, тогава всичко е наред. — Искаше да я погали по косата, но не посмя и се изправи. — Струва ми се, че кученцето ти се е отегчило и е заспало — каза той и посочи към Юслис, който се бе свил под стола и кротко сумтеше. Тъкър пъкна ръце в джобовете си. — Каролайн.

— Ще отида да направя кафе. И ще приготвя нещо за закуска. Дължа ти една закуска.

Той я погледна изпитателно. Младата жена прехапа долната си устна и лицето ѝ стана напрегнато.

— Добре, както желаш. Имаш ли нещо против, ако се изкъпя?

— Не. — Не бе сигурна дали изпита разочарование или облекчение и бързо заговори: — На горния етаж, втората врата вдясно. Там има чисти кърпи. Трябва да почакаш малко, докато се затопли водата.

— Не бързам за никъде — отвърна той и излезе от стаята.

Изми се с нейния сапун и настроението му се подобри. Дори си позволи да използва четката ѝ за зъби — не може да открие неупотребявана — и като че ли в устата си усети вкуса ѝ.

Прости физически действия, пораждащи елементарни усещания. Много по-удобно е да не мислиш за нищо, да се съсредоточиш само върху простите физически действия. Няма защо да се задълбочава след един приятен сутрешен секс без последици.

Докато слизаше на първия етаж, долови миризмата на кафе и бекон. Позната миризма, която не би могла да го накара да се разтрепери от възвишени чувства към нея. Почти бе стигнал до вратата на кухнята, когато чу автомобилен клаксон.

С разкопчана риза и ръце в джобовете той се отправи към външната врата, отвори я и видя специалния агент Матю Бърнс. Двамата мъже се изгледаха: единият в черен костюм и с копринена вратовръзка, другият небръснат и разкопчан.

Тъкър излезе на верандата.

— Не е ли твърде рано за посещения?

Специалният агент заключи колата и прибра ключовете в джоба си.

— Тук съм официално, по работа — започна Бърнс и огледа голите гърди и мократа коса на мъжа срещу него. От къщата се носеше миризмата на приготвяната закуска и агентът сви тънките си устни. — Налага се да изтърпите намесата ми.

— Много сте закъснели с намесата си. Какво можем да направим за вас?

— За вас това е едва ли не въпрос на чест, въпрос на гордост, нали така, Лонгстрийт?

— Кое? — Тъкър повдигна учудено вежди.

— Да бъдете женкар по вашия южняшки маниер.

— За това ли сте тук? За да правите подобни намеци? — Този път усмивката му не бе любезна. — Това ще ви отнеме доста време и ще трябва сериозно да се потрудите.

Бърнс стисна зъби. Мисълта, че жена като Каролайн е предпочела Тъкър пред него, го вбесяваше.

— Намирам, че вашият стил... е доста патетичен.

— Ако мислите, че сте ме обидили, то грешите. Нямам никакво намерение да ви впечатлявам.

— Не, за вашия стил са по-подходящи беззащитните женски създания.

— Знаете ли — Тъкър разтърка брадичката си, — досега не съм срещал женско създание, за което да кажа, че е беззащитно. Каролайн не е беззащитна, мога да ви уверя в това. Точно сега все още е разстроена. Може би има нужда от някого, на когото да се опре, докато се съвземе. Тя ми позволи това, което сама искаше. Добре би било да го разберете.

— Вие не се свените да използвате женската уязвимост, за да постигнете целта си. Вие сте използвач, Лонгстрийт. Еда Лу Хетинджър беше последната жена, която сте изоставили. Колкото до Каролайн...

— Каролайн може сама да отговаря за себе си. — Тя пристъпи напред и хвана Тъкър за ръката. Дали искаше да го спре, или това бе израз на подкрепа, двамата мъже не разбраха. — С мен ли искаш да разговаряш, Матю?

Специалният агент се опита да овладее надигащия се в гърдите му гняв. Тя бе само по пеньоар и държанието ѝ към другия мъж говореше, че не само го предпочита, но и че са станали твърде близки. Това разруши представата, която си бе изградил за нея. Въпреки блестящия си талант и нежната си красота тя се бе принизила и се държеше като лека жена.

— Помислих си, че ще е по-добре тук да изслушам твоите показания, отколкото в полицията.

— Да, така е и съм ти благодарна. — Младата жена си каза, че може би трябва да му предложи кафе и да го покани в салона, но не

искаше дори за миг да оставя сами двамата мъже. — Да отидем в кухнята... Закуската вече е готова.

— По-късно ще изслушам показанията на мистър Лонгстрийт — сухо отвърна Бърнс.

— Освен това, ако отидем в кухнята, ще свършим по-бързо — продължи Каролайн, без да обръща внимание на думите му, и тръгна след тях. — Искаш ли пържени яйца, Матю?

— Благодаря, вече съм закусил. — Той седна на масата, но в тази южняшка кухня се чувстваше като селянин в смокинг. — Нямам нищо против чаша кафе.

Тя остави тигана върху металната подложка на масата. Странно, каза си, докато слагаше в чиниите бекона и яйцата. До идването на Бърнс дори не се сецаше, че само преди няколко часа се бе втурнала в кухнята, обзета от ужас, бе грабнала револвера от бюфета, а в това време Остин Хетинджър блъскаше по вратата.

Огледа кухнята. Вратата я нямаше, беше останала само мрежата против комари. Сигурно Бърк и Тъкър я бяха отнесли. На пода се виждаха само трески от нея.

— Искаш да узнаеш какво се случи вчера, нали? — започна младата жена, докато добавяше сметана към кафето си. — Вече разказах всичко на Бърк.

— Да, прочетох показанията ти.

Тъкър забеляза, че ръцете ѝ не треперят, но погледът ѝ неспокойно шари към вратата.

— Не съм запознат със закона — започна той, — но не мислите ли, че това, което се случи вчера, е местен проблем?

— Обикновено е така. Ако ми позволиш, Каролайн, бих си позволил да кажа, че оценявам много високо смелостта ти. — С тези думи Бърнс включи касетофона си.

Не беше много трудно. Сега всичко ѝ се струваше само като лош сън. Спокойно и подробно тя разказваше за случилото се, като че ли в главата ѝ се бе включил касетофон. Бърнс я слушаше, без да я прекъсва, и от време на време пишеше нещо в бележника си.

— Не ти ли изглежда доста странно, че Хетинджър не е използвал пистолетите си? — попита небрежно той, докато отпиваше от кафето. — Оказа се, че и двата пистолета са били заредени, а според моите проучвания той е бил отличен стрелец. Когато спомена как си

тичала от задната тераса през тази стая към предната врата, си помислих, че той е можел да те застреля, но дори не е посегнал към пистолета.

— Той имаше нож — отвърна Каролайн, без да забелязва, че гласът ѝ започна да трепери.

Но Тъкър го забеляза.

— Не разбирам въпроса ви, Бърнс. Очевидно Хетинджър не е бил на себе си. Може би дори е забравил, че има пистолети.

— Може би. — Агентът добави малко сметана към кафето си. — Как мислиш, Каролайн, той разбра ли, че ти имаш револвер? — Повдигна чашата, отпи и продължи, без да дочака отговора ѝ: — Каза, че си грабнала револвера, преди той да нахлуе в къщата.

— Да, беше останал в кухнята след тренировките по стрелба. Но винаги му изваждах патроните. Понякога напъхвах патроните по джобовете си. Знаех, че това е лош навик и трябва да се откажа от него. — Тя изпусна вилицата в чинията. От миризмата на храната започна да ѝ прилошава. — Но за щастие не се бях отказала и патроните бяха в джоба ми.

— Имала си късмет, че въобще си успяла да заредиш револвера.

Тя го погледна и уморено се усмихна.

— Свикнала съм да действам в напрегната обстановка.

Бърнс кимна разбиращо.

— Когато тичаше по поляната пред къщата и се обърна, за да стреляш, той посегна ли към пистолетите?

— Всичко стана много бързо.

Тогава не ѝ се бе сторило бързо. Струваше ѝ се, че не тича, а плува в гъст сироп. Много ясно си представи случилото се, сякаш бе сцена от филм на ужасите. Като че ли я бе заляла гореща вълна и трябваше да се бори за всяка глътка въздух. Отново изпита ужасяващото чувство, че тревата спъва крачките ѝ и няма да успее да избяга. Отново пред очите ѝ блесна ножът, огрян от безмилостното слънце. И неговата жестока усмивка.

— Аз... — Каролайн стисна устни и се опита да се пребори със страха. — Опитах се да стрелям, но нищо не се получи. Той приближаваше с насочен към мен нож и ми се усмихваше. Само ми се усмихваше. Мисля, че съм изкрещяла, не помня, но той продължи да върви към мен и да се усмихва. Вдигнах револвера и той ми каза, че аз

съм била агнецът Божий. Трябвало да ме убие така, както е била убита Еда Лу. Да ме убие като Еда Лу.

— Сигурна ли си в това? — попита агентът. — Сигурна ли си, че ти каза, че трябва да те убие както е била убита Еда Лу?

— Да. — Младата жена потръпна и отмести чинията си настрана. — Едва ли някога ще забравя думите му.

— Спрете за малко. — Тъкър постави ръка на рамото ѝ. Досега само бе слушал и гледал. Бърнс му изглеждаше като човек, който току-що е открил нещо много важно. — Ти не си дошъл тук да записваш показанията на Каролайн за това как е стреляла по някакъв избягал луд. Цялата тази мръсна история не би трябвало да интересува един федерален агент. Ти си просто един кучи син!

— Тъкър, моля те.

— Не. — Очите му гневно блестяха и той се обърна към нея: — Не разбираш ли? Всичко е заради Еда Лу, заради Еда Лу и останалите момичета. Той няма защо да се занимава с теб, освен ако не смята, че ти си щяла да бъдеш следващата жертва.

— Следващата! — повтори тя. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. — О, господи, ножът! Той не е стрелял по мен, защото... защото е трябвало да прилича на смъртта на Еда Лу. Трябвало е да стане с нож.

— Да, с нож. — Тъкър сложи ръка на рамото ѝ. — Има използвачи и използвачи, нали така, агент Бърнс? — Гласът му този път не звучеше лениво и провлечено, а бе студен като лед. — Използваш Каролайн, за да натрупаш доказателства срещу Хетинджър. Използваш я, за да решиш случая си.

Бърнс внимателно остави чашата в чинията.

— Аз провеждам федерално разследване на поредица от убийства. Не съм длъжен да съобщавам хипотезите си на публиката.

— Стига с тези глупости! Ти знаеш какво е преживяла и би трябвало да ѝ спестиш всички тези въпроси.

— Има си правила за разследване.

Каролайн стисна ръката на Тъкър, за да го накара да млъкне.

— Аз мога сама да отговарям на въпросите — каза тя и пое дълбоко въздух, след което продължи по-бавно: — Дори не познавах Еда Лу, но през целия си живот ще помня как я намерих в онова бласто. Никога през живота си не съм извършвала насилие. О, да, щях да забравя, веднъж захвърлих чаша с шампанско по една личност, но не

улучих, затова този случай не трябва да се брои. А вчера убих човек. Това може да не ти се струва толкова ужасно, Матю, като имаме предвид професията ти, пък и аз защитавах живота си. Но все пак убих човек. И ето, че сега ти идваш и започваш да ме разпитваш за случилото се и дори не вярваш на думите ми.

— Това е само предположение, Каролайн, и за твое добро... — неловко започна той.

Тя рязко вдигна глава.

— Знаеш ли — бавно започна младата жена, — веднъж заплаших един човек, че ще го убия, ако още веднъж се опита да ми говори по този начин. Разбира се, тогава не знаех какво означава да убиеш някого. Но искам да те предупредя, че тези думи и този тон ме карат да полудявам.

Възхитен, Тъкър се отпусна с усмивка на стола.

— Това е точка за Каролайн. Истинско удоволствие да я гледаш как се нахвърля върху някого.

— Извинявам се, ако съм те разстроил, Каролайн — смутено изрече Бърнс. — Но си върша работата така, както смятам, че е най-добре. Не е изключено Остин Хетинджър да е извършителят на трите убийства в този град и на това в Нашвил. Както и да е, след вчерашния инцидент ние трябва да се занимаем по-подробно с Хетинджър.

— Ще можете ли да докажете, че убийствата са били извършени с неговия нож? — попита тя.

— След като приключат експертизите, може би ще стане ясно дали убийствата са извършени с подобен нож. Мога да ви съобща неофициално — неохотно продължи Бърнс, — че Хетинджър отговаря на психологичното описание на убиец от този тип. Той е мразел жените, за което свидетелстват честите побои над съпругата му. Бил е обзет от манията, че изпълнява Божия мисия, което го освобождава от всякакво чувство за вина. Бихме могли да предположим, че е избрал блатото за труповете на жертвите си не с цел да прикрие следите, а като някакъв вид религиозно кръщение във водата. За нещастие вече не можем да го разпитаем за мотивите му. Но сега ще се заема да установя дали е имал алиби за часовете, в които са били извършени трите убийства. И въпреки че главните ми усилия ще се основават на хипотезата за Остин Хетинджър, все пак няма да изоставя останалите варианти на следствието.

Агентът изглежда многозначително Тъкър, който му се усмихна.

— Тогава трябва да си вършиш работата, нали, синко? Не бихме искали да те задържаме.

— Искам да поговоря с момчето, със Сай Хетинджър.

Младият мъж се намръщи.

— Той е в Суийтуотър.

— Добре тогава. — Бърнс се изправи, но не се сдържа и подметна: — Странно как Остин Хетинджър не е стрелял в Каролайн, нали? Някои хора имат способността да предават лошия си късмет и на останалите. — Агентът умееше да принуждава заподозрените да се признават за виновни. За него бе удоволствие да види как лицето на Тъкър помръкна. — Ако си спомниш нещо, което би могло да ни помогне, Каролайн, знаеш къде да ме намериш. Благодаря за кафето. Няма нужда да ме изпращаш.

— Тъкър. — Каролайн заговори веднага щом останаха сами, но той поклати глава и стана.

— Трябва да свърша една работа. — Той приглади косата си. Бе изсъхнала, ала все още долавяше уханието на шампоана ѝ. Дори това го накара да настръхне. — Наистина ли се чувстваш по-добре? Ако искаш да помоля Джоузи или Сузи, или някоя друга жена да бъде с теб?

— Не, не, добре съм. — Но се запита дали наистина е добре. — Матю е доста труден човек, Тъкър. Такива като него лесно отправят обвинения.

— Обвиненията станаха твърде много. Слушай, аз наистина трябва да се върна в Суийтуотър. Не искам агентът да разговаря със Сай в мое отсъствие. — Отново пъкна ръце в джобовете си. — Все пак той е само едно дете.

— Отивай тогава. — Реши, че трябва да остане сама и да помисли за това, което се бе случило между тях сутринта. — Аз наистина съм добре. — Взе чиниите. — Юслис ще има богата закуска.

Младият мъж сложи ръка на рамото ѝ, когато тя застана пред умивалника.

— Ще се върна.

— Знам. — Каролайн изчака, докато той отиде до вратата, и продължи: — Тъкър, благодаря ти, че каза на Матю, че не съм беззащитна. Думите ти означават много за мен.

Стоеше с гръб към него и раменете ѝ бяха изправени. Той знаеше, че тя гледа към онова място на поляната, където кръвта засъхваше по тревата.

— Трябва да си поговорим. За много неща.

Ала младата жена не отговори и Тъкър си тръгна.

20.

Баща му беше мъртъв. Мис Дела му го каза.

Баща му беше мъртъв. Вече нямаше да го налага с колана, нямаше да го удря с грамадните си, безмилостни юмруци. Нямаше да слуша призивите му към Бога да накаже грешниците за постъпките им, за мързела им, за порочните им мисли.

Мис Дела седна до него в изчистената до блясък кухня и му го каза, а очите ѝ го гледаха нежно и състрадателно.

Уплаши се до смърт. Сега вече бе сигурно, че някой ден непременно ще се озове в ада. В кипящия казан, за който баща му разказваше с пламнали очи. Как може да се надява на Божията милост, щом е погребал в душата си такава ужасна тайна? Тайна, която пронизваше мозъка му с дрезгавия кикот на дявола.

Баща му беше мъртъв. А той беше радостен.

Когато сълзите му най-после рукохнаха, същите сълзи, които мис Дела търпеливо очакваше, за да ги избърше с кърпата си, това не бяха сълзи на скръб. Това бяха сълзи на облекчение. Като че ли го заля вълна от радост, благодарност и надежда.

А всичко това, мислеше си Сай, докато поливаше градината зад лятната кухня, го осъжда на вечни мъки в пъкъла.

Той беше отговорен за смъртта на баща си. И дори не съжаляваше за постъпката си.

Мис Дела му каза, че може да остане в Суийтуотър колкото си иска — така бил наредил мистър Тъкър. Не трябва да се връща у дома, не трябва да се прибира в онази къща, пълна със страх и безнадеждност. Не трябва да се среща с Върнън, да вижда погледа на баща си в очите на брат си, да изпитва бащиния гняв чрез юмруците на брат си.

Баща му беше мъртъв и той бе свободен.

Клекна и остави маркуча да излива водата в тревата. Разтри очите си. За пръв път изпитваше такава силна радост, макар ужасът да си оставаше загнезден в душата му.

— Сай.

Като чу името си, момчето подскочи. Само бързите рефлексии спасиха специалния агент Бърнс от пръскащия маркуч. Двамата се спогледаха, водата шуртеше между тях — момчето с подутото от плач лице и изплашени очи и мъжът, който искаше да докаже, че бащата на Сай е изкормял жени, когато е намирал свободно време за това увлекателно занимание.

Бърнс се опита да си спомни коя е най-предразполагащата усмивка, на която е способен. Ала от тази усмивка момчето веднага настръхна.

— Бих желал да поговорим за няколко минути.

— Трябва да поливам градината.

— Май вече си се справил с тази задача — процеди агентът и огледа мокрите цветя.

— Имам и друга работа.

Матю Бърнс се наведе и завъртя крана. Властта го бе упълномощила с права и той ги приемаше за нещо естествено.

— Няма да трае дълго. Може би ще бъде по-добре да влезем в къщата, да се скрием от горещината.

— Не, сър, не мога да вляза — ще изпоцапам пода, а мис Дела току-що го е измила.

Мъжът го изгледа замислено. Белите маратонки на момчето бяха изкаляни от мократа трева.

— Е, тогава ще отидем на страничната тераса.

И преди Сай да успее да му възрази, той го хвана за ръката и го поведе.

— Харесва ли ти работата в Суийтуотър?

— Да, сър. Не бих искал да изгубя работата си, ако ме хванат, че съм изоставил всичко и съм седнал да разговарям с непознат човек.

Бърнс изкачи стъпалата към покритата с плочи тераса и посочи към един от шезлонгите, отрупани с възглавници, подредени под раираната тента.

— Толкова строг ли е мистър Лонгстрийт?

— О, не, сър! — Момчето седна неохотно. — Никога не ме товари с много работа, поне така ми се струва. Винаги ми казва да не се преуморявам, да не бързам. Понякога, особено в късните следобедни часове, сам ми донася бутилка кока-кола.

— Доста либерален работодател. — Агентът извади бележника и касетофона. — Тогава навярно няма да се сърди, ако си позволиш една кратка почивка, за да отговориш на някои въпроси.

— Трябваше да го попитате — намеси се Тъкър. Младият мъж бе дошъл откъм кухнята с бутилка изстудена кока-кола. — Търсих те навсякъде, Сай. — Той постави бутилката пред момчето. — Вземи, за да се разхладиш.

— Мистър Бърнс каза, че трябва да дойда тук, за да разговаря с мен — започна Сай. Очите му уплашено гледаха ту единия, ту другия мъж, като заек, уловен в светлината на фаровете.

— Засега няма нищо страшно. — Младият мъж сложи ръка на рамото му и след това притегли един шезлонг за себе си. — Днес никой няма да те кара да работиш, Сай.

Момчето стисна устни и сведе поглед към бялата маса.

— Та какво друго да правя тогава?

— Е, няколко дни можеш да се занимаваш с това, което ти харесва. — Тъкър извади пакета с цигарите си. Въобразяваше си, че ще може да ги намали до половин пакет, като изръсва половината цигара на земята. — Пък и агент Бърнс е доста зает човек. — Очите му се приковаха в агента през пламъка на кибритената клечка. В погледа му ясно се четеше предупреждение, недвусмислено като изписания с кръв надпис на Хетинджър в тунела. — Защо не му кажете направо защо сте дошли. А после може да дойдете с нас на риболов. Ще се радвате на компанията ми.

Бърнс изкриви устни при мисълта, че този мъж ще заведе момчето на риболов в деня след убийството на баща му.

— Ще ви съобщя, щом приключим. Може би ще искате да подготвите стръвта за риболова?

Тъкър отпи от кока-колата.

— Не. Мисля, че сега съм нещо като негов настойник, понеже момчето работи тук, при мен, и ще живее при мен за известно време. Затова ще остана при вас на терасата, освен ако Сай изрично не поиска да се махна.

Момчето уплашено погледна младия мъж.

— Искам да останете, мистър Тъкър. Може да сбъркам с някой отговор.

— Трябва само да кажеш цялата истина. Нали така, агент Бърнс?

— Точно така. А сега... — Той внезапно замлъкна при появата на Джоузи в ефирен розов пенъоар.

— О, здравейте. Доста рядко се случва на една самотна жена да завари трима мъже, които я очакват с нетърпение. — Тя погали Сай по косата, но не откъсваше очи от Бърнс. — Мистър специален агент, започвам да си мисля, че не ме харесвате. Та дори веднъж не дойдохте да си побъбрите с мен. — Седна на страничната облегалка на шезлонга на брат си, наведе се да вземе от цигарите му и щедрото деколте на пенъоара ѝ предложи на специалния агент най-възхитителната гледка в Суийтуотър. — Ще трябва да извърша някакво престъпление, за да се заемете най-сетне и с мен.

Бърнс усети как вратовръзката започна да го стяга, а устата му пресъхна.

— Опасявам се, че нямам много време за светски живот, когато разследвам труден случай, мис Лонгстрийт.

— Е, навярно сте доста срамежлив. — Гласът ѝ бе плътен като уханието на магнолиите. Като запърха с миглите си, Джоузи протегна ръка да поеме кибрита от Бърнс и го хвана за ръка, докато агентът ѝ поднасяше запалената кибритена клечка. — А аз стоя в това скучно имение и напразно чакам да намерите малко време и да ми разкажете за вашите приключения. Обзалагам се, че има какво да ми разкажете, ако решите да загубите една вечер от драгоценното си време.

— Всъщност истински интересните моменти са твърде малко.

— Искам да чуя всичките. Иначе ще умра от любопитство. — Тя прекара пръст по шията си, до там, откъдето пищните ѝ гърди се надигаха от пенъоара. Специалният агент проследи движението на ръката ѝ, сякаш очите му бяха привързани с ластик към пръстите ѝ. — Теди ми съобщи, че сте най-добрият в професията.

— Теди? — С усилие преглътна Бърнс.

— Д-р Рубинщайн. — Джоузи му отправи зноен поглед изпод тежките си мигли. — Каза ми, че сте експерт по серийните убийци. Обичам да разговарям с интелигентни мъже, които не са готови да рискуват живота си.

— Джоузи. — Брат ѝ я изгледа с дяволито повдигнати вежди. — Не се ли налага да се заемеш с маникюра си или с нещо подобно?

— Ами да, скъпи, защо не. — Тя се извърна и пенъоарът ѝ се разтвори още малко. — Не мисля, че една жена е привлекателна, ако не

поддържа изящен маникюр. — Стана от облегалката на шезлонга доволна, че бе успяла да наруши равновесието на специалния агент. — Може би ще се видим по-късно, мистър специален агент? След като приключи с маникюра си, ще се отбия в „Чет’н Чю“.

Докато вървеше към кухнята, той не откъсваше поглед от полюшващите се бедра, очертани от полупрозрачния ѝ пенъоар.

— Ще включвате ли този касетофон? — Тъкър захвърли цигарата си в месинговия пепелник, пълен с пясък.

Бърнс го изгледа разсеяно и бързо тръсна глава, за да се съсредоточи.

— Ще задам няколко въпроса на Сай — започна той с поглед, вперен във вратата на кухнята. — Не възразявам, ако останете и вие, Лонгстрийт, но няма да ви позволя да ме прекъсвате.

Включи касетофона, продиктува датата и встъпителните пояснения, след което се обърна към момчето с официална усмивка. — Знам, че преживяваш трудни дни, Сай, и съжалявам за тежката загуба.

Момчето започна да му благодари, но после се сети, че не става дума за сестра му Еда Лу, а за баща му, и отново прикова мрачен поглед в бялата маса.

— Научих, че снощи те е разпитал шерифът. Твоите сведения се оказаха много полезни. Ще поговорим пак за тези събития, но мисля, че можем да започнем с нещо друго. Баща ти някога споменавал ли е пред теб името на мис Каролайн Уейвърли?

— Едва ли е чувал за нея.

— Значи никога не ти е говорил, нито те е разпитвал за нея?

Сай се осмели да погледне към Тъкър.

— Може и да е подхвърлял нещичко през онези дни, когато тайно му носех храна в тунела. Понякога говореше твърде много, особено щом изпаднаше в по-особено настроение.

— Опиши ми тези негови настроения — подкани го агентът.

— Изпадаше в доста особени състояния: започваше да шепне, че Бог разговаря с него.

— И често ли изпадаше в тези доста особени състояния?

— Много често. — Устата му бе пресъхнала и той взе кокаколата. — Ей Джи казва, че баща ни се нахвърля върху хората и използва Бог за свое оправдание.

— Често ли проявяваше насилие към теб и другите членове на семейството ви?

— Той... — Припомни си думите на Тъкър. — Имаше тежка ръка. — Този израз не му звучеше толкова страшно. Все едно бе казал, че баща му просто се е попрестарал във възпитанието на синовете си. — Не понасяше нахалниците и неблагодарниците. В Библията пише, че трябва да почиташ своя баща.

Младият мъж забеляза, че Сай не цитира точно „баща си и майка си“, както бе казано в Светото писание. Не можеше да си представи, че Остин е набивал този цитат в главата на сина си.

— А когато изпадаше в своите доста особени състояния, прибъгваше до помощта на тежката си ръка, нали?

Тънките рамене на Сай потръпнаха.

— Обикновено използваше и двете си ръце. Но ставаше много по-лошо, когато изпаднеше в едно от онези настроения.

— Разбирам. — Дори и Бърнс се зачуди на спокойствието, с което един син описваше жестокостта на баща си. — А когато му носеше храна и вода в тунела, той често изпадаше в тези настроения, така ли?

— Трябваше да му нося храната. — Момчето стисна бутилката така, че пръстите му побеляха. — Щеше да ме убие, ако се бях опитал да му се противопоставя.

— Агент Бърнс не те обвинява, Сай. — Тъкър отново постави успокояващата си ръка върху рамото му. — Никой тук не те обвинява. Ти нищо лошо не си извършил.

— Не, не те обвинявам за нищо — гласът на Бърнс задра и той се изкашля. Ужаси го неистовия страх, изписан по лицето на детето. — Никой няма да посмее да те упрекне. Искам само да разбера дали баща ти е споменавал за мис Уейвърли.

— Май че ми каза нещо — сподавено промълви Сай с насълзени очи. — Каза, че е затънала в грехове. Като всички жени. Като жената на Лот^[1]. И че щяла да се превърне в колона от сол.

— Да, помня тази легенда. — Агентът уморено кръстоса ръце. — А спомена ли ти защо според него мис Уейвърли е била затънала в грехове?

— Каза, че... — Момчето погледна уплашено към Тъкър. — Трябва ли да го казвам?

— Най-добре е да не криеш нищо — посъветва го младият мъж.
— Никой не те принуждава да бързаш.

Сай жадно изгълта кока-колата, избърса уста с опакото на ръката си и прокара пръсти в косата си. — Каза, че си разтворила краката пред мистър Тъкър. — Лицето му се изчерви. — И че била само една курва и нищо повече. Че настанало време някой да хвърли първия камък върху нея. Съжалявам, мистър Тъкър.

— Не е твоя вината, Сай.

— Не знаех как мислеше да я накаже. Кълна се, че не съм знаел. Тогава беше много вкиснат и ядосан. Но не обръщах внимание на ругатните му до онзи ден, когато той се сби с вас, мистър Тъкър. Не знаех какво замисля да прави с нея, мистър Бърнс. Заклевам се, че не съм знаел.

— Вярвам ти, че не си знаел. Баща ти биеше ли майка ти?

Лицето на момчето пребледня.

— Бяхме безпомощни. И тя беше безпомощна. Не искаше да се обърне към шерифа, защото жената трябвало да се подчинява на съпруга си. Той на няколко пъти идваше у дома, но майка ми му казваше, че била паднала по стълбите или нещо подобно. — Момчето сведе глава. Срамът го измъчваше не по-малко от страха. — Рут казваше, че тя си го заслужава, че сигурно обича да я бият. Но на мен не ми изглежда справедливо.

Бърнс реши, че няма полза да се опитва да рови повече в онзи нещастен период от мъчения и насилия. Това бе работа на социалните работници и на психиатрите.

— Не, не е. А биеше ли и Рут?

Сай се ухили самодоволно, както всеки мъж, когато стане дума за някоя от сестрите му.

— Тя е твърде хитра и ловко избягваше опасността.

— А Върнън?

— Е, понякога си разменяха удари с баща ми. — Презрително сви рамене. — Но в повечето случаи добре се разбираха. Той беше любимецът на баща ни. И най-много приличаше на него. И отвън, и отвътре, както казваше майка ми. Бяха като близнаци.

— А какво ще ми кажеш за Еда Лу? Баща ти биеше ли я?

— Тя винаги се съпротивляваше, не пропускаше да си го върне. Веднъж му разцепи главата с една бутилка, когато той започна да я

пердаши с колана. След това се изнесе и отиде да живее в пансиона. Премести се в градчето и никога не се върна у дома.

— А той ругаеше ли я, заканваше ли се и на нея, както по адрес на мис Уейвърли?

Една оса се завъртя и Сай я пропъди с ръка.

— Беше ни забранено да споменаваме името ѝ. Понякога се изпускаше и подхвърляше, че е блудница, като онези от Вавилон. Върнън се опитваше да го дразни на тази тема. Искаше да отиде в градчето, да я залови и да я домъкне насила у дома, за да понесе наказанието си, което била заслужила. Брат ми винаги казваше, че това било техен дълг и като нейни роднини, и като благочестиви християни, но ми се струва, че той не вярваше на тези закани, за разлика от баща ми. Върнън си падаше само по боя с юмруци. — Момчето произнесе последните думи спокойно, като че ли отбелязваше, че брат му обича сладолед. — Тогавя баща ми откри, че тя се среща с мистър Тъкър, и каза, че по-добре да не се била раждала. И се нахвърли върху мама.

Младият мъж притисна пръсти към очите си и се запита дали някога ще престане да изпитва вина заради Еда Лу.

— Сай, а помниш ли деня, в който се сбиха баща ти и мистър Лонгстрийт?

Тъкър отпусна ръце и едва не се засмя. Още носеше спомени от онзи ден по ребрата си, макар че синкавите „спомени“ вече бяха избледнели.

— Мисля, че си го спомням. Баща ми се върна у дома с подпухнало лице.

— А спомняш ли си какво е станало две ноци преди това? — Ноцта, в която Еда Лу е била убита. — Помниш ли дали не бе изпаднал в едно от неговите настроения?

Едва сега Сай се замисли. Страхът изчезна от очите му. С разсеян вид той отново пропъди нахалната оса.

— Не мога да си спомня добре. Когато до него достигна слухът, че тя може би е бременна, той наистина кипна. Но не зная в коя вечер се случи това.

Бърнс се опита да помогне на момчето да си спомни, но не си направи труда да му обясни причината за въпросите си. Накрая трябваше да се примири. Обаче все пак му оставаха Рут и Мейвис Хетинджър. Може би те ще си спомнят по-добре.

— Добре, Сай, остават само още няколко въпроса. Спомняш ли си ножа, който си предал на баща си? Често ли го носеше със себе си?

— Само когато тръгваше на лов. Много е голям, за да го носи постоянно.

— Можеш ли да си припомниш колко пъти го е взимал със себе си, да кажем, през последните шест или седем месеца?

— Само четири-пет пъти. Обичаше да ходи на лов за катерици.

— А заплашваше ли те теб или друг член на семейството ви с този нож? Дали не се е похвалил някога, че е измъкнал ножа, за да накаже някого?

— Канеше се да изкорми мистър Тъкър. — Сай захлупи лице в шепите си, а гласът му затрепери: — Каза, че трябва да заведе мистър Тъкър в тунела, под моста, за да го заколи като заек. Дори се закани да му извади вътрешностите. Защото това била Божията справедливост. Трябвало да го нареже на парчета както Еда Лу. А ако не му се подчиня, щяло да бъде непочитане на родния ми баща, заради което щял да ми избоде очите, защото съм се провинил. И Бог казвал, че сме били склонни да грешим. Моля ви, мистър Тъкър, моля ви, вече не искам да говоря за тези неща.

— Всичко вече свърши, Сай. — Той се надигна и застана зад момчето. — Оставете го на мен, Бърнс.

Бърнс изключи касетофона и го прибра заедно с бележника си.

— Аз не съм безсърдечен, Лонгстрийт. — Агентът се приготвяше да стане от масата, когато вдигна очи и видя треперещото момче, притиснато до Тъкър, който бе застанал зад гърба му като ангел — хранител. — И осъзнавам, че жертвите са повече сред живите, отколкото сред мъртвите в гробището. — Изпита желание да може да си позволява състрадателни жестове като този мъж. После кимна към момчето. — С нищо не си се провинил, Сай. Никой друг на твоето място не би могъл да направи повече. Запомни това.

Тъкър не свалеше ръце от потръпващите рамене на момчето, докато Бърнс вървеше към колата си. За пръв път, откакто се бе запознал с федералния агент, младият мъж изпита нещо като уважение към него.

— Приготвил съм няколко въдици, Сай. Ще има с какво да си запълним времето.

— Риболовът — рече Тъкър, докато стискаше пръта между коленете си и се облягаше на кипариса — е спортът на умните мъже.

— Никога не съм чувал досега за такава стръв — промърмори Сай, докато развиваше пакета със стръвта в раницата. — Какво е това?

— Пастет — захили се мъжът и нахлупи шапката над очите си. — Този е от гъши дроб. — Ако Дела разбере каква стръв сме избрали днес, ще вдигне олелия до Бога.

— Гъши дроб? — Той изкриви устни и в този миг изглеждаше точно както се очаква да изглежда едно четиринадесетгодишно момче. — Тази пихтия?

— О, то е много вкусно, драги мой. Рибите са луди по него. — Тъкър си намаза от пастета на една бисквита, налапа я и отпи от лимоната.

Бяха се разположили край блатото под сянката на върбата, засадена от майката на Тъкър още преди той да е бил роден.

— Памукът тази година, изглежда, ще върви добре, нали, мистър Тъкър?

— Хм. — Той се огледа наоколо изпод козирката на спортната си шапка. Беше изпратил своя надзирател заедно с няколко ратаи да проверят как се развиват памуковите плантации на семейство Лонгстрийт. Трябваше да огледат и за плевели. — Дано имаме по-голям късмет това лято. Тук става чудесен памук. — Леко въздъхна и продължи: — А за да не изгубим памука, трябва да се откажем да развъждаме риба. Макар че понякога обмислям и тази идея, за насекомите.

— Каква идея, мистър Тъкър, за какви насекоми?

— Учените ги измислиха, защото всичко наоколо се засипва с отрови, които се оттичат в блатото и в реките, затова нищо вече не вирее във водата.

— Буболечки, които ядат отровите? — засмя се Сай. — Ще ме скъсате от смях, мистър Тъкър.

Смехът на момчето го зарадва.

— Но това е самата истина. Учените вкарали тези насекоми в реката Потомак и казват, че успели да я пречистят. — Погледна замислено към тъмната неподвижна вода на блатото. — Ще ти кажа, Сай, за мен ще означава много, ако мога отново да видя тази вода

бистра. Майка ми казваше, че тук трябвало да се построи извит мост. Като онези в Япония. Но така и не се започна този мост. Съжалявам за това. Сигурно щеше да ѝ хареса.

Сай не знаеше нищо за Япония и за извитите мостове на японците, но обичаше да слуша разказите на Тъкър. Стига само да го подпита човек, той можеше почти за всичко да говори, и то винаги интересно.

Постояха още малко с въдиците, потънали в мислите си. Само Тъкър нашепваше нещо като лек ветрец. Сай улови една рибка, измъкна я от водата, но после я метна обратно в блатото.

— Винаги съм искал да се махна някъде надалеч — започна Тъкър, когато момчето зареди въдицата с късче от любимия пастет на Дела. Когато бях на твоите години, ми подариха класьор и го бях напълнил с изрезки от списанията. С красиви изгледи от Рим и Париж. Дори и от Москва. Мисля си, че е срамота, загдето така и не посетих тези места. — Мъжът замълча за миг. — Имаш ли някакви желания, Сай? Замислял ли си се понякога какво искаш да постигнеш?

— Искам да отида в колеж. — Веднага се изчерви и зачака смеха на работодателя си. Но когато не чу никакъв смях, набра смелост и продължи: — В училището ми харесва. Имам добър успех. Мистър Бейкър, учителят ни по история ми каза, че съм любознателен и упорит.

— Така ли?

— Доста ме смути, когато ме изкара пред целия клас, за да изтъкне колко ме цени. Но наистина ми стана приятно. Дори каза, че бих могъл да кандидатствам и за университета на щата, но баща ми отговори, че трябва да напусна училище и да започна работа във фермата. Той казваше, че в тези колежи учели децата само на безбожните и че аз не трябвало да... — Сай замлъкна, като си припомни за участта на баща си.

Настъпи тишина. Тъкър измъкна една риба от водата. За миг я задържа на въдицата, като я гледаше как се мята в отчаяна надежда да избегне неизбежното. Навярно и момчето се мятеше така, омотано в кълбото от противоречиви чувства, помисли си той, а после придърпа влакното, хвана рибата и внимателно я освободи от кукичката. Захвърли я със замах сред водите на блатото. На уловените риби или

момчета не се случваше често да им дадат втори шанс да оцелеят или да се съвземат.

Сай трябва да отиде в колеж, реши той. И той, Тъкър, дяволите да го вземат, ще се погрижи за това.

— Мистър Тъкър? — Момчето усети как риданията му отново се надигат в гърлото му. Още малко и ще се разциври като момиче.

— Да?

— Мислите ли, че аз съм виновен за смъртта му?

Мъжът стисна зъби и поклати глава. Въздъхна и извади поредната цигара.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Не изпълних нарежданията му. Не ги изпълних и той е избягал от тунела. Навярно се е вбесил, навярно ме е прокълел и е тръгнал към къщата на мис Уейвърли. А сега е мъртъв. Не уважих волята на баща си и сега той е мъртъв.

Тъкър замислено стисна кибритената клечка.

— Това може да е вярно, обаче може и да не е вярно. Но трябва да си отговориш на един въпрос. Мислиш ли, че от уважение към волята на баща си трябваше да му помогнеш да убие беззащитен човек?

— Не, сър, но...

— Вчера ти ми спаси живота, Сай. — Изчака, докато момчето вдигне очи. — Това е самата истина. Ако бе постъпил така, както ти бе наредил баща ти, може би сега щеше да е жив или щеше да избяга, ако Каролайн не го бе застреляла. Но аз щях да бъда мъртъв. Разбираш ли, няма трети вариант!

— Да, сър, мисля, че наистина няма.

— Остин сам се унищожи. Нямахме друг изход.

Сай поиска да може да му повярва, толкова силно бе отчаянието му. Опита се да успокои треперенето на гласа си:

— Не съжалявам, че загина. Не съжалявам. Сега ще отида в ада и ще горя цяла вечност, защото се зарадвах, когато шерифът ми каза, че е мъртъв.

За бога, каза си Тъкър и всмукна от цигарата. Това дете е тъй чувствително, а ето че навлязоха в деликатната тема за пъкъла и рая, а той никога не е бил добър учител в тази област. Но момчето явно се нуждаеше от нещо повече от банални фрази.

— Аз самият не съм много религиозен. Това навремето много огорчаваше майка ми. Може би все пак адът съществува. Само Бог знае това, макар че доста хора наистина си заслужават да попаднат там. Но когато се замисля за пъкъла, разбирам, че не мога да осъдя хората на вечни мъки заради чувствата им. По-важно е как постъпваш, как се държиш с другите, какво правиш със себе си. Поне ми се струва, че така е по-честно.

— Но греховните помисли...

Този път Тъкър се засмя, килна шапката си назад и погледна развеселено към озадаченото момче.

— Синко, ако трябваше да попада човек в пъкъла само заради мислите си, никой няма да остане в рая. И там ще бъде доста самотно и скучно. — Той се успокои и погали момчето по косата. — Не мога да ти обясня защо баща ти постъпваше така... странно. Но не беше прав. Да наранява теб и майка ти, това не е праведно, както казват вярващите, Сай. Няма значение, че непрекъснато цитираше Библията, докато вършеше тези безобразия. Затова не е грях да се радваш, че се отърва от всичко това.

Коравата буца в стомаха на Сай започна да омеква.

— Но майка ми няма да се зарадва.

— Ти не си виновен за нейните чувства. Ти отговаряш само за твоите. Именно на това искам да те науча — да те накарам да започнеш сам да мислиш.

— Да, сър.

— Дела нали ти каза, че можеш да останеш тук колкото пожелаеш?

Момчето го погледна уплашено.

— Не искам да съм в тежест, мистър Тъкър. Няма да ям много, обещавам, и ще работя усърдно. Аз мога...

— Почакай. Никой няма намерение да те гони, да те наказва или да те преследва. — Замисли се как най-точно да се изрази и измъкна още една цигара. — Мисля, че Върнън ще поеме фермата и ще се грижи за майка ти. А Рут скоро ще стане пълнолетна.

— Тя спестява пари, за да се махне от Инъсънс. — Сай прехапа устни. — Но това е тайна.

— Много обичам женските тайни. Но сега трябва да ти кажа, че най-добре ще бъде да продължиш да работиш при мен по няколко часа

на седмица, докато започне училището. Част от възнаграждението си ще трябва да даваш на майка си. От мен ще получиш храна и стая за нощуване.

Нещо стегна гърлото му. Не знаеше, че човек може да плаче и от радост.

— Искате да кажете, че мога да остане в Суийтуотър? Завинаги?

— Докато не решиш да отидеш някъде другаде. Ако пожелаеш нещо, ще се опитам да направя каквото мога, Сай. Но майка ти ще трябва да се съгласи с тези условия и вероятно трябва да се подпише някакъв документ, за да ме признаят за твой настойник. Разбира се, ако ти си съгласен.

Сай го загледа с изумен поглед, уплашен от толкова много щастие.

— Ще направя всичко, каквото ми кажете. Няма да ви създавам никакви неприятности.

— Е, ще видим. Мисля, че ще бъде по-добре да се споразумеем как точно да те уредим в имението, за да знаеш какво можеш да очакваш. — За да остави момчето да поеме дъх и да се осъзнае, той се залови със стръвта и въдицата. Дори и нищо да не бе постигнал до днес, поне ще знае, че е успял да измъкне едно дете от мизерията. — Няма да пиеш алкохол, преди да станеш пълнолетен.

— Няма, сър.

— Няма да устройваш шумни веселби, освен ако не поканиш и мен.

Сай се засмя и сълзите бликнаха от очите му.

— Няма, сър.

— И няма да флиртуваш с жена ми. — „С жените ми“ — мислено се поправи той. Защо не каза „жените ми“. Всъщност мислеше само за Каролайн.

Сай отново се изчерви.

— Няма, сър.

— И аз няма да флиртувам с твоята. — Той му намигна и се засмя. — Избрал ли си вече момиче, Сай?

— Не, сър. Не е окончателно. Само съм ги оглеждал.

— Е, имаш доста време, за да не се ограничаваш само с огледите. Имаш ли наум някое момиче?

Сай облиза устни. Не можеше да си позволи да излъже Тъкър. И то не заради страха. Не беше както с баща му. Просто бе влюбен в своя благодетел.

— Аз... хм... е, харесвам Лий Ан Хардести. Миналата година гърдите ѝ станаха двойно по-големи. Сигурно има значение.

Тъкър се задави от смях и изпусна стръвта на тревата.

— За бога, разбира се, че има! Но само я оглеждаш, така ли?

— Ами... — Лицето на момчето отново пламна. — Веднъж на опашката за обяда в училището тя се бе наредила зад мен и някой я избута от задните редици. Гърдите ѝ се притиснаха към гърба ми. Бяха толкова меки. Тя ме хвана за кръста, за да запази равновесие. А аз... — Срамежливо преглътна. — Аз не можах да ѝ помогна, мистър Тъкър. Не можах да ѝ помогна да не падне.

Тъкър си представи как Лий Ан Хардести пада на пода в столовата и повлича след себе си и Сай.

— А защо, по дяволите, не успя да я задържиш?

— Ами, стана някак... набързо. Опитах се, но... нали знаете. Оръдието на Сатаната.

— Оръдието на Сатаната — бавно повтори той. Би трябвало да се засмее. Всъщност не беше сигурен дали не трябваше да се търколи на земята от смях. Само да го нямаше този виновен израз в очите на момчето.

Остин Хетинджър отново го победи, помисли си той и въздъхна.

— Никога не съм чувал тези думи. — И за да прикрие усмивката си, хвана брадичката си с ръка и дълго я разтърква. — Но ми се струва, че щом добрият дядо Господ сам е поставил това оръдие между краката ти, то тогава той трябва да решава за какво ще го използваш.

— Втвърдява ми се от греховни мисли и порочни жени.

— И благодари на Бога за това. — Мъжът си наля от кока-колата и си пожела да беше уиски. — Слушай, синко, няма жив мъж, който да не е изпитал това чудо, и то в най-неподходящия момент. Това е естествено. — Той отпи от колата и прошепна една кратка молитва. — Знаеш ли как се раждат децата?

— Да. — Джим му бе разказал, а той го бе научил от баща си. — Жената има яйцеклетка, а мъжът — семе. Най-добре е да са влюбени.

— Правилно — отвърна Тъкър с облекчение. — Все пак е по-добре, ако можеш да изчакаш, докато станеш пълнолетен. — Само как

сладко се нижеха думите му. — Да гледаш Лий Ан и да мислиш за гърдите ѝ е едно, а да правиш нещо с нея е съвсем друго.

— Мисля, че разбирам. — За Сай се оказа толкова възбуждащо да може да обсъжда на глас забранените теми и да не го напердасат за този грях. Затова се осмели и продължи: — Но понякога, посред нощ... се опитвам да не мисля за тези работи, но не мога. Невинаги, искам да кажа. И пак се възбуждам. Като че ли ще експлодирам, ако не направя нещо веднага. — Той бързо погледна към Тъкър. — И понякога го правя. Зная, това е дяволска работа да се справяш сам по този начин, нали?

Тъкър се почеса замислено по главата.

— Според мен един мъж трябва да държи нещата в ръката си — така да се каже — и сега, и завинаги. Не зная какво да ти препоръчам, но ако не можеш да се отървеш по друг начин от тази краста...

— Но няма ли да ми се случи нещо?

— Нито ще ослепееш, нито ще ти поникнат косми по дланите, ако това имаш предвид.

— Сигурен ли сте?

Този път не можа да прикрие усмивката си. Вдигна ръце и внимателно огледа дланите си.

— Напълно — заяви той и с радост видя, че усмивката се върна на лицето на Сай.

Стаята на Бърнс в Инъсънс беше тясна и оскъдно мебелирана. Но за временна квартира се оказа напълно подходяща. Зарадва се, когато видя, че Нанси Кунс бе изчистила пода. И понеже оставяше скрити белези по най-важните чекмеджета, с радост установи, че нищо не бе докосвано. Всички доказателства и показания заключаваше в касата, освен когато трябваше да работи с тях.

В стаята имаше двойно легло, шкаф с няколко чекмеджета и гардероб. Три дни му бяха потребни, за да успее да убеди Нанси Кунс да му намери едно бюро и стабилен стол. На тавана един вентилатор се мъчеше да разхлади горещия въздух. Това безполезно съоръжение му напомни да купи настолен вентилатор от магазина на Ларсън. И понеже бяха приспособили едната от двете съседни стаи за баня, той

считаше, че е обзаведен с всичко необходимо за престоя си в забутаното южняшко градче.

Не очакваше наградата, която забеляза още с влизането си.

В леглото му бе Джоузи Лонгстрийт. Бърнс все още не можеше да дойде на себе си. И не можеше да си обясни как набързо преминаха от невинната почерпка към страстните прегръдки на скърцащото легло. Ала не съжеляваше за това.

Не си спомняше да се е любил тъй диво, тъй бурно от... Всъщност май никога не му се бе случвало. Жените, с които излизаше, бяха хладни и сдържани както в леглото, така и извън него. Джоузи бе започнала да дърпа дрехите му само пет секунди след като се бе втурнала след него в стаичката откъм задното стълбище.

Тя размахваше пред очите му току-що лакираните си нокти. Този път греховно яркочервено. За проба тя прокара ноктите си по голия му гръб и замря при вида на червените резки по бялата му кожа.

— Скъпи — прошепна тя, — ти ме изтощи... Знаех си аз, че зад нафукания ти костюм се крие истински тигър.

— А ти си жива легенда. — Бърнс знаеше, че всяка жена очаква комплименти в такива мигове, но не можеше да се каже, че бе майстор в тази сфера. — Невероятна.

— Отдавна ти бях хвърлила око, мистър специален агент. Винаги ме възбужда мъжът с полицейска значка. — Спомни си за Бърк и намръщено впи поглед в тавана. — Намираш ли, че съм секси?

— Мисля — той повдигна глава, — че си най-страстната жена, която съм срещал.

Това я накара да се усмихне и да го дари със стръвна целувка.

— И доста хубавичка, нали?

— Не, не просто хубавичка — прошепна той, прекалено зает да я гали по косата, така че не можа да зърне острия блясък в очите ѝ. — Ти си великолепна, напомняш ми за циганките.

Блясъкът се удави в разнежения израз, който заля очите ѝ.

— Казваш го само защото съм легнала до теб чисто гола и инструментът ти потрепва от вълнение.

Друг път би се почувствал засегнат, но относно състоянието на неговото оръдие на Сатаната тя беше напълно права.

— Казвам го, защото е истина. Ти си ослепителна, Джоузи.

— Харесва ми как говориш. — Тя въздъхна, когато той започна да гали гърдите ѝ. Кожата ѝ ставаше лепкава от пот, когато се любеха, макар че вентилаторът духаше точно над леглото. Джоузи започна да си мисли, че най-добрият начин да се справи с жегата е да си лежи гола. А щом си легнал без дрехи на леглото, можеш да вършиш и още нещо.

— Не всички мъже знаят как да кажат на една жена това, което тя иска да чуе. Да вземем първия ми съпруг, Франклин. Когато се оженихме, измина месец или два, не помня вече, и цветето му започна да увяхва. Искам да кажа, свършваше на бърза ръка, изръмжаваше, а после захъркваше здравата. Повечето от мъжете са като него. Взимат това, което искат, а после ти обръщат гръб.

В отговор той започна да целува гърдите ѝ. Тя го остави да се наслаждава на прелестите ѝ.

— Една жена заслужава красиви слова. Разбира се, не всички жени ценят това. Някои, след като свършат, са същите като мъжете. Да оцениш изисканата реч — това е разликата между една лейди и една уличница, така си мисля.

— Ти си невероятна лейди.

На устните ѝ отново засия тържествуваща усмивка.

— А ти си истински джентълмен. При това доста умен. Обичам да те слушам как обсъждаш подробностите около разследванията. — Тя лениво разтвори бедрата си. — Но ми се струва, че скоро ще трябва да се завърнеш на Север. Ужасно е, че ние двамата се намерихме точно преди да си заминеш.

— Всъщност възелът май скоро ще се развърже.

— Зная. Още щом те видях, разбрах, че ти ще се справиш с всичко. Още тогава си казах — ето един умен и свестен мъж. Ето, рекох си, щом той е тук, вече всички жени в градчето могат да спят спокойно. — Тя напъха езика си в устата му. — Ти си герой, Матю.

— Просто си върша работата. — Той изду гърдите си, за да издържи теглото ѝ, когато тя се качи отгоре му. — Пък и всичко се оказва съвсем обикновено.

— Заловихте ли убиеца? — Тя започна да целува гърдите му. Макар че той бе бял като риба, тя си помисли, че изглежда доста привлекателен. — Защото никой не можа да го открие, преди да се появиш ти в Инъсънс.

— Много е просто, ако имаш нужния опит и подходящата екипировка.

— А пък аз обичам твоята екипировка — измърка тя и обвини ръце около врата му. — Каж ми как го постигна, Матю. Това ме кара да тръпна.

Дъхът му секна, когато тя прокара пръсти по кожата му.

— Първо трябва да вникнеш в мисленето на масовите убийци. В техните навици, представи, вкусове и преценки. Въпрос на статистика. Повечето убийци се подчиняват на моментните си пориви, а доста малко действат заради разумни подбуди.

— Каж ми. — Притисна тя устни към корема му. — Това ме кара да се сгорещявам.

— Страстта... — опита се да продължи той, но червена пелена се спусна пред очите му. — Алчността, отмъщението, възмездието — това не са мотивите, които могат да трогнат серийните убийци. Те предпочитат властта, могъществото, опиянението от преследването. Самото убийство не е толкова важно за тях, колкото очакването, дебненето.

— Да. — Тя облиза нежно вътрешната страна на бедрото му. В гърдите ѝ вече се надигаше пламъкът на страстта и очакването я заливаше като гореща вълна. — Не спирай.

— Той грижливо обмисля всяка своя стъпка. Серийният убиец винаги планира действията си. Подбира жертвите си и може да ги дебне с дни. А докато се занимава с това, външно води съвсем нормален живот. Има семейство, работа, приятели, но изпитва необходимост да убива. След като унищожи жертвата си, отново се събужда желанието да убие още някого. Разбира се, изпитва и желание да се обуздае, да се контролира. — Ръката му се впи в косата ѝ, когато тя го пое в устата си. — Способен е да отрича всякакви авторитети, да се надсмива над властите, макар и понякога да ги използва за своите цели. — Джоузи го засмука и Бърнс се задъха. — Може да иска да го хванат, може дори да страда от чувство на вина, но жаждата му за кръв превъзмогва всичко останало.

Тя изви грациозно тялото си, плъзна се отгоре му и го възседна.

— И така той продължава да убива, отново и отново. Докато ти не го спреш.

— И този път си готов да го спреш?

— Случаят тук вече е почти приключен.

Тя повдигна ръце нагоре, започна да роши косата си и му поднесе гърдите си.

— Как?

— Ако не изникнат други доказателства, ще докладвам, че този случай приключва със смъртта на Остин Хетинджър.

Джоузи потръпна, когато агентът повдигна бедрата ѝ и влезе дълбоко в нея.

— Ти си герой, мистър специален агент. Ти си моят герой. — Тя отметна глава назад и се впусна в бясната езда към пълното блаженство.

---

[1] Бог наказва съпругата на библейския Лот, като я превръща в колона от каменна сол, защото въпреки забраната се обърнала да погледне към къщата си в грешния град Содом. — Бел.прев. ↑

21.

Наближаваше буря. Вечерта бе хладна и за пръв път от много дни насам силен вятър разлюля листата и дъждът освежи въздуха. Здрачът се спусна веднага щом слънцето се скри зад сивите облаци. На запад блесна огнена светкавица.

Макар да знаеха, че бурята ще накъса далекопроводите и ще причини наводнения, всички жители на делтата на Мисисипи въздъхнаха с облекчение.

Дарлийн Фулър Талбът остави майка си в отвратително настроение. Хепи през цялата вечер се беше усмихвала на малкия Скутър, дори и когато бе хокала дъщеря си за връзката ѝ с Били Т. Баща ѝ също не се държа много мило с нея, помисли си тя и затръшна вратата на колата си. Непрекъснато клатеше недоволно глава и току изчезваше от стаята. Тя трябваше да изтърпи двадесетминутно мъчително опяване за това, че Джуниър бил прекрасен мъж, който не заслужавал да бъде лъган, при това в собствения му дом.

Е, това беше и неин дом. Нейният подпис също се мъдреше под ипотеката. Младата жена се нацупи, изтри гневно сълзите си и подкара колата. Никой не мисли за нея. Само бедният Джуниър това, бедният Джуниър онова. Никой не се интересуваше от това, че „бедният Джуниър“ се отнасяше с нея като с парцал.

Чудно ли бе тогава, че бе изпитала нужда да се позабавлява с Били Т.? Съпругът ѝ вече въобще не посещаваше леглото ѝ. Дарлийн трябваше да спи сама, скучаеше и вечно бе кисела като някоя стара мома.

Е, ще му го върне тъпкано. Когато по покрива на колата затрополиха първите дъждовни капки, тя вирна брадичка. Хепи познаваше това упорито изражение на лицето ѝ и дори би го одобрила от все сърце, за голяма изненада на дъщеря си.

Скутър беше доволен да остане при баба си за тази нощ. А тя трябваше да опита да склони мъжа си да изпълни съпружеските си

задължения. Ако в най-скоро време нещата не се променят, ще трябва да постъпи в манастир.

„Без секс ставам много нервна“ — помисли си Дарлийн и включи чистачките, защото дъждът се усили. Съпругът ѝ беше прекъснал Били Т. малко преди да достигне кулминацията. И според изчисленията ѝ вече повече от седмица живееше целомъдрено.

Което не бе здравословно.

Затова бе толкова нервна и раздразнителна — в това беше напълно уверена. От няколко дни изпитваше подлудяващото чувство, че някой я следи. Не ставаше дума за лъскавите погледи на градските клюкарки, когато историята с Били Т. се разчу навред. Сякаш нещо я заплашваше, макар че нямаше загадъчни телефонни обаждания, от ония, при които никой не отговаря, щом вдигнеш слушалката.

Сигурно я следи Джуниър, помисли си тя. Вероятно е подкупил някоя от прислужничките да наблюдава дали Били Т. няма да започне отново да се навърта около нея.

Като че ли на Били Т. сега му беше само до нея.

Положението никак не беше розово — изгуби и любовника си, и съпруга си, а на всичкото отгоре трябваше да търпи конското евангелие на майка си само защото бе подирила малко развлечение.

Колата забуксува на мократа настилка и тя рязко намали скоростта.

Нямаше намерение повече да се моли. Плачът не помагаше. Беше проляла толкова сълзи, че стигаха да напълни няколко ведра. Нямаше полза нито от чистенето и шетането, нито от старанието ѝ в кухнята. Джуниър изяждаше вечерята си и започваше да си играе със сина им.

Тази нощ ще трябва да си поиграе със съпругата си.

Дарлийн знаеше как да подготви всичко. Беше си изписала нова нощница от една фирма за доставки по пощата — за да зарадва Били Т., но това сега нямаше значение. Беше загубила цял следобед във фризьорския салон, за да смени цвета на косата си и за нова фризура. Дори бе изтърпяла пипкането на Бети Прюът, докато оскубе веждите ѝ и отстрани мъха от горната ѝ устна.

Всичко бе подготвено за любовната нощ.

От Коледа ѝ беше останала една хубава ароматизирана свещ, имаше плоча на Ренди Травис и бутилка изстудено уиски. Джуниър

винаги се настройваше романтично след две чаши уиски.

Веднъж да го завлече в леглото, ще успее да го накара да забрави за Били Т. и за мъжката си гордост. Бе посветила най-хубавите си години на Джуниър. И ако отново си намери любовник, ще бъде по-предпазлива.

Едва успя да удари спирачките. Дъждът се лееше като плътна завеса. Наоколо не се виждаха други коли. Гумите се пързалиха, колата поднесе и Дарлийн изпищя. Едва когато бронята на колата се размина на сантиметри от мантинелата, тя се облегна на седалката и се опита да се успокои.

— По дяволите! — Едва сега забеляза, че някаква кола е препречила пътя. През замъглените прозорци не се виждаше нищо, освен силуета на непознатата кола.

— Как може така да ме задминава! — Разтреперана, тя отвори вратата и се озова под дъжда. Косата ѝ веднага се намокри и полепна по слепоочията ѝ. — По дяволите! — извика тя. — Как ще накарам мъжа ми отново да ме хареса, ако приличам на удавена котка!

Тогава ѝ хрумна, че това може да ѝ помогне да събуди симпатията на Джуниър. Ала за да може да го накара да се засуети около пострадалата от бурята, първо трябва да се прибере вкъщи. Сложила ръце на кръста, тя се доближи до чуждата кола, застанала напреки на пътя, и ядосано ритна едната от гумите ѝ.

— Как, по дяволите, си мислиш, че ще мога да се промъкна оттук?

Нямаше никакво желание да се върне и да прекара тази нощ в къщата на родителите си.

Затова, без да обръща внимание на проливния дъжд, реши да се разправи с непознатия шофьор.

Погледна през прозореца в колата, като се надяваше да види поне дали са оставени ключове на арматурното табло. Внезапно чу някакъв шум зад гърба си. Сърцето ѝ подскочи, но след малко се успокои. Видя познат силует, който се приближаваше към нея през водната пелена.

— Твоя ли е тази кола? — извика тя. — Пътищата са толкова мокри, че едва не се озовах в канавката. Джуниър жива ще ме одере, ако разбия колата в някое дърво.

— Ще ти спестя тази неприятност.

Дарлийн така и не видя надвесващия се гаечен ключ, който смаза главата ѝ.

Електрическите лампи примигнаха няколко пъти, докато накрая, след една много силна светкавица, угаснаха. Каролайн предвидливо беше поставила свещи и газови лампи във всяка стая.

Тъмнината и бурята не я плашеха, дори ѝ доставяха удоволствие. Надяваше се, че телефонните линии също ще бъдат прекъснати, така че няма да ѝ се налага да отговаря на безбройните обаждания, изпълнени със симпатия или с любопитство, които я бяха измъчвали през целия ден. Но ако през нощта остане без електричество, не би желала да се препъва сред мрачните стаи и коридори. Не би искала да се сблъска с ухиленото привидение на Остин Хетинджър.

Когато Юслис се шмугна със скимтене в стаята, младата жена бе застанала до вратата към верандата.

Гледката беше впечатляваща. Дъждът се лееше, а вятърът огъваше клоните на дърветата, удряше летвите на дървените капаци, блъскаше прозорците, фучеше над тревата.

Каролайн не знаеше дали този пороен дъжд ще бъде полезен или вреден за посевите. Но утре, щом слезе в градчето, ще научи всичко за реколтата, и то с най-големи подробности. Засега ѝ стигаше да съзерцава бурята, да изпитва първобитно страхопочитание пред стихията, да знае, че има уютен и топъл дом, осветен от свещите. Нейното убежище.

По-скоро подслон, поправи се тя, и се усмихна. Какво би казал добрият д-р Паламо? Какъв смисъл влагаше в думата „убежище“? Навярно безсъзнателна реакция, реши тя. Повече няма да се крие, няма да бяга. За пръв път, откакто се бе родила, Каролайн просто живееше ден за ден.

Или поне се опитваше.

Сутринта ще трябва да се скрие от Тъкър. Въпреки че се бяха любили, не искаше да задълбочава връзката си с него. Защото нямаше нужда да доказва, че е жива, защото не искаше вече да се страхува от чувствата си.

Внезапно почувства хлад и потърка ръце. И двамата бяха получили достатъчно. Той я желаше, и тя го желаше. Нямаше за

какво да се безпокоят.

Младата жена затвори очи и вдъхна дълбоко свежия въздух. След последната светкавица във въздуха се долавяше мирис на озон. Този вълшебен мирис я ободряваше. Когато гръмотевицата изтрещя, кученцето излая уплашено и тя се засмя.

— Добре, Юслис, ще те прибера.

Откри го в салона, заврял нос под кувертюрата на дивана. Каролайн започна ласкаво да го успокоява, взе го на ръце и го понесе като бебе. Телцето му трепереше.

— Не се бой, скоро ще свърши. Бурите никога не траят много дълго. Само ни връхлитат, за да ни пораздрусат и да ни припомнят колко е хубаво, когато слънцето отново изгрее в чистото небе. Искаш ли да послушаш малко музика? Толкова е приятно, когато звучи музика. — Тя го нагласи на стола до себе си и взе цигулката. — Струва ми се, че ще е най-добре да изсвирия нещо по-страстно. — Прокара лъка по струните и изчака слухът ѝ да се настрои. — Страстната музика подхожда на бурята.

Започна с Чайковски, после премина на една от частите на Деветата симфония на Бетховен, а накрая опита някоя от мелодиите, които свиреше Джим. За финал му предложи своя интерпретация на „Лейди Мадона“^[1].

Когато престана да свири, здрачът на бурята бе заменен от вечерния мрак. На вратата се почука и Каролайн се сепна. Юслис изскочи от салона, побягна по стълбите и се скри под леглото в спалнята ѝ на горния етаж.

— Може би трябва да го пратя при някой дресьор — промърмори тя, остави цигулката и излезе в коридора. Видя Тъкър да наднича през капациите на прозорците.

Ръцете ѝ, толкова послушни, когато свиреше на цигулката, внезапно се разтрепериха. Трябваше да ги стисне, за да ги успокои.

— Вече е много късно, за да стоиш навън.

— Знам.

— Няма ли да влезеш?

— Още не.

Каролайн пристъпи към прозореца. Косата му беше мокра. Така изглеждаше той и тази сутрин, когато излезе от банята.

— Откога стоиш там?

— Когато премина от класиката на „Соленото куче“. Онази песничка беше „Соленото куче“, нали?

— Научих я от Джим — усмихна се тя. — Обменяме опит.

— Чух. Тоби е много горд. Той наистина иска да направи момчето си музикант.

— Момчето е талантливо — отвърна тя и се почувства неудобно. Защо трябваше да обсъждат бъдещето на Джим през капациите на прозореца. — Спряха тока.

— Знам. Излез навън, Каролайн.

Тя се поколеба. Тъкър ѝ се стори много сериозен и предпазлив.

— Случило ли се е нещо?

— Не, нищо. — Той отмести капака на прозореца. — Ела навън.

— Добре. — Тя отиде при него, обзета от напрежение. — Чудя се дали този дъжд ще помогне на фермерите.

— Не съм дошъл да говоря за реколтата, нито за музика. — Младият мъж пхна ръце в джобовете и двамата се загледаха в нощното небе, прорязвано от далечни мълнии. — Дойдох да поговорим за тази сутрин.

— Не искаш ли да ти донеса една бира? — Тя направи крачка назад и докосна с ръка капака на прозореца. — Останаха ми няколко бутилки.

— Каролайн, защо не ми позволяваш да те докосна? — Очите му светеха в мрака.

— Не те разбирам. — Тя нервно оправи косата си. — Нали ти позволих. Нали се любихме на дивана.

— Да, ти ми позволи да те любя, но не ми позволи да те докосна. Има разлика. Много голяма разлика.

Тя вдигна глава. Гордият ѝ поглед го накара да се усмихне.

— Ако искаш да кажеш, че си дошъл сега, за да критикуваш моето изпълнение...

— Не те критикувам, а само те питам. — Той помръдна към нея, но не я докосна. — Но ти сама го каза. Наистина беше отлично изпълнение. Може би трябва да направим нещо, което да ни припомни, че сме живи. Бог знае на какво се дължи? Питам те само това ли желаеш? Искам повече и имам нужда да ти дам повече. Ако го приемеш...

— Не знам. Не само дали го искам, а и дали мога.

— Ако искаш да останеш сама, за да размислиш, няма да ти преча. Иначе трябва да ме поканиш да вляза. — Погали я по бузата. — Моля те, Каролайн, само ме покани вътре.

Не само в къщата трябваше да го покани. Той искаше всичко: тялото ѝ, чувствата ѝ. За миг младата жена притвори очи. Той все още чакаше отговор.

— Не мога много добре да гадая.

— Е, скъпа, и аз не мога да отгатвам.

Тя въздъхна, отиде до прозореца и пое свежия нощен въздух с пълни гърди.

— Бих искала най-после да влезеш вътре.

Той въздъхна с облекчение. В мига, в който прекрачваше прага, младият мъж се обърна и я грабна на ръце.

— Тъкър...

— Щом е могъл да го стори Рет Бътлър, ще мога и аз. — И с тези думи я целуна, преди да я понесе по стъпалата към горния етаж. Не трябваше да се безпокои за Ашли^[2], но за бога, тази вечер щеше да я накара да забрави Луис. И всички други мъже.

— Целият си мокър — прошепна тя и облегна глава на рамото му.

— Ще ти дам възможност да ме освободиш от тези мокри дрехи.

Каролайн се засмя. Колко лесно се оказва всичко, ако се оставиш на течението.

— Ти си толкова мил с мен.

— Мога да бъда и по-мил. — Той се спря пред вратата на спалнята на дядо ѝ и баба ѝ за още една дълга, нежна целувка.

— Нямам търпение да узная как е възможно да бъдеш по-мил с мен от сега.

— Този път ще трябва малко да почакаш.

Сенките танцуваха по стените. Топлината на отминалия ден все още се чувстваше, уловена от тези стени, като стар приятел, застоял се с часове в късната нощ. Старите дантелени пердета на баба ѝ потрепваха от лекия ветрец. Ухаеше на восък, лавандула и дъжд.

Тъкър бавно я положи на широкото легло и устните им се сляха. Пръстите му обходиха лицето ѝ с едва доловими докосвания. По същите пътеки след тях преминаха устните му, за да премахнат и последните следи от напрежение по финото ѝ лице. А накрая остана

единствено шумоленето на дъжда, нейната въздишка, буботенето на далечна гръмотевица, отшумяваща някъде на изток. Ръцете ѝ се вдигнаха нагоре към врата му, за да му покажат, че е добре дошъл.

Той ги притисна с раменете си, без да отделя устните си от нейните, докато тя се потопи цялата в нежния покой, в омайната наслада, която ѝ поднесе.

Чувствата я завладяха, подтиквани от ласките му.

Пулсът ѝ се ускори, тялото ѝ се отпусна, задъха се, сърцето ѝ за миг спря. В момент на паника Каролайн изви глава. Устните му бяха достигнали нежната вдлъбнатина на шията ѝ, а тялото ѝ реагира като пронизано от електричество. А пък ръцете му, опитни като ръце на музикант, я докосваха навсякъде.

Едновременно я утешаваше и съблазняваше. Усещаше как съмнението в нея се бори със страстта, с желанието ѝ да му се отдаде. Бе изписано на лицето ѝ. Трябваше да задържи горещия си порив, търпеливо да я приласкае, да прояви съчувствие, когато я люби. Дълги и разтърсващи целувки, бавни, едва уловими ласки. Но когато тялото ѝ се разтопи под неговото, когато името му се отрони от устните ѝ, младият мъж разбра, че вече не трябва да сдържа желанието си.

Не откъсваха очи един от друг, докато той внимателно започна да сваля дрехите ѝ. Тя бе гола и уязвима. И двамата разбираха, че думите са излишни, че този миг за тях е много по-скъп от припряното, задъхано сливане на полуразсъблечените им тела на дивана.

С неспокойните си пръсти Каролайн свали мократа му риза и погали гърдите му. Усети топлината на тялото му. Мускулите потръпваха при допира на ръцете ѝ. Рязко пое дъх и смъкна джинсите му, обгърнала бедрата му с треперещите си ръце.

Застанаха на колене в средата на просторното легло — то хлътна под тях и сякаш простена. Вятърът утихна и топлината отново ги обгърна, а дъждът утихна. Чуваше се само ромонът на последните капки. Ръцете ѝ го прегърнаха през кръста, а неговите се заровиха в косите ѝ. Когато Тъкър започна бавно да я отпуска на възглавницата, в очите ѝ се появиха изненада и уплаха. Но погледът ѝ се замъгли от страст веднага щом той притисна устните си към нейните.

Сякаш под маската му на ленив безделник дебнеше спотаен звяр. Тя усети как в тялото му се надигна гореща вълна, готова да я залее.

Пръстите ѝ се впиха в бедрата му, но бързо се отпуснаха, когато той се сля с нея. Устните му ѝ нашепваха някакви думи.

Да, това желаше той — сърцето ѝ. Желаше я цялата. Да я усеща омекнала, натезжала от наслада. Да вкусува желанието, изгарящо устните ѝ. Да чува леките безпомощни изохквания. Да знае, че е забравила за всичко друго на този свят.

— Каролайн. — Той се отпусна върху нея, долепи устни до рамото ѝ и обходи с устни нежната ѝ извивка. — Има нещо, което искам да направя.

— Да. — Тя се протегна към него, но той я хвана за ръцете.

— Не, не това. И не сега. — Без да откъсва очи от нейните, той я притисна с тялото си към леглото. Ухапа я леко по устните. — Сега искам да... — Нежно целуна бузата ѝ и внимателно я хвана за ръцете. — Ох, ръцете ти ме влудяват!

— Тъкър...

— Ако започнеш да ме галиш с тях, всичко отново ще се повтори, и то много бързо. — Той се плъзна надолу и обсипа гърдите ѝ с целувки. — Това е наша стара южняшка традиция. — Бавно обиколи зърната ѝ с език и видя как очите ѝ се замъглиха. — Ако правиш нещо, прави го докрай, до насита.

— Не мога... — Ръцете ѝ отчаяно се вплетоха в неговите, когато устата му се премести на другата ѝ гърда.

— Можеш, скъпа, уверен съм. — Тъкър докосна устни до нейните, тя изстена и той тихо се отдръпна. — Ще ти го покажа. А после, ако ти харесва ще го повторим.

Младата жена усети надигащите се тръпки, изви се и отпусна глава на възглавницата. Той я поглъщаше само с устни и език. Не можеше да диша — въздухът бе станал гъст като мед. Вдишваше го и го изпускаше със свистене през устните си. Дори когато съзнанието ѝ се опитваше да се съпротивлява, за да не се подчини напълно, тялото ѝ предателски му се покоряваше. Отдаде се на първичната огнена радост да бъде обладана. Цялата изтръпна и сетне се стегна от облекчението, което той най-после ѝ подари.

Телата им се сплитаха и разделяха, потни от страст. Той обхождаше с устни тялото ѝ, а тя бе пленница на ласките му. Тъкър притисна бузата си към корема ѝ. Интимният допир, примесен с тръпката на отдаването, накара главата ѝ да се завърти като след чаша

младо вино. Той ѝ бе казал, че за него няма тайни в изкуството да доставя наслада. Той ѝ бе казал, че няма много голяма разлика в удоволствието, което може да изпита от една или друга жена.

Ала сега уханието на Каролайн възбуждаше сетивата му, въздишките ѝ караха сърцето му да бие по-силно, нейната бяла гладка кожа тръпнеше под устните му.

И всичко беше различно.

Тя се изви на дъга и тялото ѝ потръпна, когато той плъзна езика си по чувствената гънка между бедрата ѝ. Милваше я на сантиметри от сърцевината на нейния огън, измъчваше и нея, и себе си, докато почувства как тялото ѝ се напрегна, после застина и накрая притихна.

Първата кулминация я накара да се отпусне на леглото останала без дъх. Някак всичко стана много набързо, нервно. Сега обаче тя плуваше олекнала, не усещаше горещината, изгубила представа за времето и мястото, задоволена и замаяна. Волност, да, може би това бе името на новото усещане. Сама погали своето заблестяло от потта тяло и зарови пръсти в косата му.

— Струва ми се, че най-накрая ми хареса — едва успя да промълви.

— Още не сме свършили. — Той пхна ръце под бедрата ѝ, повдигна я и започна да я поглъща с устни.

Отново я запрати сред пламъците на страстта, но този път тъй бързо, че спря дъха ѝ. Ръцете ѝ се хлъзгаха по мокрите му рамене, за да се вкопчат отчаяно в чаршафите.

Една след друга я обливаха чувствени вълни, докато накрая остана само ненаситното желание, нейното и неговото. Младият мъж я галеше нежно, но настойчиво, ръцете му се плъзгаха по кожата ѝ като коприна върху кадифе, търсеци и искащи, събуждащи неочаквани тръпки.

Спалнята потъна в мрак и наслада, в потайни радости, които могат да се вършат само на тъмно, само в летните нощи. Затъркаляха се в леглото като две животни, играещи си в тревата.

Измина доста време, преди Тъкър да се съвземе и да я прегърне.

— Погледни ме. — Гърдите му се повдигаха бурно с всяко вдишване. — Погледни ме, Каролайн.

Тя бавно отвори очи. Зениците ѝ бяха потъмнели като нощта.

— Ето сега ще бъде още по-хубаво — прошепна младият мъж, долепи устните си до нейните и проникна в нея. — Сега ще бъде още по-хубаво.

Лежеше отпусната и задоволена, притисната от тялото му. Започна отново леко да я боли главата, но този път само се усмихна при спомена за притесненията си от непрестанните главоболия. Винаги бе мислела, че е добра любовница — въпреки че накрая Луис не бе съгласен със самооценката ѝ — обаче никога досега не се беше чувствала така горда от себе си.

Въздъхна леко и се изпъна в топлото легло. Тъкър изръмжа и се обърна по гръб.

— По-добре ли си? — запита той, когато отпусна глава на гърдите му.

— Нощта бе великолепна — усмихна му се младата жена, въздъхна още веднъж и повдигна натежалите си клепачи. След моментно объркване разбра, че са заспали откъм другия край на леглото. — Как сме се озовали тук?

— Дай ми само няколко минути и ще се озовем на другия край на леглото.

— Хм — притисна тя устни към гърдите му. — Дъждът е спрял. Само че сега е още по-горещо от преди.

— Можем да свършим нещо в това време.

Каролайн се надигна.

— А знаеш ли какво ми се иска в момента?

— Скъпа, само да си възстановя силите и ще направя всичко, за да ти дам това, което ти се иска в момента.

— Ще запомня самоувереното ти обещание. Но... — Каролайн го целуна по устата. — Но точно в този миг, точно сега искам един сладолед. Ти искаш ли сладолед Тъкър?

— Добре, но малко. Добре, че ми го подсказа. — Буйната му фантазия заработи и той вече си представяше как ще оближе сладоледа от някои по-интересни части на нейното тяло. — Ще донесеш ли сладоледа в спалнята?

— Точно с това възнамерявам да се заема. — Целуна го още веднъж, изплъзна се от леглото и облече пенъоара си. — Една порция

или две?

Зъбите му блеснаха, когато тя загърна гърдите си с пенъора.

— За мен две. Да ти помогна ли?

— Мисля, че мога да се справя.

— Добре. — Тъкър сложи ръце под главата си и затвори очи.

Каролайн излезе от спалнята убедена, че той ще се възползва от нейното отсъствие, за да си подремне.

Отиде в кухнята и извади сладоледа от хладилника. Помисли си, че никога няма да забрави този миг. Задушната кухня, миризмата на дъжда и на газовата лампа, приятната и здравословна възбуденост след изживяната любовна нощ. Поклати замечтано глава и загреба от сладоледа.

Тръгна обратно към спалнята, понесла купите, като си тананикаше някаква мелодия. Дори телефонният звън не успя да помрачи настроението ѝ. Остави купите на масичката, притисна слушалката между главата и рамото си, а с другата ръка хвана лъжичката, за да опита сладоледа.

— Ало.

— Каролайн! Слава богу.

Лъжичката замръзна в ръката ѝ. Каролайн я пусна в купата. Очевидно все още съществуваше нещо на този свят, което можеше да развали настроението ѝ — гласът на майка ѝ.

— Здравей, майко.

— Питвам се да се свържа с теб вече цял час. Имало повреда по трасето. Нищо чудно, като ги знам какви услуги предлагат ония там долу, в Юга.

— Имаше силна буря. Как си? Как е татко?

— И двамата сме добре. Баща ти отлетя за Ню Йорк, но аз имах няколко ангажимента и не можах да го придружа.

Джорджия Уейвърли говореше бързо, без следа от южняшкия си акцент — неслучайно се бе старала с години да го изтръгне и от говора си, и от сърцето си.

— Обаче се тревожа за теб — продължи тя и дъщеря ѝ си я представи зад писалището от палисандрово дърво в безукорно чистата и подредена с вкус всекидневна да търси телефонния ѝ номер сред безбройните си бележки: „Да поръчам цветя. Да посетя благотворителния обед. Да се обадя на Каролайн“.

Стомахът ѝ веднага се сви. Отново изпита познатото чувство за вина.

— Няма за какво да се тревожиш.

— Как така няма! Бях поканена на вечеря снощи в дома на сенатора Фулбрайт и трябваше там да науча, че дъщеря ми е била обект на нападение!

— Но не съм ранена — бързо отвърна тя.

— И това знам — незабавно я парира Джорджия, раздразнена от прекъсването на дъщеря си. — Картър ми обясни всичко, което ми дава доста основания да се тревожа за теб. Казвах ти, че няма какво да правиш там, но ти не ме послуша. Сега ти го съобщавам — впрочем не съм сигурна в достоверността на тези слухове, — че си въввлечена в разследване на някакво убийство.

— Съжалявам. — Каролайн притвори очи. Когато общуваше с майка си, извиненията бяха неизбежни. — Всичко стана толкова бързо. Пък и вече приключи.

Дочу стъпки и погледна към стълбата.

— Картър ми даде да разбере съвършено ясно, че това не е вярно. Знаеш, че той притежава филиала на телевизионната компания Ен Би Си във Филадельфия. Каза ми, че вече са решили да заснемат репортажи на място и че няколко телевизионни екипа са отлетели на юг. Естествено, щом се замеси твоето име, новината става много по-пикантна.

— О, боже!

— Моля?

— Нищо, няма нищо. — Каролайн прекара ръка през косата си. „Трябва да изтърпиш — каза си тя. — Трябва да намериш сили да издържиш.“ — Съжалявам, че си научила за това от другите. Знаем, че те дразни шумотевецата във вестниците и другите медии. Ще откажа всякакви интервюта, майко. Съжалявам, че съм те разстроила.

— Разбира се, че ме разстрои. Като че ли не ми стигаше скандала в психиатричната клиника, провалянето на лятната ти програма и на всичкото отгоре — публичното охлаждане на отношенията ти с Луис.

— Да — глухо отвърна Каролайн. — Трябва да е било много тежко за теб. Беше твърде необмислено от моя страна.

— Не ми дръж такъв тон! Ако не си беше позволила да преувеличаваш дребните недоразумения с Луис, нито една от тези

неприятности нямаше да се случат. А сега си решила да се заселиш там, долу, да се погребеш в онова място...

— Аз не съм се погребала.

— Прахосваш си таланта! — Джорджия прекъсна протестите ѝ. — Унижи и себе си, и семейството си. Не ти ли идва наум, че нито една нощ не съм могла да заспя спокойно, откакто знам, че си там сама и незащитена?

Каролайн започна да разтърква слепоочието си. Старата болка отново се появи.

— Та аз съм сама от години.

Майка ѝ не чу последното изречение, не почувства и мъката, която се криеше зад него.

— А може и да те изнасят или дори да те убият.

— О, да! И тогава скандалът ще съсипе нашето почтено семейство.

Настъпи кратка пауза.

— Не съм заслужила такива думи, Каролайн.

— Да, не си. — Тя притисна слепоочието си, закри очи с другата си ръка и повтори обичайната молитва: — Съжалявам. Може би все още съм прекалено развълнувана от преживяното.

„Няма ли да попиташ какво става с мен, мамо? Няма ли да попиташ как се чувствам, от какво се нуждая, или само поведението ми е от значение!“

— Разбирам. И очаквам ти също да ме разбереш. Настоявам веднага да се завърнеш у дома.

— Аз съм си у дома.

— Не ставай смешна. Не принадлежиш на онзи див край повече от мен самата. Аз те измъкнах от там, Каролайн. С баща ти, ти осигурихме условия, за да се развиваш. Не разбирам защо трябва да зарежеш всичко заради засегнатото си честолюбие.

— Честолюбие! Доста интересен начин на представяне на случилото се, майко. Искам да ти кажа, че не мога непрекъснато да изпълнявам твоите желания.

— Не зная откъде се прояви в теб това твърдоглавие, но е много отблъскващо. Няма съмнение, че и Луис е на същото мнение, но е доста по-сдържан в преценките си за теб от мен самата. Той е ужасно загрижен.

— Той е... нима си му позвънила? Въпреки изричното ми желание ти си се обадила?

— Желанията на децата невинаги съвпадат с техните интереси. Както и да е, искам да поговориш с него за концерта в Белия дом през септември.

— Аз се разделих с детството си още при първото ми излизане на сцената. А пък за този концерт не се нуждая от неговото мнение.

— Не съм изненадана от думите ти. Трябваше да очаквам подобна неблагоприятност — гласът на Джорджия стана по-рязък. Каролайн си я представи как потропва с лакираните си нокти по политурата на изящното палисандрово бюро. — Остава ми само да се надявам, че ще възприемеш малко по-добри маниери, когато Луис се свърже с теб. И двете знаем, че той е най-добрата партия за теб. Той разбира артистичния ти темперамент.

— Той разбира само моята наивност. Въпреки че за теб това сигурно е без значение, трябва да знаеш, че го заварих да проучва доста едрите цици на онази флейтистка в гардеробната.

— Речникът ти е станал груб като обкръжението ти там, долу.

— Мога да бъда и още по-груба.

— Този разговор вече ми дойде много. Настоявам да се прибереш веднага у дома. Остават ни само няколко седмици до концерта в Белия дом. А ти, разбира се, дори не си помислила за тоалетите си. Успях да намеря време да се консултирам с твоя моделиер. А ето че сега се сдоби с нова слава в обществото — за съжаление, изключително вредна за репутацията ти.

Гласът на майка ѝ пронизваше сърцето ѝ като нож.

— Не е необходимо да си губиш повече времето за каквото и да било, свързано с мен — неуверено започна Каролайн. — Вече говорих с Френсис и си уточних плановете. Ще отида във Вашингтон и ще изнеса концерта, но още на следващия ден ще отлети, за да се върна час по-скоро тук, на юг. А що се отнася за тоалета ми, гардеробът ми е претъпкан с официални дрехи.

— Да не си си изгубила ума? Това е един от най-важните етапи в твоята кариера. Вече съм ти уредила повече от десет интервюта, снимки...

— Тогава трябва да ги отмениш. — Тя съзнаваше, че с тези няколко думи подписва документа за освобождаване от майчината

опека. — И ми позволи да те уверя, майко, че съм жива, здрава и дори се чувствам превъзходно. Мъжът, който ме нападна, вече е мъртъв. Аз сама го убих, така че е изключено да греша.

— Каролайн...

— Моля те, отдай цялата си любов на татко. Лека нощ. —
Внимателно постави слушалката. Изчака цяла минута, за да се увери, че ще може да говори като нормален човек, без писъци или хленчения.
— Жалко, сладоледът се е разтопил.

Грабна купите и тръгна към кухнята да ги измие.

---

[1] Песен на „Бийтълс“. — Бел.прев. ↑

[2] Герои от романа „Отнесени от вихъра“ на Маргарет Мичъл.
— Бел.прев. ↑

22.

Тъкър се питаше как е възможно досега животът му да е протекъл толкова безметежно, а от десетина дни да му се струпат толкова много грижи и вълнения.

Във въздуха все още се усещаше напрежение, породено от проблемите на Каролайн. Наоколо вреше и кипеше като басейн, в който е захвърлен електрически кабел.

Поне да имаше една цигара. Обаче пакетът с цигарите бе останал в джоба на мократа му риза, захвърлена в спалнята.

Погледна към горния етаж, тънещ в полумрак, и със съжаление си помисли за уюта на спалнята, а после тръсна глава и тръгна към кухнята, където газовата лампа примигваше и атмосферата се нажежаваше.

Когато влезе в кухнята, завари Каролайн до умивалника, втренчила се в тъмния прозорец — в същата поза както след посещението на специалния агент Бърнс. Само че този път тя се бе обърнала към прозореца.

Не можеше да остави любимата си жена в такова състояние. Отиде до нея и я прегърна. Раменете ѝ потръпнаха и младият мъж сви юмруци в пристъп на безсилна ярост.

— Щом видя самотна и угрижена жена, първата ми реакция е да се опитам да я разведря, да я накарам да се отпусне с първата шега, която ми хрумне, после да побъбрим, а накрая я завеждам в леглото. Ако и това не помогне, търся най-късия път към вратата. — Въпреки съпротивата ѝ той започна да разтрива напрегнатите ѝ рамене. — Но, изглежда, при теб тази терапия не помага.

— Точно в този момент не ми е до шеги.

Той допря главата си до нейната. Искеше да разбере причината за отвратителното ѝ настроение.

— Кажи ми, Каролайн.

— Няма какво да ти казвам. — Тя рязко завъртя крана на чешмата.

Той повдигна глава и видя отраженията на лицата им в тъмния прозорец. Знаеше, че и тя ги вижда, но се запита дали Каролайн разбира колко крехко е всичко между тях, как бързо отлита щастието.

— Когато слезе по стъпалата, за да донесеш сладоледа, аз все още усещах присъствието ти до мен, в леглото. Наоколо беше толкова тихо и приятно. А ето че сега те заварвам напрегната. Не искам повече да те виждам такава.

— Това няма нищо общо с теб.

Той я хвана за раменете и така рязко я обърна към себе си, че тя го погледа изумено.

— Искаше да ме използваш само като сексуален партньор и сега ми даваш да разбера къде ми е мястото. — За пръв път го чуваше да говори така грубо. — Но това е вече прекалено дори за добряк като мен. — Тъкър я разтърси и на нея ѝ се стори, че стените на къщата се разклатиха. — По дяволите, за пръв се държиш с мен по този странен начин!

— Не ме стискай! — Очите ѝ гневно заблестяха и тя го блъсна в гърдите. — През целия си живот е трябвало да търпя другите да ме мачкат. Но вече приключих с това.

— Обаче не си приключила с мен. Ако си въобразяваш, че можеш да ме удариш два-три пъти и след това да ми посочиш вратата, дълбоко се лъжеш. Няма да мръдна оттук! — И за да докаже намеренията си, той яростно впи устни в нейните. — И двамата трябва да свикнем с тази мисъл.

— Нямам намерение да свиквам. Мога да кажа „да“, обаче мога да кажа и „не“, а мога и... — Тя замълча и присви очи. — Ох, господи, но защо въобще съм седнала да се разправям с теб! Ти нямаш нищо общо с моите грижи. — Въздъхна дълбоко и се отдръпна от него. — Не те засяга, Тъкър. Това си е моя работа! Ако започна да ти крещя, доникъде няма да стигнем.

— Нямам нищо против да крещиш, но само ако това ти помогне да се почувстваш по-добре.

Тя се усмихна и разсеяно потри слепоочието си.

— Струва ми се, че по-вероятно е да ми помогнат чудотворните хапчета на д-р Паламо.

— Нека да опитам едно друго лекарство. — Тъкър я хвана за ръцете и я притегли на стола. — Ще седиш тук и ще ме чакаш, докато

налея две чаши от виното, което бях донесъл. После ще ми кажеш как е възможно един телефонен разговор да те огорчи толкова силно.

— Да ме разстрои. — Тя седна на стола и отново затвори очи. — Тази дума е по-подходяща, нали? Майка ми би казала „пренапрегната“, обаче аз предпочитам „разстроена“. — Когато отвори очи, в тях вече се долавяха първите признаци, че ще успее да възвърне веселото си настроение. — През последните няколко месеца бях доста разстроена. А по телефона се обади майка ми.

— Усетих, че нещо лошо си научила от този разговор — подхвърли Тъкър и извади тапата. — И тя навярно е била... как се казваше... пренапрегната от събитията през вчерашния ден.

— Да, така е. Особено след като тези събития са се обсъждали на някаква вечеря, на която тя е присъствала. Северняците са ужасни клюкари — макар че в кръговете, където се движи майка ми, биха казали, че това е само една от формите на общуване. Все пак тя доста се е разстроила, когато е разбрала, че тук ще се появят телевизионни журналисти, а пък мен ме очаква извънредно важен ангажимент. Опасявала се, че президентът и съветският премиер няма да пожелаят да изслушат Петия концерт за цигулка на Моцарт в изпълнението на музикантка, която наскоро е застреляла някого от упор. — Тя пое чашата си и я вдигна като за тост. — Недопустимо е Каролайн, дъщерята на Джорджия Уейвърли, да се радва на съмнителна слава. Какво ще си помислят в Женската лига?

— А може да се е уплашила за живота ти?

— Може би. О, ако трябва да си говорим честно, тя би желала въобще нищо да не ми се случва. Тя ме обича, но по нейния доста странен начин. Именно затова не мога да я търпя. — Тя отпи от чашата. Виното беше добре изстудено, тръпчиво и ободряващо. — Винаги е искала да ми се случи най-доброто — обаче най-доброто според нейните разбирания. През целия си живот съм се опитвала да се съобразявам с изискванията ѝ. Накрая трябваше да призная и пред нея, и пред себе си, че повече нямам сили да задоволявам амбициите ѝ.

— На хората обикновено им трябва време, за да свикнат с промените. — Той седна до нея, а на масата между тях примигваше газената лампа. — Възможно е да ѝ трябва още някой и друг месец, за да се примири с мисълта, че вече си решила да смениш правилата на играта.

— Или може би никога няма да се примири с решението ми. Това не би ме учудило. — Каролайн хвана чашата си с две ръце и огледа кухнята. Стариият хладилник издаде някакъв силен звук, а после тихо забръмча както обикновено. Дъждовните капки тихо потрепваха по перваза на прозореца.

Износен линолеум и избелели пердета, отбеляза тя. Оскъдната светлина навяваше тъга. Ала за Каролайн кухнята бе като мило, топло и уютно гнездо.

— Обичам това място — промърмори тя. — Въпреки всичко, което трябваше да преживея, тук се чувствам добре. И аз имам нужда от...

— От какво?

— Имам нужда да усещам, че принадлежа на някоя къща, че имам свой дом. Имам нужда от простота, от спокойствие, от уют.

— Това не е нещо, за което трябва да се срамуваш.

„Така му се струва на него“ — помисли си тя с тъжна усмивка. Все още в нея не беше изкоренен навикът да се извинява, когато предприема нещо сама.

— Не, разбира се, че не трябва да изпитвам вина. Ще се старая да се справя с тази слабост — вечно да се упреквам и да страдам. Но е доста трудно, когато майка ми отрича всичко, което ми доставя радост и утеха. А самата тя е отраснала в тази къща, Тъкър. И се срамува от този факт. Срамува се, че баща ѝ е отглеждал памук, за да изхрани семейството си, а майка ѝ приготвяла домашни сладка за зимата. Срамува се от произхода си и от тези двама души, на които дължи живота си и които са положили всички усилия, за да ѝ осигурят всичко, което има.

— Това е нейна грижа, а не твоя.

— Обаче именно поради този срам аз сега съм тук. И това ни свърза нас двамата. Предполагам, че това е ролята на семейството, а човек не може да избира семейството си.

— Може би си права, обаче човек може да избере с кого да се свърже до края на живота си и така да влияе на тези, които ще дойдат след него.

— Хм, тези, които ще дойдат след нас, ще зависят от тези, които са живели преди тях. Майка ми нито веднъж не ми даде възможност да опозная баба си и дядо си. Те трябвало да изтърпят големи лишения, за

да я изпратят в колежа във Филадельфия. Нито веднъж не чух майка ми да споменава този факт — горчиво изрече тя. — Трябваше да го науча едва сега, и то от Хепи Фулър. За да съберат парите за обучението на майка ми, баба се е заела да пере, да шие, да върши всичко, от което една истинска южняшка лейди би се срамувала. За щастие не им се наложило да плащат много дълго. Още през първия семестър майка ми се запознала с баща ми. Той често ми разказваше как се опитал да не отиде на срещата с някакво непознато момиче, уредена без негово знание от съквартиранта му. И как се влюбил още в първия миг, когато зърнал майка ми. Ти мислил ли си за онзи далечен ден, в който са се срещнали твоите родители? За първата им среща, за мига, в който са се влюбили?

— Баща ми видял майка ми, когато тя била едва на дванадесет години. Накарала го да я чака цели шест години.

— При моите, събитията се развили по-бързо. Оженили се още преди майка ми да приключи първата си година в колежа. Фамилията Уейвърли била една от най-старите и заможни във Филадельфия. За баща ми вече било решено, че ще се занимава с търговско право. Разбирам, че сигурно не й е било леко да проникне в това доста затворено общество от богаташи. Но тя се оказа по-голяма снобка от всички членове на фамилията Уейвърли: къща в най-добрата част на града, дрехи от най-нашумелите моделиери, почивки в най-люксоznите курорти.

— Когато трябва да докажат нещо, повечето хора се престарават.

— А тя е трябвало да доказва доста. Решила да роди едно дете, за да се докаже и като майка. Имах бавачка, която трябваше да ми даде изискано възпитание. Майка ми диктуваше облеклото, поведението и мисленето ми. Изпращаше да ме повикат и аз трябваше да се явя в трапезарията. Винаги ухаеше на парникови рози и на „Шанел“. Търпеливо и обстойно ми разясняваше какво би трябвало да се очаква от една Уейвърли.

Тъкър протегна ръка и я погали по косата.

— А какво всъщност би трябвало да се очаква от една Уейвърли?

— Съвършенство.

— Това е доста трудно. От мен, един Лонгстрийт, баща ми очакваше само да „се държа като мъж“. Разбира се, мъж с главни букви, *мъж на място*, както ми казваше той, но оттук нататък

представите ни за истинския мъж се разминаваха. Например не обичаше да приказва много, да критикува и да упреква — припомни си Тъкър. — Предпочиташе да урежда разногласията с колана си.

— О, майка ми нито веднъж не ме удари. И никога не би го направила. Нейна беше идеята да се заема с цигулката. Мислеше, че е много изискано. Би трябвало да ѝ бъде благодарна за този избор — въздъхна Каролайн. — Но после се оказа, че не е достатъчно само да свиря добре. Трябваше да бъде най-добрата. За щастие оказа се, че притежавам талант. Била съм „феномен“, поне така ми казваха всички музикални педагози. Бях на десет години и тази дума ме караше да се свивам от страх. Майка ми подбираше музиката, учителите, тоалетите за рециталите, дори и приятелите. Тогавя започнах да пътувам, за да изнасям концерти, отначало доста рядко заради възрастта ми. Вече бях на шестнадесет и пътят ми беше предначертан. И вече вървя по този път почти дванадесет години.

— А ти самата желаше ли го?

Фактът, че той ѝ зададе този въпрос, я накара да се усмихне. Никой досега не бе пожелавал доброволно такава участ.

— Когато започнех да си въобразявам, че мога да променя живота си, тя винаги се намесваше. Лично или по телефона, или чрез писма. Като че ли усещаше отдалеч с някакви невидими сетива, че в мен е покълнало семето на бунта и е започнало да пуска корени в душата ми. Тя веднага го изтръгваше като плевел. А аз ѝ позволявах.

— Защо?

— Исках да ме обича. — В очите ѝ се появиха сълзи, но тя побърза да ги изтрие. — И се страхувах, че не ме обича. Бях убедена, че няма да ме обича, ако не съм съвършена. — Засрамена, тя избърса сълзата, която се стичаше по бузата ѝ. — Звучи малко патетично, нали?

— Не. Само звучи тъжно, и то за майка ти.

Тя рязко пое дъх, като плувец, устремил се към спасителния бряг.

— Преди три години срещнах Луис в Лондон. Той бе най-добрият диригент, с когото някога съм работила. Когато го срещнах, беше млад, на тридесет и две, но вече си бе изградил завидна кариера в Европа. Дирижираше оркестъра, както тореадор властва на арената: решително, арогантно. Омайваше околните дори физически, беше направо магнетичен.

— Представям си го.

Тя се засмя.

— А аз бях на двадесет и пет. Никога преди това не бях имала връзка с мъж.

Тъкър вдигна чашата, но се замисли и я остави на масата.

— Ти никога не си се...

— ... търкаляла в сеното със селските ергени? — Младата жена не можа да сдържи смеха си, като видя изумлението, което се изписа на красивото му южняшко лице. Но усмивката ѝ бързо се стопи. — Не. Когато израствах, майка ми ме държеше изкъсо, на каишка, а аз нито веднъж не събрах кураж да скъсам тази каишка. Ако се налагаше някой да ме придружава, тя неизменно избираше Луис. Може би ще кажеш, че е успяла дори да ми наложи вкуса си. И ще бъдеш прав. Никога не проявявах интерес към мъже, които тя не одобряваше.

— Ето защо ме хареса. — Той се наведе и я целуна. — Ако ме види, косата ѝ ще побелее.

— Точно така, макар че досега не се бях замисляла за тези последици от нашата любов. Е, сега вече резултатът е едно на нула за мен — зарадвана от тази мисъл, Каролайн вдигна чашата за здравица. — По-късно, когато започнах сама да пътувам по турнетата, разписанието ми се обърка и аз... не мога да кажа думата, много ми е неприятна.

Той си помисли за жената, която допреди малко бе в леглото с него, и възкликна:

— А-ха!

Тя не схвана, че сарказмът му можеше да ѝ подейства утешително.

— Сексуалният ми живот изцяло бе обвързан с музиката. Не можех да си представя, че ще легна с първия привлекателен мъж, който се бе изпречил на пътя ми. — Тя посегна към бутилката. — Обаче тридесет и шест часа след първата ми репетиция с Луис той успя да ми докаже, че съм се лъгала.

Каролайн сви рамене и отпи от чашата.

— Той ме зашемети: цветя, нежни погледи, страстни обещания за безсмъртна любов. Не можел да живее без мен. Животът му бил лишен от смисъл преди мен. Той ми даваше работа. Трябва да добавя, че майка ми го обожаваше. Произлиза от испански аристократичен род.

— Подходяща партия — сухо отбеляза Тъкър.

— О, да. Когато трябваше да замина от Лондон за Париж, той ми телефонираше всеки ден, изпращаше ми подаръци, цветя. Пристигна в Берлин само за да прекараме заедно един уикенд. Тази идилия продължи повече от година и тогава до ушите ми достигнаха слухове, че започнал да флиртува с някаква актриса или куртизанка от висшето общество — разликата е без значение. Помислих си, че това са само зловни клюки. О, може и да съм заподозряла нещичко, но щом му показвах, че се съмнявам в него, той изпадаше в истински бяс от неоправданата ми ревност, от собственическото ми чувство, от прекомерното ми себелюбие. Тогава имах много концерти, бях претрупана с ангажименти, току-що бях подписала договор за много изморително шестмесечно турне.

Тя се загледа в смълчаното нощно небе. Спомените отново я обсебиха — летища, хотели, репетиции, концерти. Полетът от Сидней до Токио, минал в сковаващата прегръдка на страха. Напрегнатите разговори с Луис. Обещанията и разочарованията. И изрезката от онзи гаден вестник, който нечия услужлива ръка бе оставила на масичката в гримьорната. Бяха оградили снимката на Луис, прегърнал онази френска актриса с пищен бюст.

— Няма смисъл да ти описвам всяка досадна подробност, но с две думи — турнето се оказа унищожително за нервите ми, за връзката ми с Луис. С Луис приключихме след една грозна и жалка сцена, изпълнена с обвинения и сълзи. Обвиненията бяха неговата роля в дуета, а за мен останаха сълзите. Още не се бях научила да се съпротивлявам, да се боря за себе си.

— Тогава излиза, че тук, в Инъсънс, доста бързо си се научила да се бориш — изрече Тъкър и я хвана за ръката.

— След като се успокоих и реших, че всичко лошо е вече зад гърба ми, доста бързо успях да се стабилизирам. Жалко е, че едва на двадесет и осем години разбрах как трябва да живея. Когато се разделихме с Луис, реших да си почивам известно време, но за съжаление вече бях подписала договори за няколко гостувания и за един концерт, специално за кабелната телевизия. Здравето ми... — Дори и сега й беше трудно да го разказва. Тя все още се притесняваше ужасно от заболяването си. — Е, може да се каже, че състоянието ми леко се влоши. И тогава аз...

— Почакай. Какво искаш да кажеш с това, че здравето ти леко се влошило?

Каролайн отново се почувства неудобно, отдръпна се от него и започна да върти чашата в ръката си.

— Непрекъснато ме болеше глава. Дори един лекар ми бе казал, че това е мигрена. Не можех да се отърва от онова противно главоболие. Доста преди това ми се беше случвало, но никога дотогава пристъпите не бяха толкова силни и така продължителни. Отслабнах. Изгубих апетит. Страдах от безсъние и в резултат станах кожа и кости. Едва ходех.

— Но защо не си се погрижила за здравето си?

— Мислех, че това са само капризи. Проява на темперамента ми. Пък и имах толкова много професионални задължения. Хората очакваха да свиря, и то да свиря съвършено. Не може просто така... — Тя млъкна и после внезапно се засмя. — Търсех си извинения, както би казал мъдрият д-р Паламо. Искях да се скрия някъде. Потискането не беше само на сексуална основа. Трябваше да се науча да се държа „правилно, адекватно“. Да си създам някакъв образ, и да живея според възможностите си, според психичния си потенциал. И както би казала майка ми, ако една лейди не се чувства както е редно, тя няма да съумее да постъпва както е редно. Майка ми ме посети точно когато се приготвих за запис в телевизията за онзи специален концерт в Ню Йорк, поръчан от кабелната телевизия. Придружаваше я Луис, разбира се. Така се стреснах, така се изнервих, че напуснах студиото. — Тя се усмихна, а след миг се размая от все сърце. — Никога не съм постъпвала така в живота си. Зад гнева и болката се криеше всъщност желанието ми да победя двамата си мъчители. Може би тогава е трябвало да бъда по-сдържана, но нищо не бе в състояние да ме спре. Онези пет минути и досега си остават за мен най-тежките в живота ми.

Повече не можеше да стои на стола, стана и започна да се разхожда нервно из кухнята.

— Само пет минути ѝ бяха необходими, за да се развихри в гримьорната ми и да ми разкаже нейната версия за моя акт на непокорство. Държала съм се като разглезено дете, като нетърпима особа, като примадона. Опитах се да ѝ кажа, че се чувствам изоставена от нея, дори предадена, но тя си знаеше все нейното: аз съм била безсърдечна, глупава, неблагодарна... Луис бил готов да ми прости за

безсмислената ревност, дължаща се на прекалената ми чувствителност, защото бил изпълнен с желание да започнем отново, обаче не трябвало да си виря толкова носа... Аз, разбира се, се извиних.

— За какво?

— За всичко, за което тя искаше да се извиня. — Каролайн махна с ръка. — Както и да е, тя ми желаше само доброто. Искаше да съм най-добрата сред професионалистите. Работеше усърдно за мое добро, жертваше всичко, за да направя блестяща кариера.

— Мисля, че не дължиш на нея таланта си.

Младата жена въздъхна дълбоко, като че ли се опитваше да прогони горчивината от душата си.

— Тя не може да ми помогне да придобия талант, Тъкър. Все още трябва да се трудя, за да усъвършенствам дарбата си. Имаше периоди, когато и аз самата не можех да си помогна. В онази вечер Луис пристигна в стаята ми в хотела. Беше очарователен, мил, изпълнен със съжаления. За него било толкова тежко да бъде задълго разделен от мен — не че това можело да го извини за изневерите му, както ми обясни. Ала сега бил изпаднал в такава безнадеждна самота, бил толкова наскърбен и сломен, а моите подозрения и въпроси само увеличавали страданията му. Другите жени, ах, та те били само жалки опити да потърси достойна заместничка на Каролайн Уейвърли, което, уви, се оказало невъзможно.

Тя остави чашата на масата.

— Можеш ли да си представиш една жена да повярва на такива думи, дори и ако е лишена от капчица мозък?

— Да. — Тъкър реши, че сега е моментът да ѝ подари една от прословутите си усмивки.

Тя спря, изгледа го смаяно и след миг се разсмя.

— О, да, разбира се, че ти можеш да си го представиш. И аз наистина му повярвах. Той все още беше единственият мъж, когото бях обичала. Може би, ако познавах и други мъже, нямаше да се хвърля с такъв устрем в обятията му. Може би, ако бях по-уверена в себе си като жена, не като музикантка, щях да му посоча вратата. Но аз се съгласих да забравим всички недоразумения и да започнем отначало. Дори започнахме да обмисляме кога да се оженим. О, това, разбира се, трябваше да стане напълно дискретно, след неопределен период от

време. Той щял да ми съобщи, когато настъпи подходящият момент. И понеже ме помоли, аз склоних да подпиша договор за още едно турне.

Тя с изненада забеляза, че бутилката бе почти празна.

— Май ще се напия.

— Всичко е наред, аз не трябва да пия повече, защото ще шофирам. Разкажи ми края на твоята история.

Тя се облегна на бюфета.

— Луис щеше да бъде диригент, а аз — солистка на всички концерти от планираното турне. Разбира се, щяло да бъде доста изтощително, но нали ще бъдем заедно. Не е ли това най-важното на този свят? Обаче моят психиатър д-р Паламо — вече бях започнала да го посещавам — се възпротиви. Необходимо ми било спокойствие и усамотяване. Знаеш ли, оттогава имам тази язва. И главоболията, безсънието, умората. Всичко се дължало на стреса и той ми обясни съвсем ясно, че ако отново поема пътя на концертираща цигуларка, при това солистка, нещата още повече ще се влошат. Обаче не се вслушах в съвета му.

— Трябвало е да те изпрати в някоя клиника и да те върже с вериги за леглото.

— И той ми говореше точно като теб. — Развеселена, тя отпи от чашата. — Майка ми организира парти вечерта, преди заминаването ни. Плуваше в свои води, беше в стихията си. Искам да кажа, че партито наистина бе знаменито. Луис беше душата на компанията и успя да впечатли всички присъстващи знаменитости. На другия ден отпътувахме. Както ти казах, той е талантлив диригент, властен, понякога капризен и нетърпим, но наистина е блестящ. Започнахме от Европа. Жънехме триумф след триумф. След първата седмица се премести в отделен апартамент в хотела — моето безсъние му пречело да спи след изтощителните концерти.

— Мръсно копеле!

— Не е мръсен — поправи го Каролайн, — а ловък, много ловък и много хитър. Останалото не е за разправяне. По професионална линия, той ми влияеше извънредно много. Помагаше ми да свиря все по-добре. Казваше, че аз съм най-чувствителната музикантка, с която е работил, но можело дори още да се усъвършенствам. Като че ли ме моделираше, ваеше.

— Защо не си е купил пластилин?

— Би трябвало да го попитам — засмя се тя. — Все пак трябва да му призная, че непрестанно ми помагаше да подобрявам техниката си. Започнах да се чувствам като инструмент, като вещ, която той настройва, излъсква и оставя настрана. Бях прекалено уморена, неуверена, отново ми се повдигаше през ден. А това го нервираше — особено когато не ходех на репетиции, понеже бях преуморена и съсипана. Това на свой ред изнервяше мен. Дразнех се, като улавях състрадателните погледи на другите музиканти, дразнеше ме уличната тълпа, всичко. А свирех добре, наистина много добре. По-голямата част от турнето премина в суматохата около концертните зали и хотелските стаи и вече доста неща не мога ясно да си спомня, но зная, че свирех по-добре от всякога. По средата на турнето настигнах и доста време живях само с антибиотици, плодови сокове и музика. Вече въобще не спяхме заедно. Той ми каза, че аз просто не съм му отдавала всичко от себе си. И имаше право да твърди това. После ме убеди, че когато свършим турнето, ще трябва да се разделим. Така минаваха дните. Към края на турнето отношенията ни се подобриха. Но това не продължи дълго. Бяхме в Торонто, турнето навлезе в седмия месец. Аз бях на края на силите си и се страхувах, че няма да мога да издържа концерта в онази вечер. Припаднах в гримьорната. Уплаших се, когато се съвзех и разбрах, че съм паднала на пода.

— За бога, Каролайн! — Той се опита да стане от стола, но тя го задържа с ръка.

— Е, така както ти го разказвам, изглежда много страшно, но всъщност не бях чак толкова зле. Просто припадък от силна преумора. Отново ме бе връхлетяло едно от онези ужасни главоболия, които те карат да се свиеш и да скимтиш от болка. Мислех си, че всичко е свързано с предстоящия концерт, мислех, че за мен нищо друго няма значение. Мислех си, че ако му обясня състоянието си, той ще ме разбере. Затова отидох в гримьорната му и го заварих... също бе легнал, но не на пода, а върху флейтистката от оркестъра. Дори не ме забелязаха — тихо допълни тя и потръпна. — Както и да е. Нямах сили за още един скандал. Отидох на сцената. Концертът премина при нечуван успех. Три пъти ме викаха на бис, овациите дълго не стихваха, шест пъти вдигаха завесата. Може би щяха още да продължат, но когато завесата падна за последен път, с нея паднах и аз на сцената. Когато отворих очи, видях, че съм се озовала в някаква болнична стая.

— Навярно някой те е закарал до най-близката болница.

— Да, но не беше само заради Луис. Той само спомогна. Причината си беше в мен. В мен и в старанието ми да давам винаги всичко от себе си, щом другите го очакват от мен. Той не бе причината да припадна. Диагнозата бе силно изтощение. — Раменете й потръпнаха и тя се приближи до масата, за да си налее още от виното, като внимателно изцеди и последните капки от бутилката. — Считам, че беше унижително. Като че ли е по-добре да имаш някаква сериозна диагноза като тумор или някаква рядка болест. Правиха ми най-различни изследвания и накрая решиха, че е от изтощение и от преживяния стрес. Д-р Паламо взе самолета и пристигна в болницата, за да довърши лечението си. Не започна с упреци от рода на „казвах ли ти какво ще стане, ако...“, а се зае да ме лекува компетентно и грижливо. Веднъж наистина не издържа и изгони Луис от болничната стая.

— За здравето на д-р Паламо! — Тъкър вдигна чашата си.

— Той беше много добър с мен и много ми помогна. Ако исках да си поплача, казваше ми, че мога да плача колкото си искам. А когато исках да си поговоря с някого, сядаше до леглото и ме изслушваше. Много ми беше приятно да разговарям с него. Един ден реши, че вече мога да пътувам, и ме преместиха в болницата във Филаделфия, която повече приличаше на почивен дом. Майка ми казваше на всички, че се възстановявам в някаква вила на Ривиерата. Защо трябваше всичко да се усложнява!

— Каролайн, трябва да ти кажа, че майка ти никак не ми харесва.

— Е, и тя не би те харесала. Но все пак тя правеше това, което според нея бе длъжна да стори. Идваше да ме види три пъти седмично. А баща ми телефонираше всяка вечер, дори и ако ме беше посетил същия ден. Турнето продължило без мен, в пресата писали, че съм припаднала на сцената, Луис не се разделяше с неговата флейтистка, но продължаваше да ми изпраща цветя, придружени с романтични писъмца. Не знаеше, че съм го заварила с нея.

— Изминаха три месеца, преди да мога да се прибера у дома. Здравето ми все още беше разклатено, но се чувствах по-уверена в себе си, отколкото през целия си живот дотогава. Започнах да разбирам, че съм позволявала да ме третират като жертва. Позволявала съм да ме експлоатират. А талантът си е мой и само мой, моят живот си е моя

работа. Чувствата ми също са си мои и само мои. Господи, какво облекчение изпитах! Когато адвокатите ми съобщиха за смъртта на баба ми, вече знаех какво трябва да направя. И го направих. Щом заявих решението си на майка ми, тя се разяри, а аз стоях в нейната проклета, модерно обзаведена всекидневна и крещях, виках, настоявах. Но накрая се извиних, естествено. Старите навици трудно се забравят, но се опитах да ги изтръгна от себе си, доколкото можех. И потеглих на юг.

— Към Инъсънс.

— Минах през Балтимор. Луис бе там като гост — диригент. Бях му се обадила предварително, за да знае кога да ме очаква. Щом влязох в апартамента му в хотела, видях, че бе наредил да сервира вечеря за двама. Запратих в лицето му чашата с шампанско и тогава наистина скъсахме. Чувствах се чудесно. Той се ядоса толкова много, че се втурна след мен във фойето на хотела. Показа се някакъв непознат — така и не научих името му — приближи се до нас, видя, че Луис ме дърпа за ръката, за да се върна в стаята му, и с един удар го просна на пода. — С полузатворени очи младата жена имитира удара на непознатия. — Удари го точно под брадичката.

— Трябваше да поръчаш едно питие на непознатия.

— Направих нещо друго — нещо, което никога не съм правила в живота си — прегърнах непознатия и го целунах по устата. А после си тръгнах.

— А как се чувстваше?

— Свободна. — Каролайн въздъхна и отново седна. Внезапно разбра, че вече не я боли главата. Стомахът ѝ не беше стегнат на възел, мускулите ѝ не бяха напрегнати. — Е, все още има моменти, когато не се чувствам свободна и волна като птица, например преди малко, с оня телефонен разговор. Не можеш наведнъж да отхвърлиш целия товар от гърба си. Но никога няма да се върна към онзи начин на живот.

— Отлично! — Той взе ръката ѝ и я обсипа с целувки. — Много ми харесваш такава, каквата си сега.

— И аз сега се харесвам повече от преди. — На масата се бе образувал мокър кръг от чашата ѝ. Каролайн го избърса с ръка. — Съжалявам за разрива с майка ми, но се привързах към всичко тук, в Инъсънс.

— Към тишината и спокойствието? — попита той и тя се усмихна.

— Точно така. Дори и няколко убийства не могат да нарушат спокойствието на този задрямал край. Човек трябва да има свои корени някъде — каза тя и го погледна в очите. — Зная, че звучи глупаво, защото тук съм прекарала само няколко дни от детството си. Но по-добре слаби корени, отколкото да си като дърво без корени.

— Не са слаби. В делтата на Мисисипи всяко дърво бързо израства и пуска дълбоки корени. Дори и когато отпътуват, хората не могат да ги изскубнат.

— Майка ми обаче е успяла.

— Не, само ги е предала на теб, Каролайн — той нежно прошепна името ѝ и погали лицето ѝ. — Съжалявам за неприятностите, които си преживяла. Не, погледни ме — настоя той, като видя, че тя сведе очи, не издържала втренчения му поглед. — Част от теб все още изпитва срам от миналото, от съпротивата ти. А не искаш никой да те съжалява, дори и аз. Обаче аз никога не съм си помислял дори да потискам своите чувства или чувствата на който и да било около мен, затова можеш спокойно да ги споделяш с мен. Неприятно ми е, че си била нещастна, самотна, болна, но благодарение на това сега си тук, до мен, до тази маса. Ето защо не съжалявам за миналото ти.

— Нито пък аз — усмихна му се тя.

„С фините кости и с бялата си кожа изглежда толкова крехка. Но когато погледнеш в очите ѝ, съзираш неподозирана сила“ — помисли си Тъкър. И той страстно желаше да чуе тя неговата изповед.

— Има някои неща, които искам да ти разкажа, но не съм сигурен как да започна.

Тя докосна ръцете му.

— Може би трябва да се успокоя още малко. Искам да те изслушам. Обаче ми се струва, че засега ще е по-добре да оставим нещата такива, каквито са.

„Винаги съм бил търпелив — припомни си Тъкър. — Обаче е трудно да се сдържаш, когато голият ѝ крак се докосва до твоя под масата.“

— Добре. — Той се наведе към нея и устните им се докоснаха. — Нека да остана тази нощ при теб.

Каролайн се усмихна.

— Мислех, че няма да пожелаеш. Не ми ли спомена, че ако не ми е харесал твоя начин на любене, можем да опитаме отново?

— Не ти ли хареса?

— Е, не съм съвсем сигурна. Може би, ако пак ми го покажеш...

— Прекрасно! — Той огледа масата в кухнята и се ухили. — Защо да не започнем още сега, от тук? — И побърза да развърже колана на пенъоара ѝ.

Телефонът иззвъня и Каролайн отпусна глава на рамото му.

— Казах ѝ, че не желая да разговаряме повече, но тя явно няма да спре да звъни.

— Аз ще ѝ се обадя.

— Не, аз...

Той хвана ръцете ѝ, преди Каролайн да успее отново да завърже колана на пенъоара си.

— Нека аз да вдигна слушалката. Ако не успея да я очаровам и да я накарам да си изгуби ума още тази нощ, ти ще продължиш разговора.

Тя се поколеба, но накрая реши, че може би си заслужава да се опита.

— Защо не?

Тъкър я целуна.

— Прибери всичко от масата — поръча той и тя се засмя.

— Надявам се покойната ми баба да не се шокира от поведението на внучката си — промърмори Каролайн, докато повдигаше поставката от масата. Отнесе празната бутилка и чашите в умивалника, след което си каза, че на баба ѝ може би щеше да се хареса идеята да се люби в кухнята си.

— Толкова кратък разговор? — удиви се тя, когато младият мъж се върна. — Никога не съм очаквала, че ще се справиш с майка ми само за една минута. Как успя... — Думите застинаха на устните ѝ, като се обърна и забеляза израза на лицето му. — Какво има? Какво се е случило?

— Не беше майка ти. Бърк се обади. — Той се приближи до нея и я прегърна. — Дарлийн Талбът е изчезнала. — Тъкър видя в прозореца отраженията им и затвори очи. — Започваме да я търсим на разсъмване.

23.

— Моля те да поспиш още малко — загрижено изрече Тъкър, докато Каролайн се опитваше да заличи от лицето си следите от дългата и безсънна нощ.

— Не мога да заспя в такъв момент. — Младата жена добави още малко фон дьо тен. — Ще остана в салона и ще чакам да ми позвъниш.

— Искам да те отведа в Суийтуотър. — Той се изправи зад нея и се взря в отражението ѝ в огледалото на стената. Изпита дълбока нежност. Мигът, когато бе свидетел на този най-интимен ритуал, към който жените прибегваха от незапомнени времена, ги сближаваше. — Ще си подремнеш в моя хамак.

— Тъкър, не се безпокой за мен. Трябва да мислиш за Дарлийн. И за семейство Фулър, и за Джуниър. Господи, а детето ѝ! — Опита се да спре треперенето на ръцете си, за да може да се справи със спиралата за мигли. — Как е станало?

— Все още не се знае. Може да се е запиляла нанякъде. Били Т. казал, че не се е срещал с нея, но след пердаха, който изяде от съпруга ѝ, едва ли ще си признае, ако е имал уговорена среща.

— Тогава защо е изоставила колата си насред пътя, и то в този проливен дъжд?

Тази загадка тепърва щеше да бъде обсъждана в градчето.

— Може би, за да се срещне с някого. Мястото е много усамотено. Сигурно е решила да слезе от колата и да запраши с някой любовник, за да поизмъчи Джуниър.

— Надявам се да се окаже, че е така. — Разреса косата си и се обърна към него. — Надявам се да се окажеш прав, Тъкър, защото в противен случай може да се окаже жертва на нападение като останалите три жени. А ако е така, това ще означава, че...

— Спри, не трябва да се замисляш чак толкова. — Той нежно я погали по челото. — Решихме да живеем ден за ден, безгрижно и щастливо, не помниш ли?

— Ще се опитам. — Тя се облегна на рамото му. През малкото прозорче на банята се процеждаше слабата утринна светлина. — Ако майка ми не се е излъгала, журналистите от телевизията и от пресата ще довтасат тук след едно денонощие. Обаче с такива като тях умея да се справям — въздъхна Каролайн и се отдръпна от рамото му. — Мога да се справя. Но имам чувството, че трябва да отида до дома на семейство Фулър и да помогна на Хепи да издържи. А точно с тази задача не съм сигурна как ще се справя.

— Там ще се съберат доста съседки. Няма защо да отиваш и ти.

— Ще отида. В това градче или ще заживея като нормален жител, или завинаги ще си остана чужденка. Всичко се свежда до това как се отнасяш с другите, нали?

Не бяха ли това неговите думи, с които бе съветвал вчера Сай край брега на блатото? Не би могъл да спори със себе си.

— Ще се върна веднага щом се освободя. Дано я открием по-скоро.

Тя кимна и погледна към вратата. В този миг се чу автомобилен клаксон от поляната пред къщата.

— Това вероятно е Бърк. Вече се зазорява.

— Е, тогава трябва да тръгвам.

— Тъкър. — Младата жена го хвана за ръкава и нежно го целуна. — Това е всичко, което исках да ти кажа.

— Това ми е предостатъчно — прошепна той и притисна лице към нейното.

Макар че осем сутринта не беше час за гости, когато Каролайн пристигна пред къщата на семейство Фулър, вътре бе пълно с познати и съседи. В кухнята отново се вареше кафе, за да напълнят пръснатите по масата чаши. И въпреки че никой дори за миг не помисляше за храна, няколко жени шетаха в просторната кухня просто така, за да се намират на работа.

Каролайн се спря нерешително на прага. Отвътре долитаха думи на съчувствие, окуражаване, тревога, повторно успокояване. Познаваше всички: Сузи държеше малкия Скутър на коленете си, Джоузи нервно крачеше в дъното на всекидневната, Уини, жената на

Тоби, носеше чашите към умивалника, Бърди Шейс беше прегърнала Хепи на дивана, Марвела припряно търсеше носната си кърпичка.

Каролайн се почувства като досадна натрапница и вече бе готова да се върне обратно, но Джоузи я забеляза, усмихна ѝ се уморено и разбиращо.

— Каролайн, изглеждаш като скимтящо куче. Ела, влез вътре при нас и ще ти налеем толкова кафе, колкото досега не си пила през живота си.

— Аз само... — Тя огледа безпомощно жените. — Искан да намина и да видя дали мога с нещо да помогна.

— С нищо не можеш да помогнеш. И ние само седим и чакаме. — Хепи ѝ протегна ръка. Тя пристъпи към кръга от развълнувани жени и прегърна домакинята.

Всички отново зачакаха сред уханието на най-различни парфюми, сред приглушени гласове, като се опитваха да се разсейват с разговори за децата и мъжете. Бебето на Дарлийн така и не спря да реве. Дела се присъедини след два часа, понесла кошница със сандвичи. Успя да накара Хепи да хапне малко и утеши Скутър, като свали от ръката си една от лъскавите си гривни.

— Вече е напълнил пелените — обяви тя на всеослушание. — Мога да го помириша от една миля.

— Ще ги сменя. — Сузи го вдигна от пода. — И той се умори вече, горкичкия. Не се ли умори, мъжленцето ми? Не искаш ли да поспинкаш? Ще го отнеса в кошарата му, Хепи.

— Обича да заспива с жълтото мече — каза ѝ тя и стисна треперещите си устни. — Дарлийн ми го донесе вчера заедно с малкия.

— Хепи, защо не се заемеш с малкия? — Дела изгледа предупредително Бърди, когато тя се опита да ѝ възрази. — Трябва да се занимава с нещо — добави тихо, щом Хепи излезе от всекидневната. — Тревогата ще я съсипе. Всички се нуждаем от някаква разтуха, Бърди, даже няма да е зле, ако се поразтърсиш в своята кухня и да измайсторим една сладоледена торта. После ще я изстудим в хладилника, да е готова за следобеда. Марвела, стига си кършила ръце. По-добре ги използвай да изстискаш няколко лимона. Трябва да прием лимонада вместо това проклето кафе. Уини, струва ми се, че можеш да приготвиш от твоя еликсир за Хепи. Нека да поспи малко.

— И аз си го помислих, мис Дела. Но не ми се вярва, че ще се съгласи да го изпие.

Възрастната жена тъжно се усмихна.

— Ще го изпие. Аз ще ѝ го дам. С нея сме близки от години, но досега все я спирах да не го пие. Джоузи, двете с Каролайн трябва да измиете чиниите.

— Жена като теб трябва да има цял взвод морски пехотинци и по цял ден да раздава заповеди — измърмори Джоузи, но все пак ѝ се подчини.

Сега всички получиха по някаква задача и се почувстваха сплотени. Каролайн дори се усмихна на Дела.

— Бих искала да приличам на теб, когато стана на твоите години.

Трогната от думите ѝ, възрастната жена смутено започна да оправя едно от големите жълти копчета на блузата си.

— Защо, мило дете, ти вече се справяш много добре. Всички остаряваме, но не всички умеем да се възползваме от предимствата на възрастта.

— Другите деца на Хепи също трябваше да са тук — промърмори Бърди и затръшна вратичките на бюфета. — Трябваше да са тук, а те се мотаят кой знае къде.

— Много добре знаеш, че ще дойдат, ако има нужда от тяхното присъствие. Марвела, майка ти не те ли е научила как се изстискава лимон? Натисни го надолу, момиче. — Дела започна да завива неизядените сандвичи. — Тези момичета си имат свои семейства, Бърди. Имат си деца, трябва да наглеждат домовете си. Няма ли да е доста глупаво да изминат целия път дотук, ако накрая се окаже, че Дарлийн просто е решила да си плюе на петите и да се скрие някъде за ден-два?

— Мис Дела? — Уини пусна билките в гърнето на печката. Ръцете ѝ бяха изпоцапани. Тя беше тиха жена, която винаги бе предпочитала да върши нещо, вместо да бърби с другите край масата. Но когато заговореше, гласът ѝ беше хладен и равен, като крем. — Ще го запаря като чай. Няма да го правя много силно.

— Я да видя. — Тя се приближи до печката и промърмори нещо. Бърди не успя да чуе думите, които си размениха Дела и Уини. Но като съпруга на лекар тя считаше, че не трябва да поощрява народната медицина.

— А пък аз тук повече нямам работа. — Джоузи изтри ръцете си в кърпата. — Ще изляза да видя дали не мога да помогна в търсенето.

— С тази работа са се заели повече от десет яки мъже — отбеляза Бърди. Тонът ѝ беше толкова остър, че Джоузи учудено повдигна вежди.

— Мъжете невинаги знаят къде е най-вероятно да се намери една жена. — Първо ще поговоря с братовчедката Лулу, а после ще потърся Били Т. Ако знае нещо, по-вероятно е да го каже на мен, отколкото на някой мъж.

— Не мисля, че това е нещо, с което би трябвало да се хвалиш — промърмори Дела.

Тя безгрижно сви рамене.

— Фактите са си факти. Освен това за Хепи ще бъде по-добре да узнае час по-скоро какво се е случило. Ако продължи да тръпне в неизвестност, ще ѝ прилошее.

Никой не можеше да оспори това твърдение. Джоузи излезе през задната врата и след секунди всички чуха как забръмча двигателят на колата ѝ.

— Ако Били Т. знаеше къде се е запиляла Дарлийн... — започна Бърди.

— Ако знае, Джоузи ще го накара да проговори. — Дела подаде една чаша на Уини за билковата отвара.

— Той каза, че снощи си легнал рано и спал като младенец — обади се Хепи още с влизането си във всекидневната. За радост на всички присъстващи жени на устата ѝ отново разцъфтя познатата усмивка. — От майката няма по-безкористно създание. Помня как съм бдяла над съня ѝ, когато беше малка и непрекъснато боледуваше. По цели часове съм я носила на ръце, за да спре да плаче... — Избърса сълзите си с ръка.

— Седни при мен, Присила — заповяда Дела, като нарочно се обърна към Хепи с второто ѝ име, за да я извади от унеса ѝ. — Ако продължаваш все така, ще се разболееш. — Хвана я за раменете и я поведе към стола.

— Нека да се опитаме да направим каквото можем. Никъде няма да се почувстваш по-добре от тази стая, пълна с жени, които ти съчувстват, които те разбират и страдат заедно с теб. Уини, донеси ми по-бързо онази чаша.

— Обаче още не е изстинало, мис Фулър. — Уини остави чашата пред нея, застана зад стола ѝ и скръсти ръце. Негърката беше съученичка с най-голямата ѝ дъщеря Бел Фулър и никога нямаше да забрави, че тя бе първото бяло момиче, което я бе поканило у дома си да си поиграят с куклите.

— Какво е това?

— Това е нещо, което ще ти помогне — намеси се Дела и махна с ръка на младата жена да се оттегли настрани.

— Не желая да пия от магическите отвари на Уини — сприхаво възрази Хепи. — Аз не съм болна, аз съм само...

— Уплашена и нещастна — Дела довърши изречението вместо нея. — Като те гледам, струва ми се, че тази нощ не си мигнала. Знаеш, че Уини няма да ти свари нещо, което да ти навреди. Само го изпий и ще ти стане по-леко.

— Искам само едно кафе. — Но когато се надигна да стане от стола, възрастната жена я стисна за рамото.

— Сега ще ме слушаш ли какво ти говоря? Ако и сега проявиш прочутото си твърдоглавие, от това нещата няма да се подобрят. Твоята Дарлийн ще се върне, Бог ми е свидетел, и дори ще се възгордее, като разбере колко ни е разтревожила. Но точно сега трябва да мислиш повече за детето ѝ, което спи в креватчето си на горния етаж и което има нужда и от твоите грижи, а не само от грижите на майка си. А за него ще бъде най-добре, ако се съвземеш и престанеш да нервничиш.

— Искам само дъщеря ми да се прибере при мен — сълзите ѝ потекоха и тя отпусна глава на мощната гръд на Дела. — Искам си момичето. Толкова съм изпатила заради нея, Дела.

— Зная, никога не си я лишавала от нищо.

— Винаги е била толкова капризна, дори и като малка. Щом получише един подарък, започваше да реве за друг. Исках да ѝ осигуря най-хубавото, но никога не успявах.

Каролайн усети, че трябва да помогне, и пристъпи напред.

— Хайде, Хепи! — И тя поднесе чашата към устата ѝ. — Пийни малко.

Жената преглътна веднъж, после още веднъж, преди да сграбчи ръката ѝ.

— Тя си въобразяваше, че не я обичам, но аз давах мило и драго за нея. Понякога може да обичаш някого по особен начин, макар че той

ти причинява само огорчения. Постоянно си мисля къде е отишла снощи, иска ми се да бях тръгнала с нея, исках да ѝ простя за всичко, което е причинила на Джуниър и на онзи хлапак, момчето на Бъни, но не успях. Ала тя не беше права. Дарлийн никога не е разбирала кое е право и кое — грешно. Накрая пристигна при мен и искаше аз да се оправям вместо нея. Но аз не се съгласих. Разделихме се скарани. Дори не съм усетила кога си е тръгнала.

Тя продължи да се вайка. Дела я разтърси за раменете и разроши косата ѝ. Сузи се върна от кухнята и прегърна Марвела.

— Ох, не мога да се спра да не мисля за другите момичета! — Хепи конвулсивно впи пръсти в ръката на Каролайн. — Ох, господи, не мога да не мисля за другите жертви!

— Стига вече! — Дела повдигна чашата към устните ѝ. — Нали ти казаха, че всичко е било дело на Остин, а той е мъртъв и никога вече няма да го срещнем. Нали знаеш, че Каролайн го повали с първия куршум, и всички жени в Инъсънс са ѝ благодарни. С изключение може би само на Мейвис Хетинджър, но това е само защото тя няма ум в главата си. И никога не е имала. Хайде, облегни се на мен. Ще ти помогна да си легнеш.

— Ще си легна, но само за час. — Хепи взе чашата с отварата на Уини и се остави на Дела да я поведе към спалнята.

— Ох, майчице... — Марвела зарови глава в прегръдките на Сузи и се разрева.

— Стига, само твоето циврене липсваше — твърдо отсече Сузи и отблъсна дъщеря си.

— Трябва да запазим кураж — намеси се Уини. — Чакайте ме тук, ще отида да донеса нещо за ядене. Може да дойдат още хора. Май ще трябва да опържа едно пиле.

— Добре. — Сузи потупа дъщеря си по гърба. — Скъпа, иди да обелиш картофи и да ги свариш за картофената салата. Няма полза да гладуваме в такъв момент. Не се знае докога ще чакаме.

Тъкър стоеше на брега на потока край блатото и бършеше с кърпа потното си лице. Вече бе станало твърде горещо, въздухът натежа, като че ли невидима ръка притискаше гърдите му. Небето беше синьо и ясно, а слънцето безмилостно печеше.

Той си представи как се потапя в хладката вода и се почувства по-добре. После клекна, намокри кърпата си и отново избърса врата и лицето си.

Припомни си, че Арнет бе намерена тъкмо в тази местност — откри я братчето на Дарлийн. Преди да се изправи, устните му неволно прошепнаха някаква полузабравена молитва:

„Моля те, Господи, не позволявай аз да попадна пръв на нея!“

Все някой ще я открие, той беше уверен в това. Зрял мъж като него не си правеше илюзии, че Дарлийн е хукнала някъде с някакъв непознат. Досега не бе прекратила връзката си с Били Т., а той, както и безбройните ѝ приятелки, твърдеше, че не знае къде може да се е скрила.

Тъкър му вярваше. Беше заложена мъжката чест на Били Т. и той не би посмял да посегне на жена, чийто съпруг го е напердашил с тигана в кухнята. Пък и Дарлийн не беше чак толкова незаменима за него. Нали всички жени са еднакви.

От неизбежното сравнение, което правеше между този тип и себе си, на Тъкър му прилошаваше.

Дарлийн не би зарязала колата си наред шосето в най-силната буря, за да тръгне с някакъв нов приятел или любовник. В никакъв случай, щом Джуниър твърдеше, че не липсва нито една от дрехите ѝ, че са останали непокътнати парите за домакинството, които тя криела в старата кафеварка.

Някой ще я открие, отново си помисли младият мъж. И отново се помоли да не бъде той.

Надигна се и тръгна сред тръстиките. Зоната, която трябваше да претърси, се простираше от бреговете на потока през съседния парцел с посевите до извивката на блатото. Тъкър беше уверен, че няма да открие нищо, освен захвърлени бутилки от бира. Може би и някой използван презерватив.

Всички бяха разтревожени, цялото градче бе на крак и той чувстваше леко раздразнение. В гнева си Джуниър вече бе застрелял първата змия, която бе имала нещастieto да му се изпречи пред очите. От това се почувствал малко по-добре, твърдеше обърканият съпруг.

Всичко бе ясно и нямаше нужда от много приказки. Мъжете мълчаливо претърсваха пустата местност, метър след метър, като войници, разпръснати във верига, устройли засада за невидим враг.

Някои бяха отишли твърде напред. Един от хеликоптерите, извикани от окръга, кръжеше над главите им и перките му раздухваха горещия вятър. Преносимите радиостанции, окачени на коланите на водачите на всяка от групите, писукаха от статичното електричество при всеки опит за свързване. Мъжете от ФБР се въздържаха да разговарят с местните хора. Пък и не познаваха Инъсънс и обитателите му. Бърнс беше убеден, че Дарлийн е само една незадоволена съпруга, която е хукнала да търси нови развлечения.

Тъкър си каза, че агентът просто не иска да признае съществуването на друг убиец, освен Остин.

Тъкър пропъди с ръка комарите, които не го оставяха на мира, откакто бе наближил потока. В далечината се чу продължителното изсвирване на влака и младият мъж пожела да е в него и да пътува за някъде, без значение за къде.

Щом огледа определения район, той се върна на мястото, където трябваше да се съберат всички.

— С онзи бряг почти сме приключили — каза Бърк. Погледна тревожно към Джуниър, готов да му попречи, ако реши да застреля нещо по-едро от змия. — Сингълтън и Карл се обадиха откъм яза на Макнейр. И там няма нищо.

Тоби Марч остави пушката си в пикапа. Помисли си за жена си, за дъщеря си и макар че го бе срам да си признае, тайно в сърцето си бе благодарен на убиеца, че очевидно предпочита бялата кожа.

— Ние все още разполагаме с шест часа, преди да се стъмни — започна той. — Струва ми се, че някои от нас могат да се отправят по шосето за Гренвил и Роуздейл. Да поразпитат и там.

— Вече натоварих Барб Хопкинс да звъни във всички мотели, болници, полицейски служби. — Шерифът взе пушката от ръцете на Джуниър и я остави до неговата в камиона. — От окръга ще изпратят снимката на Дарлийн по целия щат.

Съпругът ѝ не каза нищо, само сви рамене и тръгна.

— Почакай, идвам с теб — промърмори Бърк.

Мъжете деликатно отместиха погледите си. Тоби погледна наляво, намести шапката си и се провикна:

— Някой идва насам.

След няколко секунди видяха в далечината как се надигна пушилка от гумите на забързания автомобил.

— Черните ти очи виждат като очи на ястреб — добродушно се усмихна Уил Шивър. — Оттук до колата трябва да има повече от три километра.

— Очите са едни от органите на тялото — саркастично отговори Тоби и Тъкър трябваше да прехапе устни, за да не се разсмее, — а знаеш какво се говори за органите на негрите.

Уил се ухили и поклати глава:

— Чувал съм, че жените много ви хвалят.

— Да, сър — кротко отвърна Тоби. — Има много жени, които могат да свидетелстват.

Тъкър се задави от смях и се обърна с гръб към вятъра, за да запали цигарата. Не бе много уместно точно сега да си разменят шеги — на две крачки от тях стоеше измъченият Джуниър. Но все пак по-добре е да поотпуснат за малко нервите си.

След миг позна колата — както по цвета ѝ, така и по бясното каране.

— Това може да е само Джоузи. — Той погледна към Бърк. — Изглежда, че ще си изпроси още една глоба за превишена скорост.

Тя рязко спря колата. Зад гумите се разхвърча чакълът от настилката. Подаде глава през предния прозорец и махна с ръка на мъжете.

— Барб ми каза, че всички ще се съберете на това място и тук най-лесно ще мога да ви намеря. С Ърлийн ви носим нещо за хапване.

Слезе от колата, свежа и привлекателна с тесните си панталони и къса блузка. Косата ѝ беше вързана назад с копринен шал, напомнящ на Тъкър за шала на майка им.

— Това е постъпка, достойна за една истинска лейди — захили се Уил и изръкопляска на Джоузи, а Ърлийн веднага го удари през лицето.

— Ще се постареем да се погрижим за всички, нали, Ърлийн? — Джоузи се усмихна на Уил и се обърна към Бърк. — Скъпи, изглеждаш ми уморен. Ела да ти сипя една чаша чай с лед. Донесли сме два термоса.

— Освен това има цяла камара сандвичи с шунка. — Ърлийн вдигна голямата кошница от задната седалка на колата. — Трябва да се подкрепите в тази жега.

— Да, сър, като доставките по домовете — пошегува се Джоузи, докато тършуваше в кошницата. — Двете се справихме толкова бързо, че се замисляме сериозно дали да не се ориентираме към този бизнес. Джуниър, ела и вземи един сандвич, иначе ще ти се разсърдя.

Съкрушеният съпруг дори не помръдна от мястото си и тя повика брат си:

— Тъкър, налей чаша чай. — Докато чакаше, сестра му разви един сандвич и го премести в хартиена салфетка. — Ърлийн, мислиш ли, че на момчетата ще им стигне до следващото ни идване? — Надигна се, взе чашата от ръката на Тъкър и направи няколко крачки около колата.

Джуниър продължаваше да гледа втренчено в далечината. Тя остави сандвича върху багажника на колата и стисна чашата с двете си ръце.

— Хайде, пийни малко, Джуниър. Тази горещина ще те обезводни. Един мъж трябва да изпива по пет литра на ден и да изпикава повече от половин литър. Хайде! — Тя нежно го погали по рамото и по гърба. — Ако припаднеш, няма да бъдеш от полза на групата.

— Още не сме я открили.

— Зная, скъпи. Пийни малко. — Тя поднесе чашата към устните му. — Преди малко се отбих при тъща ти. Когато си тръгнах, Скутър спеше като ангелче. Много е сладко това дете. Мисля, че е взело твоите очи.

Тя млъкна, като видя, че Джуниър отпи две глътки от чая. Взе чашата от ръката му и му подаде сандвича. Той машинално започна да дъвчи. Джоузи го прегърна — знаеше, че нищо не може да утешава така както една прегръдка.

— Всичко ще се оправи, Джуниър. Обещавам ти. Всичко ще бъде наред. Само почакай и ще се увериш.

Очите му се наляха със сълзи, потекоха по бузите му и се смесиха с потта и праха по лицето му.

— Когато я заварих в кухнята с Били Т., помислих, че ще я намразя за цял живот. Струваше ми се, че тогава сърцето ми се е затворило за нея. А сега се разкъсвам от мъка.

Изпълнена със състрадание, тя го целуна по бузата.

— Ще ти мине, скъпи. Можеш да се доверяваш на всичко, което ти каже Джоузи.

Той потръпна и се опита да се съвземе.

— Не искам синът ми да израсне без майка.

— Няма да му се наложи. — Очите ѝ потъмняха, докато избърсваше лицето му с хартиената салфетка. — Повярвай на Джоузи и всичко ще бъде наред.

Продължиха да търсят до вечерта. Прибраха се по домовете си капнали от умора. Когато Тъкър влезе вкъщи, към него се приближи лениво Бъстър, също изморен от горещия летен ден, и започна да се умилква в краката му, а до него скимтеше кученцето на Каролайн.

— Ще взема по-слабия от вас на ръце. — Мъжът разсеяно потупа Бъстър, преди да прегърне Юслис. Кученцето изквича и го близна, след което залая от радост, докато Тъкър го носеше към къщата. — Ако днес през целия ден си бил толкова весел, то тогава защо храня онзи начумерен стар пес, а не взема да те осиновя?

Тръгна към кухнята, закопнял за една студена бира, за един студен душ и за Каролайн. Завари Дела заета с приготвянето на вечерята. До нея братовчедката Лулу си нареждаше пасианси.

— За какво си помъкнал това кученце в кухнята ми?

— За малко съм оставил Бъстър да си почине от ласките ми. — Тъкър пусна Юслис на земята и той веднага се скри под стола на Лулу. — Обаждала ли се е Каролайн?

— Преди десетина минути. Останала при Хепи, за да не е сама преди връщането на Боби Лий или Сингълтън. — Жената постави още едно парче месо в чинията. Като видя колко е уморен, дори не го плесна през ръцете, когато той се пресегна за парче месо. — Ще мине оттук да вземе малко храна.

Тъкър изръмжа одобрително с пълна уста и измъкна една бира от хладилника.

— Извади една и на мен — промърмори Лулу, без да вдига поглед от масата. — И от пасиансите можеш да ожаднееш.

Той взе втора бутилка от хладилника и погледна към картите през рамото ѝ.

— Не можеш да поставяш тройка спатия върху петица пика. Между тях трябва да има червена четворка.

— Ще я поставя, когато я намеря. — Тя разклати бирата. — Изглеждаш ми като че ли някой те е давил в блатото.

— Мисля, че си права.

— Това момиче на Фулър все още ли не се намери? — Обърна червена десетка от купа и я постави на мястото ѝ. — Дела прекара почти целия ден при Хепи. Аз се задоволих с реденето на пасианси.

— Бях длъжна да отида — започна икономката, но Лулу махна с ръка.

— Никой не те упреква. И аз бих отишла, обаче никой не ме покани.

— Казах ти, че ще отида. — Дела остави ножа на дъската за рязане на хляб.

— Не е същото като да те поканят. — Размести няколко карти. — Хората тук често си ходят на гости, но на мен това ми досажда до смърт. И въобще в имението е пълна бъркотия. Джоузи влиза и излиза по всяко време на деня и нощта. Тъкър по цял ден се скита из полето. Дуейн влезе само преди пет минути, измъкна от шкафа бутилка уиски и веднага излезе на верандата.

Дела разтревожено попита:

— Кога се е върнал Дуейн?

— Преди половин час. Изглеждаше уморен, изкалян, по-зле дори и от Тъкър. И веднага излезе.

— С кола ли е?

— Не виждам как би могъл да я запали. — Лулу бръкна в джоба си и извади връзка ключове. — Щом той грабна бутилката, аз веднага му грабнах ключовете.

Икономката кимна одобрително.

— А ти къде отиваш? — попита тя Тъкър, когато той вече излизаше от кухнята.

— Имам нужда от един душ.

— Издържал си цял ден. Не можеш ли да почакаш още малко? Слез долу и виж дали Дуейн не е при яза на Макнейр.

— Глупости, Дела. Днес съм извървял десетки мили.

— Тогава трябва да направиш последно усилие. Не мога да го домъкна сама дотук. Иди и го доведи, за да го изчистя и да го нахраня.

Утре сутринта и той ще излезе с тебе да помага в търсенето.

Младият мъж измърмори нещо, остави на масата полуизпитата бутилка с бира и тръгна към задната врата.

— Надявам се само да не е успял да се натряска до забрава.

Засега беше само полупиян — това бе любимото му състояние. След горещия ден вятърът вдигна лека, приятна мъгла над земята. Доста неприятно беше да обикаля през целия ден яза на Макнейр заедно с Боби Лий, Карл и останалите от групата. Но Дуейн се беше постарал да не изостава от групата, а на сутринта отново щеше да потегли с тях. Не беше пожалил нито време, нито усилия, затова сега никой нямаше право да го гледа накриво, че е решил да измие праха от гърлото си с една бутилка.

Особено го притесняваше Боби Лий. Когато погледът му попаднеше върху лицето на момчето, изкривено от страх и напрежение, той непрекъснато си задаваше въпроса как ли би се чувствал на негово място, ако трябва да търси сред пущинаците трупа на сестра си.

От тези мисли гърлото му пресъхваше още повече и той започна по-често да надига бутилката. Добре, че поне имаше достатъчно уиски.

Не желаше да мисли за неприятностите. Искаше да си мисли например за песента на щурците, да усеща мекия килим на тревата под босите си нозе, да прекара нощта тук, да гледа как луната се издига в небосвода и звездите изгряват около нея.

Тъкър седна до него. Дуейн веднага му подаде бутилката. Брат му я взе.

— Тази отрова ще те довърши, синко.

Дуейн само се усмихна.

— Обаче с нея времето минава много по-леко.

— Знаеш, че Дела се тревожи, когато пиеш.

— Не го правя, за да я тревожа.

— А тогава защо, Дуейн? — запита го той, но без да очаква отговор. Познаваше това състояние на брат си и разбираше, че все още не е толкова пьян, че да не разбира какво му се говори, ала същевременно вече е доста опиянен и не може да отговаря смислено и

с охота на въпросите му. — Пиенето е доброволно влудяване, братко. Не мога да си спомня кой го е казал, но е бил прав.

— Все още не съм пиан, нито съм полудял, нито смятам да полудявам. Само се опитвам да постигна и двете.

Като подбираше внимателно думите си, Тъкър извади цигара, откъсна половината от нея и я запали.

— Но нещата се влошават. През последните няколко години наистина потъваш все по-надолу. Според мен причината е в бедите, които ни сполетяха — баща ни си отиде, след него и майка ни, Сиси те напусна. Но най-важното е това, че баща ни пиеше много и ти си се метнал на него.

Никога, при никакви обстоятелства Дуейн не искаше да се ядосва, но ето че и сега не може да избегне неприятните мигове. Отново посегна към бутилката.

— Има уиски и за теб.

— Да, виждам. Но уискито все още не е най-важното в живота ми.

— Всеки се старае според възможностите си. — Той надигна бутилката и отпи. — От всичко, което съм опитвал, пиенето е единственото, което не ме кара да се притеснявам, че няма да мога да се справя.

— Глупости! — Тъкър скочи на крака толкова бързо, че сам се стресна от себе си. Не знаеше дали да му се разсърди окончателно или не — но не можеше да се примири с развалината, в която постепенно се превръщаше по-големият му брат — брат му, на когото се беше възхищавал и завиждал. — Приказваш глупости. — Сграбчи бутилката и яростно я захвърли във водата.

— По дяволите, уморих се от всичко това! Уморих се да те влача вкъщи, да се опитвам да извинявам пианството ти, да те гледам как постепенно се самоубиваш с тази проклета бутилка. Защото това правиш ти. Плъзгаш се по наклонената плоскост и един ден ще затънеш до гуша в мръсотията. По дяволите, Дуейн, един зрял мъж, ако наистина е решил да се самоубие, грабва пистолета, напъхва го в устата си и натиска спусъка!

Брат му се изправи на крака. Едва се задържа, но очите му не се отделяха от лицето на Тъкър.

— Няма защо да ми държиш такъв тон. Нито пък имаш правото да ми казваш какво трябва и какво не трябва да правя.

— Кой, ако не аз, по дяволите, има правото да ти говори? — Хвана го за яката, разтърси го и шевовете на ризата му се разпориха. — Аз, който те уважавах и ценях още от детството си? Кой от двамата ни е по-нещастен сега?

— Аз не съм като баща ни.

— Не, не си. Но той бе алкохолик и ти си като него. Единствената разлика е в това, че той ставаше кротък, като се напиеше, а ти ставаш сантиментален, понякога и сприхав.

— Кой, по дяволите, си ти, че ми държиш такъв език? — озъби се Дуейн и на свой ред го хвана за яката. — Аз съм първородният син. И той винаги първо на мен се нахвърляше. Очакваше се аз да поема бремето на семейната слава, на семейното богатство, на шибаното наследство на шибания род Лонгстрийт. Мен ме тикаха да се боря за първото място в гимназията, мен караха да се бъхтя на плантациите. Не теб. Никога теб, Тък. Никога не съм искал да се занимавам с всичко това, ала той не ме попита какво искам. Сега е мъртъв и аз мога да правя каквото си пожелаая.

— Ти нищо не правиш, само се наливаш. Изгуби и двамата си сина. А той поне с това се справи. Поне се грижеше за нас като истински баща.

Дуейн диво изръмжа и двамата братя се вкопчиха, паднали на тревата като две кучета. През скъсаната риза на Тъкър се показаха все още пресните белези от боя с Остин Хетинджър. Прониза го силна болка, причинена от ноктите на брат му, и кръвта му закипя от гняв. С един замах разцепи долната устна на Дуейн и двамата се претърколиха по меката блатна трева към черната вода.

Задъхани се вкопчиха един в друг, разнесоха се ругатни и проклетия. Удряха се, събаряха се един друг, но водата забавяше всяко движение, омекотяваше падането и постепенно започнаха да осъзнават, че изглеждат доста глупаво, затънали до колене в крайбрежната тиня.

Тъкър си поряза краката в острите камъни, още повече се ядоса, хвана разкъсаната риза на брат си, замахна с другата ръка и го просна в калната вода. Дуейн с мъка се надигна, удари го на свой ред, след което двамата братя се спогледаха, задъхани и залитащи.

— Лайно! — процеди по-малкият и с настръхнал поглед проследи юмрука му. — Винаги удряш зверски.

Дуейн се оживи, допря ръка до сцепената си устна и изфуча:

— А пък ти винаги много се туткаш.

Спряха да се дебнат и се отдалечиха на две-три крачки.

— Целият съм в пот и мръсотия. Трябва да се прибера и веднага да се изкъпя. — Тъкър отметна косата от челото си. — Само Господ знае какво плува в тази черна вода.

— Сигурно плува поне половин литър уиски. — Дуейн се опита да се усмихне. — Забрави ли как идвахме да плуваме тук, когато още бяхме деца?

— Да. Мислиш ли, че ще стигнеш преди мен другия бряг?

— Разбира се. — Той се ухили самодоволно, хвърли се във водата и започна да плува. Обаче годините, прекарани в компанията на бутилките, оказваха своето влияние.

Тъкър се плъзна като змиорка във водата. Но двамата скоро се обърнаха и се насочиха към брега, като че ли бяха сключили мълчаливо споразумение. Над тях в небето се издигаше бледата луна.

— Да — промълви Дуейн, когато стигнаха до брега. — Макар че си по-бавен, все пак нещата са се променили от тогава.

— Доста неща са се променили.

— Май пак оплесках всичко.

— Някои неща, да.

— Започвам да се страхувам, Тък. — Дуейн удари с юмрук във водата. — Пиенето! Да, сигурен съм, че трябва да го спра, но не зная как. Понякога не мога да си спомня какви съм ги вършил. Събуждам се като разглобен, главата ми се цепи, а всичко от предишната вечер ми се струва като сън. Не мога да се измъкна от този кошмар.

— Двамата можем нещичко да направим, Дуейн. Има места, където се грижат за това.

— Не искам друг да ми урежда живота. — През полузатворените си клепачи Дуейн видя как звездите започнаха да се появяват на небосвода. — Е, нещо ми звъни в главата, но, по дяволите, не е толкова важно! Трябва да си остана тук, където ми е най-добре.

— Това няма да ти помогне.

— Ако можеш да започна отново, да разбера къде сбърках, защо кривнах от пътя.

— Винаги могат да се открият причините, Дуетн. Помниш ли онзи модел на самолет, който ми подариха за рождения ми ден? Счупих го още на втория ден. Знаех, че татко ще ме съдере от бой, но ти успя да го поправиш и пердахът ми се размина. Мама винаги казваше, че имаш дарбата да сглобяваш предметите.

— Струва ми се, че ме биваше за инженер.

Изненадан, Тъкър започна да пристъпва от крак на крак.

— Никога не си ми го казвал.

Брат му вдигна поглед към нощното небе.

— Нямаше смисъл. Всички от семейство Лонгстрийт са били плантатори и бизнесмени. Може би при теб е малко по-различно. Но аз бях първородният син. Той никога не ми даде възможност.

— Сега нищо не може да ти попречи.

— По дяволите, Тък, та аз вече съм на тридесет и пет. Няма за кога да се връщам в училище и отново да започна да изучавам търговско право.

— Ако някой го желае от все сърце, може да се реши и да го направи.

— Искях го от все сърце, но преди десет, преди петнадесет години. Всичко отдавна свърши. Много неща свършиха за мен. — Той се опита да види звездите, но вместо тях виждаше само неясни светлинки. — Сиси ще се омъжва за нейния обуцар.

— Това трябваше да се очаква — за него или за някой друг.

— Казва, че оня искал да осинови децата ми. Да им остави името си. Разбира се, тя щяла веднага да забрави за предложението на оня тип, ако се съглася да удвоя издръжката.

— Не бива да се впрягаш, Дуетн. Тези хлапета са си твои. Те винаги ще си останат твои, без значение какви играчки устройва майка им.

— Не, няма да се впрягам — провлачено отвърна Дуетн. — Даже нямам никакво намерение да се впрягам. Сиси трябва най-после да узнае, че един мъж не може да изтърпи всичко. Дори и аз. — Въздъхна и огледа небето и водата. — Сега ми е хубаво, Тък. — С крайчеца на окото си той зърна някакъв предмет, който се поклащаше във водата. Може би празна бутилка, помисли си, за нечий празен живот. — Това ми е от пиенето.

— Това, което си го подхванал, ще те умори някой ден.

— Не започвай пак.

— Мътните да те вземат, Дуейн. — Тъкър се приближи към брат си и в краката му се опря нещо меко и слuzесто, което го накара да изтръпне. — Проклети шарани — рече. — Дяволски ме изплаши. — Ритна с крак във водата и погледна през рамо. И тогава той също забеляза, че нещо се носи във водата. Но за разлика от брат си не го сбърка с бутилка. Устата му пресъхна, кръвта му се смрази. С ужас се загледа в отпуснатата бяла ръка.

— Господи! Ох, боже мой!

— Шараните знаят само да кълват — кротко се обади Дуейн, но веднага изруга, когато усети как ръката на брат му се впи в рамото му. — Сега пък какво има?

— Струва ми се, че намерихме Дарлийн — промълви Тъкър и затвори очи. „Понякога молитвите на хората — помисли си той, — остават без отговор.“

24.

Изтрезнял и уплашен, Дуейн изскочи на брега. Падна на тревата и се хвана за корема.

— За бога, Тък, боже мили! Какво да правим?

Той не знаеше какво да му отговори. Легна по гръб и се загледа в звездите. Все още не можеше да се успокои. Въпреки горещината зъбите му затракаха.

— В яза — промълви Дуейн и едва успя да преглътне. — Някой е хвърлил този труп в яза. И ние бяхме там, на две крачки от тази нещастница. Господи, та ние сме *плували* с един труп!

— Нея вече нищо не може да я смути. — Искаше му се да събере кураж и да погледне към блатото. Може би така му се е сторило, може би в черната вода няма никаква ръка със сгърчени пръсти. Като че ли тази ръка бе протегната към него. Като че ли ще го сграбчи за гърлото и ще го повлече към дъното.

Най-лошото беше, че не можеше да остави нещата така. Сигурно там плува това, което е останало от Дарлийн Талбът и сигурно вече никой не можеше да ѝ помогне.

Трябваше да стисне зъби, да хване тази вкочанена мъртва китка и да се опита да изтегли тялото на брега. Защото трупът може да потъне. Сигурно се е показала и главата. Той вече бе виждал... о, господи... вече знаеше как ножът започва и как рибите довършват един труп.

Човешкото тяло е толкова крехко, помисли си той. Така лесно може да бъде обезобразено.

— Не можем да я оставим там, Тък — прошепна Дуейн и потръпна, като си представи как ще влезе отново във водата и ще задърпа това, което до вчера е било Дарлийн Талбът. — Не можем да я оставим във водата.

— Да, трябва да направим нещо. — Тъкър съжаляваше, че запрати бутилката в блатото. Няколко глътки сега биха му дошли добре. — Поне да извикаме Бърк. Иди да му телефонираш, Дуейн. Кажи му, че е по-добре да дойде с агент Бърнс. — Започна да

изстиска мократа си риза. — И ми донеси цигари, разбра ли? Нямам нищо против и една бира — започна той, но след миг изруга, защото видя Каролайн. Веднага се изправи и бързо отиде при нея.

— Не очаквах, че така ще се зарадваш да ме видиш — засмя се тя и го прегърна. — Да поплувате ли сте решили? Дела ме изпрати да ви кажа, че...

— Върни се с Дуейн. — Тъкър искаше да я отдалечи колкото е възможно по-бързо от водата, в която плуваше трупът на Дарлийн. — Тръгни веднага с него и ме чакай в Суийтуотър.

— Ще те чакам. — В този миг забеляза изподраното му лице. Застана нащрек и погледна към другия брат. От устната на Дуейн отново бе потекла кръв. Лицето му бе пребледняло. — Да не сте се били? Дуейн устната ти е разцепена.

Той бързо наведе глава. Дела ще му извади душата заради тази проклета устна.

— Отивам да повикам Бърк.

— Бърк? — Каролайн сграбчи Тъкър за рамото, когато брат му се опита да я заобиколи с наведена глава. — Защо ти е Бърк? — Сърцето ѝ замря. — Тъкър, кажи ми какво става тук?

Нямаше смисъл да крие — тя и без това скоро щеше научи.

— Намерихме я, Каролайн. В яза край блатото.

— О, господи! — Младата жена инстинктивно погледна към водата, но той застана пред нея.

— Дуейн ще отиде да се обади на Бърк. Ти ще тръгнеш с него.

— Не, аз ще остана тук, с теб. — Решително поклати глава тя. — Ще остана, Тъкър.

Той безпомощно сви рамене. Дуейн вече се беше отдалечил. Някаква птичка запя сладострастно сред клоните на близкото дърво.

— Сигурен ли си? — попита Каролайн и веднага си каза, че всъщност това е доста глупав въпрос.

— Да — въздъхна той. — Сигурен съм.

— Господи, горката Хепи! Изглежда ли като другите жертви? — Каролайн го хвана за ръката и изчака той да я погледне. — Искам да знам.

— Изглежда като другите — отвърна младият мъж и решително я обърна с гръб към водата. Прегърна я през кръста и двамата се

заслушаха в песента на птиците. В далечината се виждаха светлините на Суийтуотър.

Полицията действаше решително и хладнокръвно. Мъжете се струпаха около яза. Лицата им изглеждаха бледи на светлината на прожекторите. Бяха докарали и видеокамера, за да заснемат всичко.

— Добре. — Бърнс кимна към водата. — Трябва да я извадим.

За миг всички замлъкнаха. Бърк стисна устни и започна да откопчава колана с пистолета на него.

— Аз ще отида. — За своя изненада Тъкър пристъпи напред. — И без това вече съм мокър.

— Това не е твоя работа, Тък — измърмори шерифът и остави пистолета си на тревата.

— Но е на моя земя. — Младият мъж се обърна и прегърна Каролайн. — Иди в къщата.

— Ще остана с теб, докато свършиш — отговори тя и го целуна по бузата. — Ти наистина си много добър човек, Тъкър.

Той нагази във водата и си каза, че постъпва доста глупаво. Бърк беше прав — това наистина не е негова работа. Не е длъжен да се намесва в тази ужасна история.

Заплува в студената черна вода и достигна до ръката, бяла като кост, със заканително свитите пръсти.

Защо се чувстваше отговорен, защо трябваше да измъква мъртвата нещастница от водата? Тя не означаваше нищо за него, докато беше жива, защо трябваше да означава нещо сега, когато бе мъртва?

Защото този яз е част от Суийтуотър, каза си той. И защото той е Лонгстрийт.

За втори път в живота му се налагаше да хваща безжизнена ръка. Когато главата се показа от водата, той видя как косата ѝ се разпиля по повърхността на водата. Усети пристъп на гадене и едва не повърна. Стъпи здраво на дъното и повдигна мъртвата.

Хората на брега наблюдаваха мълчаливо. Тишината бе толкова дълбока, че човек би могъл да чуе туптенето на сърцето си. Гробищна тишина, помисли си Тъкър, докато напрягаше сили да не бъде повлечен от тежестта на трупа.

Пръстите му се хлъзгаха и когато успя да я хване по-здраво, главата ѝ клюмна на рамото му. Той се вцепени, но не от погнуса, а от състрадание.

Погледна към брега. Белите лица го гледаха с широко отворени очи. Видя Дуейн и Джоузи, облегната на рамото му. Очите им изглеждаха огромни на светлината на прожекторите. Бърк и Карл вече се приближаваха към него, готови да изтеглят товара му, ако се спъне и падне в плитката вода. С мокро от сълзи лице Каролайн беше застинала с ръка на рамото на Сай. Бърнс стоеше отзад, съсредоточен, като че ли наблюдава интересна пиеса.

— Нещо е вързано за краката ѝ — извика Тъкър. — Трябва ми нож.

— Това е веществено доказателство, Лонгстрийт. — Специалният агент пристъпи напред. — Жертвата трябва да остане недокосната.

— Кучи син! — извика младият мъж и се опита да изтегли другия ѝ крак. — Защо не дойдеш сам да си вземеш шибаното доказателство?

— Аз ще ви помогна, мистър Тъкър. — И преди някой да успее да го спре, Сай изтича и навлезе в яза.

— За бога, момче, махни се оттук!

— Мога да ви помогна. — Той нагази във водата, пъргав като видра. — Аз имам достатъчно сили. — Лицето му пребледня, когато видя Дарлийн, но протегна ръце и пое част от тежестта ѝ. — Ще можем да я измъкнем.

— Гледай към брега — предупреди го младият мъж. — И се опитай да не мислиш.

Сай си поряза крака на един от острите камъни.

— Мисля си какво магаре е онзи от ФБР.

— Магаре и половина.

Когато стигнаха брега, Карл и Бърк подложиха ръце под раменете на Дарлийн.

— Обърни се с гръб — заповяда Тъкър на момчето.

— Няма нищо срамно в това. — Той искаше да направи същото, но не можеше да пусне тялото. — Хайде, Сай, двамата с Каролайн трябва да си вървите. Не, не гледай! — Хвана момчето за главата и го обърна. — Не гледай. Иди с Каролайн. Справи се добре.

— Да, сър.

Тъкър отстъпи назад. Седна за малко на тревата, а краката му се потопиха във водата.

— Дуейн, подай ми една цигара. — Джоузи му донесе цигара, вече запалена. — Мисля, че заслужавам една цигара след всичко това.

Тя опря лицето си до неговото.

— Съжалявам, че трябваше ти да го сториш, Тък.

— И аз. — Той всмукна дълбоко от цигарата. — Бърк, нямаш ли едно одеяло да я завиеш. Не е хубаво да я оставяш така.

— Защо цивилните не се приберат по къщите си — започна Бърнс. — Тази зона ще остане оградена и затворена за посещения, докато не приключи разследването.

— Дяволите да те вземат, та ние я познавахме — уморено измърмори Тъкър. — А ти не я познаваше. Поне ни остави да я завием.

— Хайде, Тък. — Бърк протегна ръка, за да му помогне да стане. — Знаем какво да направим. Най-добре е да си отидеш вкъщи, докато ние тук привършим огледа. Ще се върнем колкото може по-скоро.

— Видях раните й, Бърк — дрезгаво изрече той. — Няма да свършите много бързо.

— Тогава стой наблизко, на разположение на полицията — предложи шерифът. — Ти и брат ти. Ще трябва да ви разпитам.

Тъкър се обърна и тръгна към къщата заедно с Каролайн и Сай.

Каролайн не разбираше много от готварство, но успя да приготви някаква супа, преди да се заеме с месото, нарязано от Дела. Според нея супата е едно от най-добрите средства за утешаване на изнервени хора. През това време Сай й помагаше — тя бе решила, че е по-добре да не го оставя без работа.

Дуейн изяде супата си и сам се изненада от апетита си.

— Много вкусна беше, Каролайн. Добре, че си се досетила да й сложиш повече месо.

— Дела свърши повечето работа в кухнята, преди да отиде при семейство Фулър.

— Наистина беше много вкусна — обади се Джоузи. — Макар че не разбрах как Дуейн успя да я изгълта с тази подута устна. Да не си се ударил във вратата, скъпи?

— С Тъкър се посдърпахме — отсече той и протегна ръка към чашата чай с лед. Не искаше тази вечер да е прекалено пиян.

— Тъкър ли те подреди така? — усмихна се сестра му и го погали по лицето. — През последните две седмици му се наложи да размахва юмруци повече, отколкото през целия си живот. А за какво се сбихте? Само не ми казвай, че си влюбен в Каролайн.

Тя намигна на младата жена, за да се включи в шегата.

— Нищо подобно. — Дуейн неспокойно се размърда на стола. — Поспорихме, това е всичко. Случва се понякога. Започнахме с лека схватка, но накрая се озовахме до колене в яза. Мисля, че сме размътили водата, на няколко пъти излизахме на брега. Тогава Тъкър... ами че той едва не падна върху нея.

— Не мисли за това — Джоузи обви ръце около врата му. — Просто не сте имали късмет. Напоследък на никого не му върви.

— Ти с една дума реши въпроса — каза Тъкър, влизайки в кухнята.

Тя притисна бузата си до косата на Дуейн.

— Истина е. А понякога от истината боли. Ако не се бяхте сбили във водата, нямаше да я откриете. Вече е била мъртва, но е можело да потъне на дъното. Тогава вие двамата нямаше да изглеждате така измъчени.

Тъкър се отпусна на стола. Знаеше, че нервите му са твърде опънати, но безразличието на сестра му минаваше всякакви граници.

— Ние няма да изглеждаме измъчени за дълго, но Дарлийн вече няма да оживее.

— За бога, Джоузи, как може да си напълно лишена от чувства, като някаква риба!

Тя се сепна: очите ѝ пламнаха, а лицето ѝ побледня.

— Когато стане въпрос за семейството ми, мога да бъда чувствителна колкото искате. Може и да не одобрявам това, което се случи на онази малка мръсница...

— Джоузи! — Дуейн трепна и я хвана за ръката, но тя гневно го отблъсна.

— Точно такава си беше и смъртта ѝ нищо не променя. Съжалявам за Хепи и за останалите, но ми дойде до гуша да се бъркате вие, двамата ми братя, в тази история. Мисля, че именно затова

изглеждам безчувствена, Тъкър Лонгстрийт, именно затова. Аз само пазя моята чувствителност за този, който ще я оцени.

Тя скочи, излезе и затръшна вратата.

— Може би трябва да отида при нея. — Колебливо се надигна Дуейн. — Да се опитам да я утеша.

— Кажй й, че съжалявам, ако мислиш, че това ще помогне. — Тъкър разтърка челото си. — Безполезно е да я упреквам. Тя няма да се промени.

— Желаете ли бира, мистър Тъкър?

Той уморено се усмихна на Сай.

— Искам бира, но мисля, че по-добре ще бъде да изпия едно кафе.

— Аз ще го направя. — Каролайн отвори шкафа, за да извади една чаша. — Всички сме много изнервени, Тъкър. А тя се безпокоеше и за теб.

— Зная. Дела отиде ли у Фулърви?

— Да, двете с Бърди ще останат там през нощта. Ще помагат на Хепи за бебето. Братовчедката Лулу е на горния етаж и гледа телевизия.

Тя не добави как старата дама бе коментирала събитието — че убийците са много по-интересни по телевизията, отколкото в живота, затова тя се оттегля с купа пуканки и бутилка южняшка бира пред телевизионния екран.

— Защо не се качиш при нея, Сай? — предложи Тъкър. — Тя обича компания.

— Мога ли да взема кученцето с мен? — Той вдигна Юслис от купата с кокали, оставени за него под масата.

— Разбира се — усмихна се Каролайн. — Не позволявай на братовчедката Лулу да му дава бира.

— Няма, мем. Лека нощ, мистър Тъкър.

— Лека нощ, Сай. — Той докосна момчето по рамото. — Благодаря ти за помощта.

— Ще направя всичко за вас, мистър Тъкър — неочаквано и за самия себе си изрече той, изчерви се и бързо излезе от кухнята.

— Предаността е божи дар — обади се младата жена и отсипа от супата. — Трябва да бъдеш много внимателен с него.

— Ще се опитам. — Тъкър докосна ударената си буза. Не се беше бръснал, макар че обикновено се бръснеше по два пъти на ден. — Мисля, че ме гледа сякаш съчетавам достойнствата на Херкулес, Платон и Кенет Кларк.

Каролайн остави чинията със супата на масата пред него и разроши косата му.

— Не е лесно да бъдеш герой.

— Но още по-трудно е да се опиташ, когато наистина не си роден за герой.

— И мисля, че вече успя да изненадаш сам себе си. — Тя се усмихна и седна до него. — Тази супа аз я приготвих.

— Разбирам. — Хвана ръката ѝ. — Мисля, че ти е приятно тук с нас, Каролайн.

— И аз се изненадах от себе си. Радвам се, че не си ме познавал преди и не знаеш каква бях тогава, Тъкър.

— Миналото вече няма значение за нас.

— И това ми го казва човек, който може по цял ден да разказва истории за хора, умрели преди десетки години?

— То е различно. — Започна да се храни, повече да я зарадва, отколкото от глад. Но след първите лъжици установи, че е гладен. — Всичко, което се е случило в миналото, оказва влияние на днешния ден. Но сега няма значение каква си била преди година. За мен е важно каква си сега.

— Харесва ми начина, по който гледаш на нещата, Тъкър.

— Хм.

— Искаш ли да остана тази нощ при теб?

Погледна я, изпълнен с желание и надежда.

— Искам да останеш с мен.

Тя кимна и стана от масата.

— Тогава да ти приготвя един сандвич.

Теди се бе върнал. Джоузи научи, че трябва да го очаква след нощта, която прекара с агент Бърнс. Сърцето ѝ, наранено от упреците на Тъкър, започна да се успокоява при мисълта, че може да изневери на специалния агент на ФБР, като се люби с патолога.

Реши, че докато брат ѝ не ѝ се извини лично, тя няма да му проговори.

През следващия следобед Джоузи все още размишляваше какво да предприеме. Докато повечето от жителите на Инъсънс бяха шокирани от поредното убийство, тя се бе настанила на мястото си пред бара в „Чет’н Чю“ и слагаше червило на устните си, като се оглеждаше в огледалцето на новата си чанта. Теди ѝ беше обещал, че ще вечеря с нея веднага щом свърши с предварителния оглед на трупа.

— Ърлийн — Джоузи наклони назад огледалото, за да оправи косата си и се нацупи, — смяташ ли ме за безчувствена?

— Безчувствена? — Ърлийн се облегна на барплота. Краката я наболяваха от стоенето права през целия ден. — Надали някой може да има гореща кръв и едновременно с това да бъде безчувствен.

Зарадвана, Джоузи се усмихна.

— И аз така мисля. Да преценяваш нещата и да казваш истината, не означава, че си студена. Пък това важи и за самата теб, нали?

— Точно така.

Като използва огледалото, разгледа посетителите на ресторанта, без да обръща глава. Няколко сепарета бяха заети. Всички говореха за Дарлийн, без да обръщат внимание на песента на Реба Макинтайър от джубокса.

— Знаеш ли, докато Дарлийн беше жива, половината от жителите в градчето не я познаваха. — Щракна капачето на огледалото. — А сега, след смъртта ѝ, само за нея говорят.

— Такава е човешката природа — заяви Ърлийн. — Както с онези художници, за чиито картини никой не дава пукната пара, докато са живи, а щом се преселят в отвъдното, всички се избиват да наддават на търговете за цапаниците им. Такива сме си ние, хората.

Джоузи оцени сравнението.

— Значи Дарлийн струва повече мъртва, отколкото жива?

Макар че бе на същото мнение, жената зад бара бе достатъчно разумна, за да не говори лошо за една мъртва.

— Жал ми е най-вече за Джуниър. И за момченцето ѝ. — Тя въздъхна и се върна на мястото си, за да поеме следващата поръчка. — А също и за Хепи и Сингълтън. Страданието е за живите.

Ърлийн отиде до масата, за да обслужи поредния си клиент, а Джоузи измърмори нещо, отвори чантата и извади дезодоранта си.

Когато Карл влезе, разговорите секнаха, но след малко отново се подновиха. Младата жена побърза да се настани на високото столче до него.

— Постой при мен. Какво ти е? Изглеждаш ми доста уморен.

— Благодаря, Джоузи, но не мога да остана. Само се отбих да взема няколко сандвича.

— Какво да ти приготвя, Карл? — Ърлийн се надигна с надеждата да размени сандвичи срещу информация.

— Трябват ми шест хамбургера. Може да добавиш килограм от твоята картофена салата и малко салата от зеле, а също и една петлитрова кана чай с лед.

— Как ги искаш хамбургерите?

— Всичките средно големи, Ърлийн, и ги пиши на сметката ни.

Джоузи отпи от диетичната кола.

— Трябва да си много зает, като новопостъпил общ работник, за да не можеш да отделиш двадесетина минути и да хапнеш с мен.

— Всички сме заети, Джоузи. — Той бе толкова уморен, че едва се държеше на крака. Дори забрави да си свали шапката. — Пристигна лично шерифът на окръга и двама от неговите хора. Агент Бърнс цяла сутрин не е станал от факса. Вътре е толкова напечено, че дори можеш да вариш шунка.

— Щом работите толкова усилено, може би сте намерили някакви улики.

— Добрахме се до нещо. — Мъжът видя как Ърлийн се обърна с гръб към грила, наострила уши. — Е, сега не мога още да ви кажа, ще го съобщят официално. Но вече е сигурно, че Дарлийн е била убита като останалите момичета. Считаме, че е извършено от едно и също лице, с едно и също оръжие.

— Това вече е непоносимо — намеси се съдържателката. — Някакъв убиец психопат се разхожда на свобода и нито една жена в окръга не се чувства в безопасност.

— Да, наистина е непоносимо. Но ще го заловим. Можете да бъдете сигурни в това.

— Матю каза, че масовите убийци могат да бъдат най-различни типове — отбеляза Джоузи. — Твърди, че могат да изглеждат и да се държат като напълно нормални хора. Именно затова било много трудно да ги хванат.

— Този ще го хванем. — Карл се наведе към нея. — Струва ми се, че мога да ти кажа, Джоузи, защото така или иначе скоро ще го научиш. По всяка вероятност Дарлийн е била убита точно там, до яза.

— Исусе Христе! — Ърлийн беше настръхнала от ужас и от възбуда. — Искаш да кажеш, че той е бродил из земите на Суийтуотър?

— Имаме причина да смятаме, че е точно така. Не искам да те плаша, Джоузи, но все пак трябва да внимаваш.

Тя извади цигара от пакета и ноктите ѝ блеснаха.

— Ще внимавам, Карл. Можеш да разчиташ на това.

Бавно издуха дима от цигарата. Когато останеше насаме с Теди, щеше да разбере какво точно са открили.

По поляната се бяха разположили репортери. Каролайн вече не вдигаше телефонната слушалка. Неизменно попадеше на следващия нетърпелив репортер. За да се разсее, извади стария албум със снимки и изрезки от вестниците, който откри в скрина на баба си.

Пред очите ѝ оживя миналото ѝ. Обявата за женитбата на родителите ѝ, изрязана от вестниците от Филадельфия и Гренвил. Професионално направени снимки, отразяващи сватбеното тържество, на което майка ѝ беше в красива венчална рокля — вероятно предавана по наследство в рода Уейвърли. Картичка, възвестяваща раждането на внучката им. Нарекли я на баба ѝ по бащина линия — Каролайн Луиза Уейвърли.

Няколко снимки, също дело на професионалисти, показваха гордите родители с малкото вързопче между тях, криещо невръстната виновница за събитието. После студиен фотопортрет на Каролайн на една годинка.

Никакви моментални снимки, отбеляза тя, никакви неясни снимки или импровизирани любителски щраканици, с изключение само на няколко с баба ѝ и дядо ѝ, които са гостували веднъж, и то за кратко, на младото семейство преди толкова много години.

Статии от вестниците, отразяващи музикалната ѝ кариера, снимки, на които тя беше отначало на шест, а после на дванадесет и накрая на двадесет години, както и за междинните години или за годините след това.

Това са били едни от малкото неща, които баба й е пазила, за да й напомнят за внучката, помисли си Каролайн, като връщаше албума в скрина. А сега са едни от малкото вещи, които напомнят на внучката за баба й.

— Съжалявам — промърмори тя и вдъхна мириса на лавандула и кедрово дърво, който се носеше от скрина. — Жалко, че толкова малко време прекарахме заедно.

Взе кутията с коледни картички. Знаеше, че вътре е увита в кърпа красива детска рокличка за кръщене, украсена с бели ленти и пожълтяла дантела.

Може би е била носена от баба й, помисли си Каролайн, докато пръстите й милваха мекия бял лен.

— Запазила си я за мен — прошепна тя и я притисна до бузата си. — Не съм била с нея на моето кръщаване, но ти все пак си я запазила за мен.

Внимателно я зави в кърпата и я остави на мястото й. Един ден, закле се тя, нейното дете ще я облече.

Юслис притича през коридора и застана с наострени уши до стълбите, после отново се върна към вратата, защото някой почука отвън.

— Не се тревожи, Юслис. Това е някой от онези идиоти — репортерите.

— Каролайн! По дяволите, отвори, преди да съм убил един от тези тъпанари!

— Тъкър. — Тя скочи и се спусна към вратата, а кученцето я последва. — Извинявай. — Отвори и видя репортерите, скупчени зад гърба на младия мъж, насочили микрофоните и защракали фотоапаратите. Заваляха десетки въпроси. Тя сграбчи Тъкър за ръката и бързо го вмъкна през вратата.

— Махайте се от верандата ми!

— Мис Уейвърли, какво ще кажете за тази поредица от убийства?

— Наистина ли сте припаднали...

— Вярно ли е, че сте убили...

— Познавахте ли се с...

— Махайте се от верандата ми! — извика тя. — И от земята ми! Никой не ви е разрешил да нахлувате в чужда собственост, а тук са в сила строгите закони на Юга. И ако само един от вас пристъпи

границите на имота ми без покана, ще го застрелям. — Затръшна вратата, постави резето и тъкмо се обръщаше, когато Тъкър внезапно я вдигна на ръце.

— Скъпа, заприлича ми на мама. Същата си като нея, когато тя се ядосаше... — прошепна младият мъж и я целуна. — Вече изгуби дори и северняшкия си акцент. Много скоро ще говориш като типична южнячка.

— Няма — засмя се тя, поклати глава и докосна бузата му. Не се беше обръснал, но умората вече беше изчезнала от очите му. — Сега изглеждаш по-добре отколкото тази сутрин.

— Само да ме беше видяла как се влачех из къщата като пребито псе.

— Не си мигнал.

— Все пак следобед полегнах за около час в хамака. Припомних си доброто старо време. — Тъкър отново затвори очи, но този път, за да я целуне бавно и с облекчение. — Надявам се, че вече си преодоляла студенината си и тази нощ ще споделиш леглото ми. Все още не съм мигнал, но като си отспя, че бъда много по-бодър.

— Не ми се струваше уместно. Къщата бе пълна с хора и...

— И полицията душеше около яза през цялата нощ — довърши той вместо нея. Обърна се, отиде в салона и погледна през прозореца. — Ще направиш ли нещо за мен, Каро?

— Ще се опитам.

— Качи се на горния етаж, събери най-необходимото и ела с мен в Суийтуотър.

— Тъкър, вече ти казах, че...

— Снощи те оставих тук и сега вече съжалявам, че бях толкова отстъпчив.

— Ти също ми липсваше.

— Ако не дойдеш, и тази нощ ще ти липсвам. — Тя не отговори и той рязко се обърна към нея. — Сега не е време за романтика и поезия. И не те каня само защото искам да си до мен в леглото. Ако не се съгласиш да се преместиш в Суийтуотър, аз ще остана тук при теб.

— Остани завинаги.

— Не мога. Не ме принуждавай да избирам между теб и семейството ми, Каролайн, това е прекалено мъчително за мен.

— Не разбирам какво искаш да ми кажеш?

— Ако се прибера у дома без теб, ще се поболея от тревоги. А ако остана тук, ще се измъчвам за Джоузи, за Дела и останалите. — Той я притегли и я притисна към себе си. После се отдръпна и нервно закрочи из стаята. — Той все още се навърта наоколо, Каролайн. И то тук, в Суийтуотър.

— Знам, Тъкър, нали тук бе захвърлил тялото на Дарлийн.

— Тук е извършил убийството. — Смутено се обърна към нея. — Тук е убил нещастната Дарлийн, пред вратата на къщата ми, зад дърветата, където ловихме риба със Сай само ден преди това. Дърветата, засадени от ръката на майка ми. Длъжен съм да ти го кажа. Не исках, но сега знам, че ти разбираш всичко, и затова няма да се прибера у дома без теб.

Младият мъж въздъхна дълбоко.

— Издебнал я на шосето и я завлякъл до поляната под голямото дърво. Полицаяте откриха следи от стъпките му. А и кръвта не е измита напълно от дъжда. Видях какво ѝ е сторил. Навярно никога няма да забравя как изглеждаше, когато помагах да я изтеглят от водата. И никога няма да забравя, че всичко това се е случило под върбата, посадена от майка ми, където толкова пъти сме си играли с брат ми и сестра ми, до брега, където те целунах за пръв път. Убиецът посяга на всичко, което ми е скъпо на сърцето. Затова сега ти казвам да вземеш най-необходимото и да дойдеш с мен.

Тя пристъпи напред и хвана яростно стиснатите му юмруци.

— Друго не ми е нужно.

25.

Каролайн беше свикнала с безсънните ноци. Не можеше да разбере как някои хора заспват веднага щом сложат глава на възглавницата. Такова щастие нито веднъж не я бе споходило, откакто бе пристигнала в Инъсънс. И сега като че ли отново се очертаваха дълги часове в очакване на блажения сън.

Беше използвала всичко, което се препоръчваше при безсъние: горещи бани, топло бренди, приятно и леко четиво. Първите две средства отпускаха тялото ѝ, но когато се опитваше да чете, не можеше да се съсредоточи. Седеше пред телевизора, скрит в дървения шкаф, но нито една от среднощните развлекателни програми не успяваше да привлече интереса ѝ, нито да ѝ досади до такава степен, че да успее да я приспи.

Не можеше да се оплаква от горещината, поне не и тук, в приятната хладина на стаята в Суийтуотър, а и тя отдавна беше свикнала с какви ли не стаи и легла. Бяха ѝ дали една много елегантна спалня: имаше чувството, че се намира в луксозен европейски хотел. Леглото с подчертано женствени извивки по краката и рамките беше покрито с балдахин и отрупано с дантелени възглавници. Ако дори и това удобно легло не можеше да я предразположи към сън, на нейно разположение бе диван със заоблени облегалки, тапициран с бледосин атлаз, поставен пред високите френски прозорци, през които надничаше луната.

Свежите цветя от градината на Суийтуотър изпълваха вазите и в спалнята се разнасяше тяхното ухание. По стените с тапети в топло розов цвят имаше акварелни пейзажи. На светлината на лампата красиви шишенца блестяха на тоалетната масичка. Малката камина от синкав камък обещаваще топлина и уют през студените зимни ноци. Младата жена си представи как ще се напъха под дебел домашнотъкан юрган в някоя ветровита февруарска нощ и как ще гледа пламъците в камината и танцуващите сенки по стените.

А до нея ще бъде Тъкър!

Каза си, че не би трябвало да мечтае как ще се сгуши до него, отпусната, без никакви скърби и тревоги, когато друга жена е мъртва и лежи сама в някакво мрачно и студено помещение, а близките ѝ са съсипани от скръб.

Може би бе грях да се наслаждава на нежната топлина на щастието, когато смъртта дебнеше поредната си жертва.

Но младата жена беше влюбена и това обясняваше всичко.

Каролайн въздъхна и се сви на дивана под прозореца, откъдето можеше да вижда градината, обляна от лунна светлина. Цветята блестяха като посребрени, замрели в неясно очакване. Далеч зад тях луната се отразяваше във водата на яза. Това беше Суийтуотър. От прозорците на спалнята не можеше да види върбите, но не съжеляваше. Ако това, което вършеше сега, е бягство от страданието, нека поне тази нощ ѝ бъде позволено да забрави за земните мъки. В този миг виждаше само една прекрасна местност, окъпана в лунните лъчи.

Нали беше влюбена.

Не е възможно да избираш времето и мястото, където ще отдадеш сърцето си. Каролайн вече бе започнала да вярва, че не можеш да избираш дори и човека, който ще грабне сърцето ти. В противен случай сигурно нямаше да бъде тук и в този миг. А този човек нямаше да бъде Тъкър.

Грешка беше да се влюбва точно сега, когато едва бе започнала да осъзнава своите желания и възможности, когато правеше първите си самостоятелни стъпки, когато започваше сама да урежда живота си. Глупаво беше да се влюбва тук, в това глухо градче, разкъсвано от трагично и безсмислено насилие, в градче, което ще напусне само след няколко седмици.

Смешно беше да се влюби в мъж, който се славеше като опитен съблазнител и ухажор. Да се влюби в ленив, но очарователен женкар. Да се влюби в човек, заподозрян в убийство. Да се влюби в безделник, който обожава поезията.

Не си ли бе повтаряла, че той е още един Луис, но в южняшки вариант? И щом се бе влюбила в него, то не доказваше ли това, че тя е от жените, които винаги грешат в избора си и прекарват по-голямата част от живота си, плащайки за грешките си?

Кой знае защо тя не вярваше на тези думи, които разумът ѝ нашепваше. Струваше ѝ се, че хората имат погрешна представа за него. Та нали го бе видяла как се грижи за малкия Сай, не можеше да забрави за предаността му към семейството, нали го бе заварила в кабинета му, управляващ умело имението и още дузина предприятия. И всичко това вършеше спокойно, без да се изтъква.

Не можеше да се каже, че Тъкър бе прекалено скромен. Той просто си беше такъв. Това бе мъж, който знае какво да прави и знае кое е правилно. Който го вършеше, без да раздава отсечени заповеди, без да се оплаква от бремето на грижите за утрешния ден.

Не, атмосферата около Тъкър Лонгстрийт беше спокойна и ведра като следобедната му дрямка, която толкова обичаше. Бе спокоен като приятен разговор за музика на тиха лятна веранда, въздействаше като чаша студена бира в гореща лятна нощ.

Точно от това се нуждаеше тя, помисли си Каролайн и облегна глава на стъклото на прозореца. Да гледа на живота като на игра, а не като на нещо прекалено сериозно, и то в компанията на човек, който винаги ще ѝ се усмихва, докато изминават дългия си път.

В този миг се нуждаеше от усмивката. Нуждаеше се от безоблачната ведрина, която Тъкър носеше със себе си.

Нуждаеше се от него.

Затова ли сега седеше тук, уж чакаше да я споходи сънят, а всъщност искаше да бъде с него?

Младата жена се отдръпна от прозореца. Тръгна към вратата за терасата и по пътя взе един стрък от фрезииите във вазата. Спря се за миг пред огледалото с позлатена рамка и приглади косата си. Вратата се отвори в мига, когато ръката ѝ посягаше към дръжката. В стаята влезе полъхът на душната нощ. А с нея и Тъкър.

Сърцето ѝ замря и тя отстъпи крачка назад.

— Ох, как ме изплаши!

— Видях, че в стаята ти свети. — Той беше облечен в износени памучни панталони и носеше купа, пълна със сладки картофи. — Помислих си, че и ти не можеш да заспиш.

Очите му потъмняха, когато той взе цветето от ръката ѝ. После продължи:

— Знаех, че няма да се осмелиш да дойдеш в моята стая заради прекалено строгите ти разбирания за добро поведение. Затова реших

да дойда в твоята стая. — Погали косата ѝ, а после пръстите му се спуснаха към врата ѝ. Тя усети горещата му и твърда ръка върху прохладната си кожа: „За желанието няма покой“.

Каролайн пристъпи към него.

— Не искам покой.

Той протегна ръка зад гърба ѝ и затвори вратата.

— Тогава няма да ти дам нито миг покой.

Притисна я към себе си. Първата му целувка бе ненаситна, като че ли от последната им прегръдка бяха изтекли години, а не само няколко часа. Желанието се излъчваше от цялото му тяло и това неудържимо я привличаше.

Останала без дъх, тя притисна устни към неговите, вкопчи се в него, а нозете им ги понесоха към леглото. Той хвана ръката ѝ, когато тя я протегна към лампата, допря пръстите ѝ към устните си и нежно ги целуна.

— Не ни трябва тъмнина — усмихна се той и покри тялото ѝ със своето.

Докато те се любеха на светло, а Инъсънс спеше неспокойния си сън, в кръчмата на Макгрийди танците бяха в разгара си. Започваше празнуването на Четвърти юли. Членовете на градския съвет, състоящ се от Джъд Ларсън, Съни Талбът, Нанси Кунс и Дуейн, след разгорещени спорове най-после взеха решение как да се проведат годишният парад, карнавалът и фойерверките.

Гласовете се колебаеха главно заради вечните противоречия между патриотичните пориви и недостига на средства. „Фънтайм Инкорпорейтид“ вече бе платила солиден аванс за организирането на четиридесет и осемте часа на карнавала, а фойерверките щяха да погълнат и последното пени на града. Оркестърът на гимназията „Джеферсън Дейвис“ заедно с мажоретките, въоръжени с лъскави палки, репетираха вече седмици наред. Да се отмени празникът два дни преди датата, означаваше да се разочароват всички хлапета в градчето и да се понижи духът на всеки негов жител.

Градските първенци не пропуснаха да споменат, че ще бъде неприлично, дори недостойно, да организират надбягване с необяздени коне и състезание по най-бързо изяждане на най-дебелия пай, когато

Дарлийн Галбът още не е изстинала в гроба. Чуха се и възражения, че все пак Четвърти юли е национален празник, а в продължение на повече от един век Инъсънс неизменно е засвидетелствал своя патриотизъм.

Накрая решиха преди започването на тържествата да се прочете кратко слово, след което ще помолят хората да запазят минута мълчание за паметта на Дарлийн и другите жертви.

Така че когато Теди аутопсираше Дарлийн в погребалното бюро на Палмър, навън вече окачваха знамената и гирляндите.

В кръчмата на Макгрийди някои от редовните посетители решиха, че няма защо да си губят времето, и вече бяха започнали да празнуват. Смееха се доста нервно и във веселието им се долавяше някаква пресиленост, но съдържателят беше спокоен — верният му пистолет, който преди години бе донесъл от Луисвил, лежеше зад бара до ръката му.

Той погледна към Дуейн, който засега кротко отпиваше от чашата си и седеше стабилно на стола си. Макгрийди не се тревожеше, защото тази вечер клиентът му бе решил да пие само бира. Уискито криеше най-голяма опасност за Дуейн. Вярно, че в момента той изглеждаше нещастен, но поне не беше пиян.

Съдържателят отлично знаеше, че няма да му се размине, без да извади бейзболната си бухалка и щедро да раздаде няколко удара, обаче тази вечер всичко изглеждаше спокойно въпреки неколцината полупияни мъжаги в ъгъла, които вече се побутваха с рамене, но все още не бяха започнали с виковете и заканите. Каквото и да бяха намислили, той ще се погрижи да го вършат някъде другаде, само не тук, в неговата кръчма.

Били Т. Бъни беше взел бутилка домашно уиски. Беше му писнало от разводнените питиета на Макгрийди, но тази вечер си имаше и други грижи. Всяко проклето копеле в градчето знаеше, че го бяха виждали тайно да се прокрадва в кухнята на Дарлийн. Сега за него бе въпрос на чест да помогне за залавянето на убиеца.

Колкото повече пиеше, толкова повече се убеждаваше, че с Дарлийн се бяха обичали истински.

Сега беше заобиколен от приятели, пет-шест мъже, включително и брат му, които, опиянени от алкохол и омраза, споделяха мислите и

чувствата му. Говореха шепнешком, защото не желяеха някой да узнае плановете им.

— Не е редно — отново промърмори той. — Ние тук да си кротуваме и да чакаме да падне таванът, а някакъв перко от ФБР да оправя бъркотията. На него хич не му пука за Дарлийн.

Разнесе се одобрително ръмжене. Запалиха цигари. Обсъждаха се сериозни проблеми.

— По дяволите, какво е свършил досега този наконтен полицай северняк? — настояваше опечаленият любовник. — Той, а с него и Бърк и останалите само се мотаят, докато жестоко избиват нашите момичета. О, и ние можем да излезем навън и да започнем да душим за пресни трупове, но не ни се позволява да сторим нещо, за да опазим нашите кокали.

— Сигурно ги изнасилва, преди да ги накълца — каза Уил на брат си.

Ууд Палмър, братовчед на собственика на погребалното бюро, кимна мъдро с глава.

— Тия, откачените, винаги постъпват така. Цялата работа е в туй, че мразят майките си, а същевременно искат да ги чукат, затуй си патят другите жени.

— Това обяснява всичко. — Били Т. допи уискито си и щракна с пръсти на келнерката за още едно. Кръвта му вече беше кипнала от алкохола. — Причината е в това, че мразят жените. И то белите жени.

— Досега нито една негърка не бе убита, нали? — обади се брат му. Джон Томас пиеше вече от два часа и усещаше как в гърдите му се надигат необуздани бесове. — Четири жени са били заклани и нито една от тях не е чернокожа!

— Това са фактите — потвърди Били Т. и изпразни чашата си. — И ми се струва, че туй обяснява всичко.

Главата му клюмна на масата, а останалите изръмжаха нещо в знак на съгласие.

— Чух, че главите им били отрязани, а половите им органи изкормени. Това ще е дело само на някой напълно откачен.

— Ченгетата тъкмо туй искат да ни накарат да си помислим. — Били Т. драсна клечката и се загледа в пламъка ѝ. Тази вечер в кръвта му също бушуваше огън и трябваше с нещо да го угаси. — Както и онуй, дето ни го приказваха, че уж Остин Хетинджър бил заклал

собствената си дъщеря. — Кибритената клечка изгасна, той огледа лицата на всички мъже около масата и остана доволен от изразенията им. — Знаем, че само един негър може да стори това. Но нали ни хранят янките, а заместник-шерифът ни е черен, пък и самият главен шериф по-скоро ще тикне в килията бял мъж, отколкото някой цветнокож.

Уил разчупи един фъстък. Пиеше само бира, и то много бавно. Джъстин вече му бе дала да разбере, че прекарва прекалено много вечери в кръчмата и прахосва там по-голямата част от парите си.

— Хайде, стига си се заяждал, Били! Сам знаеш, че шериф Бърк е човек на място.

— Щом си е на мястото, как може да позволи четири жени да бъдат накълцани и никой да не си плати за това?

Очите на всички се обърнаха към него и Уил, достатъчно трезвен, за да бъде поне донякъде благоразумен, реши да премълчи обяснението.

— Ще ти кажа защо — продължи неуморимият Били Т. — Работата е там, че те знаят кой е, мога да се закълна. Знаят, но не искат да си създават главоболия с ония от Националната асоциация за развитие на цветнокожите или с някоя подобна група. За всичко са виновни само негрите и онези шибани либерали.

— Те не защитават само цветнокожите — промърмори Ууд. — Не ми се вярва, че може да се окажеш прав.

— Та именно защото ги защитават. До гуша ми дойде да ми дрънкат за правата им. — Драсна още една клечка заради удоволствието да гледа как изгаря. — Вече спряха да слухтят за Тоби Марч. Онзи шибан специален агент задаваше куп въпроси за негъра.

— Нищо друго не правят, освен да приказват — измънка Ууд, — а на другия ден отново ще имаме още една жертва.

— Та те само това ще направят — ще бръцолевят и нищо сериозно няма да предприемат — кимна Били Т., а останалите се размърдаха неспокойно на столовете си. Той усещаше какво чувстват, познаваше омразата, страха и объркването, смесени и претопени заедно с уискито и лятната жега в общ казан, както се вари домашно уиски. — Те искат да си продължават с разпитите и въпросите си, а в това време той отново ще го повтори. Може би следващата ще е жената на някой от нас.

— Тогаз ние сме в правото си да си защитим жените...

— Време е някой да го спре! Няма значение по какъв начин.

— Това е отговорът. — Били Т. облиза устните си и се наведе над масата. — И ми се струва, че знаем кой може да го е извършил. Това е онова черно копеле, Марч. По едно време бяха решили да го тикнат зад решетките, но после го пуснаха. Знаят даже, че си пада по белите момичета.

— Той се въртеше около Еда Лу, това го знам със сигурност — намеси се Джон Томас. — Някой трябва да му намести кокалите. И то здравата да ги намести.

— А знаеш ли с какво ще ти отвърне той? — Всички се обърнаха да чуят отговора на брат му. — Ще ти се изсмее в лицето. Ще се изсмее на всички нас. Той знае, че щом започнат расовите проблеми тук, в щата Мисисипи, северняшките вестници веднага ще ги разтръбят чак до небето. Той отлично знае, че ония янки разсъждават другояче и ще кажат: „Поне да го бяхте заловили с ножа, забит в гърлото на някоя бяла жена...“.

— Имаш право — съгласи се Джон. — Нали съм го виждал как се мотае около прозореца на Еда Лу.

— Той ремонтираше стаите на пансиона — започна Уил.

— Да. Точно тъй беше. Работил е, но само за да може да я издебне, да я завлече до блатото, да я изнасили и да ѝ свети маслото. Същото е направил и с Дарлийн, разбира се. Тя ми разказваше как е идвал у тях да поправя нещо на покрива.

— Ами че той ремонтираше нещо и в автопарка, където живееха Арнет и Френси — подметна Ууд. — Виждал съм го да пие минерална вода с Френси и да се смеят заедно.

— Така ги е примамвал. — Били Т. дръпна за последно от цигарата си. — Усуквал се е около тях, докато всички започнат да си мислят, че му е много приятно да им върши дребни услуги за това или онова. А ги е мразел, и то само защото са жени. Бели жени. Ченгетата може и да не го загръхват, но мен не мож излъга. Ясно ми е като бял ден и нямам никакво намерение да позволя на това черно копеле да убие още една от нашите жени. — Той се наведе напред, усетил, че неговият час е настъпил. — В багажника си имам здраво въже, достатъчно яко, за да обесиш бизон. Всеки от нас може да вземе пушката си. Слушайте

какво ще ви река: да отпразнуваме Деня на независимостта, като отървем Инъсънс от този убиец.

Той се изправи и каза:

— Всички да тръгват с мен, да вземат пушките и да се съберем на нашето място. Ще окачим онзи кръволок на въжето.

Столовете изскърцаха по протрития дървен под. Мъжете излязоха навън, изпълнени с решителност да отмъстят. Сърцата им радостно туптяха. Бяха преизпълнени с чувството, че правото е на тяхна страна, и със сладкото очакване на поредното насилие.

Докато се изнизваха навън, в горещата и задушна нощ, Макгрийди им подхвърли, че само си търсят белята. Но бързо разбра, че и без неговите забележки ще си намерят това, което търсят, затова се върна към кръчмарските си сметки.

Преди да излезе, Ууд се обърна и погледна към Уил, който бе останал сам на празната маса.

— Идваш ли, приятел?

— Печелиш, мой човек. — Той вдигна бирата си и жадно отпи. — Ей сега идвам.

Другият поклати глава, повече като предупреждение, отколкото в знак на съгласие, но все пак се запъти към къщата си, за да измъкне винтовката си „Ремингтън“.

— Ох, господи! — Уил вдигна бутилката и отпи още от бирата. Никак не му се искаше останалите да го сметнат за страхливец. Това бе най-лошото за един мъж. Но като се позамисли, си каза, че и от това има по-лошо.

Например да обесиш някого.

Все още не бе чак толкова пиян, че да го приеме за справедливо. Нито пък бе достатъчно трезвен, за да го прецени като убийство на невинен човек. Представи си как Тоби Марч виси на въжето с изцъклени очи, с мораво лице, с крака, ритаци във въздуха.

Не можеше да понесе такава ужасна гледка. Но щеше да изгуби уважението на мъжете, с които се събираше всяка седмица при Макгрийди. Имаше само един изход от тази задънена улица — да ги спре, преди да се е случило непоправимото.

Той избърса устните си и отиде до масата на Дуейн.

— Дуейн, трябва да ме изслушаш.

— Не се притеснявай, Уил. Казах ти вече, че ще изчакам още една седмица за наема.

— Не става дума за наема. Видя ли момчетата, които току-що излязоха?

Раздразнен, че му прекъсват пиенето, той се навъси.

— Никого не искам да виждам.

— Те тръгнаха към къщата на Марч. Взеха и едно въже.

Дуейн бавно повдигна глава и примигна.

— Какво смятат да правят с това въже?

— Ще обесят Тоби Марч. Ще го качат на въжето, Дуейн, защото е убил всичките онези жени.

— Това са глупости, момче. Тоби никога през живота си не е убивал нещо по-едро от опосум.

— Може би, но те се запътиха към къщите си да вземат пушките. Били Т. ги убеждаваше, че той е виновникът, и ги подстрекаваше да го линчуват.

— Глупости. — Дуейн силно разтърка лицето си. — Тогава май ще е по-добре да ги спрем.

— Аз не мога да им изляза на глава. Те ще ми се смеят цяла година, ако разберат, че съм изклинчил.

Щом наблизко имаше бутилка, винаги можеше да се очаква от Дуейн да постъпи по най-неочаквания начин. Затова никой не се осмели да се обади, когато той рязко избута масата встрани и стисна мъжа за гърлото.

— Майната ти, мръсен копелдак! Невинен човек ще пострада тази вечер. Ще се погрижа да си платиш за това, както и останалите.

— За бога, Дуейн! Не мога да тръгна срещу банда освирепели типове.

— Искаш евтино да се отървеш, така ли? — Той го вдигна във въздуха и здравата го разтърси. — Веднага да си размърдаш задника и да изтърчиш до шерифа. Ако не намериш Бърк или Карл, иди в къщите им и им предай всичко, което ми каза.

— Дуейн, ако Били Т. разбере какво съм сторил, ще ме убие...

— Бъни няма да може никого да убие — изръмжа той и го тласна към вратата. — Тръгвай!

Полузаспала и отпусната след преживяната наслада, Каролайн се беше сгушила до Тъкър. Сепна се от нежните му целувки, с които обсипваше гърдите и устните ѝ.

— Мисля, че вече нарушаваме всички правила за благоприличие.

— Прегърни ме, скъпа. — Той погали бедрото ѝ. — Ще се постарая да забравиш, че въобще има такова понятие.

— Май че наистина съм го забравила. — Устните ѝ се докоснаха до рамото му, след което тя притисна лицето си към гладката му кожа. — Ще можем ли отново да заспим?

— Ще спим като две къпани бебета — обеща ѝ той и бавно я погали по гърба. Не обърна внимание на шума от приближаващата се кола, нито на силното захлопване на вратите ѝ, нито на забързаните стъпки. Сигурно Дуейн отново се е напил или Джоузи се прибира ядосана от поредния си любовник.

Каролайн се размърда, когато чу, че Дуейн извика брат си, и го побутна по рамото.

— Сигурно пак се е разбуйствал. — Той целуна рамото ѝ, стана от леглото и грабна панталоните си. — Ще слеза да го укротя.

Тъкър чу как брат му хлопа на всички врати подред и ругае с дрезгав глас. Отвори вратата и излезе в коридора.

— За бога, Дуейн, ще събудиш цялата къща!

— Вече я събуди — обади се братовчедката Лулу от вратата на стаята си. Беше облечена с фланелка с емблемата на футболния отбор с поразяващото име „Червенокожите“, а на главата си имаше пурпурни ролки за коса. — Тъкмо сънувах прекрасен сън с Мел Гибсън и Франк Синатра.

— Върни се в леглото, Лулу. Аз ще се справя с него.

С разширени от ужас очи Дуейн изскочи от спалнята на Тъкър.

— Защо вече никой не спи в стаята си? Взимай пушката, момче. Имаме неприятности.

— Единствените неприятности са причинени от бирата, с която си се налокал при Макгрийди. — Дела го хвана за ръката и се опита да го вкара в своята стая. — Трябва ти само купа с лед, за да ти се охлади кратуната.

Той отблъсна ръката ѝ и се хвърли към брат си.

— Не зная колко време ни остава. Те са тръгнали да линчуват Тоби Марч.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Казвам ти, че хлапаците на Били Т. и смахнатите му приятелчета са потеглили с едно въже към къщата на Тоби.

— Ох, господи! — Тъкър видя, че Каролайн се показва на вратата, загърнала пеньоара си до врата. — Изчакай ме — каза ѝ той.

— Ще дойда с теб. — Пеньоарът на Дела, целият на червени цветя, вече се развяваше по коридора.

Тъкър се опита да я спре.

— Никъде няма да ходиш! Нямам време да се разправам и с теб. Обади се веднага на Бърк.

Мъжете се втурнаха навън, а икономката се спря настръхнала, с потрепващи цветя по пеньоара.

— Та те са само двама — извика Каролайн. — Ако Бърк не им се притече на помощ, как ще се справят с банда побеснели мъже?!

Братовчедката Лулу внимателно огледа ноктите си.

— Все още мога от пет метра да ударя монета от един цент.

Дела се обърна и ѝ кимна:

— Тогава обуй някакви панталони.

Тоби се въртеше в леглото, когато старият полуглух Къстър започна да лае.

— Проклето куче — промърмори той.

— Сега е твой ред — сънено се обади Уини.

— Какво искаш да кажеш?

— Все аз ставам посред нощ да кърмя бебетата. — Тя отвори очи и му се усмихна. — Както ще ставам заради следващото бебе след шест месеца.

Съпругът ѝ погали корема ѝ.

— Мислиш ли, че е много приятно да се занимавам с кучето?

— Така и така ще ставаш, по-добре ми налей една чаша оранжада. — Тя го потупа по голия кръст, преди той да навлече гащетата. — Всяка бременна жена има ненаситен апетит.

— Та нали ядохме и пихме съвсем скоро?

Но тя пак се захили и още веднъж го шляпна по задника. Тоби се спъна в тъмното, измърмори нещо и излезе от стаята.

И тогава видя заревото през прозорците на предната стая. Зловещите златисто кървави искри накараха сърцето му да изтръпне.

Изрече някаква клетва, като се надяваше никой от семейството му да не пострада, защото бе дълбоко религиозен и винаги бе вярвал, че трябва да обича ближния. Ала сега в сърцето му се загнезди само студена и яростна омраза към този, който бе запалил кръста в двора пред къщата му.

Отвори вратата и излезе на верандата. Една цев мигом се опря в голия му корем.

— Дойде денят на Страшния съд, черно копеле — устните на Били Т. се изкривиха в злобна усмивка. — И тъкмо ние сме избраните, които ще те пратят в пъкъла. — За да изпита по-пълно насладата от могъществото си, той го сръга с цевта в ребрата. — Тоби Марч, ти си обвинен и осъден за изнасилването и убийството на Дарлийн Талбът, Еда Лу Хетинджър, Френси Логън и Арнет Джентри.

— Ти си полудял... — едва успя да прошепне мъжът. Кучето вече бе притихнало и той го видя да се гърчи на тревата. В гърдите му се надигна ярост, но тогава видя въжето, което Джон Томас Бъни и Ууд Палмър вече премятаха през клона на дъба. Яростта му се смени с вледеняващ страх. — Никого не съм убивал.

— Чуйте го, момчета — изкикоти се водачът им, но потъмнелите му безизразни очи не се отделяха от Тоби. — Казва, че не го е сторил.

Въпреки че бе обзет от паника, мъжът успя да схване, че всички са пияни. Обаче това не намаляваше опасността, защото сега всичко можеше да се очаква от тях.

Един от мъжете се облегна на пушката си и завърза устата на негъра с лента от черно кадифе.

— Можем да те обесим и само защото лъжеш.

— Така или иначе вратът му ще бъде скършен. Негърчетата ти нали могат да танцуват? — ухили се Били Т. и присви очи. — Тази нощ ще имаме малка танцова забава. Е, правичката да си кажем, крачищата ти няма да докосват земята. Пък като се умориш да танцуваш, ще драснем една клечка и ще изгорим къщурката ти до основи.

Тоби се вледени от ужас. Ще го убият! Беше изписано в очите им. Трябваше да се пребори с тях, трябваше да избяга. Но как да спаси семейството си?

Той отблъсна пушката и усети как куршумът опари ребрата му.
— Уини! — изкрещя отчаяно. — Бягай! Грабвай децата и бягай!
— Сгърчи се от болката в ребрата.

Били Т. го удари с приклада по лицето и нервно се захили.

— Трябваше да го застрелям като кучето. Трябваше да му пусна един в корема, но тая работа не се прави така надве-натри. Ще го качим на въжето — провикна се към останалите. — Замъкнете го до дървото.

В този момент видя как някаква жена изскочи насреща му и изщрака със затвора на пушката си. Обхваната от ужас, Уини гръмна във въздуха. Били Т. я цапардоса с опакото на ръката си и изби пушката от ръката ѝ. — Виж я ти! — Сграбчи дърпащата се жена през кръста. — Тръгнала да защитава мъжлето си. — Тя заби нокти в лицето му, но той я удари така, че тя падна замаяна. — Хвани я, Ууди. Когато се свести този негодник, ще му покажем как се чувства човек, когато изнасилват жена му.

— Аз не искам да изнасилвам жени — промърмори той. Вече бе започнал да се съмнява дали трябваше да участва в тази нощна авантюра.

— Тогава поне можеш да гледаш, нали? — Били Т. се наведе, сграби жената за косата и я затътри надолу по стъпалата. — По дяволите, дръж я здраво. А ти, Джон Томас, влез вътре и измъкни негърчетата навън. Трябва да им дадем един малък урок.

Уини започна да пищи. Не спря да рита, да хапе и да дращи, докато Ууд накрая се принуди да извие ръцете зад гърба ѝ.

От къщата долетя изстрел, чуха се викове, проклетия и шум от боричкане. Джон Томас се показва на вратата. От рамото му капеше кръв.

— Нахвърли се с нож върху мен. — Протегна окървавената си ръка и падна на колене. — Проклетото шибано копеле ме прободете с ножа!

— Боже мой, не можеш да се справиш дори с едно хлапе! — Брат му се приближи до него и огледа раната. — Кървиш като заклано прасе. Един от вас да дойде и да го превърже. Дръжте къщата под око. Измъкнете момчето на верандата. Знаете какво трябва да направите. — Тоби, захвърлен на земята до горящия кръст, започна да стене и да се мятта. — А аз ще се оправя с този тип. Заради Дарлийн. — Той се

наведе над негъра. Едното око на Тоби беше полузатворено, но в другото се четеше неописуем ужас. Били Т. се погрижи и второто му око да се затвори.

Това беше силата. Усещаше я с всяка пора на тялото си и откри, че тя го опиянява. Досега не беше преживявал такова нещо: да извърши нещо важно, дори героично. Вече никой няма да го гледа отвисоко.

— Ще окача тази примка на врата ти, момче. — Той се пресегна и хвана въжетото. Повдигна Тоби на колене и напъха главата му в клупа. — Трябва да я стегна здраво. Но все още няма да бързаме да те обесим. Първо ще направя с жена ти това, което си направил на онези бели жени. — Ухили се, като видя как мъжът се опитва да се освободи от примката и да издърпа кърпата от устата си. — Мога дори да се обзаложа, че ще я накарам да ме хареса. И когато започне да хленчи за още, ще те обесим.

— Не искам да участвам в изнасилване на жена — промълви Ууд, този път по-твърдо.

Били Т. изръмжа презрително, грабна пушката си и се втурна към къщата.

— Само си затваряй шибаната уста. Това не е изнасилване, а раздаване на справедливост.

— Не мога да спра кървенето.

Той погледна към верандата, където единият от мъжете се опитваше да превърже рамото на брат му.

— Добре, оставете го да покърви някоя и друга минута, дяволите да го вземат и него! Не убивайте негъра без мен — заповяда и влезе в къщата. Мъжете вече не му се подчиняваха така охотно, както в началото. Усещаше го по начина, по който бавно тътреха крака, очите им отбягваха негърката, легнала на верандата сред локва кръв.

Остави пушката на пода и разкопча колана си. Вече беше възбуден от мисълта да обладае насила една жена. След като останалите видят какъв мъж е, отново ще застанат зад него.

— Някой идва, Били.

— Може би е Уил. Винаги закъснява.

Той пристъпи към Уини и сграбчи нощницата ѝ. В този миг на пътя рязко изскърцаха спирачки и някаква кола поднесе и се закова на

място. След нея се вдигна прах, като че ли бе гръмнала ловджийска пушка с двете цеви.

— Този път ще прострелям топките ти, Били Т. — Тъкър излезе от колата с пушка, насочена към споменатата цел. Лицето му беше изкривено от гняв. — И сега ще боли много повече от онзи удар с коляното, който все още не си забравил, нали, Били?

— Това тук не те засяга. — Той се изправи и изруга, като видя, че пушката му е на три метра от него. — Дойдохме, за да извършим това, което отдавна трябваше да бъде сторено.

— Да-а, бива те да палиш кръстове. Както и да убиваш беззащитни хора. — Видя кръвта по лицето на Уини и му прилоша. — И да биеш жени. Доста кураж е трябвало да съберете шестима мъже, за да се нахвърлите срещу това семейство.

— Този негър е убил нашите жени!

Тъкър само повдигна вежди.

— По тази логика аз пък мога да кажа, че ти си убиецът.

— Убиецът ще намаже въжетото още тази нощ. Нима си въобразяваш, че ще ни спреш? Ти сам или с помощта на порканото си братче? — Вдигна Уини от пода, изпречи я пред себе си и отстъпи две крачки назад към мястото, където бе захвърлил пушката си. — Искам да видя как вие, двамата храбреци, ще се справите с шестима яки мъже.

Още два фара прорязаха мрака и олдсмобилът на Дела рязко спря до поршето на Тъкър. От колата се показаха три жени с насочени пушки.

— Напомни ми после да им покажа какво заслужават — измърмори Тъкър на брат си и се обърна към Били Т. — Сега май сметката ти се развали. Силите ни се изравниха.

— Мислиш ли, че някакви женски могат да ни стреснат?

За да покаже отношението си към тези презрителни думи, Дела пусна един куршум, който се заби в земята между краката на Уил.

— Всички знаете, че умея да стрелям добре. Също и тези две дами. Каролайн, вземи на прицел онзи окървавен тъпанар на верандата. Ако се опита да помръдне, пусни му един между очите.

Каролайн преглътна и вдигна уинчестерката на рамото си.

— Шибана работа... — процеди Ууд и свали пушката си. — Не искам да стрелям по жени, нито да ги изнасилвам.

— Тогава се отдръпни — посъветва го Тъкър. — Сега май станахме петима срещу петима. — В този миг се чу сирена и той се усмихна. — А това съвсем ще влоши играта. На твоето място, Били Т., бих пуснал тази жена като истински джентълмен. В противен случай пръстите ми ще натиснат спусъка и ще бъда принуден да пробия една дупка в не чак толкова умната глава на братлето ти.

— За бога, Били, пусни я! — Джон Томас започна да отстъпва към стъпалата.

— А може аз пък да те почерпя с един куршум в мозъка ти, а копеле краставо? — злобно подхвърли Били Т. и облиза пресъхналите си устни.

— Опитай. Но понеже не можеш да стреляш с една ръка, ще трябва да пуснеш негърката. Тогава ще дойде нашият ред да изпробваме мерника си.

— Пусни я, Били — тихо рече Ууд. — Пусни и оръжието. Това е пълна лудост. — Той се обърна към останалите. — Откажете се.

Мъжете само кимнаха и свалиха пушките си.

— Е, сега остана сам — извика Тъкър. — И ще умреш сам. Което за мен е все едно, дяволите да те вземат!

Били Т. неохотно пусна Уини на пода. Жената се разхлипа и се втурна към мъжа си. Нападателят захвърли пушката и тръгна към колата си.

— Не мърдай от мястото си — рече Тъкър.

— Няма да ме застреляш в гръб.

Но той бързо се озова до колата му и счупи предното стъкло с приклада на пушката си.

— Ще го направя, по дяволите!

— Направи го — намеси се братовчедката Лулу. — Така ще спестим парите на данъкоплатците.

— Стига, стига вече! — Каролайн избърса потните си длани в джинсите си и се втурна към Уини. — Не трябва да се тревожиш повече, сега всичко ще се успокои.

— Дечицата ми...

— Ей сега ще отида при тях. — Тя започна да развързва ръцете на негърката. Не искаше децата ѝ да я видят завързана. Но те изскочиха от къщата. Джим все още държеше в ръка касапския нож, с

който бе ранил Джон Томас, а сестричката му се препъна в нощницата си.

— Ето, готово. — Младата жена измъкна примката над главата на Тоби. Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато режеше въжето около раменете му с окървавения нож. — Ранен си. — Погали го по бузата и пръстите ѝ се намокриха. — Някой да повика д-р Шейс.

— Ще го отведем в болницата — обади се Тъкър и клекна до падналия на тревата негър. Зад гърба му Бърк и Карл вече четяха правата^[1] на Били Т. и на приятелчетата му. — Какво каза, Тоби? Да те кача в колата?

Тоби прегърна децата си. Очите му се наляха със сълзи.

— Вече се бях примирил, че няма да доживея до утрото — унило се усмихна, когато Уини заплака на гърдите му.

— Тогава да тръгваме. Дуейн, подай ми ръката си. Дела, вземи децата и ги заведи в Суийтуотър. Каролайн! — Тъкър се огледа и се приближи до нея. — Къде отиваш?

— Да донеса маркуча и да залея с вода тази гадост — извика тя и продължи, без да се обръща.

---

[1] При арестуване на престъпник американските полицаи са длъжни първо да му прочетат правата, с които според Конституцията на САЩ се ползват всички задържани лица. — Бел.прев. ↑

26.

Разнасяха се кръсъци, следвани от буен смях. Многоцветни светлини избухваха, проблясваха и се разпукваха като фантастична мозайка в небето над иначе пустото поле на Юстис.

В Инъсънс започваше карнавалът.

Хората с радост измъкваха последните спестени центове, за да бъдат хванати в лабиринта, извит като пипала на октопод, да се понесат във вихъра по влакчето на смъртта, да се натъпчат зад оградата и да се насладят на бясно блъскащите се коли на площадката с картингите.

Навсякъде тичаха хлапета, избягали от разсеяните си родители, а виковете и писъците им се смесваха с непресекващата музика. Бузите им бяха издути от пуканки, палачинки или кнедли. Трупаха се пред сергиите, за да докажат кой е най-сръчен в събарянето на бутилки, или очакваха реда си при картингите.

Мнозина от по-възрастните се бяха разположили в залата за бинго. Запалените комарджии тръпнеха от мисълта да изгубят и последния долар в опитите да омилостивят рулетката.

Всеки човек, застанал на стария мост Лонгстрийт, щеше да види обичаен юлски карнавал в едно обикновено южняшко градче. Светлините и шумът от карнавала можеха да накарат мнозина да изпитат носталгия по градовете на Юга, в които бяха преминали годините на тяхната младост.

Но на Каролайн магията не можа да подейства.

— Не зная защо ти позволих да ме домъкнеш тук, сред тази олелия.

Тъкър я прегърна през раменете.

— Защото не можеш да устоиш на фаталния ми южняшки чар.

Тя се спря, за да погледа отчаяните опити на няколкото наивници, които си въобразяваха, че ще могат да вкарат монетите в гърлата на третокачествените вази, които не биха имали шанс да попаднат и на най-жалката разпродажба дори и на половин цена.

— Не ми се струва уместно да се забавляваме, и то тук, след всичко, което преживяхме.

— Не виждам какво може да промени една карнавална нощ. Поне може да се разведриш, макар и за час-два.

— Дарлийн ще бъде погребана във вторник.

— И това ще стане независимо дали сега си тук с мен или не.

— След всичко, което се случи снощи...

— Полицаяте взеха всички необходими мерки — успокой я той. — Били Т. и проклетите му приятелчета вече са зад решетките. Д-р Шейс каза, че Тоби и Уини ще се оправят. А сега погледни нагам. — Той посочи картингите, където Сай и Джим се заливаха от смях. — Тези двамата умеят да се възползват и от най-малката възможност за развлечение.

Тъкър притисна устни към косата ѝ и продължи:

— Знаеш ли защо наричаме тази местност „полето на Юстис“?

— Не. — Усмивката най-сетне разцъфтя на устните ѝ. — Но съм сигурна, че няма да пропуснеш възможността да ме осведомиш и за тази местна забележителност.

— Е, братовчедът Юстис — всъщност май ни се пада някакъв чичо, но роднините ми тук са толкова много, че вече и аз се обърквам — е бил от онези типове, които ти би нарекла мъж с разпуснато поведение. Владеел Суийтуотър от 1842 до 1856 година и при него имението преуспявало. Не само чрез памука. Официално имал шест деца и още поне дузина незаконни. Носели се легенди как опитвал способностите на всичките си робини, преди да навлязат в по-зряла възраст. Става дума за тринадесет-четиринадесетгодишни негърки.

— Но това е отвратително. И сте нарекли тази местност на името на такъв развратник?

— Не съм свършил. — Той млъкна, за да запали поредната половинка цигара. — Та този Юстис не е бил това, което би нарекла „пример за подражание“. Не се е свенил дори да продава собствените си деца — става дума за тъмнокожия контингент от многолюдното му потомство. Съпругата му била католичка, и то от най-ревностните, и непрекъснато го призовавала да се покае за греховете си, за да не гори душата му в пламъците на ада. Обаче той държал да се ползва от удоволствието, което му се полагало по закон.

— По закон?!

— Според него — уточни младият мъж. Зад гърба му някаква камбана започна да оглася цялото поле с мелодичния си звън. — Веднъж една млада робиня побягнала от плантацията, и то скоро след като родила поредното незаконно дете на Юстис. Обаче прапрачичо ми, като всеки плантатор от онези години, съвсем не прощавал бягствата на робите. В никакъв случай не би могла да го наречеш „толерантен“, поне когато става дума за бягство на някоя от робините му. Незабавно събрал мъжете и кучетата и препуснал след нея и точно на това поле успял да я настигне. Горката жена нямала никакви шансове да се спаси — той бил на кон, с бич в ръка. Тогава жребецът му изцвил и се вдигнал на задните крака. Никой не разбрал причината — може да се е подплашил от змия или внезапно пред него е изскочил заек. Или пък е бил изтощен от бясното препускане през полето. Или небето е решило най-после да накаже стария грешник. Така или иначе, но Юстис си строшил врата. — Тъкър дръпна за последен път от скъсената си цигара и я захвърли на земята. — Станало точно тук, където сега се върти голямата люлка. Като че ли има нещо символично, не си ли съгласна? Всичките тези хора, черни и бели — може би някои от тях с примес от кръвта на Юстис Лонгстрийт — се разхождат по полето, където той е бил поразен от Божията ръка.

Тя облегна глава на рамото му.

— Какво се е случило с младата жена и с детето ѝ?

— Какво ли не се разправя за тях. Но всъщност никой не знае със сигурност. Може би повече никой не ги е видял.

— Бих искала да се качим на голямата люлка — промълви тя и пое дълбоко дъх. Наоколо приятно миришеше на сладкиши.

— Не бих възразил. А какво ще кажеш след това да се опитам да спечеля някоя награда на стрелбището, например един портрет на Елвис Пресли в калъф от черно кадифе?

— Вече нямам сили да се противопоставям на безкрайните ти хрумвания — засмя се тя и го прегърна през кръста.

— Не искаш ли да поиграем на бинго, Лулу? — Дуетин нервно притисна с ръка стомаха си.

— По дяволите, какво искаш от мен? Да редя карти с разни круши и ябълки? — Тя се спря прел будката за билети и подаде една банкнота. — Досега посетихме само картингите, а въобще не отидохме до пързалката. Заслужава си да погледнем и арената на родеото. —

Пъхна билетите в джоба на панталоните си в защитен цвят и с военна кройка. — Изглеждаш ми позеленял Дуейн. Лошо ли ти е? Да не би да е от храната?

— Може и така да се каже — отвърна той и започна бързо да преглъща.

— Да не си опитал онези недоварени кнедли? Най-добре е да се скриеш някъде и веднага да повърнеш, да не остане нито грам от тях в стомаха ти. А, сетих се как мога да ти помогна. Ще се позабавляваме на виенското колело — ухили се тя.

Именно от това се опасяваше Дуейн.

— Братовчедке Лулу, защо да не тръгнем по тази алея и да си опитаме късмета на някоя сергия.

— Глупости, та това са забавления за кърмачета!

— Кое е кърмачето тук? — Джоузи бавно се приближаваше към тях, понесла под ръка надуваемо розово слонче с внушителни, „слонски“ размери. — Трябваше доста да се поизпотя, докато улуча дванадесет патици, десет зайчета, четири мишлета и една огромна ръмжаща мечка гризли, за да ми тикнат накрая в ръцете тази почетна награда.

— Не бях виждала зряла жена да се мъкне по панаирите с такъв отвратителен слон — изръмжа Лулу, но все пак хвърли един поглед на украсения с изкуствени диаманти нашийник около масивния врат на слончето.

— Това е сувенир — тържествено обяви младата жена и го подаде на Теди Рубинщайн, за да може да си запали цигара. — Какво има, Дуейн? Да не ти е зле?

— Слаб стомах — отсече Лулу и ръгна пръста си в диафрагмата на горкия Дуейн. — Натъпкал се е с палачинки и кнедли. Разни хлапаци продават какви ли не лакомства, от които после стомахът ти се обръща. — Тя присви очи внимателно и огледа патолога от главата до петите. — Та аз съм те виждала някъде. Ами да, ти си онзи янки, докторът, който с два замаха на ножа може да съживи умрелите. Още ли тъпчете карантите на разни нещастници в буркани?

Дуейн издаде някакъв неясен звук и притисна с ръка устата си.

— Това е най-доброто, което можеше да му се случи — отсече Лулу.

— Май трябва да се погрижа за братчето си. — Младата жена въздъхна и се обърна към Теди: — Скъпи, защо не заведеш братовчедката Лулу до арената за родео? Ще ви намеря там.

— За мен ще бъде удоволствие. — Той протегна ръка. — Къде предпочитате да ви заведе, Лулу?

— Най-добре при картингите — отвърна поласкана тя и го хвана под ръка.

— Позволете ми да ви придружа.

— А как ти е малкото име, момче? — го запита, докато се провираха сред тълпата. — Нали ще мога да те наричам с него, след като спинкаш с една от многото ми родственички.

Той се закашля смутено.

— Името ми е Теодор, мем, но приятелите ме наричат Теди.

— Много добре, Теди. Ще се поразходим малко тук, настрани от тълпата, и ще ми поразкажеш за онези убийци. — И възрастната дама с грациозен жест му връчи билетите, за да преминат през пропуска на площадката.

— Това е мис Лулу — посочи Джим с уважение и облиза сладоледа си. — Голяма работа е тя.

Сай избърса устните си и се загледа в Лулу, която в този миг се настаняваше в един от картингите. — Виждал съм я в стаята ѝ в някаква чудновата стойка, с краката нагоре.

— Че защо трябва да си вири краката?

— Не разбрах много добре. Било нещо, за да намокри главата си с кръв и да не забравяла като изкуфяла бабичка. А пък един ден я заварих на поляната. Лежеше като умряла. Рече ми, че искала да се превърне в котка за един ден, и хубаво ме наруга, че съм ѝ прекъснал сладката дрямка.

— А пък моето бабе по цял ден не става от люлеещия стол на верандата и само плете ли, плете.

Те тръгнаха към близките павилиони и сергии, като спираха пред някой щанд да позяпат как батковците мятат топките и стреличките или как какичките въртят обръчите. Похарчиха по четвърт долар в езерото на патиците и Джим спечели гумен паяк, а Сай — пластмасова свирка.

Опитаха се да узнаят съдбите си при мадам Фортуна, после надникнаха в павилиона с възхитителната Волтура, която се

зареждаше с напрежение от хиляда волта, докато десетките миниатюрни лампички, с които бе осеяно закръгленото ѝ тяло, започнеха да гърмят и да се пръскат.

— Хубав номер — подхвърли Сай и изпробва свирката си.

— Ами мога да се хвана на бас, че използва батерии или нещо такова.

Сай разсеяно подритна една празна консервена кутия.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Чудя се Джим, какво си почувствал, когато си пробол с ножа Джон Томас Бъни?

Приятелят му се намръщи и дръпна връвта на гумения си паяк. Помисли си, че с тази играчка може, макар и неволно, да изплаши до смърт сестричката си, щом се прибере у дома.

— Как да ти кажа, ами че нищо не усещах. Бях се вцепенил, а ушите ми пищяха. Скрих Люси в клозета, както ми беше казала мама, но изведнъж се досетих, че онзи тип може и там да я открие. И понеже не знаех какво ще правят с мама и татко...

— А те...? — Приятелят му облиза устните си. — А те наистина ли се готвеха да го обесят?

— Имаха въже и пушки. — Момчето не спомена за горящия кръст. Кой знае защо това му се струваше най-ужасното. — Непрекъснато повтаряха, че той е убил онези жени. Но не е той, сигурен съм в това.

— И за баща ми разправяха, че той е убиецът. — Сай видя нещо лъскаво и се наведе, но се оказа, че е само фолио от цигари. — Мисля, че и той не е убиецът.

— Ала все някой го е сторил — замисли се Джим и двете момчета се загледаха в тълпата. — Може дори да е някой, когото познаваме.

— Почти сигурно го знаем, ако се позамислиш.

— Сай?

— Какво?

— Когато забих ножа в Джон Томас Бъни и видях как шурна кръвта му, стомахът ми се обърна. Не мога да си представя как някой може да намушка жив човек отново и отново. Освен ако е луд.

— Сигурно е луд. — Сай си спомни очите на баща си и реши, че се бе нагледал на налудничавите му постъпки. Тръсна глава, за да се освободи от кошмарните спомени, и бръкна в джоба си. — Все още са ми останали три билета.

— За блъскачките? — ухили се Джим и бръкна в своя джоб.

— Последния път един тип толкова се беше въртял, че накрая наистина превъртя и се издрайфа върху обувките си.

Двете момчета нададоха бойния вик на команчите и се спуснаха към бляскавите светлини на картингите. Но Сай трябваше да се прости с предвкушаното удоволствие, когато пред погледа му внезапно се изпречи едрата и мрачна фигура на Върнън.

— Добре ли се забавляваш, братле?

Той изгледа брат си. Толкова приличаше на баща им в лицето, че момчето се запита дали не сънува. Възможно ли бе Остин да е възкръснал? В очите му пламтеше същата злоба, но пламъкът им някак странно бе примесен с лед, студен като леда в яза. Не го беше виждал от погребението на баща си. Тогава брат му въобще не му проговори: гледаше през него като през празно пространство. Всъщност Върнън през цялото време почти не вдигна изцъклените си очи от дупката в земята, където баща им щеше да намери вечния си покой.

Изведнъж му се стори, че светлините по алеята заблестяха по-ярко и по лицето му започна да избива пот, а останалата част на Инъсънс му се видя забулена в тъмнина.

— Нищо не правя.

— Ти винаги правиш нещо. — Върнън пристъпи напред. Зад него Лорета държеше за ръка едното от децата им. — Мислиш се за много хитър, като си се уредил на работа в Суийтуотър? И прекарваш цялото си време с онези там. — Той посочи с глава към Джим. — За теб май няма никакво значение, че чернокожите заговорничат срещу белите християни, убиват белите жени, дори и собствената ти сестра. Нали си докопал голямата печалба.

— Джим ми е приятел. — Момчето не можеше да откъсне очи от лицето на брат си. Знаеше много добре как можеха да удрят безжалостните му юмруци, знаеше как лесно можеха да го проснат на земята. И понеже бяха от една кръв, хората избягваха да се намесват. — Не правим нищо лошо.

— Ще зарежеш цветнокожите приятелчета. — Брат му сви устни и го сграбчи за колана на панталоните. — Може пък и да си им помагал да хвърлят Еда Лу в блатото, след като са я изнасилили и убили? Може дори сам да си държал ножа и сам да си я убил, както уби и татко.

— Никого не съм убил. — Сай изтръпна, защото брат му го вдигна във въздуха. — Не съм. Татко се е нахвърлил върху мис Каролайн и тя го е застреляла.

— Това е нагла лъжа. — Върнън стовари другата си ръка върху главата му и звезди избухнаха пред очите на момчето. — Ти го изпрати на явна смърт и те са го заловили като псе. И сега използваш тридесетте сребърника, за да забравиш всичко. Мислиш ли, че не зная как е станало? Мислиш ли, че не се досещам на каква цена си се уредил да живуркаш в онази хубава голяма къща? Продад си живота на баща ни за меко легло и паница леща. Но ще живееш в грях! — Очите му се присвиха и той го тръсна на земята. Момчето падна в краката му. — Дяволът е взел душата ти, момче... И след като татко си замина, сега аз съм длъжен да го изгоня от там. — Вдигна ръка, готов да я стовари върху брат си.

Сай закри лицето си с ръце в очакване на удара. Тогава Джим скочи, сграбчи ръката на Върнън, силно я дръпна и го ритна в глезените. Детето бе с около двадесет и пет килограма по-леко от мъжа, но страхът и приятелството понякога вършат чудеса. Върнън беше принуден да пусне брат си и да го отблъсне. В мига, в който той отново се зае с братчето си, Джим пак се нахвърли, пъргав като невестулка. Този път той се метна на гърба му и обви ръка около дебелия му врат.

— Бягай, Сай! — Момчето се лепна като пиявица на гърба му, докато Върнън се мъчеше да го събори на земята. — Бягай! Ще те настигна.

Но Сай не побягна. След като се проясни главата му, той рязко се изправи на крака. Носът му кървеше от последното падане и той го избърса с ръка. Помисли си, че сега чак разбира думите на Джим какво означава да се вцепениш. Сай наистина се беше вцепенил. Ушите му пищяха — и от жестокия удар на брат му, и от гняв. Сърцето му блъскаше като чука. Пред себе си виждаше само ослепителни светлини. Зад кръга от хора, скупчили се около тях, остана само тъмно

пространство. Музиката от уредбата на площадката изведнъж забави темпо, зазвуча му като погребален марш. Момчето изплю малко кръв и стисна потните си ръце.

— Няма да бягам.

Бягаше от баща си. Имаше чувството, че цял живот само бе бягал. И сега бе времето и мястото да защити всичко, което бе постигнал. Вече ставаше мъж.

— Няма да бягам — повтори той и вдигна окървавените си юмруци.

Върнън се освободи от Джим и се ухили:

— Нима ще се нахвърлиш върху мен, лайно невръстно?

— Няма да бягам — отново изрече Сай, този път съвсем тихо. — А ти никога вече няма да ми посягаш.

Все още ухилен, брат му разпери ръце:

— Хайде, удари ме с все сила. Това ти е за последен път.

Сай замахна с ръка. По-късно щеше да си каже, че в този миг напълно бе изгубил контрола върху сетивата си. Ръката му, стиснатият юмрук и скритият в тях огън като че ли бяха нещо съвсем отделно от тялото му. И като че ли нищо не можеше да ги спре.

Кръвта шурна от носа на Върнън. Тълпата нададе одобрителен рев — онзи дружен и радостен рев, който хората не можеха да сдържат, щом видят как един от тях се нахвърля върху друг. Сай чу виковете и в същия миг остра болка прониза ръката му.

— Престанете! — Тъкър се появи от мъглата, която се стелеше пред очите му. — Да не искате да изнасяте безплатно представление? Каква е таксата за участие?

Кръвта се стичаше по лицето на Върнън.

— Махай се от пътя ми, Лонгстрийт, за да не си изпатиш!

— По-добре аз, отколкото брат ти. — Той протегна ръка, а Сай застана до него. — Трябва да се сдържаш, синко. Повече няма да ти го повтарям. — Усети, че момчето се е разтреперило от ярост. „Вече си стъпва на краката — помисли си Тъкър — и сигурно ще успее да нанесе няколко свестни удара, преди Върнън да го просне на земята.“ — Да не си посмял да го докоснеш, Върнън.

— И кой е този, който ще ме спре?

Младият мъж въздъхна и си каза, че лицето му пак ще пострада. Последните белези още не бяха изчезнали.

— Например аз.

— И аз! — Дуейн, изпотен и неспокоен, застава до брат си.

Хората постепенно се размърдаха и се наредиха зад двамата братя Лонгстрийт. Сай беше сгрешил — съвсем не бяха малко мъжете, които излязоха напред. Бели и черни, те образуваха мълчалива стена, която красноречиво доказваше на коя страна е справедливостта.

Върнън нервно стисна юмруци.

— Не може непрекъснато да се крие.

— Сега не се крие — отвърна Тъкър. — И ти го доказва. Макар че е все още дете, Сай е два пъти по-смел мъж от теб, Върнън. И освен това е под моята закрила. Майка ти подписа документ, който ми дава това право. Най-добре ще е сега да си вървиш.

— Каквото и да си платил, за да го прибереш, той все още е от моята кръв. А по твоите ръце има прекалено много кръв.

Тъкър се приближи към него и заговори тихо, така че да може само Върнън да го чуе:

— Ти никога не си го ценил. И двамата знаем това. Роднинството ви е само извинение, за да го малтретираш и да наричаш всичко това семейна разправа. Никой няма да те подкрепи за това, Върнън. Ако продължаваш да се навърташ около него, тук ще ти стане доста тясно. Твоето семейство причини достатъчно страдания.

— Ти също ни причини страдания, Тъкър. — Той приближи лицето си към неговото. — И още не им се вижда краят.

— Не съм и очаквам да стигнем до края. Но за тази вечер представлението свърши. — Тъкър премина през скупчените зрители и се върна при Каролайн, която помагаше на Сай да спре кървенето от носа си. — Никога не съм скучал на карнавала — изрече той и погледна към рамото на момчето. Налагаше се да му се скара, но не можеше да скрие възхищението си от смелостта му.

— Трябваше да се защитя, мистър Тъкър.

— Направи каквото бе редно, Сай.

— Мъже! — Каролайн нервно мачкаше изцапаната кърпичка в ръката си. — Винаги решавате проблемите не с главите, а с юмруците.

— А пък жените след това не спират да говорят. — Той намигна на Сай и я притегли към себе си, за да я целуне. — Е, засега предпочитам този начин за уреждане на проблемите. Така могат да се решат всички въпроси.

— Така ли? — обади се Джоузи. Тя се шляеше наблизко, като от скука непрекъснато отваряше и затваряше чантата си. Сред другите принадлежности в чантата си имаше и един малък дамски пистолет, чиято дръжка бе украсена с изкуствени перли. В момента съжаляваше, че не ѝ се наложи да го използва. Обърна гръб на брат си, защото все още не му беше простила. — Сай, скъпи, ти ще станеш героят на тазгодишния карнавал в Инъсънс. — Тя го целуна по бузата и момчето веднага се изчерви. — Джим, по дрехите ти има петна от кръв.

— Не, мем, само се спънах, това е всичко. — Той веднага започна да изтупва праха от дрехите си с разтрепераните си ръце. — Двамата със Сай се справихме с него.

— Справихте се като истински мъже. — Тя хвана ръката на Джим и с одобрение огледа мускула. — Ние вече си имаме двама яки телохранители, Каролайн. Дали ще се съгласите да ме придружите до лавката за лимонада? Онзи джентълмен явно ме е зарязал заради някоя друга. — Тя кимна към площадката с картингите, където Теди и братовчедката Лулу се впусаха в следващата обиколка. — Всички мъже са непостоянни.

— Ние ще дойдем с вас, мис Джоузи — гордо изрече Джим. — Нали, Сай?

— Вече всичко се оправи, нали, мистър Тъкър?

— Всичко е наред. — Той погали Сай по косата. — Няма никакви проблеми, момче.

Сай въздъхна дълбоко и продължи по-спокойно:

— Знаех си аз. Не трябваше да бягам. Няма повече да бягам от него. Нито от някой друг.

Тъкър сложи ръка на рамото му. Помисли си, че ще бъде жалко да изчезне толкова скоро и завинаги този младежки дух, тази простота в държането на момчето.

— Да избягаш и да се оттеглиш достойно са две съвсем различни неща. Дори и да не си разчистиш сметките с Върнън, това няма да промени събитията от тази вечер. Обаче можеш да спестиш на майка си нови огорчения. Помисли за това.

— Ще си помисля.

— А сега тръгвайте с Джоузи. — Той остана загледан след тях.

— Мисля, че вече трябва да се прибирам — обади се Дуюейн и присви очи от ярките светлини.

— Можеш ли да се добереш сам до имението?

— Не съм пил много, пък и повечето го изхвърлих — вяло се усмихна той. — Главата ми никога не е понасяла тези изтощителни развлечения.

— Нито пък стомахът ти. Прилошаваше ти на всеки карнавал.

— Не обичам тълпите. Дела и братовчедката Лулу казаха, че ще дойдат с мен, но май няма да си тръгват.

— Каро и аз ще се приберем по-късно.

— Е, добре тогава. Лека нощ, Каролайн. — Той бавно се отдалечи под ярките светлини. Тъкър искаше да извика след него: не беше справедливо брат му да бъде толкова самотен. Ала Дуейн вече се беше скрил в тълпата и мигът беше пропуснат.

— Е... — Каролайн хвърли изпоцапаната с кръв кърпичка в близкото кошче. — Наистина се постара да ми осигуриш една интересна вечер.

— Направих каквото можах — отговори той. Долови, че гласът ѝ звучи доста напрегнато. — Има ли някаква причина, за да си разстроена?

— Разстроена! Да, наистина ме разстройва мисълта, че едно момче няма друг изход, освен да се сбие жестоко с родния си брат. Изгуби двама от членовете на семейството си и се отчужди от останалите, защото е съвсем различен от тях. Мъчително е да го гледаш как се опитва да се справи с тези сурови уроци, които му поднася животът още от тази възраст.

Тъкър я притегли към себе си.

— Защо сега трябва да говорим за това, Каро? Сай не е твой роднина.

— Зная, че нямам нищо общо с него, но...

— Може би преценяваш всичко според твоите разбирания. Вгледай се по-внимателно в него и ще си припомниш каква си била самата ти на неговата възраст. Непременно ще си спомниш за някаква преграда, която не си могла да преодолееш.

— На неговите години въобще не се е налагало да се боря с каквото и да е.

— Е, ти си изградила характера си по-късно и по съвсем различен път. Но знаеш отлично, че винаги е трудно да се опълчиш срещу семейството си. — Той я прегърна и я заведе до един малък

павилион, където можеха по-спокойно да наблюдават множеството, обляно със светлини и заливано от най-разнообразни звуци. — Например си се опитвала да се противопоставиш на майка си.

— Това няма нищо общо с...

— Искала си да се справиш — повтори той тихо, но решително и тя разбра, че няма смисъл да спори с него. — Знаеш какво имам предвид. Аз самият никога не успях да се разбера с баща си. Никога не му показах какво мисля, чувствам или искам, дори и ако се бе опитал със заплахи да ме принуждава да споделям с него. И всичко това просто така, без някаква причина. И никога не намерих сили да му го кажа в лицето.

— Моята майка винаги е знаела какво изпитвам.

— Затова си дошла тук. За да бъдеш далеч от нея. Не искам да си тъжна. Аз самият знам колко силно човек може да е привързан към семейството си.

— Имаш право. — Тя отново наклони глава към него и се вгледа в лицето му. Тъкър се бе втренчил в светлините. Имаше нещо в тези очи, което я караше да го чувства много близък. — За какво мислиш сега?

— За семейството — промърмори той, — и за кръвта, която тече във вените ни. — Той плахо се усмихна, но блясъкът в очите му не изчезна. — Хайде да се повозим на виенското колело.

Поведе я сред тълпата. Случилото се тази вечер го караше да се замисли за много неща. Щом Остин е бил способен на убийство, дали и синът му един ден няма да се реши на подобно безумство.

Греховете на бащите, помисли си той. Може би Върнън носи същия този буен и объркан ген като Остин.

Когато виенското колело бавно започна да описва своята величествена дъга във въздуха, Тъкър прегърна раменете на любимата си жена.

Поне в едно беше сигурен. Сред смеховете и светлините убиецът продължаваше да дебне бъдещите си жертви.

27.

— На печката има кафе, Тък — прозина се Бърк. — Не вярвах, че скоро ще те видя.

— Искан да се срещна с теб тук, а не в кабинета ти.

— В кабинета ми? — Той сви устни и подаде чашата си на Тъкър, за да му налее още кафе. — Да не би да имаш предвид кабинета на агент Бърнс? От три дни не съм сядал зад бюрото си.

— А той не се ли опитва да ти помогне? Или само вдига пара?

— Вече е попълнил повече папки от Английската банка. Пратки до федералната служба за особено тежки случаи, доклади до Вашингтон и прочие. На дъската за съобщения окачихме бюлетин със снимките на всички жертви. Статистически данни за живота им, датата и мястото на смъртта. Способен е да измисля справки и проверки, докато главата те заболи.

Приятелят му седна до него.

— Нищо съществено не ми каза дотук, Бърк.

— Ами че няма много за казване, Тък. — Той вдигна глава и го погледна в очите. — Само съставихме списък на заподозрените.

Тъкър кимна и отпи от кафето.

— И аз ли фигурирам в него?

— Имаш алиби за смъртта на Еда Лу. — Бърк бръкна с лъжицата в овесената каша, но се отказа и я остави. — Предполагам, че си почувствал неприязънта на Бърнс. Мисля, че не е повярвал на думите на сестра ти, че сте играли карти през онази нощ.

— Не се притеснявам особено за това алиби.

— А би трябвало. — Той млъкна, щом чу как някой се разшета в дневната. След миг от телевизора се разнесе музика. — Осем часа — усмихна се той. Децата тръгват на училище. — Посегна към чашата с кафе. — Ще ти кажа нещо, Тък. Този мъж гори от желание да ти прикачи някакво обвинение. Никога няма да престъпи законите, но ако може да ти припише някакво престъпление, ще го направи с най-голяма радост.

— Тогава излиза, че всичко между нас двамата се свежда до сблъсък на лична основа — усмихна се Тъкър. — Установихте ли часа, когато е загинала Дарлийн?

— Според Теди — между девет вечерта и полунощ.

— Тъй като в онази вечер бях с Каролайн, това би трябвало да ме изключи от списъка на заподозрените.

— При масови убийства като нашите, въпросът невинаги опира до мотиви и възможности. Ще повикаме психиатър, който да състави психологичен портрет. Ще търсим някой, който мрази жените — особено жени, които са били малко по-свободни в своето поведение. Някой, който е познавал достатъчно добре всяка от жертвите, за да ги издебне насаме.

Бърк стана и отиде да погледне тенджерата, която вдигаше пара.

— Смъртта на Дарлийн си остана загадка — продължи той. — Може би е попаднал на нея случайно точно когато тя е спряла на сред пътя. Може би всичко е станало неочаквано. Обаче шансът и импулсивните действия някак не се връзват с метода му на действие, доколкото можахме да го опознаем от предишните случаи.

Тъкър се опита да събере мислите си. Излизаше, че убиецът е имал метод на действие. Ала колкото и да се напрягаше, все не успяваше да се досети за човек, в когото би могъл да се съмнява.

— Искам да се върнем към онзи „психологичен портрет“. Търсите някой, който е озлобен към жените... може би защото мрази майка си или някои жени са го тласнали към престъпленията.

— Това е замисълът.

— Преди убийството на Дарлийн бяхте решили със сигурност, че Остин е убиецът.

— Той отговаряше на психологичния портрет. И след като научихме, че се е нахвърлил с нож срещу Каролайн, това убеждение изглеждаше непоклатимо.

— Но той не е могъл да убие Дарлийн, освен ако не е възкръснал. — Младият мъж неспокойно се размърда на стола. — Какво мислиш за наследствеността, Бърк? За кръвта, гените и наследствените пороци?

— Всеки, който има деца, неволно се замисля над това. Бих казал, че трябва да се замисля и всеки, който има родители — добави и отмести купата с овесената каша. — Дълги години си мислех, че

всичките ми глупости и грешки са свързани по някакъв тайнствен начин със самоубийството на баща ми. Толкова пъти съм се оставял да ме тъпчат, също както него го стъпкаха.

— Извинявай, Бърк. Трябваше да внимавам какво приказвам.

— Хайде, стига, та всичко това бе толкова отдавна! Минаха почти двадесет години. По-добре е сега да си гледам децата. Ха, ето че се появи едно от тях. — Той посочи към вратата на дневната, където най-малкият потомък на семейство Тръсдейл не откъсваше очи от телевизионния екран. — Прилича на мен. На неговите годинки и аз съм драскал рисунки по цял ден.

— Върнън обожаваше баща си — промълви Тъкър. — Работата може да се окаже по-сложна от търсенето на някой, който да има особени белези, Бърк. Може би трябва да се търси убиецът според навичките, жестовете, склонностите му. Разсъждавам така, защото виждам колко неща са се предавали по наследство в нашия род. — Говореше за неща, които не би желал да споделя с никого, дори и с Бърк. — Дуейн има същия порок, който довърши баща ми. Може би не е такъв безнадежден случай като него, но все пак го е наследил. А щом застана пред огледалото или погледна лицата на Дуейн и на Джоузи, виждам майка си. Като че ли сме й одрали кожата. И тя обичаше книгите, особено поезията. Обичам ги и аз.

— Не бих те оспорил. Марвела накланя глава по същия начин като Сузи. И по ината си се е метнала на майка си — щом реши нещо, никой не може да я разубеди. Трябва да приемаме децата такива, каквито са, независимо дали ни се харесва или не.

— Върнън не се държи особено любезно със съпругата си, не по-добре, отколкото Остин се държеше със своята.

— Накъде клониш, Тъкър?

— Чу ли за сбиването снощи на карнавала?

— Дето малкият Сай разкървавил носа на брат си? Марвела и Боби Лий бяха там. Никой не мисли да упреква момчето.

— Хората много не обичат Върнън. Не обичаха и баща му. И бащата, и синът имат еднакъв тежък и неприятен поглед, еднаква злоба в очите. — Тъкър се облегна на стола и протегна краката си. — Майка ми веднъж ми купи книжка с илюстрации. Библейски разкази. Помня една картинка, май че беше Исаия или Езекил или някой друг от пророците. Онзи, който се усамотил за четиридесет дни в пустинята,

за да пости и да се срещне с Бога. Предполагам, че на картинката са го нарисували, след като е изрекъл поредните си пророчества и нравоучения. Всичките онези щуротии, с които се е наливал мозъкът му, докато се е пържил в пустинята. Още помня безумния му поглед, като невестулка, която е подушила кокошарника. Винаги съм се учудвал защо Бог избира лудите, за да говори чрез техните уста. Струва ми се, че причината е налудничавите им мозъци. Сигурно чуват още един глас, освен своя, а кой знае, може и въобще да нямат свой глас. И никой не може да ме убеди, че този вътрешен глас винаги призовава към нещо възвишено и добро.

Бърк нищо не отговори, само стана да налее още кафе. Агент Бърнс май му беше споменавал за някакви гласове. Повечето от масовите убийци твърдели, че чували да им се нашепва какво трябва да извършат. Един от тях заявил, че кучето на съседа му му наредило да убие господаря му.

Бърк никога не се беше задълбочавал във въпросите на мистиката. Мислеше си, че Дейвид Берковиц, прочутият психиатър, бе прав, като настояваше масовите убийци да бъдат оправдани, защото са невменяеми. Но теорията на Тъкър го накара да се почувства неспокоен.

— Да не се опитваш да ме убедиш, че Върнън чува някакви вътрешни гласове?

— Не зная какво се таи в главата му, но не мога да забравя очите му, когато снощи се нахвърли срещу брат си. Същият поглед като на Остин, когато ме нападна и ме наричаше с името на баща ми. Същият поглед като на онзи пророк. Ако можеше, би разкъсал Сай с погледа си. Готов съм дори да заложа Суийтуотър, че той се смята за свят човек.

— Не съм чул да е имал някакви връзки с другите жертви, освен със сестра си, Еда Лу.

— Това е Инъсънс. Никой не може да устои на съблазънта да узнае колкото може повече за живота на другия. Нали се казва, че крушата не пада по-далеч от дървото? Щом Остин беше способен на убийство, защо и неговият син да не е?

— Ще поговоря с него.

Тъкър кимна поуспокоен. На горния етаж иззвъня телефонът, но двамата мъже не му обърнаха внимание. При второто иззвъняване

Сузи вдигна слушалката.

— Ще бъдеш ли довечера в Суийтуотър за фойерверките?

— Няма смисъл да стоя в града, когато всички ще се съберат там.

Защо питаш?

Тъкър неспокойно сви рамене.

— Ще бъде пълно с хора. Шум до Бога и пълна бъркотия. Притеснявам се, особено за Джоузи и Каролайн. Ще се чувствам по-спокоен, ако двамата с Карл сте наблизо.

— Бърк. — Сузи влезе в стаята, все още по пенъоар, ухаеща на ароматен сапун. Той я погледна и си каза, че не би й дал повече от двадесет години.

— От града ли позвъниха?

— Не, Дела се обади. — Тя хвана Тъкър за ръката. — Матю Бърнс отишъл в Суийтуотър, за да разпита Дуейн.

Тъкър би се разсмял, ако не беше толкова ядосан. Нищо по-смешно от това да заподозрат като убиец тъкмо добродушния Дуейн, който само се шляеше из имението със замъглени очи. Но никак не беше смешно, че брат му е бил измъкнат от леглото и закаран в градчето да бъде разпитван от някакъв самодоволен агент на ФБР.

Тъкър тръгна с Бърк към сградата на полицията. Едва сдържаше гнева си. Този път няма да се остави да го разиграват. Трябваше да даде един хубав урок на Бърнс.

— В твърде неподходящо време си се разработил, Бърнс. — Младият мъж реши да не започва скандала от вратата. — Може би си забравил, че днес е национален празник.

— Не съм забравил. — Агентът вдигна краката си върху бюрото на Бърк и скръсти ръце. — Знам също, че за девет вечерта са предвидени фойерверките. Но работата ми тук няма нищо общо с празненствата в градчето. Шерифе, трябва да ти съобщя, че се налага да се блокира движението в десет часа.

— Ще бъде изпълнено.

— Бих искал колата да ми бъде на разположение, за да мога да отида извън града, ако се наложи. — Той извади ключовете си и ги остави на бюрото.

Карл видя как блеснаха очите на Бърк и пристъпи към бюрото.

— Аз ще ходя до Магнолия. — Чернокожият заместник-шериф взе ключовете и се обърна към Тъкър:

— Съжалявам, Тък, но имах заповед да го доведа.

— Добре, Карл. Да се надяваме, че няма да продължи дълго. Чух, че твоето момиче ще участва в парада.

— Репетираха много усърдно. Баща ми купи една от онези видеокамери, за да заснеме цялото празненство.

— Знам, че се вълнувате, заместник-шерифе, обаче имаме още задачи — намеси се агентът и студено изгледа Тъкър. — Служебни задачи.

— Знам, че ще искаш да видиш мажоретките, Карл — промълви Тъкър и всмукна от цигарата. — Прочетоха ли ти правата, Дуейн?

— Засега мистър Лонгстрийт не е задържан — заяви агентът. — Само го разпитвам като свидетел.

— Няма ли право на адвокат?

— Естествено. Ако смятате, че правата ви могат да бъдат накърнени, моля, мистър Лонгстрийт, повикайте адвоката си. Ще го изчакаме.

— Пристигнах много набързо — започна Дуейн и умолително погледна брат си. — Мога ли да се надявам да получа чаша кафе. И аспириин.

— Ще ти помогна да се съвземеш. — Бърк го потупа по рамото и отиде до умивалника.

— Тук се провежда официално разследване, мистър Лонгстрийт. — Бърнс намръщено изгледа Тъкър. — И вие нямате работа тук.

— Бърк ми съобщи, че ще разпитвате брат ми — усмихна се младият мъж. След малко Бърк се върна при тях с аспириин и чаша вода. — Не за пръв път помагам на шерифа, особено в по-напрегнати дни като Четвърти юли.

— Вярно е — обади се Бърк. — Пък и най-малкият ми син точно днес има рожден ден. Бих искал по-скоро да приключим.

— Много добре. — Агентът включи касетофона си. — Мистър Лонгстрийт, вие живеете в имението, известно като Суийтуотър, в окръг Боливар, щат Мисисипи, нали?

— Да. — Дуейн взе чашата с кафето и таблетката аспириин. — Семейство Лонгстрийт обитават Суийтуотър вече почти двеста години.

— Хм. — Историческите сведения за местните родове явно не представляваха интерес за специалния агент. — И живеете с брат си и сестра си?

— И с Дела. Тя е икономка на Суийтуотър повече от тридесет години. А сега ни гостува братовчедката Лулу. — Горещото кафе опари езика му, но той успя да преглътне аспирина. — Тя ни е роднина по майчина линия. Не мога да кажа колко ще остане. Братовчедката Лулу пристига и си отива, когато си пожелае. Спомням си веднъж...

— Ако е възможно, спестете ми спомените от детството си — прекъсна го Бърнс. — Бих искал да приключа със събирането на показания за днес, преди да засвири оркестърът.

Дуейн видя усмивката на брат си и сви рамене.

— Само отговарях на въпросите ви. О, да не забравим и Сай, пък и Каролайн, които отскоро се преселиха в имението. Какво още желаете да знаете?

— Семейното ви положение?

— Разведен съм. През октомври ще станат две години. Нали тогава ми връчиха съдебното решение, Тъкър?

— Да, точно през октомври по-миналата година.

— И къде живее бившата ви съпруга?

— В Нашвил, Роузбенк Авеню. В малка хубава къщичка, близо до училището, в което учат момчетата.

— И моминското ѝ име е било Аделаид Кунс?

— Сиси — поправи го Дуейн. — Брат ѝ никога не ѝ казваше Аделаид, затова си остана Сиси.

— И мисис Лонгстрийт е била бременна с първия ви син, когато сте се оженили?

Той се намръщи и сведе поглед към чашата с кафето.

— Не виждам какво ви засяга това, но все пак не го крия.

— И вие сте се оженили само за да има детето баща.

— Оженихме се, защото мислехме, че така ще бъде най-добре.

Бърнс промърмори нещо в знак на съгласие и потри ръце.

— А скоро след раждането на втория ви син сте се разделили с жена си. Не греша, нали?

Дуейн допи кафето. Зачервените му очи студено гледаха специалния агент.

— И това е известно на целия град.

— Ще отречете ли, че раздялата с бившата ви съпруга е била доста неприятна? — Бърнс отиде до бюрото, за да хвърли един поглед на бележника си. — Съпругата ви е заключила външната врата след яростно скарване — допускам, че сте си пийнали повечко — и е изхвърлила вещите ви от прозореца на втория етаж. После отвела децата в Нашвил, където се установила да живее при един търговец на обувки, който вечер свирел в някакъв бар.

Дуейн запали цигарата, която Тъкър му беше подал.

— Да, горе-долу така беше.

— Как се чувствахте, мистър Лонгстрийт, след като ви е напуснала жената, за която сте се оженили по принуда, която ви е отнела децата и на всичкото отгоре се хвърлила на врата на някакъв третокласен китарист?

Той все още палеше цигарата си.

— Тя постъпи така, както ѝ се искаше.

— Значи вие сте се примирили с тази ситуация?

— Не се опитах да я спра, ако имате предвид това. Не ми се струва, че съм много подходящ за съпруг.

— По време на бракоразводното дело вие сте били обвинен в прояви на насилие, грубости, въобще необуздано и неуравновесено поведение. Записано е дори, че животът с вас е криел опасности за нея и децата. Наистина ли се отнасяхте толкова грубо с бившата си съпруга?

Дуейн всмукна от цигарата. Имаше нужда от уиски.

— Предполагам, че според нея е било доста грубо. Не мога да зная какво е изпитвала, нито пък децата.

— Не си длъжен да говориш повече, Дуейн. — Тъкър видя, че брат му се разстрои, пристъпи напред и го хвана за ръката. — Не си длъжен да отговаряш на шибаните му въпроси, нито за отдавна приключения ти брачен живот, нито за чувствата ти към нея.

Бърнс наведе глава.

— Поради каква причина вашият брат ще отказва да потвърди фактите от миналото му, които вече така или иначе са ми известни?

Тъкър видя, че Дуейн се подпря с ръце на бюрото, но не се опита да му попречи.

— Няма такава причина, но няма причина и аз да ритам мършавия ти задник оттук до Вашингтон.

— Това ще го обсъдим насаме, Лонгстрийт. А сега поведението ви може да се изтълкува като намеса във федерално разследване. Ако настоявате, може да продължите да се оплаквате в килията.

Тъкър сграбчи агента за изисканата му раирана вратовръзка и го изправи на крака.

— Защо да не ти покажа как на бърза ръка се уреждат такива спорове тук, на юг?

— Зарежи го, не си цапай ръцете с него. — Брат му го хвана за ръцете.

— Така ми се ще да го подреда добре.

— Казах ти, Тък, зарежи го. Нямам какво да крия. Този северняшки кучи син може да си задава колкото си ще въпроси от сега до второто пришествие и пак нищо няма да промени. Пусни го и да си вървим.

Тъкър колебливо пусна агента.

— Един ден ще си разчистим сметките, приятел, така да знаеш! Но без свидетели.

Бърнс с каменно изражение на лицето пристегна вратовръзката си.

— За мен ще бъде удоволствие. — Обърна се към обявите на стената зад бюрото. — Мистър Лонгстрийт, познавахте ли се с Арнет Джентри? — Той заби пръста си в една точка между снимката на една усмихната блондинка и черно-бялата полицейска снимка на трупа, открит сред тръстиките край блатото.

— Познавах Арнет. Бяхме съученици, дори няколко пъти сме излизали заедно.

— А Френси Логън? — Посочи други снимки по стената.

— Познавах и Френси. — Дуейн отвърна очи от ужасяващите фотографии. — Всички познаваха Френси. Тя израсна тук. За малко се беше преселила в Джаксън, обаче след развода си отново се върна в градчето.

— Познавахте се и с Еда Лу Хетинджър, нали?

Той се опита да отвърне поглед, но не можа да отмести широко отворените си очи от пръста на Бърнс.

— Да. Познавах дори и Дарлийн, ако правилно съм отгатнал мислите ви.

— А познавате ли жена на име Барбара Кинсдейл?

— Не, струва ми се, че не я познавам. — Сбърчи вежди, докато се опитваше да си припомни. — Наоколо няма хора с тази фамилия.

— Сигурен ли сте? — Агентът свали една от снимките от стената. — Погледнете я по-отблизо.

Дуейн взе снимката от бюрото, благодарен, че трябваше да се взира в снимката на усмихната млада жена, а не в отблъскващите очертания на поредния труп.

— Никога не съм я виждал.

— Нима? — Бърнс посегна към бележника си. — Барбара Кинсдейл, метър и шестдесет, шестдесет и четири килограма, кафява коса, сини очи. Възраст: тридесет и една години. Нещо в това описание не ви ли звучи познато?

— Не бих казал.

— Трябва да кажете. И я познавате. Това съвпада с описанието на бившата ви съпруга. Мисис Кинсдейл е работила като келнерка в клуб „Нейшънъл флег“ в Нашвил, Резидънс 3043, Ийстленд Авеню. Това е на около три пресечки от дома на бившата ви съпруга. Емет Котрейн, годеник на бившата ви съпруга, свири в оркестъра на същия този бар през уикендите. Интересно съвпадение, нали?

— И на мен така ми се струва. — По врата на Дуейн изби пот.

— Още по-интересно е това, че въпросната мисис Кинсдейл тази пролет е била открита удавена в езерото Пърси Прийст Лейк, недалеч от Нашвил. Била е гола, гърлото ѝ е било прерязано, а по тялото ѝ са били открити следи от мъчения.

Бърнс захвърли още една снимка на бюрото, но този път на нея Барбара Кинсдейл бе мъртва. — Къде бяхте през нощта на 22 май тази година, мистър Лонгстрийт?

— Ох, Исусе Христе! — Дуейн затвори очи. На полицейската фотография тялото не беше покрито с чаршаф. Посивял и обезобразен, трупът бе проснат на тревата пред безмилостното око на полицейския обектив.

— Мога да ви помогна да опресните паметта си. Според сведенията, с които разполагам, вие сте били в Нашвил от двадесет и първи до двадесет и трети май.

— Водих момчетата на зоологическа градина. — Той разтърка очите си. Като че ли приличаше на Сиси. Всемогъщи боже, мъртвата жена от снимката наистина приличаше на Сиси! — Водих ги в

зоопарка, а след това в една пицария. После се прибраха с мен в хотела.

— През нощта на двадесет и втори вие сте били забелязан в бара на хотела около десет и половина. Децата ви не са били с вас.

— Бяха заспали. Оставих ги в стаята и слязох долу да изпия една чаша. Няколко чаши — допълни. — Сиси искаше от мен да увелича издръжката и да ѝ помогна да смени къщата, в която живее с момчетата, с някоя по-просторна. Но надали съм изпил повече от две чаши, защото не можех да забравя, че децата спят горе в стаята.

— А не сте ли телефонирали на бившата си съпруга от бара около полунощ? — продължи агентът. — Дори сте спорили с нея и сте я заплашвали.

— Обадих ѝ се. От стаята, докато момчетата спяха. Моите момчета. Не ми се струваше правилно да давам пари, за да живеят в нова къща с друг мъж, когото моите синове щяха да считат за свой баща. — Дуюейн пребледня, разтрепери се и погледна към Тъкър. — Не ставаше дума само за парите.

— Било е унижително — подсказа му Бърнс. — А жените умеят да унижават мъжете. Тя вече ви е направила за смях, като ви е оставила пред заключената врата на собствения ви дом, като ви е изоставила заради друг мъж. Сега е искала още пари, за да може да живее по-добре с този мъж.

— Не ме интересува с кого живее. Само не ми се струваше правилно да...

— Да, не ви се е струвало правилно. И затова сте ѝ казали, че няма да види повече пари от вас и че ще я осъдите, ако не ограничи апетита си. И че ще ѝ го върнете тъпкано.

— Не помня какво точно съм ѝ казал.

— Но тя го е запомнила. О, въпреки че вече не сте живеели заедно, тя не могла да забрави, че сте били избухлив след всяко напиване. Но не е взела насериозно думите ви и е дошла в бара да продължите разправията. Дори сте останали след затварянето на бара, защото тя не е взела децата със себе си. Барбара Кинсдейл си е тръгнала към два през нощта. Запътила се към усамотения паркинг. Мястото е доста тъмно. Там е била ударена с твърд предмет по главата и е била напъхана в някаква чакаща кола вече в безсъзнание. След това е била закарана до езерото и заклана.

Бърнс замълча, после неочаквано попита:

— Имате ли нож, мистър Лонгстрийт? Ловджийски нож, с дълго острие?

— Това е лудост! — Дуейн безсилно отпусна ръце в скута си. — Никого не съм убивал.

— Къде бяхте през нощта на тридесети юни между девет вечерта и полунощ?

— За бога! — Той се опита да стане, но се спъна и се олюля. — За бога, Бърк!

— Струва ми се, че ще му трябва адвокат — намеси се Бърк.

— О, да, разбира се, та това е негово право по закон — доволен, Бърнс разтвори ръце.

— Само се качих на колата и карах по улиците — избъбри смутено Дуейн. — Валеше и не исках посред нощ да потеглям за дома. В колата си имах една плоска бутилка с уиски и само обикалях из пустите улици.

— А през нощта на дванадесети юни? — запита агентът, връщайки се назад към датата на смъртта на Еда Лу.

— Не зная. По дяволите, как може да помни човек къде е бил през всяка шибана нощ от годината?

— Не казвай повече нито дума. — Тъкър пристъпи към брат си и го стисна за ръцете. — Нито дума повече, чуваш ли ме?

— Тъкър, аз не съм... знаеш, че не съм...

— Зная. Бъди спокоен. И млъкни! — Той се обърна и застана между Бърнс и брат си. — Ще предявите ли официално обвинение?

Бе пожертвал уикенда си да се рови в показанията и доказателствата. Никой не бе така вещ в разследванията както Матю Бърнс.

— Оставям ви го под гаранция за двадесет и четири часа.

— Отлично. А междувременно може да се шибате сам! Хайде, Дуейн, да те водя у дома.

— Мистър Дуейн Лонгстрийт, мистър Тъкър Лонгстрийт, съветвам ви да не напускате щата. Ръката на федералните власти е доста дълга.

— Имам нужда да пийна.

— Сега главата ти трябва да е бистра — ядосано отсече Тъкър и натисна педала на газта, за да вдигне сто и двадесет. — Тъкмо сега не трябва да се докосваш до бутилката, Дуейн. — Той предупредително изгледа брат си. — Докато не се оправим с тази каша, трябва да бъдеш трезвен.

— Те мислят, че аз съм го извършил. — Дуейн така силно разтърка лицето си, че кожата му почервения. — Мислят, че аз съм убил тези жени, Тък. Дори и онази, която никога не съм виждал. На снимката изглеждаше като Сиси. За бога, наистина приличаше на Сиси!

— Ще се обадим на нашия адвокат — спокойно изрече брат му, макар че пръстите му побеляха, докато стискаше кормилото. — А ти трябва да си съвсем трезвен, за да можеш да си спомниш всичко. Внимателно да възстановиш ден след ден в паметта си, за да разберем какво си вършил в часовете, когато са били убити Арнет, Френси и Еда Лу. Само това ни е нужно. Трябва да си бил някъде, с някого през всичките тези нощи. Тогава няма да могат да заведат дело срещу теб. Те знаят, че всичките момичета са жертва на един убиец. Само трябва да обмислим малко по-спокойно изминалите събития.

— Мислиш ли, че не го искам и аз? Мислиш ли, че няма да се опитам да си спомня всеки шибан час? — Той стисна зъби и удари с юмрук арматурното табло на колата. — По дяволите, не знаеш какво е като започнеш да пиеш! Казах ти, че не помня всичко. Забравям шибаните си преживелици. — Изпъшка и наведе глава. — Изтривам всичко от паметта си, Тъкър. Ох, господи, не помня дори какво съм вършил вчера, да не говорим за онази нощ... Нима съм го извършил? — Ужасен, той затвори очи. — Исусе Христе, помогни ми! Нима съм способен да я убия и въобще да не си спомня!

— Това са пълни глупости! — Вбесен, Тъкър го хвана за рамото и го раздруса. Колата рязко спря и Дуейн отвори помътнелите си очи. Усети нещо остро под седалката, отвори вратата, надигна се и бръкна под нея. Остана вцепенен, с изцъклен поглед и накрая Тъкър, изгубил търпение, му изкрещя: — Това са шибани лайна! Повече да не си ми споменава за това! — Дръпна го обратно на седалката и приближи зачервеното си лице към побелялото лице на брат си. — Никого не си убивал и това трябва да си го набиеш в главата веднъж завинаги! Вече подозирам кой го е извършил.

Дуейн преглътна. Не разбираше последните думи на брат си.

— Знаеш?

— Казах ти само, че се досещам. Ще проверя веднага щом се върнем у дома и повикаме адвоката и го накараме да се заеме с всичките шибани адвокатски номера. — Сграбчи го за ризата. — А сега ме слушай внимателно. Само да си посмял да разреवेश Дела и Джоузи или който и да е в къщата, щом се приберем. Ще мълчиш като риба, ясно ли е? Ще се стегнеш и ще трябва да издържиш, докато всичко се уреди. През целия си объркан живот баща ни беше прав поне в едно — ние сме отговорни за семейството си. Трябва да се крепим, Дуейн!

— Семейството... — повтори Дуейн и потръпна. — Не искам да те оставям сам.

— Добре. — Той пусна ризата на брат си и седна зад кормилото, за да се успокои. — Ще му покажем на онова северняшко копеле на какво са способни Лонгстрийт, ако ги раздразнят. Ще се обадя на губернатора. Ще го накарам да пораздруса малко този Бърнс. Ще видиш как на бърза ръка ще уреди шибаната гаранция.

— Искам да се прибера у дома. — Дуейн отново затвори очи. — Ще се оправя, когато се приберем у дома.

След няколко минути колата зави и премина покрай желязната врата на имението Суийтуотър.

— Ще кажеш само, че Бърнс ти е задал куп глупави въпроси и нищо повече. Нищо няма да разправяш за Сиси и за онази история в Нашвил.

— Няма. — Той се загледа към къщата, бяла, красива и грациозна като жена на утринно слънце. — Ще трябва да измислим нещо, Тъкър. И след като съм се забъркал, ще трябва всичко да оправя. — Този път ще ме оставиш аз да се оправя с бъркотията.

Джоузи се показва на прага тъкмо в мига, когато колата спря пред стъпалата. Все още беше по пеньоар, а косата ѝ беше разрошена. Тъкър веднага разбра, че е ядосана. Тя се спусна към тях, като нервно размахваше четката си за коса.

— Май вече ще трябва да заключвам колата си и да взимам ключовете със себе си.

— Имах работа в града. — Тъкър сви рамене и ѝ подхвърли връзката с ключовете. — А ти беше заспала.

— Нима не виждаш, мистър Лонгстрийт, че името ми е написано на регистрационния талон на колата. Няма да ти позволя да ме командваш, когато ти хрумне. — Удари го с четката в гърдите. — Елементарното възпитание изисква да попиташ някого, преди да вземеш колата му.

— Вече ти казах, че спеше.

— Защо пък взе точно моята кола? Не е единствената пред къщата.

— Но беше най-близо до входната врата. — Опита да се пошегува той. — Може би днес си станала накриво, скъпа.

Тя посрещна упрека с високомерен поглед.

— Мога ли да се надявам да си осигуриш някакво транспортно средство, докато ремонтират скъпата ти играчка?

— Да, мем. — Целуна я по бузата. — Говориш също като мама.

Джоузи изсумтя и отстъпи назад.

— Какво си ме зяпнал, Дуейн? — Неволно оправи косата си. — Защо, скъпи, ме гледаш с такъв ужасен поглед? Защо са станали толкова рано двете ми момчета?

— Имахме малко работа — отвърна Тъкър, преди Дуейн да успее да отвори устата си. — По-добре иди да се гримираш и наконтиш, че скоро ще започне парадът на мажоретките. Надявам се, че няма да ни лишиш от присъствието си?

— Разбира се, че ще дойда. Нашето семейство никога не е отсъствало от тържествата на Четвърти юли. Дуейн, влез вътре да ти сложа нещо да хапнеш. Много зле изглеждаш.

— Все още не се е възстановил от карнавала.

— О, така ли? — Внезапно изпълнена със загриженост, Джоузи хвана по-големия си брат за ръката. — Влизай по-бързо вътре и Дела ще ти приготви нещо по-специално. Братовчедката Лулу не те е виждала от снощи.

— Добре съм, нищо ми няма. — Той хвана ръката ѝ и я стисна. — Джоузи, всичко ще бъде наред.

— Разбира се, скъпи. — Тя го потупа по гърба. — Днес времето е хубаво, тъкмо за парад, а нощта с фойерверките ще бъде прекрасна. Хайде, да побързаме, че трябва да се приготвя. — Тя го поведе към къщата, но после се спря и протегна ръка, за да спре Тъкър. Вече бе

забравила, че трябваше да му се сърди за колата. — Какво му става на Дуетн?

— Тази сутрин го разпитваха в полицията.

— Дуетн!

— Очаквам да ни викат всичките един по един. Може би при тях това е стандартна процедура.

Тя отново заудря нервно с четката по дланта си.

— Е, бих могла да понауча онзи Матю Бърнс на нещичко.

— Остави го, Джоузи. Не се безпокой повече за това. Той ще ни разпита и ще ни остави на мира.

— Добре, но искам да не изпусках брат ни от погледа си. — Пусна ключовете в джоба си и тръгна към къщата. — И следващия път, щом ти потрябва колата ми, първо ще ме попиташ, ясно ли е? — Джоузи се размина с Каролайн на прага. — Погрижи се за Тъкър, Каро. Доста се е разпасал напоследък.

— Вече чух. — Каролайн излезе на верандата, облечена в красива бледосиня рокля. Отпред роклята ѝ бе украсена с дантела, а на гърба бе дълбоко изрязана.

Застанал на долното стъпало, Тъкър протегна ръце към нея.

— Хубава си като картинка.

— Чух, че отиваме на разходка.

— Точно така. — Той целуна дланта ѝ, а после докосна с устни бузата ѝ. Казват, че човек оценява нещо едва когато го загуби. Тъкър си помисли, че в този миг той бе открил нещо не по-малко важно: човек не може да разбере какво му е липсвало, докато не го намери. — Каролайн?

— Какво има?

— Имам толкова много да ти разказвам. — Застана до нея. Следващата целувка му се стори още по-сладка. — Сигурен съм, че ще искаш всичко да ти разкажа. Но точно сега ми се налага да свърша нещо по моите сделки. Защо не тръгнеш с Дела за парада? Ще се срещнем там.

— Мога да те изчакам.

— Бих предпочел да тръгнеш още сега. — Младият мъж поклати глава и още веднъж я целуна.

— Добре, ще взема Дела, Сай и братовчедката Лулу — днес тя ще бъде в центъра на вниманието. Представи си, единият крачол на

панталоните ѝ е със знамето на Юга, а другият — със знамето на Щатите.

— Винаги можеш да разчиташ на братовчедката Лулу.

— Тъкър — Каролайн взе в ръце лицето му, — ако имаш някакви проблеми, знаеш, че винаги можеш да ми се довериш...

— Сигурно скоро ще се наложи. Изглеждаш, като че ли си родена за това място, Каролайн. Щом затворя очи, виждам как излизаш на верандата с тази разкошна синя рокля, а пчелите жужат сред цветята. Сякаш си родена тук, в тази къща, Каролайн. — Той я прегърна, задържа я за миг така, като че ли искаше да спре времето.

— И гледай да си навреме за фойерверките довечера — прошепна ѝ той. — И за това, което ще ти кажа, когато се стъмни. — Ръцете му се напрегнаха. — Каролайн, искам...

— За бога, Тъкър — промърмори Лулу от прага, — докога ще се въртиш около полата на тази севернячка? Трябва да тръгваме, иначе няма да можем да си намерим място.

— Още е рано — изръмжа той, но пусна Каролайн. — Пази тази севернячка като зеницата на окото си, докато дойда — започна, но после изведнъж се усмихна. — Лулу, ставаш да те окачат на пилоната за националното знаме. Откъде измъкна тези панталони?

— Специална поръчка. Имам даже и подходящ жакет, но днес ще бъде доста горещо. — Тя оправи орловото перо на шапката си. — Готова съм да тръгваме.

— Да, по-добре да тръгвате — обади се той и набързо целуна Каролайн, преди да влезе в къщата. — Ще изпратя и останалите след вас. Лулу, внимавай Каролайн да не се захласне по някой сладкодугмен ухажор.

— Няма да посмее — изсумтя братовчедката Лулу.

— Не, никога няма да посмея — усмихна се младата жена.

28.

— Колко ли от тези лунатици ще изпокапят от слънчев удар до два часа следобед? — Братовчедката Лулу можеше спокойно да си задава такива въпроси, разположила се удобно в креслото, което бяха донесли специално за нея. Беше стиснала термоса с джулеп и протегнала краката, за да се виждат невероятните ѝ панталони под широкия чадър на червени, сини и бели райета.

— Обикновено припадат пет-шест човека, не повече — кротко отвърна Дела, облежната в плетения стол до нея. Никога не би се осмелила да се облече като братовчедката Лулу, но все пак държеше в ръка миниатюрно флагче. — Интересно, младите по-малко издържат на горещината.

Когато се зададе маршируващият оркестър, братовчедката Лулу наду свирката. Радваше се като дете на звуците, на блясъка на месинговите инструменти, но от погледа ѝ не убягна как двама от свирачите вече едва повдигаха крака.

— Виждаш ли оня с тубата, онзи тип с пъпчивото лице? Погледна през мен, като че ли съм от стъкло. Залагам десетачка, че няма да издържи до следващата улица.

Дела обичаше залаганията и веднага огледа въпросното момче. Нещастният свирач беше мокър от пот и тя си представи как ще вони униформата му още преди да е паднал вечерният мрак.

— Май ще спечелиш облога.

— Обичам парадите повече от всичко на този свят — братовчедката Лулу затъкна свирката зад ухото си като молив, за да отпие още една глътка от студения джулеп. Нищо не можеше да я разхлади така, както тази ледена смес от вода, захар, джоджен и няколко капки уиски. — Обичам ги дори повече от сватбите, погребенията и игрите на покер.

Дела изсумтя и поднесе лице към малкия вентилатор, захранван с батерии.

— Ако толкова искаш, утре можеш да посетиш едно погребение. Напоследък доста често се налага да посещаваме гробищата. — Дела въздъхна и си наля чаша джулеп. — За пръв път от петнадесет години днес Хепи няма да бъде в редиците на дамския клуб.

— Че защо?

— Защото утре е погребението на дъщеря й.

Лулу гледаше с възхищение редиците на младежите от гимназията „Джеферсън Дейвис“, полюшващи се в такт с „Великия стар флаг“.

— Едно погребение също заслужава да бъде посетено, ако се извърши както трябва. Какво си приготвила за трапезата?

— Приготвих моя нектар с кокосово масло. — Дела прикри с ръка очите си от слънцето и се усмихна. — Виж там, братовчедке Лулу. Виж как момичето на Карл Джонсън върти жезъла. Наистина е много сръчна.

— Да, бива си я. — Лулу се изкикоти и отпи още една глътка джулеп. — Знаеш ли, Дела, че животът на човека прилича на тези жезли. Ако те бива, можеш да го въртиш около пръстите си. Можеш да го захвърлиш високо във въздуха и отново да го уловиш за единия край, ако си сръчна. И ако имаш късмет. Но може да го запратиш толкова надалеч, че да цапардосаш някого по главата. — Тя се усмихна и взе свирката си. — Обичам парадите.

Застанала зад нея, Каролайн се замисли върху това сравнение и поклати глава. Тя не беше сигурна дали няма да запрати жезъла по нечия глава, ако се опита да го хвърли във въздуха.

— Ето, задава се Принцесата на памука заедно с придворните дами и кавалери — прошепна Сай на Каролайн. — Всяка година я избират с гласуване всички ученици от гимназията. Мислеха да премине с автомобила на мистър Тъкър, понеже той е най-люксоznият в градчето, но нали катастрофира, взеха под наем автомобил от Гренвил.

— Красива е — усмихна се младата жена на миловидното момиче, облечено в бяла рокля.

— Казва се Кери Сю Хардести. — Докато я гледаше, той си мислеше за по-малката й сестра Лий Ан, за нейните възхитителни гърди. Когато автомобилът отмина, Сай огледа тълпата с надежда да зърне момичето. Не можа да я открие, но поне видя къдравата глава на Джим и му махна.

— Защо не отидеш при приятеля си, Сай? Ще се срещнем на паркинга.

Въпреки че гореше от желание да се срещне с Джим, той поклати глава и не помръдна от мястото си. Мистър Тъкър му беше наредил да не се отделя от мис Каролайн. Бяха си поговорили по мъжки, на четири очи.

— Не, мем. Тук ми е много добре. Ето, видях мис Джоузи и онзи доктор от ФБР. На ревера си има едно от онези изкуствени цветя, от онези играчки, които с едно натискане на дръжката могат да ви измокрят лицето. Голяма скица е този доктор.

— Да. — Тя също разглеждаше тълпата. — Чудя се къде се бави Тъкър.

— Вече е тук. — Той се бе приближил безшумно зад гърба ѝ и внезапно я хвана през кръста. — Не бих пропуснал възможността да наблюдавам парада в компанията на една прелестна жена.

Каролайн се усмихна щастливо и се облегна на гърдите му.

— Искате ли да ви донеса нещо разхладително? Не се притеснявайте, имам дребни.

— Благодаря ти, Сай, но ми се струва, че братовчедката Лулу се е погрижила да донесе цял термос с джулеп.

Момчето скочи и донесе термоса на Лулу.

— Онзи агент от ФБР гледа парада от прозореца на кабинета на шерифа.

— Виждам. — Младият мъж отпи от чашата с джулеп и я подаде на Каролайн.

Тя за пръв път вкусваше това типично южняшко питие, но веднага хареса сладостта му.

— Не ми изглежда да е много заинтересуван от парада.

— Като че ли души за мърша — подхвърли Сай.

— И на мен така ми се струва. — Тъкър държеше Каролайн през кръста, а с другата ръка се облегна на рамото на момчето. — Ето, задават се Джд Ларсън и неговите хора.

Оркестърът начело с Ларсън премина по улицата под звуците на химна на Юга „Дикси“. В краката на свирачите се посипаха рози.

Каролайн се усмихна и сложи глава на рамото на Тъкър.

Както всяка година на Четвърти юли и сега имаше пържени пилета, огромно количество картофена салата и безброй скари на

открито. Това бе ден, в който се развяват знамена, поднася се пай, пие се студена бира на сянка. Е, имаше хора, потопени в скръб, имаше и полицаи, които продължаваха да слухтят, но в този ярък летен ден Инъсънс бе украсен с червени, сини и бели знамена и празнуваше.

След парада по пазарната улица и градския площад започнаха шумни състезания — по най-бързо изяждане на пай, по стрелба, по хвърляне на яйца, надбягвания и накрая най-веселото състезание — кой ще изплюе най-надалеч най-много динени семки.

Каролайн с усмивка наблюдаваше хлапците, очакващи сигнала за започване на състезанието по най-бързо изяждане на пай. Момчетата, от седем до четиринадесетгодишни, едва дочакаха сигнала на съдията и се втурнаха към дългата маса. След миг лицата им вече трудно се разпознаваха от сметаната, шоколада, сладкото от боровинки, бисквитите и крема. Тълпата ги насърчаваше с викове. Парчетата пай изчезваха едно след друго. Един от участниците дори се строполи в канавката с пъшкане. Веднага бе обсипан с куп съвети и подигравки.

— Погледни, там е Сай. — Каролайн притисна ръка към стомаха си, като че ли беше на мястото на момчето. — Вече трябва да е погълнал дузина парчета пай.

— Девет и половина — уточни Тъкър. — Но все още е начело в състезанието. Хайде, момче, не си губи времето да дъвчеш. Само ги гълтай!

— Не мога да разбера как не се задавя — промърмори тя, когато Сай зарови лице в десетия пай. — Ще му прилошее!

— Разбира се, че ще му прилошее. Браво, Сай! Точно така! Само не се отпуская. Сега ритъмът му е много добър. Ще успее. — Младият мъж се обърна към Каролайн. — Не трябва само да заравя лице в пая. Трябва да прави по няколко крачки около масата, докато поглъща, за да е по-леко на стомаха му.

Тя не чу думите на Тъкър. Виждаше само момчетата, тъпчеци се с боровинков пай, докато зяпачите кресяха с все сила. Каза си, че това е доста глупав начин да се забавляваш, нехигиеничен и дори унизителен. Но всеобщата възбуда успя да я увлече въпреки гласа на здравия разум.

— Давай, Сай! Глътни го наведнъж, не се мотай. Ще ги победиш. Виж! Вече посяга за дванадесетото парче. О, боже, започна да се

уморява... Хайде! — Тя погледна към Тъкър и видя, че той ѝ се усмихва. — Какво?

— Луд съм по теб. — Целуна я пламенно, когато Сай, с пребледняло под сметаната и сладкото от боровинки лице, тържествено бе обявен за победител. — Наистина съм луд по теб.

— Прекрасно! — Тя го погали по косата. — А сега искам да помогна на нашия победител да си изчисти лицето.

— Остави го, той ще си намери кой да се погрижи за него. — Тъкър я поведе към следващото състезание.

Те се доближиха до паркинга пред протестантската църква, където се провеждаше състезанието по стрелба. Празните бирени бутилки бяха предоставени безплатно от Макгрийди, а пушките и патроните — от магазина за ловджийски принадлежности. Доста бързо премина класификационният кръг и повечето от състезателите отпаднаха от борбата за купата на стрелците.

Тъкър се зарадва, като видя, че Дуейн ще участва във втория кръг. Преди да тръгне за градчето, му се наложи да поговори доста остро с по-големия си брат, за да го убеди да се присъедини към развеселеното, празнично настроено множество. Не искаше да дава поводи за нови клюки, макар да съзнаваше, че ще бъде невъзможно да ги предотврати. Искаше от Дуейн да се държи като напълно спокоен и нормален жител на Инъсънс. Според разбиранията му това означаваше да изглежда като спокоен, уравновесен и невинен гражданин.

— Във втория кръг ще участват и Дуейн, и Джоузи — обади се Каролайн.

— Още като деца се научихме да стреляме. Баща ни държеше да умеем да се отбраняваме.

— Защо си толкова въодушевен? Да не би да те вълнува голямата награда — синя лента през рамото и пушен бут в ръката?

— Никога не съм бил запален по стрелбата. — Той повдигна рамене. — А, ето я и Сузи. — Тъкър почака да види попаденията ѝ. Тя събори три бутилки още с първите три изстрела. — Господи, какъв мерник има Сузи! Добре, че се омъжи за полицай. Иначе можеше да стане кралица сред престъпниците.

— Братовчедката Лулу! — Каролайн се усмихна. Лулу се появи с наперена походка, провесила по един колт на хълбоците си в кожени кобури, достигащи почти до коленете ѝ. — Наистина ли си въобразява,

че... — тя млъкна, като видя как старата лейди хладнокръвно вдигна колта и започна да стреля, без да ѝ трепне ръката. Трите бутилки гръмнаха почти едновременно.

— Боже мой!

— Тя стреля с всичко — от револвер двадесети и втори калибър до автомат „Калашников“. — Тъкър наблюдаваше с възхищение Лулу, която завъртя победоносно колта около пръста си и го прибра в кобура. — Но ако реши да се цели в ябълка на главата ти, няма да ѝ разреши. Все пак вече не е на годините на Вилхелм Тел.

Стигнаха до финалния кръг. Лулу успя да измести Сузи и дори Уил Шивър, който заскърца със зъби от ярост, че е победен от една жена, която на всичкото отгоре би могла да му бъде майка. Тълпата се разпръсна. Идваше ред на следващото състезание.

— Екипът от Суийтуотър се представи добре — отбеляза Каролайн и взе кока-колата от ръката на Тъкър. — Няма ли да участваш в бягането?

— Да бягам? Аз?! — Той запали цигара и захвърли клечката. — Скъпа, защо трябва да се поти човек с единствената цел да премести тялото си от една до друга точка в необятното пространство?

— Разбира се — усмихна се тя. — Не зная днес какво става с мен. — Въздъхна и се облегна на гърдите му. Бегачите от първата серия вече заемаха местата си.

— Излиза, че не искаш да участваш в нито едно състезание?

— Е, обикновено се включвам в една от тези лудории.

— В коя? — Тя се обърна и го погледна в очите.

— Почакай и ще видиш.

Преследване на угоени шопари! Каролайн си помисли, че вече е започнала да схваща настроението на малкия град, но едва когато се нареди сред зрителите около ограденото място разбра, че се е заблуждавала.

Тъкър с усмивка бе отклонил поканата да се включи в битката за най-бързо унищожаване на боровинковия пай, въобще не прояви интерес към стрелбата, а бягането изгледа с отегчение. Ала когато трябваше да се ловят въргалящите се в калта прасета, веднага се

втурна към опашката от кандидати за калната слава, като тичешком се съблече до кръста.

Смаяната Каролайн се облегна на рамото на Сай.

— Как е стомахът ти?

— О, вече съм по-добре. Успях да изхвърля по-голямата част. — Той с гордост докосна синята лента върху тениската си. — А сега ще видим как мистър Тъкър ще спечели следващата синя лента.

— Често ли участва в това кално състезание?

— Почти винаги. Когато поиска, може да бъде доста бърз. — Момчето шумно изсвири с два пръста заедно с останалите запалянковци. — Започнаха!

Виковете и смеховете на зяпачите се смесиха с бясното квичене на свинете и буйните псувни на състезателите. Заради състезанието мястото бе поливано с вода и сега бе разкаляно добре. Мъжете се подхлъзваха и кой по корем, кой по гръб шумно плясваха в калта, а чистичките зрители се превиваха от смях. Шопарите проявиха неподозирана пъргавина и се изплъзваха на сантиметри от разтрепераните, опръскани с кал пръсти на вбесените преследвачи.

— Ох, защо нямам една камера да ги снимам? — Каролайн се заля от смях, когато Тъкър се плъосна по гръб в една локва. Той се изви и бързо протегна ръце, но уплашеното животно се шмугна право между коленете му и младият мъж остана с празни ръце.

— Онзи доктор от ФБР наистина си го бива! — изкрещя Сай и посочи към Теди Рубинщайн, но в следващия миг весело се развика, защото Тъкър Лонгстрийт успя да докопа някакъв шопар и едва не го притисна в обятията си. — Виж, мистър Тъкър се добра до онзи голям шопар. Хайде, мистър Тъкър! Хвани го за опашката!

— Любопитно състезание — процеди Бърнс, приближил се неусетно до Каролайн. — Предполагам, че тези мъжаги са решили да пожертват достойнството си само заради тръпката на преследването.

Младата жена щеше да го изгледа с неприязън, но вълнуващата гонитба сред калта, грухтенето и писъците не й оставиха дори миг, за да се обърне към специалния агент.

— Е, виждам, че ти умееш да пазиш достойнството си.

— Не виждам смисъла на това да се търкаляш в калта, за да хванеш някое прасе за опашката.

— Хората обичат да се забавляват.

— О, да, наистина. Всъщност никога не съм се забавлявал по-добре. — Той се усмихна на Тъкър, който току-що се плъсна по лице в следващата локва. — Лонгстрийт изглежда тъкмо в естествената си среда, не намираш ли?

— Казах ти вече какво мисля за... — започна тя, но Сай я хвана за ръката.

— Виж! Хвана го! Докопа го, мис Каролайн.

Тъкър отново привлече вниманието на зрителите. Целият оплескан с кал, младият мъж бе успял да сграбчи тъничката опашка на шопара, после го хвана за задния крак и като го взе на ръце, победоносно го вдигна над главата си. Усмихна се на Каролайн и тя съжали, че няма букет рози, с които да награди победителя.

Никога един тореадор, облечен в елегантни дрехи и обсипан с пайети, не е изглеждал по-очарователен.

— Победителят получава плячката — сухо отбеляза Бърнс. — Интересно, какво ще прави с шопара?

Каролайн едва се сдържа да не му отговори нещо невъзпитано.

— Ще го угоява за Коледа. Извини ме, трябва да поздравя победителя.

— Един момент. — Той ѝ препречи пътя. — Все още ли си в Суийтуотър?

— Засега.

— Може би трябва да размислиш. Не е разумно да оставаш под един покрив с убиец.

— За кого намекваш?

Той се обърна и потърси с поглед Дуейн и Тъкър.

— Може би трябва да попиташ хазаина си. Но мога да ти кажа, че утре ще арестувам едно лице, след което семейство Лонгстрийт няма да могат да вирят носа както досега. Нека тази вечер се порадват за последен път.

Тя нищо не му отговори, хвана Сай за ръката и го притисна към себе си.

— Какво искаше да каже този, мис Каролайн?

— Не зная, но ще се опитам да разбера — задъхано отвърна младата жена, докато си проправяше път в тълпата. Никъде не се виждаше Тъкър. — Къде е изчезнал?

— Навярно се е отбил в кръчмата на Макгрийди да се измие на маркуча в двора заедно с останалите мъже. Повечето хора след малко ще тръгнат за Суийтуотър. Предстои най-красивата част от карнавала.

Отчаяна, Каролайн се спря. Не можеше да говори с Тъкър сред мокрите до кръста мъже, които весело се потупваха по гърбовете. Трябваше да го види насаме. Повдигна се на пръсти и го потърси сред ухилените физиономии на състезателите.

— Ето я Дела. Защо не тръгнеш с нея за Суийтуотър? Аз ще изчакам Тъкър.

— Не, мем. Мистър Тъкър ми е казал да не се отделям от теб, докато си сама.

— Не е необходимо, Сай. Аз няма да... — Забеляза решителността, изписана на лицето му, и въздъхна. — Е, добре. Ще го почакаме.

Седнаха на стъпалата пред магазина на Ларсън и се загледаха в хората, които на групички се отправяха към Суийтуотър.

— Мис Каролайн, не трябваше да позволяваш на онзи агент от ФБР да ти досажда.

— Нищо не съм му позволявала. Само съм разтревожена.

— Той е като Върнън — замислено изрече Сай и оправи синята лента на гърдите си.

— Според теб агент Бърнс прилича на брат ти? — изненадано го изгледа Каролайн.

— Не исках да кажа, че ще почне да стреля или да бие жените. Но се мисли за най-добрия и най-умния. Въобразява си, че единствено той знае какво трябва да се направи. И ми се струва, че с нещо те притеснява.

Каролайн подпря брадичката си с ръка и се замисли. Въпреки че Бърнс би възприел това сравнение като жестока обида, то бе вярно. Върнън с неговата Библия и нейното тълкуване, Бърнс с неговия закон и неговото тълкуване. И двамата си служеха с клишета, за да налагат волята си над околните.

— Те са от хората, които накрая винаги губят. — Тя си помисли за майка си, за нейния стремеж да властва, за нейната способност да натрапва желанията си. — Защото накрая остават сами. А това е доста тъжно. — Тя се изправи, тъй като по улицата се зададе Тъкър, с

разрошена коса, разкопчана риза и мокри джинси. — Сега вече ще тръгнем за Суийтуотър.

Младата жена пресече улицата, изтича насреща му и го прегърна. Той се засмя и се опита да я спре.

— Скъпа, все още не съм се измил както трябва. Почакай да се приберем у дома и да се изкъпя.

— Няма значение. — Тя му прошепна на ухото: — Спешно се налага да говоря с теб, но трябва да останем сами.

Искаше да я запита дали има предвид нещо романтично, но видя, че е сериозна и напрегната.

— Добре, веднага щом ни се удаде такава възможност. — Той сложи ръка на рамото ѝ и двамата тръгнаха по улицата. — Върви с Дела, Сай. Тя ще бърза да приготви празничната трапеза в Суийтуотър и може да ти опече набързо един пай.

Сай добродушно се ухили:

— Няма да погледна пай чак до следващия Четвърти юли.

— Трябва да поддържаш формата си, момче. — Тъкър докосна синята лента на гърдите му. — Знаеш ли защо успях да настигна онзи хлъзгав шопар? — Той внезапно грабна Каролайн и я вдигна на ръце. — Защото често ми се е налагало да преследвам някоя жена, която все иска да ми се изплъзне.

— Благодаря за сравнението — усмихна се тя.

— Е, исках само да кажа, че ако един мъж непременно е решил да се добере до нещо, той няма да позволи на никого да му го отнеме.

В Суийтуотър вече бяха постлали одеялата по тревата. Мощната уредба беше пренесена от градския площад на полето на Юстис и озвучаваше цялата околност. Недалече от яза на Макнейр, до вчера царство на смъртта, се разнасяше весела музика от цигулки, банджо и китари.

По тревата бяха налягали изморените от игрите деца. Младежи играеха софтбоул и след всеки по-сполучлив удар се дочуваха одобрителните възгласи на публиката. По-старите се бяха разположили в шезлонгите и усърдно предъвкваха последните клюки, без да забравят да подхвърлят по някоя дума за времето, лятото, реколтата и,

разбира се, за остарелите си нозе, които вече съвсем не ги държат. Младите се трупаха около дансинга.

— Всяка година ли е така? — попита Каролайн, застанала близо до оркестъра.

— Почти — отвърна Тъкър и си помисли, че няма да е зле да бяха хапнали по още едно пилешко бутче. — А ти как си празнувала досега Четвърти юли?

— Различно, зависеше от обстоятелствата. Ако съм била извън страната, денят по нищо не се е отличавал от останалите. Когато съм била в САЩ, обикновено бях ангажирана за поредния празничен концерт. — Цигуларят от оркестъра подхвана „Малкия чернокож певец“. — Тъкър, бих искала да те попитам за онова нещо, което ми спомена Матю на градския площад.

Като чу името на специалния агент, той забрави за пилешкото бутче.

— Този тип е в състояние да отрови и най-веселия празник!

— Той ми каза, че утре ще арестува някого. — Тя го прегърна и изплашено прошепна: — Да не си изпаднал в беда, Тъкър?

Той за миг отклони погледа си, но после смело я погледна в очите.

— Става дума за Дуейн, Каро.

— Дуейн! — Тя поклати изумено глава. — Ще арестува Дуейн?

— Не очаквах да се стигне дотам — бавно започна Тъкър. — Нашият адвокат смята, че Бърнс прекалява, че може би се опитва да изтръгне със заплахи някакво признание от Дуейн за нещо, което брат ми всъщност не е извършил. Всичко се гради на хипотези, защото той няма никакви доказателства.

— Какви хипотези?

— Искане да припише убийствата на Дуейн, като се хване за липсата на алиби и така нататък. Освен това е решил да използва скандалите между Дуейн и Сиси като евентуален мотив за престъпление.

— Разводът като мотив да убиваш други жени? — Каролайн сбърчи вежди. — Тогава трябва да се арестуват половината мъже в тази страна!

— Звучи доста смешно, нали?

— Тогава защо си толкова обезпокоен?

— Защото Бърнс може да е истинско говедо, но не е глупав. Знае, че брат ми прекалява с пиенето, знае колко тежко е изживял раздялата със Сиси. И освен това знае, че той се е познавал с всяка от жертвите. Последният случай в Нашвил е прелял чашата.

— В Нашвил? Разкажи ми!

Той се надяваше да не се налага да ѝ го казва поне до сутринта. Но след като бе започнал, думите сами започнаха да се леят от устата му. Зад тях се долавяше едва прикрит гняв и страх.

— Какво те посъветва твоят адвокат?

— Да се държим както обикновено. Да изчакаме. Разбира се, ако Дуейн успее да докаже алибито си за поне една от онези проклети нощи, това много ще му помогне. — Младият мъж отпи от бутилката с бира и се намръщи. — Ще се обадя на губернатора. Точно днес, на празника, ще бъде трудно да се добера до него, но утре ще се заема с това.

Тя се опита да се пошегува с надежда, че ще успее да накара Тъкър малко да се отпусне.

— И той ли е някакъв ваш братовчед?

— Губернаторът? Не. Обаче съпругата му наистина ни се пада някаква далечна братовчедка. Бърнс ще трябва малко да се поизпоти, преди да окачи белезниците на брат ми.

— Ако искаш, мога да телефонирам на баща ми. Той е бизнесмен, но познава някои превъзходни адвокати, специалисти по криминални дела.

Младият мъж остави бутилката между коленете си.

— Да се надяваме, че няма да ми се наложи да те моля за това. Най-лошото е, Каро, че Дуейн е толкова изплашен, та се съмнява дори в себе си.

— Какво искаш да кажеш?

— Тревожи се, да не би да е сторил нещо, когато е бил пиан. Ако тогава е посегнал...

Сърцето ѝ замря.

— Господи, Тъкър, да не би да допускаш, че...

— Не, в никакъв случай — отвърна той с едва сдържана ярост. — За бога, Каролайн! Дуейн е безвреден като твоето кутре. Когато се напие, може да се скара и да се сбие с някого, но не би наранил някого... освен себе си. Все си мисля... — колебливо изрече той,

защото тази загадка не го оставяше на мира вече от седмици, — за начина, по който са били убити тези жени. Така жестоко, дивашки, примитивно, но въпреки това е имало някакъв замисъл, нечий пъклен план. Някой е обмислял внимателно всичко, преди да посегне към гърлото на поредната си жертва, и този човек в никакъв случай не е действал под влиянието на алкохола.

— Не е нужно да ме убеждаваш, Тъкър — тихо промълви младата жена.

— Той ми е брат. — За него това обясняваше всичко. Ако извърнеше глава, веднага можеше да види Дуейн, седнал недалеч от тях, на тревата, до мистър О'Хара. Тъкър ясно можеше да си представи как плоската бутилка с домашното уиски на О'Хара минава от ръка на ръка. — До вечерта ще се напие. Ала сърцето не ми дава да му забраня да се порадва на празника.

— Рано или късно ще трябва да сториш нещо, за да го спреш да се самоунищожава, не разбираш ли? — Тя го погали по бузата. — В противен случай ще го изгубиш. Много мислих за всичко, което ми разказа за твоето семейство. Не само за сегашния ти живот, но и за това как могат да се уредят нещата. За съжаление и аз си имам своите проблеми. Не мога например да избегна разговора с майка ми.

— Мога ли на свой ред да ти предложа съвета, който ти ми даде току-що?

— Май имаш право — усмихна се тя.

Младият мъж кимна и отново погледна към Дуейн.

— На север, край Мемфис, имало клиника за подпомагане на хората, които не могат да преодолеят пристрастеността си към бутилката. Ако всичко се уреди както трябва, мисля да се опитам да го убедя да се подложи на лечение.

— Скъпи — започна тя, успокоена от провлаченото му лениво южняшко наречие, с което Тъкър явно никога нямаше да се раздели, — с твоите дарби можеш да убедиш и умиращият от глад да се откаже от последната коричка хляб.

— Така ли мислиш?

— Точно така.

Той се наведе към нея.

— Ако това е истина, може би все пак ще успея да те убедя да направиш нещо за мен. Нещо, за което отдавна копнея.

Каролайн си помисли за прохладната пуста къща зад гърба им, за просторното легло, покрито с балдахин.

— Струва ми се, че и този път ще успееш да ме убедиш — промълви тя и устните ѝ като че ли се разтопиха под неговите. — Какво си намислил?

— Ох, разбираш ли, така ми се иска да... — и той зашепна на ухото ѝ.

— Възхитена съм, че си се досетил за това.

— Не смеех да ти го предложа.

Тя се засмя в прегръдките му.

— Моля те...

— Мислех си, че може да те притесни... да застанеш пред всичките тези хора.

— Да застана... какво? — Каролайн се отдръпна от него и се заля от смях. — Искаш да се изправя пред това множество?

— Ами... да ни посвириш, скъпа. — Той плахо се усмихна. — А ти какво си помисли? — Сега усмивката му стана лукава, веждите му се повдигнаха иронично. — Ох, Каролайн, изглежда, че вече не мислиш за нищо друго, освен...

— Понякога наистина си непредсказуем — въздъхна тя и разреса с пръсти косата си. — Искаш да изсвиря нещо?

— Когато свириш, аз се чувствам безкрайно щастлив.

Младата жена се опита да каже нещо, но се отказа и поклати глава.

— Хм, може би си прав. Нямам нищо против.

— Ще изтичам да донеса цигулката ти — целуна я Тъкър.

29.

Малобройният оркестър я прие радушно, макар и колебливо. Хората наоколо вежливо се отдръпнаха назад, дори прекалено вежливо, като ученици, заставени да изслушат някой досаден, но многоуважаван преподавател.

Този път не беше подготвена за овациите, които избухнаха, щом стъпи на сцената. Отдавна бе свикнала с аплодисментите, но този път нервите ѝ изневериха. Малката поляна в Суийтуотър не можеше, разбира се, да се сравнява с Карнеги Хол в Ню Йорк, но все пак това бе сцена. А и сегашната аудитория ѝ се бе струвала доста сдържана.

Почувства, че изглежда смешна, дори абсурдна с блестящата цигулка „Страдивариус“. Беше готова да започне с вечните си извинения и дори да се откаже, но в този миг зърна усмивката на малкия Джим.

— Моля, заповядайте, млада госпожице. — Старият мистър Кунс докосна струните на банджото си и те издрънчаха. Не можеше да вижда по-далеч от носа си, но струните различаваше много добре. — С какво ще ни зарадвате?

— Какво ще кажете за „Уиски на закуска“?

— Добре ще ни дойде. — Той започна да тактува с крак. — Ще го изкараме туй парче, госпожичке, пък и ти се появи тъкмо когато си го бяхме наумили.

Каролайн пропусна първите няколко такта: звукът бе хубав, плътен и богат. После започна да свири заедно с тях.

Звученето беше изключително — плътно и богато, наситено и волно. Може би дори забавно. Публиката веднага се включи, като започна да пляска с ръце. Мнозина дори подвикваха и когато някой запя, дочуха се одобрителни възгласи.

— Почвам да си мисля, че таз твоя цигулка сама свири — рече Кунс и изплю сдъвкания тютюн. — Нека да изкараме още нещо.

— Знам само няколко мелодии — започна Каролайн, но той не обърна внимание на протестите ѝ.

— Ще я уловиш. Хайде да опитаме „Да се гушна в ръцете на моето сладурче“.

Когато триото продължи с блусовете, а после поде бързия ритъм на „Разкошния цъфтеж на портокалите“, Каролайн се почувства като стар член на оркестъра.

Сякаш потъна сред вълна от наслада. Ала дори и сега виждаше как Бърнс не я изпуска от погледа си, но не изпускаше и Дуейн. Видя как Боби Лий покани Марвела на танц веднага щом триото поде „Тенеси валс“. Успя да забележи, че Тъкър тихо говореше на ухото на Бърк. Видя също и Дуейн, мрачен, с бутилка между краката и с поглед, забит в земята.

Какво ли не се случва, замисли се Каролайн. Дори когато слънцето залязва и сенките се удължават, а празненството е в разгара си, все пак събитията следват своя неочакван ход. Зад веселите подсвирквания и буйния смях се спотайват нечий нерви, опънати като струните на банджото.

И в края на краищата тя се оказа само един от участниците. Още един участник в тази странна и нелека игра. Съдбата я беше довела в този град, завладян от жегата, убийства и лудост. И тя бе оцеляла. Нещо повече, справяше се много добре. Лятото бе към края си, тя бе невредима, дори бе започнала да вярва, че е преодоляла кризата си.

Дори само това да спечели, когато си замине от Инъсънс, и то ѝ стига. Погледът ѝ отново се насочи към Тъкър. Дори само миговете с него да отнесе в сърцето си, спомените ще я стоплят. Не трябва да се надява на повече, не трябва отново да страда.

— Е, веч можеш да ме цапардосаш и да ми викаш „запъртък“. — Кунс се засмя хрипкаво и остави банджото в скута си. — Екстра го изкара тоз танц с цигулката, млада госпожице. И не си няква префърцунена фукла.

— Ами... благодаря, мистър Кунс.

— Веч му е време да му ударим по една биричка. — Той се изправи сложил ръка на кръста си. — Сигур си янки, познах ли?

Тя се усмихна и го възприе като комплимент. Пък и наистина си беше комплимент.

— Не, сър, не съм. Всъщност вече не знам каква съм.

Той плесна с ръка коляното си и закуцука към дъното на площадката, като не забрави да извика на дъщеря си да му вземе една

бира.

— Много, много хубаво свирихте, мис Каролайн. — Джим се втурна да поеме от ръцете ѝ калъфа с цигулката.

— Значи трябва да съм благодарна на моя учител.

Той я погледна и наведе глава, за да прикрие усмивката си.

— Ние всички сме ви благодарни — намеси се Тоби и прегърна Уини. Движеше се сковано, защото още не бяха свалили бинтовете. — Вие се застъпихте за нас в онази кошмарна нощ. Освен това разбрах, че сте се грижили за Уини.

— Срамувам се, че не успях да ви благодаря както е редно, Каролайн — добави жена му. — Щях да полудея, ако не знаех, че мис Дела наглежда децата, докато Тоби беше в болницата. Толкоз съм ви задължена.

— Няма нужда да ми благодарите. Нали затова сме съседни.

— Мис Каролайн — Луси я задърпа за полата, — татко ще изпее националния химн преди фойерверките. Мистър Тъкър специално го покани.

— Но това е чудесно! Ще се върна да го чуя, непременно ще дойда.

— Тръгнете с нас още сега. — Тоби с усилие повдигна дъщеричката си. — Доколкото познавам Тък, той ще дойде тук, за да потърси дамата си, затова ще бъде по-добре предварително да си намерим места. Фойерверките се гледат само на тъмно.

— Колко ще продължат? — запита любопитната Луси.

— О, не повече от половин час.

— Но аз бих искала да нямат край...

Каролайн се засмя и околните зрители неволно обърнаха глави.

— Такова дете е... — снизходително се усмихна Джим.

Младата жена долови присмеха в тона му и въздъхна. Знаеше, че момчето бе защитило сестричката си, рискувайки живота си, но това вече беше забравено.

— Знаеш ли как съм прекарала детството си, Джим?

— Не, мем.

— Ами аз бях единствено дете. — Тя се засмя на озадачената му физиономия и взе цигулката. — Иди при семейството си. Ако видиш Тъкър, кажи му, че ще се върна.

— Мога да ви нося калъфа с цигулката, мис Каролайн. Няма да ме затрудни.

— Благодаря, но трябва да се обадя по телефона.

А няма ли да се изненада майка ѝ, помисли си Каролайн, докато прекосяваше зелената морава пред къщата. Искаше да пожелае на майка си щастливо прекарване на Деня на независимостта. Искаше и двете да са щастливи.

„Вече се освободих от теб, мамо, както и ти от мен. Може би, ако се срещнем, но без нерви, опънати като струни, да намерим за какво да си поговорим.“

Обърна се, за да погледне поляната на Суийтуотър. Макар че здрачът още не бе паднал, светлините край пътя и край алеите вече блещукаха в далечината. Сега не ѝ се сториха крещящи и безвкусни, дори ѝ вдъхваха някаква надежда. Ако се вслушаше по-внимателно, можеше дори да чуе свирките, музиката и смеха от далечната арена за родеото.

С настъпването на нощта в небето ще избухнат светлини и ще се разнесат оглушителни гърмежи. Каролайн се обърна към Суийтуотър и с бързи крачки тръгна към къщата. Не искаше да пропусне най-вълнуващия момент от празненството.

Толкова бе погълната от мислите си, че в първия миг не обърна внимание на гласовете. Ала щом долови гневните викове, младата жена се спря.

Когато видя Джоузи и Дуейн край колата, Каролайн инстинктивно отстъпи назад, дори се запита дали да не се върне и да заобиколи откъм страничната тераса. Но докато се чудеше какво да прави, изведнъж видя ножа в ръката на Дуейн.

Замръзна на мястото си. За щастие крайната колона на верандата бе съвсем наблизо и тя се скри зад нея, загледана с широко отворени очи, вцепенена, смаяна. До памуковите плантации хората нетърпеливо очакваха падането на нощта, за да започнат голямата веселба. А тук, сред смълчаните цветя, в които щурците подемаха многогласния си хор и птичките прелитаха между магнолиите с безгрижни чуруликания, братът и сестрата яростно спореха, без да подозират, че някой ги наблюдава.

— Ти няма да го направиш. Никога няма да го направиш! — гневно изфуча Джоузи. — Трябва да го проумееш най-сетне, Дуейн.

— Видях ножа, Джоузи. — Той го завъртя в ръката си и се вгледа като хипнотизиран в него.

— Дай ми го — тя се мъчеше да говори спокойно. — Само ми го дай и аз ще се погрижа за всичко останало.

— Не мога. За бога, Джоузи, трябва да разбереш, че не мога. Всичко е отишло твърде далече. Исусе Христе, Арнет... Френси! Сякаш ги виждам. Сякаш ги виждам пред очите си. Това е като някакъв кошмарен сън. Но не е сън, не.

— Стига! — Тя се наведе до лицето му и здраво впи пръсти в ръката му, която стискаше ножа. — Спри веднага! Говориш глупости. Аз няма да ти позволя да го направиш.

— Аз трябва да...

— Трябва само да ме изслушаш. И това, по дяволите е всичко, което трябва да направиш. Погледни ме, Дуетн. Искам да ме погледнеш. — Ужасените му очи се втренчиха в нея и тя отново заговори с приглушен глас: — Ние сме едно семейство, Дуетн. Това означава, че трябва да се поддържаме.

Потните му пръсти отпуснаха дръжката на ножа.

— Трябва да направя нещо за теб, Джоузи. Ти знаеш това. Но това е...

— Това е добре. — Тя се усмихна и взе ножа от ръката му. Скрита зад колоната, Каролайн въздъхна с облекчение и едва не се издаде. — Слушай сега какво ще ти кажа, щом искаш да направиш нещо за мен. Трябва да ми повярваш, за да мога да уредя всичко.

Дуетн тръсна глава.

— Как можа, Джоузи?

— Остави всичко на мен. Повярвай на Джоузи. Иди да позяпаш илюминациите. И си го избий от главата. Това е важно. Трябва да го забравиш, а аз ще се погрижа за ножа.

Ръцете му се разтрепериха, лицето му бе посивяло и уплашено.

— Никога не съм те обиждал, Джоузи. Знаеш, че не съм. Но сега съм уплашен. Ако се случи отново...

— Няма. — Тя пусна ножа в обемистата си чанта. — Няма да се повтори. — Нежно го погали по раменете. — Трябва да забравим всичко това.

— Бих искал да мога да го повярвам. Може би, ако кажем на Тъкър и той...

— Не. — Сестра му загуби търпение и го раздруса. — Не искам той да узнае. А и дори да му кажеш, това няма да успокои съвестта ти. Затова, Дуейн, трябва да оставим всичко така както си е. Нищо повече не трябва да правим. Сега се върни, а аз ще свърша каквото трябва да се направи още днес.

Той закри с ръце очите си, като се надяваше ужасът да изчезне.

— Не мога да мисля. Толкова съм объркан.

— Тогава не мисли. Прави само каквото ти казвам. Хайде. Ще се върна колкото се може по-бързо.

Той направи две крачки, после се обърна с наведена глава и отпуснати рамене.

— Джоузи, как можа...

Посегна да го докосне, но пръстите ѝ се свиха и тя сковано промълви:

— По-късно ще поговорим за това, Дуейн. Но сега не се измъчвай повече.

Дуейн бавно се отдалечи от къщата и Каролайн успя да зърне измъченото му лице. След миг сенките го погълнаха.

Тя стоеше неподвижна като статуя. Сърцето ѝ биеше бясно, страхът бе заседнал като буца лед на гърлото ѝ.

Дуейн беше причинил жестоката смърт на онези жени. Братът на човека, когото тя обичаше, беше убиец. Този брат, когото Тъкър обичаше с цялото си сърце.

Тя страдаше заради тях, страдаше заради всичките. Заради болката, която изпитваше. Искаше да избяга, да се скрие някъде, където нищо няма да чува, нищо няма да вижда. И никого няма да познава.

Но Джоузи знаеше. Тъкър също трябваше да го узнае. Няма значение колко дълбока и силна е привързаността му към семейството — това не е нещо, което може да се повери само на любящата го сестра. Трябваше да каже на Тъкър и да се подготвят за това, което щеше да се случи. Там трябваше да бъде и Джоузи. Всички трябваше да бъдат там.

Каролайн безшумно премина по верандата и влезе в къщата. Докато изкачваше стъпалата към втория етаж, около нея цареше потискаща тишина. Почувства се толкова уморена и изплашена, че се

усъмни дали ще може въобще да проговори отново. Спря се пред вратата на Джоузи и надникна вътре.

В стаята цареше хаос, странно контрастиращ с неподвижната женска фигура, застинала пред отворения френски прозорец. Ухаеше на парфюм.

— Джоузи — макар че Каролайн изрече името ѝ съвсем тихо, тя се вцепени, после бавно се обърна. В сумрака на стаята лицето ѝ бе бяло като на призрак.

— След малко ще започнат фойерверките, Каролайн. Нали не искаш да ги пропуснеш?

— Съжалявам. — В този миг младата жена осъзна, че държи в ръка калъфа с цигулката, остави го на най-близкия стол и безпомощно разтвори ръце. — Съжалявам, Джоузи. Не зная как бих могла да ти помогна, но ще направя каквото мога.

— За какво съжаляваш, Каролайн?

— Чух всичко, което си говорехте с Дуейн. — Тя въздъхна и се приближи към прозореца. — Чух думите ти. Видях го с ножа в ръка, Джоузи.

— О, господи! — Джоузи отчаяно се отпусна на стола и зарови лице в шепите си. — Ох, господи, защо!

— Съжалявам. — Каролайн клекна до нея. — Дори не мога да си представя какво изпитваш в този миг, ала искам да ти помогна.

— Просто стой настрана — дрезгаво изрече жената и отпусна ръце в скута си. Очите ѝ бяха насълзени, но пламъкът в тях бързо пресуши сълзите. — Стой настрана, ако толкова искаш да помогнеш.

— Знаеш, че не мога. Не мога дори и само заради Тъкър и заради това, което изпитвам към теб.

— Тъкмо затова не трябва да се намесваш. — Тя трескаво стисна ръцете ѝ и тънките ѝ напрегнати пръсти се преплетоха с пръстите на Каролайн. — Зная, че си загрижена за него, че не искаш той да страда. Затова трябва да оставиш всичко в ръцете ми.

— И какво ще стане, ако те послушам?

— Тогава всичко ще бъде приключено. И ще се забрави.

— Джоузи, онези жени са мъртви. Няма значение колко е болен Дуейн. Това не може да се пренебрегне. Не може да се забрави.

— Дори и да го разкажеш на всички и да потопиш в сълзи цялото ни семейство, това няма да ги съживи.

— Това е престъпление, Джоузи, и то ужасно. Пък и трябва да помогнем на Дуейн.

— Да помогнем! — Тя скочи от стола и нервно заговори: — Да го хвърлим в затвора? Така ли ще му помогнем?

— Не мислиш какво говориш. — Каролайн бавно се изправи. В стаята вече бе тъмно, затова тя включи нощната лампа и розовата светлина разпръсна сенките. — Знам, че го обичаш, но на него му е нужен психиатър. Не само за да разбере защо го е извършил, но и за да не му позволим да го повтори.

— А може пък те да са заслужили смъртта си. — Джоузи нервно закричи из стаята, като разтриваше с ръце слепоочията си. — Може да са били загънали в грехове. Ти не ги познаваше въобще, затова не можеш да съдиш кое е било справедливо.

— Не съдя никого, но не мисля, че ти самата ще позволиш някой да умре по този начин. Ако нищо не се предприеме, може да загине още някоя жена. Не можеш да го спреш, Джоузи.

— Тук вече имаш право. — Тя вдигна ръката си и бавно я завъртя пред очите си. — Надявах се, защото Дуейн е толкова нещастен, но чак сега разбирам всичко. Всичко се крие в кръвта — промърмори и застана пред огледалото. — Както при дивите кучета. Опитат ли месото и кръвта, връщане назад няма. Няма връщане, Каро.

Каролайн застана зад нея и погледите им се срещнаха.

— Ще му намерим най-добрите психиатри. Познавам един, който може да му помогне.

— Психиатри... — Жената оправи косата си и се усмихна. — Що за глупости! Ти мразиш ли майка си? Обичаш ли баща си?

— Никога не е толкова просто.

— А понякога е просто. Чуй! — Тя леко се усмихна и притвори очи. — Пее Тоби Марч. Гласът му звучи чудесно в тази гореща лятна нощ.

— Джоузи, трябва да кажем на Тъкър. И да се погрижим Дуейн да се предаде. Съжалявам, но няма друг изход.

— Зная, че съжаляваш — въздъхна Джоузи и отвори чантата си. — И аз съжалявам. Много повече, отколкото бих могла да го кажа с две думи. — Тя се обърна и насочи пистолета си към Каролайн. — Или ти, или семейството, Каролайн. Ти или родът Лонгстрийт. Защото наистина няма друг изход.

— Джоузи...

— Виждаш ли този пистолет? — прекъсна я тя. — Баща ми ми го подари за шестнадесетия ми рожден ден. „Сладкото ми шестнадесетгодишно момиче“, така ме нарече той. Вярваше, че ще ме научи да се грижа сама за себе си. Обичах го. Мразех баща си, но обичах татко.

Каролайн облиза устни.

— Джоузи, остави го на пода. Не можеш така да помогнеш на Дуейн.

— Не засяга само Дуейн. Ти нищо не разбираш. Засяга всички нас, цялото благородническо и видно семейство Лонгстрийт.

— Мис Каролайн? — Гласът на Сай отекна в празната къща и двете жени едновременно трепнаха. — Мис Каролайн, тук ли си?

Тя видя паниката в очите на Джоузи.

— Ти му се обади. Хайде, не се бави и му кажи да се маха. Кажи му, Каро. Кажи му да си върви. Не искам и момчето да пострада.

— Тук съм, Сай, на горния етаж — провикна се Каролайн, без да откъсва поглед от пистолета. — Почакай ме навън. Ще дойда след минута.

— Мистър Тъкър ми нареди да не се отделям от теб.

Като че ли го виждаше как пристъпва неуверено от крак на крак на най-долното стъпало, измъчван и от доброто си възпитание, и от предаността си към младия мъж.

— Казах ти, че съм сама тук горе — повтори тя. — А сега излез навън.

— Да, мем. Фойерверките ще започнат след малко.

— Отлично. Иди да ги гледаш от верандата.

Тя почака, дишайки тежко, и чу как се захлопна вратата на долния етаж.

— Не бих искала да го убивам — отново прошепна Джоузи. — Наистина обичам това момче. — Устните ѝ се изкривиха в насмешлива усмивка. — Отново проклетата семейна преданост.

— Джоузи... — Каролайн се опита да се овладее и да потисне треперенето на гласа си. — Знаеш, че така няма да можеш да уредиш нещата. Освен това разбираш, че и аз не желая Дуейн да пострада.

— Не, обаче трябва да направиш това, което сега ще ти кажа. Само ме слушай. — Тя отново бръкна в чантата си и измъкна ножа. —

Беше на татко. Беше луд по лова. И загина заради лова. Татко не се страхуваше да пролее кръв. Не, сър. Обичах да ходя с него на лов. Обичах вкуса на лова.

— Джоузи, моля те, остави този нож!

— А Тъкър... — продължи тя и устните ѝ се свиха, докато завъртя ножа към светлината. — Никога не се е увличал прекалено по лова. Защо, Господи, не прилича малко повече на татко? Дуюейн с лекота застрелваше елен или заек, но когато се стигаше до това кой да ги одере, целият позеленяваше. Прилошавало му, винаги така се оправдаваше. Затова татко обичаше да казва: „Джоузи, иди в кухнята и покажи на тези пъзльовци как се дера заек“. — Тя се засмя. — И аз отивах в кухнята. Кръвта никога не ме е отвращавала. Дори харесвам миризмата ѝ. Има нещо диво, нещо вкусно в нея.

Каролайн усети как тръпки полазиха по кожата ѝ и неволно отстъпи назад.

— Джоузи! — прегракнало прошепна тя, щом погледите им се срещнаха.

— Когато татко умря, ножът му остана у мен. — Тя го повдигна и той отново блесна на светлината. — Ножът остана у мен.

Младата жена с широко отворени очи се вгледа в бляскавото острие. Зад гърба ѝ в тъмното небе избухнаха първите фойерверки.

30.

Сега малкият елегантен дамски пистолет ѝ се стори като играчка. До дългия нож изглеждаше съвсем безобиден. Каролайн стоеше неподвижно, без да откъсва очи от ножа.

— Джоузи, по този начин не можеш да спасиш Дуейн.

— Ти не ми вярваш — засмя се нервно Джоузи. Това бе част от нея, част, която повече не можеше да контролира, тази лъскава и палава играчка. — Кой ли въобще ще ми повярва? Никой никога не е зачитал жените, най-малко нашият изтънчен специален агент. Огледай се и намери някой, който да мрази жените. Бих искала да го видя с очите си. Не, няма да намериш такъв мъж. Обаче няма да намериш и мъж, който да разбира жените. И ти, и аз знаем, че никой мъж не може така да ненавижда жените, както една жена.

— А ти защо ги мразиш? — попита я ужасено тя.

— Имам си причини. — Приблужи се до нея и застана до вратата към терасата. Очите ѝ святкаха като фойерверките в нощното небе. — Трябва да защитавам семейството. Трябва да защитавам себе си. Коего правя в момента. Но с теб, Каролайн, е по-различно. Не мога да се забавлявам, докато кръвта ти изтича, защото те харесвам и уважавам. И защото разбирам колко ще страда Тъкър, ако те убия. Не мърдай — заповяда тя, когато Каролайн се опита да се отдръпне. — Не исках да стрелям в теб, но ще трябва да го направя. Никой няма да чуе нито звук.

Да, никой няма да ги чуе. Можеше да изкрещи — както бе изкрещяла Еда Лу — но никой нямаше да обърне внимание. Дамският пистолет бе насочен към гърлото ѝ. „Един куршум — помисли си тя. — Една скромна смърт.“

— Не искам да страдаш. Не искам да бъде както бе с останалите, защото ти не си като тях.

„Мисли“ — заповяда си Каролайн. Трябваше да измисли нещо. Ключът към загадката беше в семейството, само трябва да открие начин как да го използва.

— Ще страдат братята ти, Джоузи, особено Тъкър.

— Знам, но ще се справи. — В небето светнаха ракети и блясъкът им се отрази в очите ѝ, но после светлините угаснаха и очите ѝ помръкнаха. — Хубава гледка, нали? Семейство Лонгстрийт урежда тук, в Суийтуотър, празници с фойерверки повече от сто години. Това все пак значи нещо. Спомням си как баща ми ме качваше на раменете си, за да бъде по-близо до небето. Казваше ми, че съм неговата ракета. А майка ми мълчаливо ни наблюдаваше. Знаеш ли, тя не ме обичаше...

— Разкажи ми, Джоузи. — Докога ще изстрелват ракети? Дали ще успее да я задържи до мига, в който Тъкър или някой друг дойде при тях? — Разкажи ми, Джоузи, за да мога да разбера защо трябва да го направя.

— На теб мога да ти разкажа. Няма за къде да бързаме. Ако го разбереш, ще бъде по-лесно. Може би и на двете ще ни стане по-леко. — Тя въздъхна дълбоко. — Аз съм дъщеря на Остин Хетинджър. — Устните ѝ се присвиха в горчива усмивка, като видя изненадата на Каролайн. — Да, това е самата истина. Онова подло копеле, което цитираше Библията, когато трябва и когато не трябва, е моят кръвен баща. Изнасилил майка ми преди толкова години, на колкото съм аз сега. Тя не е искала да ме роди, но когато разбрала, че е бременна, трябвало да се примири с участието си.

— Откъде си сигурна в това?

— Тя, майка ми, беше сигурна. Подслушах един разговор между нея и Дела в кухнята. За случилото се знае само икономката. — Джоузи погали ножа, реши, че все пак той е достатъчно надеждно оръжие, и пушна малкия пистолет в джоба си. — Ала не каза на баща ми. Предполагам, че се е страхувала. Освен това е искала да го предпази от страданията, да опази семейството и Суийтуотър. Затова ме родила. Отгледа ме и ме търпеше с години, но непрекъснато ме следеше с острия си поглед, за да разбере дали ще заприличам на кръвожадния си баща.

— Джоузи...

— Тази ужасна истина разбрах едва когато бях зряла жена. Разбрах, че ме е лъгала през целия ми живот. Моята майка красавица, тази изящна лейди, жената, на която исках да приличам, и това бе по-важно за мен от всичко останало... Оказа се, че е само една лъжкиня.

— Тя само е искала да ти спести страданията.

— Тя ме мразеше — думите излетяха от устата ѝ, а ножът разсече въздуха. — Винаги щом ме е поглеждала, си е спомняла за начина, по който съм била зачената, докато тя е крещяла за помощ. А не си ли е задавала въпроса защо е трябвало да отиде там? Защо въобще е трябвало да ходи в онази смрадлива къща? Наистина ли е била загрижена толкова много за Остин и неговата нещастна жена?

— Не мога да обвиня майка ти, Джоузи.

— Обаче аз я обвинявам, че ме накара да живея сред лъжи. Че непрекъснато ме следеше и си мислеше, че съм по-недостойна от нея или от другите жени. В онзи проклет ден тя каза на Дела, че може би не бива да създавам свое семейство, да имам свои деца. Заради моята кръв. Заради моята прокълнатата кръв!

Джоузи злобно изсъска последните думи, а зад нея в небето разцъфнаха многоцветни ракети.

— Когато се завърнах в Суийтуотър след втория си развод, тя отново ме посрещна с онзи нетърпим неин поглед. Поглед, който ме обвиняваше за поредния ми грях. И каза на Дела, че може би съзнателно не желая да имам свой дом и свои деца. Може би това е Божието наказание за тайната, която е криела дълги години в сърцето си, лъжата, която е спотайвала в утробата си. Вече бе остаряла, едва креташе. Когато излезе да се наслади на любимите си рози, аз я последвах. Искях да поговорим, исках да престане да крие, исках най-сетне да ми каже истината в очите. Ала се скарахме жестоко, безмилостно, и то още на втората минута. Оставих я разплакана, там, сред любимите ѝ рози. Малко по-късно Тъкър я намерил мъртва, паднала сред розите. Затова си мисля, че аз съм я убила.

— Не! Не, разбира се, че не си ти. Нямах вина за смъртта ѝ, Джоузи.

— Това нищо не променя. Оттогава в мен нещо започна да набъбва. Не бях бременна — докторите вече ми бяха съобцили, че никога няма да имам деца. Но онова в мен наистина набъбваше и беше горещо. Започна с Арнет. Тя искаше да хване Дуейн на въдицата си, също като Сиси. Въобразяваше си, че ще успее да ме използва за своя план, и аз трябваше да се преструвам, че играя по свирката ѝ. Тогава дълго размишлявах как да постъпя. Лежах будна в леглото си по цели нощи и мислех, преценявах, отхвърлях една след друга различните

възможности. Майка ми бе запазила една тайна, за да ми дари живота. Аз трябваше да запазя друга тайна, като отнема един човешки живот.

Отвън долетя грохотът от букета ракети, възвестяващ края на илюминациите.

— Все пак трябваше да се намери някаква причина за убийството. Та аз не съм хищен звяр. Трябваше да има някакъв смисъл в действията ми. Затова реших да подбирам жените, които с всички средства успяваха да се докопат до мъжа — лъжи, безсрамни предизвикателства, нагло перчене. Самата аз съм майстор в тези неща — усмихна се тя. — Обаче никога не съм лъгала, за да се докопам до някой мъж.

— Мислех, че тази... Арнет е била твоя приятелка?

— Беше мръсница. — Джоузи безразлично сви рамене. — Случайно се оказа първата. Тогава много си мислех за Сузи. Винаги си представях какво бих могла да направя, ако Бърк беше мой... Както и да е, тя не се оказа подходяща. През целия си живот не бе погледнала друг мъж, освен Бърк, затова нямах право да я убивам. Трябва да имаш право да убиеш някого — промърмори тя и вледеняващият ужас започна да обзема Каролайн. — Значи трябваше да бъде Арнет. Не беше трудно да я напия и да я заведа на разходка край блатото. Фраснах я с един камък по главата, смъкнах дрехите ѝ и я завързах. Беше студено. Господи, колко студено беше! Обаче, докато се свести. И тогава си поиграхме на татко и майка. Аз бях в ролята на баща ми, а тя в ролята на майка ми. И се позабавлявах с нея, дори в един миг престанах да усещам студа. За кратко време ми стана хубаво — унесено изрече тя, — толкова хубаво... Ала след това, онова нещо отново започна да набъбва в мен. Дойде ред на Френсис. Тя се усукваше около Тъкър. Трябваше да се заема тогава със Сузи, но допуснах грешка. Все пак този път беше още по-приятно. Когато повикаха на помощ онзи от ФБР, щях да се скъсам от смях. Никой не ме заподозря. Теди дори ме заведе в моргата, за да видя как изглежда Еда Лу. Отначало беше ужасно, но после си казах, че това е мое дело. Мое постижение. Аз го бях сторила и никой не трябваше да узнае. Никога! Това беше моята тайна. Вече не само майка ми си имаше тайна. Искрах да го сторя отново и отново, докато всички наоколо слухтят и дебнат. С Дарлийн стана чудесно, точно както го бях замислила.

— Та ти отиде при Хепи, когато навсякъде търсеха дъщеря ѝ.

— Съжалявам, че тя трябваше да страда. Дарлийн не заслужаваше толкова скръб. Нито една от тях не заслужаваше да пролееш сълза в тяхна памет. Обаче ти си друга, Каро. Ако можеш, бих се опитала да спазя обещанието си пред Дуейн и да престана да убивам, защото държа много на него. Ала сега трябва да наруша това обещание, поне само с теб, но за последен път.

— Този път обаче ще те хванат.

— Може би. Ще трябва да взема мерки. Винаги съм си мислела, че един ден ще дойде и моят край, и то по моя начин. — Навън излетя последната ракета. — Няма да се оставя да ме тикнат в затвора или в едно от онези места, където затварят хората, чиито постъпки са необясними за околните. А сега се обърни. Първо трябва да те завържа. Обещавам ти, че ще бъда много сръчна и бърза.

Тъкър неспокойно се провираше през тълпата. Над главите на хората се пръскаха разноцветни ракети. От половин час не бе виждал Каролайн. Какво да се прави, жените си остават жени. Точно сега ли бе решила да се запилее нанякъде? Сякаш не му стигаха главоболията с Дуейн и ФБР.

Някой му предложи да изпият по една бира, но той поклати глава и продължи да я търси.

— Превъзходна гледка — долетя от неговото кресло гласът на братовчедката Лулу.

— Хм.

— Че ти можеш ли да я оцениш? Въобще не си погледнал към небето.

Тъкър вдигна поглед и с възхищение огледа червените, белите и сините проблясъци в нощното небе.

— Виждала ли си Каролайн?

— Изгубил си своята севернячка? — изкикоти се тя и запали една ракета.

— Така изглежда. — Младият мъж повиши глас с надежда Каролайн да го чуе отнякъде. — Изгубих я малко след като престана да свири.

— Добра цигуларка — призна Лулу. — Струва ми се, че скоро ще затърчи за Европа, за да свири на коронованите глави.

— Има такава вероятност. — Тъкър пхна ръце в джобовете си и продължи да се оглежда неспокойно. — Няма да мога да я открия в тъмното.

— Все някъде ще я намериш. — Ракетата изфуча и братовчедката се намуси. Искаше да изчака хората да започнат да се разотиват и тогава да пусне едновременно няколко ракети. — Още не се беше стъмнило съвсем, когато я видях, че се отправя към къщата.

— Че защо ще... хм, навярно е искала да прибере цигулката. Но досега трябваше да се е върнала. — Той се обърна към къщата, която изглеждаше призрачно бяла в мрака. Винаги бе смятал, че е безсмислено да се опитва да отгатва постъпките на една жена. — Ще отида да хвърля един поглед из стаите.

— Ще изпуснеш финала.

— Веднага ще се върна.

Младият мъж бързо се отправи към къщата. Не можеше да си обясни защо Каролайн се е завряла вътре в разгара на празненството. Съжали, че бе настоявал тя да свири пред гостите. Сигурно се е разстроила или пък от празничния шум отново я боли глава. Докато минаваше покрай дъба, едва не се сблъска с Дуетн.

— За бога, какво правиш тук?!

— Не знам какво да правя. — Брат му притисна глава към коленете си и се олюля. — Трябва да реша какво да правя.

— Казах ти, че ще се погрижа за това. Бърк само плаши гаргите.

— Мога да кажа, че аз съм го сторил — измънка той. — Може би така ще бъде най-добре за всички.

— По дяволите! — Тъкър го хвана за рамото и силно го раздруса. — Не започвай отново с тези глупости. По-късно, когато имам време, ще поговорим за това. Сега трябва да се кача горе и да проверя дали Каролайн е в къщата. Ела с мен. Ще бъде по-добре, ако тази вечер не разговаряш с никого.

— Казах й, че няма да го направя. — Дуетн се опита да се изправи. — Но нещо ще се случи, Тък. Нещо ще се случи.

— Сигурно ще се случи. — Той се примири, че няма да се разбере тази вечер с брат си, пхна ръка под мишницата му и го повдигна. — Ще го направим. Аз знам всичко.

— Ти знаеш всичко? — Брат му се олюля тъй силно, че Тъкър изруга и го дръпна към себе си. — Тя каза, че не си знаел. Когато поисках да ти съобщим, тя ми забрани.

— Какво да ми съобщите?

— За ножа! За старата кама на татко. Видях я под седалката на колата й. За бога, Тък, как е могла да го направи! Как е могла да стори всичко това! И какво ще стане сега с нея?

Тъкър усети как дъхът му спря. Сякаш кръвта във вените му замръзна.

— За какво говориш, дяволите да те вземат?

— За Джоузи. Ох, господи! — Той започна да хленчи и се отпусна с цялата си тежест върху рамото на брат си. — Тя ги е убила, Тък. Всичките ги е убила! Не знам как ще живея, щом ще трябва да предам родната си сестра на полицията.

Тъкър бавно се съвземаше. Забелязвайки клатушкането на Дуейн, той изрече:

— Съвсем си превъртял!

— Трябва да го направим. Знаем, че трябва! Ох, Господи, та тя е убила и Сиси...

— Млъкни! — Вбесен, заслепен от ярост, Тъкър удари брат си в лицето. — Пияна, глупава свиньо! Ако чуя още една дума, ще те...

— Мистър Тъкър! — Сай се показва на прага с широко отворени очи. Той бе чул всичко, ала не можеше да повярва на ушите си.

— А ти защо, по дяволите, се мотаеш тук? — кресна Тъкър. — Нямах ли си друга работа?

— Аз... нали ми наредихте да се навъртам около мис Каролайн. — Момчето трепереше от страх, от онзи страх от бащината ръка, който отдавна не бе изпитвал. — Тя влезе вътре, но ми каза да остана навън. Каза ми да не се качвам на горния етаж.

— Каролайн?! — смаяно попита младият мъж.

Ударът бе разтърсил Дуейн и той започна да изтрезнява. Като чу думите на момчето, сграбчи брат си за ризата.

— Джоузи! Тя взе ножа със себе си. Тя взе ножа със себе си и влезе в къщата.

Тъкър се вцепени. Трябваше да се пребори с ужаса, който се надигна в гърлото му. Стисна юмруци, за да ги стовари отново в лицето на брат си, но прочете истината в очите му.

— Пуснете ме! Трябва да отида при нея!

Страхът му даде неподозирана сила и той рязко блъсна Дуейн на земята.

— Каролайн е в къщата!

Втурна се към къщата, подгонен от вледеняващия дъх на страха.

— Нямам никакво намерение да те улеснявам, Джоузи. Знаеш, че трябва да спреш да проливаш кръв. Няма значение как се чувстваш, няма значение какво е сторила майка ти, с убийства нищо не можеш да постигнеш.

— Искях да бъда като нея, но хората винаги казваха, че съм като баща ми. И бяха прави — гласът ѝ звучеше спокойно, почти напевно. — Те не знаеха, че са прави... и не бива да узнаят. Това е моя тайна, Каролайн. И за да я опазя, ще трябва да те убия.

— Знаем. Но след като го направиш, братята ти ще страдат. Дуейн знае всичко и това ще отрови живота му. А Тъкър е влюбен в мен. И ти ще страдаш, защото ги обичаш.

— Нямам избор. А сега се обърни, Каролайн. Обърни се, иначе ще стане много по-лошо.

Тя бавно започна да се обръща. В ушите ѝ прогърмяха последните ракети. Не се осмели да затвори очи, не посмя, само прошепна една гореща молитва. Когато вече бе почти с гръб към Джоузи, Каролайн внезапно протегна ръка и събори лампата на пода. Заслепена от мрака, сви колене и се претърколи през леглото.

— Няма значение — от възбудата гласът на Джоузи изтъня. Започваше преследването, а това само изостряше стръвта ѝ. — Дори ме улесняваш. Не искам да те гледам как ще издъхнеш. Сега мога да си мисля, че по нищо не се различаваш от другите.

Каролайн се сви на пода зад леглото и напрегнато се взря в мрака. Долови дебнещите стъпки на убийцата. Само ако можеше да се добере до вратата! Ако можеше бързо и безшумно да се добере до вратата.

— Обичам мрака.

Затаила дъх, Каролайн пипнешком се приближаваше към вратата.

— Никога досега не съм преследвала жертва в мрака. Баща ми казваше, че имам очи на котка. Чувам дори как бие сърцето ти. — Бърза като змия, тя се хвърли към мястото, където Каролайн бе стояла преди секунди.

Младата жена прехапа устни, за да не изкрещи. Усети в устата си вкуса на кръвта и се прикова на място. Очите ѝ се адаптираха към тъмнината и на лунната светлина успя да различи бледия силует на Джоузи и смъртоносното острие в дясната ѝ ръка. Само две крачки и двете жени щяха да се озоват лице в лице.

И тя ги направи съвсем бавно. Очите ѝ светеха на лунната светлина. На устните ѝ заигра усмивка. Каролайн си спомни как я гледаше Остин, когато се нахвърли върху нея, обезумял, изпълнен с жажда за кръв.

— Няма да трае дълго — обеща Джоузи и вдигна ножа.

Младата жена се претърколи със сетни сили и избягна смъртта. Острието раздра роклята ѝ и се заби в пода. С вик на ужас тя дръпна роклята си и скочи на крака. Втурна се през вратата, очаквайки да чуе изсвирването на куршума или ножът да се заби в гърба ѝ.

Внезапно лампите в салона светнаха ослепително.

— Каролайн! — Тъкър се втурна и я сграбчи, когато тя профуча през вратата. — Невредима ли си? Кажи ми, че си невредима! — Притисна я здраво в прегръдките си и се загледа смаяно в сестра си.

В ръката си тя стискаше ножа. В очите ѝ светеше див блясък, който го ужаси.

— Джоузи! За бога, Джоузи, какво си направила?!

Очите ѝ се наляха със сълзи и безумният им блясък угасна.

— Нищо не мога да сторя. — Сълзите рукнаха по лицето ѝ, тя се обърна и побягна към терасата.

— Не я оставяй Тъкър, не я оставяй да избяга!

Той видя как брат му се олюля на горното стъпало.

— Погрижи се за нея — изкрещя той на Дуетн и изтласка Каролайн към него. После се втурна след сестра си.

Извика я. Някои от по-развеселените гости, които се бяха насочили към къщата, за да продължат празненството, изненадано вдигнаха погледи към терасата. В очите им се четеше същото любопитство, с което бяха наблюдавали фойерверките. За тях празникът продължаваше. Тъкър летеше по терасата, блъскаше

вратите, трескаво палеше лампите. Когато стигна вратата на спалнята на родителите им, тя се оказа заключена.

— Джоузи! — Дръпна няколко пъти дръжката и после бясно заудря по масивната врата. — Джоузи, отвори... моля те! Аз съм, брат ти Тъкър! Пусни ме при теб. Знаеш, че ако не отвориш, ще строша проклетата врата!

Прилепи чело към прозорчето и се опита да погледна вътре. Гледката го порази. Сестра му беше вътре, но се движеше като обезумяла.

Отново стовари юмрук по вратата, счупи стъклото и се поряза.

— Отвори проклетата врата! — Чу забързани стъпки зад гърба си и се обърна. Когато видя задъхания Бърк, той поклати глава. — Махай се! Махни се, за бога! Тя е моята сестра.

— Тък, Сай не успя да ми обясни какво става, но...

— Махай се, дяволите те взели! — изкрещя Тъкър и връхлетя с цялата си тежест върху вратата. Трясъкът на счупеното стъкло потъна в оглушителния гърмеж.

— Не! — Тъкър се свлече на колене. Тя бе паднала на леглото на родителите им. Кръвта обагри бялата ѝ рокля. — Ох, Джоузи, не! — Едва намери сили да се довлече до леглото, седна и я взе в прегръдките си.

— Радвам се, че се отби да ме видиш. — Каролайн наля две чаши кафе и седна на масата срещу Дела. — Искан да си поговорим, но мислех, че ще е по-добре да изчакаме погребението.

— Проповедникът каза, че сега душата ѝ почива в мир. — Възрастната жена стисна устни, след което вдигна чашата. — Остава ни да се надяваме, че наистина е така. Страданията са за живите, Каролайн. На Тъкър и Дуейн ще им трябва доста време, за да го забравят. Също и на останалите: Хепи и Джуниър, близките на Арнет и Френсис.

— И на теб. — Каролайн хвана ръката ѝ. — Зная, че я обичаше.

— Обичах я. — Гласът ѝ стана дрезгав, а очите ѝ се насълзиха. — Винаги ще я обичам, без значение какво е извършила. В нея имаше нещо счупено, нещо прекършено... Накрая извърши това, което единствено можеше да я изцери. И тя си го знаеше. Ако те бе

наранила... — Ръката ѝ трепна. — Благодаря на Бога, че не успя! Тъкър нямаше да го преживее. Дойдох, за да ти го кажа. И за да ти кажа още, че се надявам да не го отблъснеш заради лудостта на сестра му.

— Ние двамата с него се разбираме чудесно, да, и мисля, че имаш право да го знаеш. Джоузи ми разказа за майка си, за това, че Остин я е изнасиллил.

Каролайн усети как ръката на Дела се сгърчи.

— Тя е знаела!

— Да, знаела го е през всичките тези години.

— Но как...

— Случайно подслушала един разговор между теб и майка ѝ. Сигурно не ви е било лесно да пазите тази тайна.

— Мислехме, че така ще бъде най-добре. Помня онзи зловец ден, как тя се прибра у дома, след като онзи тип я бе изнасиллил. Дрехите ѝ бяха изпокъсани, изпоцапани, а лицето ѝ — бяло като сняг. И очите ѝ, очите ѝ, Каролайн, като на сомнамбул, заслепени и помътнели. Веднага се качи горе и влезе в банята. Остави водата да тече и се търкаше, търкаше, докато кожата ѝ почервенея. Видях белезите по тялото ѝ. Аз знаех. Само аз знаех. И понеже знаех при кого бе отишла, знаех и името на негодника.

— Не говори повече — промълви Каролайн, но Дела поклати глава.

— Исках да взема камшика и да го намеря, но не можех да я оставя сама. Заварих я седнала във ваната. Крещеше и плачеше, не можеше да спре. Накрая ми каза, че мистър Бо не бива да узнае, че никой не бива да узнае. Страхуваше се, че двамата взаимно ще се избият, а аз знаех, че точно така ще стане. Не можах нищо да направя, за да ѝ помогна да се освободи от мисълта, че е виновна. За нея нямаше друг мъж, освен мистър Бо. Беше хубава. Като девойка понякога се е задявала с Остин. Обаче никога не му е обещавала да се омъжи за него. Той сам си го бе втълпил в дебелата глава.

— Той не е имал право да постъпва така, Дела. Никой на този свят не би го одобрил.

— Но тя не мислеше така. — Старата жена подсмръкна и избърса сълзата от окото си. — Не че той имал правото да я смята за своя годеница, а че по някакъв начин го е поощрявала. После разбра,

че е бременна, а мистър Бо бе заминал на север, в Ричмънд, точно през ония две седмици, затова Мадлин реши, че детето е от Остин. И дума не можеше да става да признае това пред някого. Не искахме детето да страда. Положи всички усилия, за да забрави кой е бащата на дъщеря ѝ, но не намери покой. А когато Джоузи израсна, тревогите ѝ се увеличиха. Момичето приличаше на майка си, също както и братята ѝ. Но ние двете непрекъснато търсехме прилика с Остин, може би защото не можахме да забравим онзи кошмарен ден.

„Аз също не бих могла да забравя, ако някога преживея такъв ужас“ — помисли си Каролайн.

— Тя не трябваше да го научава. Никога. Но щом като го е узнала, поне да бе дошла при мен, за да ѝ разкажа колко мъки бе изтърпяла майка ѝ да я предпази. — Дела въздъхна и изтри сълзите си, след което продължи съвсем тихо: — Но тя е научила. Господи, помогни ми, тя го е знаела! Затова ли тя... Ох, детето ми, клетото ми дете...

— Недей! — Младата жена сграбчи ръката ѝ и я притисна към гърдите си. Толкова много бе изречено, което трябваше да си остане тук, в мрака. — Тя беше болна, Дела. Вече всички знаем това. Сега всички са мъртви — Джоузи, Бо, Мадлин, Остин. Няма кого да обвиним. И мисля, че тайната трябва да бъде погребана с тях заради тези, които остават, заради живите.

Възрастната жена се сепна от унеса си и кимна.

— Може би Джоузи най-сетне е намерила покой.

— Може би всички ще го намерим.

Надяваше се той да дойде. Каролайн искаше да му даде време, но вече бе изминала една седмица от погребението на Джоузи, през която го бе виждала твърде рядко. И нито веднъж насаме.

Инъсънс направи всичко възможно, за да заличи раните, и животът да продължи. Каролайн научи, че Тъкър е посетил семействата на всяка от жертвите. Никой не узна какво е било казано зад затворените врати на опечалените домове, ала тя се надяваше той да е успял поне малко да облекчи мъката им.

Лятото отмираще. Щом термометърът слезе до двадесет и седем градуса, делтата си отдъхна от горещината.

Младата жена взе яркочервения нашийник на кученцето си и погледна към пътя. Цветята, които баба й бе засадила преди години, бяха избуяли. Нуждаеха се само от малко грижи и повече търпение.

Повика Юслис и го поведе към поляната. Знаеше къде може да намери Тъкър.

Той обичаше водата, тихата, спокойната вода. Не беше сигурен дали отново ще може да седи тук и спокойно да съзерцава водата. Но дълбоките зелени сенки и тъмната, притихнала повърхност на яза оказваха магическо въздействие. Въпреки скръбта си успя да се отпусне.

От храстите изскочи кученцето и с лай се втурна към него.

— О, здрасти, приятел, здрасти. Май си понаедрял, а?

— Мисля, че си навлязъл в чужда собственост — дочу се гласът на Каролайн и тя се показа между дърветата.

Тъкър вяло се усмихна и започна да гали кучето зад ушите.

— Баба ти ми позволяваше да идвам и да седя до водата.

— Е, щом е така. — Тя седна до него. — Няма да нарушавам традицията. — Загледа се в кученцето, което близна ръката му. — Липсваше му. И на мен.

— Аз бях... трудно ми беше да идвам насам през последните дни. — Вдигна едно клонче и го хвърли настрани, за да има Юслис с какво да играе. — Вече не е толкова горещо — неуверено изрече той.

— Забелязах.

— Надявам се, че скоро съвсем ще се захлади.

— И аз. — Каролайн кръстоса ръце в скута си.

Младият мъж отново прикова погледа си към водата и не го отмести дори когато отново заговори:

— Каролайн, ние... не сме разговаряли от онази нощ.

— И не трябваше да говорим.

Когато тя му протегна ръка, той поклати глава и се отдръпна.

— Тя беше моя сестра.

Гласът му беше скован, а погледът му не се отделяше от водата. Младата жена сякаш изведнъж осъзна колко уморен изглежда той. Запита се дали ще види отново някога безгрижната му усмивка.

— Тя беше болна, Тъкър.

— Опитвам се да го проумея. Все едно, че е имала рак. Аз я обичах, Каролайн. И сега я обичам. Колко живот имаше в нея, какъв дух! Много ми е тежко. Но най-ужасно се чувствам, щом затворя очи. Тогава те виждам пак как изскачаш от стаята, а след теб Джоузи с ножа в ръка.

— Не ти обещавам, че ще можем да го забравим — нито ти, нито аз. Обаче се научих да не се обръщам назад.

Тъкър се наведе, взе един речен камък и го хвърли във водата.

— Не бях сигурен дали ще искаш да ме видиш.

— А трябваше да бъдеш. — Тя се изправи и неспокойно запристъпва от крак на крак. Край тях Юслис, също неспокоен, обикаляше с клончето между зъбите си.

— Ти започна това между нас, Тъкър. И сега не бива да се отказваш. Дори не трябва да ме слушаш, ако ти заявя, че не съм искала да се замесвам.

Младият мъж хвърли още един камък във водата.

— Мисля, че си права. Чудех се дали ще е най-добре да те оставя да следваш своя път, да се завърнеш там, откъдето се появи, преди да те въвлека в тази мрачна история.

Тя погледна кръговете, които се образуваха, когато камъчето цопна в тъмната вода. Понякога човек постига повече, реши тя, като развълнува едно блато, вместо да го остави в покой.

— О, това е чудесно! Точно в твоя стил! Щом отношенията ти с някоя жена се усложнят прекалено много, ти търсиш вратата. — Тя го хвана за рамото и го обърна към себе си. — Добре, обаче аз не съм като другите.

— Не искам да кажа...

— Знам какво си искал да ми кажеш. — Тя се отдръпна и внезапно го удари толкова силно в гърдите, че той занемя от изненада. — Беше много хубаво Каро, но сбогом. Винаги ще си спомням за теб. Слушай, Тъкър, откажи се от това! Не можеш да се вмъкнеш в живота ми, да го промениш, а после да се оттеглиш просто така. Аз те обичам и искам да разбера какво смяташ да направиш за нас.

— Не че аз съм... — Той млъкна, затвори очи, сякаш някаква болка прониза главата му, после хвана младата жена за раменете и опря челото си до нейното. — Ох, господи, Каро!

— Искам да ми...

— Изчакай само една минута. Искам да те подържа в ръцете си.
— Притисна я по-силно към себе си и младата жена усети, че ръцете му треперят. — Така копнеех през тези дни поне да те прегърна. Страхувах се, че ще ме напуснеш.

— Лъгал си се.

— Мислех да се опитам да проявя благородство и да се сбогувам с теб. — Той зарови лице в косата ѝ. — Не съм много опитен в благородните жестове.

— Да благодарим на Бога за това. — Тя се усмихна и отметна глава назад. — Но още не си ми отговорил.

— Предпочитам да те целуна.

— Не! — Каролайн опря ръка на гърдите му. — Искам отговор. Казах ти, че те обичам и искам да знам какво смяташ да направиш за нас двамата.

— Добре... — Свали ръцете си от раменете ѝ и ги пхна в джобовете. — Всичко бях намислил много добре, преди... преди да се случат всичките тези събития.

— Миналото не ме интересува — прекъсна го тя. — Говори само за днешния ден.

— Струва ми се, че обмислях дали ще трябва да се заемеш със следващото турне. Искаш ли да заминеш?

— Искам да съм тук, в Инъсънс. Заради мен самата.

— Да... знаеш ли, аз доста мислих през последните дни. Ще възразиш ли, ако те помоля да те придружавам?

На устните ѝ се появи колеблива усмивка.

— Може би не.

— Бих искал да тръгна с теб. Не мога да оставя всичко тук за дълго, трябва да наглеждам Сай и Суийтуотър, особено след като Дуейн постъпи за месец-два в някоя клиника, но мога да замина сега, мога и после.

— А къде искаш да бъдеш — тук или другаде?

— Където си ти. И си мислех още, че когато нямаш концерти, бихме могли да се връщаме тук, за да бъдеш тук с мен.

Тя замислено сви устни.

— Обясни ми какво означава „тук с мен“.

Тъкър въздъхна дълбоко и развълнувано. Трудно ще бъде да се измъкне, каза си той, а през по-голямата част от живота си бе внимавал

да не се обвързва.

— Искам да се омъжиш за мен, искам да бъдеш моя жена. Тук. Мисля, че го искам по-силно от всичко, към което някога съм се стремял.

— Изглеждаш ми леко пребледнял, Тъкър.

— Сигурно защото съм уплашен до смърт. Навярно ще ти е дяволски трудно да отговориш на един мъж, който току-що ти е предложил да се омъжиш за него.

— Имаш право. Както имаш право да получиш едно простичко „да“ или „не“.

— Почакай! Нищо не е простичко в тази игра. — Ужасен, той отново я притисна към себе си. — Само почакай и ме изслушай. Не съм казал, че няма да обмислим всички проблеми.

— Има едно нещо, за което ти нищо не каза. Много важно нещо.

Тъкър я погледна неуверено. Настойчивият ѝ поглед го прониза отново.

— Обичам те, Каролайн. Исусе Христе! — Той спря за миг да се увери, че не е полудял. — Обичам те — повтори го и сега беше по-лесно. Всъщност беше прекрасно. — Никога не съм го казвал на жена. Дори не очаквам, че ще ми повярваш.

— Вярвам ти. — Младата жена приближи устните си към неговите. — И още по-важно е това, след като ти струваше толкова усилия да се решиш.

— Струва ми се, че после ще го казвам по-лесно.

— И на мен така ми се струва. Искаш ли да се върнем в къщата, за да се поупражняваш?

— Разумно предложение. — Той подсвирна на кученцето и я хвана през кръста. — А този път ти не отговори на въпроса ми.

— Така ли? — засмя се тя. — Какво ще кажеш за едно простичко „да“?

— Ще го приема. — Щом излязоха на слънце, той я понесе на ръце. — Казвал ли съм ти за една от моите прапралели? Може би е била леля на прапрабаба ми. Наричала се е Амалия. Много хубаво и нежно име, нали? Както и да е, тя избягала от дома си и пристанала на един от мъжете Макнейр през 1857 година.

— Не си. — Каролайн обви ръце около врата му. — Но съм сигурна, че ще ми разкажеш.

Издание:

Нора Робъртс. Порочна невинност

ИК „Дими-Т“, София, 1995

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 954-8632-03-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.